

ΛΟΓΙΟΣ ΕΡΜΗΣ.

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ.

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΟΥΤ ΕΝ Τῆ ΕΛΕΥΘΕΡᾶ
ΕΛΛΑΔΙ ΟΥΤ ΕΝ Τῆ ΔΟΥΛῆ ΔΙΔΑσκΟΝΤΑΙ ΠΡΟΣΗΚΟΝ-
ΤΩΣ. ΑΙΤΙΟΝ ΤΟΥΤΟΥ ΜΑΛΙΣΤΑ ΕΙΝΕ ΟΤΙ ΤΑ ΠΡΟΣ ΔΙ-
ΔΑΧΗΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΥΠΑΡΧΟΝΤΑ ΒΙ-
ΒΛΙΑ ΣΤΕΡΟΥΝΤΑΙ ΤΗΣ ΛΕΟΥΣΗΣ ΑΡΕΤΗΣ. ΕΛΕΓΧΟΣ
ΑΥΤΩΝ ΔΙΑ ΒΡΑΧΕΩΝ ΜΕΝ ΑΛΛ ΙΚΑΝΩΝ ΝΑ ΔΙΔΑ-
ΣΩΣΙ ΚΑΘΟΛΟΥ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ. ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ
ΤΟΥΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ.

Πολλοῖς ἴσως θαυμαστὸν Φανῆ ὅπερ μέλλομεν νὰ εἴπωμεν, ἀλλ'
εἶνε ἀληθέστατον, ὅτι τὰ ἑλληνικὰ γράμματα καθόλου εἶπεῖν οὐτ'
ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι οὐτ' ἐν τῇ δούλῃ διδάσκονται ὅπως δύναται
τις νὰ νομίσῃ ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους τούτους μάλιστα πρέπον καὶ
ἀναγκαῖον εἶνε. Τὸ δ' αἴτιον τούτου, ἵνα μηδὲν περὶ τῶν διδασκά-
λων εἴπωμεν, εἶνε ὅτι τὰ βιβλία, ἅπερ πρὸς διδασχὴν τοῦ ἑλλη-
νισμοῦ συντεταγμένα οἱ τε διδάσκοντες καὶ οἱ διδασκόμενοι μετα-
χειρίζονται, δὲν ἔχουσι τὴν προσήκουσαν ἀρετὴν. Οὔτε γραμματικὴ
τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης εὐδόκιμος παρ' ἡμῶν ὑπάρχει οὔτε χρηστο-
μάθεια ἀξιόλογος οὔτε λεξικὸν γενναῖον. Πάντα ὡς εἶπεῖν τὰ παρ'
ἡμῶν ὑπάρχοντα ἢ ὀλίγου ἢ οὐδενὸς λόγου ἀξία εἶνε, καίτοι τινὰ
αὐτῶν μεγάλων καὶ οὐ τῶν τυχόντων ἐπαίνων ἠξιοῦσάν τε καὶ
ἀξιοῦνται. Ὅτι δὲ μάλιστα παράδοξον φαίνεται εἶνε ἕτι τὰ νεώ-
τατα τῶν συγγραμμάτων τούτων εἶνε καὶ τὰ ἀδοκιμώτατα, εἰ μὴ
πάντα, τὰ πλεῖστα τουλάχιστον. Οὕτως εἰκὴ ὡς τὰ πολλὰ καὶ
ἡμελημένως τὰ ἐν αὐτοῖς καθόλου ἔχουσιν, ὥστε ὕγιες μὲν διδασ-
μα περὶ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἢ τι ἢ οὐδὲν ἐξ αὐτῶν περιζῆται,

τὰ δ' ἑτέρως ἔχοντα οὐκ ὀλίγα οὐδὲ πεφεισμένως προσφέρονται. Ἄλλοτε μὲν εὐρίσκει τις ἐν αὐτοῖς τὰ εὐχρηστα εἰς τὰ ἄχρηστα τὰ δ' ἄχρηστα εἰς τὰ εὐχρηστα καταλεγόμενα ἢ τὰ Ἰκφυλα καὶ ἀπόβλητα ὡς ἑλληνικὰ ἀνυπόπτως μνημονευόμενα, ἄλλοτε δὲ τὰ συνήθη ὡς σπάνια τὰ δὲ σπάνια ὡς συνήθη νομιζόμενα, ἐνίοτε δὲ τὰ κυριολεκτούμενα ὡς μεταφορικὰ καὶ τὰ ἀνάπαλιν ὑπολαμβάνόμενα ἢ τὰ πρότερα τῶν σημαينوμένων ὕστερα τὰ δ' ὕστερα πρότερα καταχωριζόμενα ἢ τὰ ταυτοσημαντα ὡς ἑτεροσημαντα καὶ τούναντιον ἐκλαμβάνόμενα ἢ καὶ τινα ἀπροσδιονύτως ὅπως ἀκουόμενα, ἐνίοτε δὲ τὰ κατὰ χρόνους καὶ διαλέκτους ἀπεσχοινομένη εἰς τὸ αὐτὸ ἀτόπως συναγόμενα ἢ τὰ πάντοτε ὁμοῦ ὄντα καὶ πῶς συνοικούντα βιαίως διαχωριζόμενα καὶ τὰ κοινὰ ἴδια ἐνομαζόμενα, πολλάκις δὲ τὰ ποιητικὰ καὶ τὰ λογογραφικὰ οὐδαμῶς διαστελλόμενα καὶ τὰ ἐπαμφοτερίζοντα μόνοις τοῖς ποιηταῖς ἢ τοῖς πεζολόγοις προσνεμόμενα, οὐχὶ δ' ὀλίγακις μετὰ τῶν γνησίων καὶ δοκίμων νόθα καὶ ἀδόκιμα ἀναμιγνύμενα, ἀσύμφυλα καὶ ἀσυνάρμοστα εἰς τὸ αὐτὸ ἀκρίτως συνελανόμενα καὶ ἀδιακρίτως συνταραττόμενα, ἢ μόνον τὰ ἀδόκιμα καὶ ὑποβάρβαρα ἀναφερόμενα ἢ περὶ δοκίμων λίξεων τε καὶ χρήσεων μαρτύρια ἐξ ἀδοκίμων ποιητῶν καὶ συγγραφέων παρατιθέμενα. Καὶ περὶ τὰ πνεύματα δὲ καὶ τοὺς χρόνους καὶ τοὺς τόπους καὶ τὸ ὑπογεγραμμένον ἴδια καὶ τινα ἄλλα τῆς ὀρθογραφίας δὲν φαίνεται ἐν αὐτοῖς πολλὴ φροντίς καὶ ἀκριβεία, ἀμέλεια δὲ πολλάκις καὶ ὀλιγορία ἀσύγγνωστος. Περὶ δὲ τῶν ἐν αὐτοῖς ἐτυμολογιῶν τί πρέπει νὰ εἴπη τις; Αἱ πλείους εἶνε τῆς φαντασίας παίγιμα, εὐφυῖας ἢ ἀφυῖας αὐτοσχεδιάσματα, εἰδῶλα μορφούμενα κατὰ τὴν μέθοδον τῆν τῶν οὐκ ἔντων εὐρετικῆν, οὐδενὸς λόγου πείθοντος, οὐδαμῶς ἀναλογίας διδασκούσης, οὐδαμῶς πιθανότητος παραφπινόμενης. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ὑπαρχόντων μὲν ἐν αὐτοῖς οὐχὶ καλῶς ἔχοντων. Ἄλλὰ καὶ ἄλλη οὐ μικρὰ πλημμύεια εὐρίσκεται ἐν αὐτοῖς οὕσα, ὅτι, καίτοι πολλὰ περιττὰ καὶ ἀνωφελῆ, εἰ μὴ ἐπιβλαβῆ, ἐν αὐτοῖς κείνται, ἐλλείπουσιν ὅμως οὐκ ὀλίγα ἀναγκαιότατα καὶ χρησιμώτατα, ὧν ἄνευ ἢ ἐκμάθησις τῆς ἑλληνικῆς φωνῆς δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ κατορθωθῆ.

Καὶ ἔχομεν μὲν κάμπλειστα εἰς βεβαίωσιν τῶν λεγομένων νὰ εἴπωμεν· ἀλλὰ νῦν μὲν μέτριον λόγον ποιούμενοι ὀλίγα αὐτῶν ὅ ἀρκεσθῶμεν ἀναφέροντες, ὅσα νομιζόμεν ἱκανὰ νὰ ἐμφανίσωσι καθόλου τὸ πρῶγμα ὑποῖόν τι εἶνε, ἔπειτα δὲ τῶν βιβλίων τινὰ

τούτων ἰδίᾳ ἕκαστον ἐπικρίνοντας καὶ μετ' ἀκριβείας τὰ ἐν αὐτοῖς
ἐξετάζοντες πολλὰ καὶ πλεῖστα, ὡς εἰκός, θὰ εἴπωμεν.

Ἐν τῇ γραμματικῇ τοῦ αἰοῖδίου Γ. Γενναδίου, ἣν καὶ ἡμεῖς
ποτε ὄλην ἀπὸ στόματος ἐμάθομεν, ἐν τῇ τοῦ Δ. Βερναρδάκη καὶ
ἐν ἄλλαις ὡς παράδειγμα τοῦ σχηματισμοῦ τῶν ἀφωολήκτων
βαρυτόνων ῥημάτων λαμβάνεται τὸ λείπω σχηματιζόμενον οὕτως

Ἐνεργητικὴ Φωνή.

Ἔνεστ. λείπω, λείπεις, κτέ. προστ. λείπε, λείπέτω· λείπε-
τον, λείπέτων, κτέ.

Παρατ. ἔλειπον, ἔλειπες, ἔλιπε(ν)· ἐλείπομεν, ἐλείπετον,
ἐλειπέτην, κτέ.

Μέλλ. α'. λείψω, λείψεις, κτέ.

Μέλλ. β'. λιπῶ, λιπέεις, κτέ. εὐκτ. λιποῖμι, λιπέεις, κτέ.
ἀπαρφ. λιπεῖν. μετ. λιπῶν-οὔντος, κτέ.

Ἄδρ. α'. ἔλειψα, ἔλειψας, κτέ. ὑποτ. λείψω, λείψης, κτέ.
προστ. λείψον, λειψάτω, κτέ. εὐκτ. λείψαιμι, λείψαις καὶ λεί-
ψεις, κτέ. ἀπαρφ. λείψαι. μετ. λείψας, κτέ.

Ἄδρ. β'. ἔλιπον, ἔλιπες, ἔλιπε(ν)· ἐλίπομεν, ἐλίπετον, ἐλι-
πέτην, κτέ. προστ. λίπε, λιπέτω· λίπετον, λιπέτων, κτέ.

Παρακ. α'. ἐλείψα, ἐλείψας, κτέ. ὑποτ. λελείψω, λελεί-
ψης, κτέ. προστ. ἐλείψε, λελειφέτω, κτέ. εὐκτ. λελείφοιμι,
λελείφοις, κτέ. ἀπαρφ. λελειφέναι. μετ. λελειφώς, κτέ.

Παρακ. β'. ἐλείπισα, ἐλείπισας, κτέ. προστ. ἐλείπιτε, λελοι-
πέτω· λελοίπετον, λελοιπέτων· λελοίπετε, λελοιπέτωσαν καὶ λε-
λοιπέτων, κτέ.

Ἔπερσ. α'. ἐλελείφειν, ἐλελείφεις, κτέ.

Ἔπερσ. β'. ἐλελοίπειν, ἐλελοίπεις, ἐλελοίπει, κτέ. ἐλελοίπει-
μεν, ἐλελοίπετε, ἐλελοίπεισαν καὶ ἐλελοίπεσαν.

Παθητικὴ Φωνή.

Ἔνεστ. λείπομαι, λείπη(ει), λείπεται· (λειπόμεθον), λείπεσθον, κτέ.

Παρατ. ἐλειπόμην, ἐλείπου, ἐλείπετο· (ἐλειπόμεθον), ἐλείπε-
σθον, ἐλειπέσθην, κτέ.

Μέλλ. α'. λειφθήσομαι, λειφθήσῃ(ει), λειφθήσεσθαι· (λειφθη-
σόμεθον), λειφθήσεσθον, κτέ.

Μέλλ. β'. λιπήσομαι, λιπήσῃ(ει), κτέ. εὐκτ. λιπησώμην,
λιπήσοιο, κτέ. ἀπαρφ. λιπήσεσθαι. μετ. λιπησόμενος, κτέ.

Μέσ. μέλλ. α'. λείψομαι, λείψῃ (σι), λείψεται· (λείψόμε-
 θον), κτέ.

Μέσ. μέλλ. β'. λιπούμαι, λιπή (σι), κτέ. εὐκτ. λιπούμεν,
 λιπούσθαι, κτέ. ἀπαρφ. λιπεῖσθαι. μετ. λιπούμενος, κτέ.

Μετ' ὄλ. μέλλ. λελείψομαι, λελείψῃ (σι), κτέ.

Ἰ. Ἄορ. α'. ἐλείφθην, ἐλείφθης, κτέ.

Ἰ. Ἄορ. β'. ἐλίπην, ἐλίπησ, κτέ. ὑποτ. λιπῶ, λιπήσ, λιπή,
 κτέ. προστ. λίπηθι, λίπήτω, κτέ. εὐκτ. λιπέην, λιπέεις, κτέ.
 ἀπαρφ. λιπήναι. μετ. λιπέεις, κτέ.

Μέσ. ἄορ. α'. ἐλειψάμην, ἐλειψω, κτέ. ὑποτ. λείψομαι,
 λείψῃ, κτέ. προστ. λείψαι, λειψάσθω, κτέ. εὐκτ. λειψάμεν,
 λειψάιο, κτέ. ἀπαρφ. λείψασθαι. μετ. λειψάμενος, κτέ.

Μέσ. ἄορ. β'. ἐλιπόμην, ἐλίπου, κτέ.

Παρακ. λέλειμμαι, λέλειψαι, λέλειπται· (λελείμμεθον), κτέ.
 λελείφασθαι.

Ἰ. Ἰπερσ. ἐλελείμην, ἐλέλειψο, ἐλέλειπτο· (ἐλελείμμεθον), κτέ.
 ἐλελείφασθαι.

Ὁ δεύτερος ἐνεργητικὸς μέλλων λιπῶ (λιπούμι, λιπεῖν, λιπῶν), ὁ μέσος λιπούμαι (λιπούμεν, λιπεῖσθαι, λιπούμενος), ὁ πρῶτος ἐνεργητικὸς παρακειμενὸς λέλειφα (λελείφω, λελείλοισφι, λέλειψε, λελείφεναι, λελείφως) καὶ ὁ ὑπερσυντέλικος ἐλελείφειν εἶνε τύποι τετρατάδεις, οὐδέποτε ὑπάρξαντες, οὐδαμοῦ τῆς ἑλληνικῆς γῆς φανέντες. Καὶ ὁ δεύτερος δὲ παθητικὸς ἀόριστος ἐλίπην δὲν εἶνε τούτων κρείττων, ἂν καὶ παρὰ Δίονι τῷ Κασσίῳ (ΛΖ', 45) ἀναγινώσκηται: καίτοι μηδεμίαν αὐτῷ νύκτα ἀπολιπήναι ἐκ τῆς πόλεως ἴξεν. Ὁμοίως τῷ ἐλίπην εἶνε ὁ τοῦ ἀλείψομαι κομψὸς ἀόριστος ἡλίφην ἀναγινωσκόμενος καὶ αὐτὸς παρὰ τῷ αὐτῷ Κασσίῳ ΜΖ', 15 ἠπολλοὶ μὲν τῶν τὸ πρῶτον εἰς τὰ λευκάματα ἐγγραφέντων ἀπηλίφισαν" καὶ ΝΕ', 15 οὗτ' ἄκοντες ἀπηλίφισαν." Οἱ παλαιὸι ἔλεγον πάντοτε ἐλείφθην καὶ ἡλείφθην, ὡς ἔλεγον πάντοτε ἀνεψῆχθην, ἡγγέλθην, κτλ., οὐχὶ ἡνοίγην, ἡγγέλην, κτλ., ἄπερ οἱ μεταγενέστεροι ἐνόησαν μετεχειρίζοντο. Κακῶς ἐν τῷ Φαίδρῳ τοῦ Πλάτωνος (σ. 258, β') ἀντὶ τοῦ ἡδὲν δ' ἐξαλειφθῆ" ἐγράφη ὑπὸ τε τοῦ Βεκκίρου καὶ ἄλλων ἡδὲν δ' ἐξαλιφθῆ" ἐκ τῶν ἀρίστων, ὡς λέγονται, ἀντιγράφων, ὡς ἂν τὰ ἀριστα ἀντιγραφεῖα ὄλως καθαρὰ ἀμαρτημάτων ἦσαν ἢ ὡς ἂν ἡ μαρτυρία αὐ-

τῶν, ὧν ἡ πίστις πολλάκις οὐδὲ τριχῶς ἀξία ἀποδείκνυται, ἦτο
 ικανὴ νὰ μετακινήσῃ ὅτι ἀσφαλῶς ἐπὶ τῆς ἀπαραβιάτου τῶν πα-
 λαιῶν χρήσεως εἰσίδεται καὶ ἀσάλευτον ἴσταται. Τὰντίγραφα
 πάντα τὰ τε χεῖριστα καὶ τὰ ἄριστα εἶνε τοσούτων καὶ τοιούτων
 σφαλμάτων ἀνάμεσα, ὥστ' οὐδαμῶς ἕλλογον φαίνεται ὅπως ἐξ
 αὐτῶν νὰ ἐκκρεμώμεθα καὶ εἰς αὐτὰ ἐκάστοτε κερηνότες καὶ ἐπιτο-
 μένοι ν' ἀποβλέπωμεν, προκειμένου περὶ πράγματος συμφανοῦς καὶ
 ἀναντιλέκτου. Ὅταν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα βοᾷ, ἡ μαρτυρία τῶν ἀν-
 τιγράφων εἶτε κακῶν εἶτε καλῶν εἶτ' ὀλίγων εἶτε πολλῶν εἶνε οὐ-
 δενὸς λόγου ἀξία οὐδὲν κῦρος ἔχουσα οὐδὲ δύναμιν οὐδεμίαν οὔτε
 νὰ πείσῃ οὔτε νὰ μεταπείσῃ. Ἄν τις ἐν ἀντιγράφοις ἀντὶ τοῦ
 ἐλείφθην εὖρη ἐλίφθην, ὅπερ συμβαίνει ἐνίοτε, πρέπει νὰ πο-
 λυπραγμονήσῃ ἐξετάζων ἂν τὰ φέροντα αὐτὸ ἀντίγραφα εἶνε τὰ
 ἄριστα, ἵνα παραλάβῃ δηλονότι, ἢ παραχρήμα ἄνευ ἔκνου καὶ δια-
 τριβῆς ἀποστρεφόμενος αὐτὸ ν' ἀπορρίψῃ; Ὁ λίαν σεβασμὸς ἢ κα-
 θόλου τῶν ἀντιγράφων ἢ ἰδίᾳ τῶν ἀρίστων ἢ τῶν πολλῶν ἐγένετο
 πολλοῖς πολλάκις αἴτιος νὰ πάθωσιν ὅ τι ὁ Ἰξίων ὁ τὴν νεφέλην
 ἀντὶ τῆς Ἥρας λαβῶν καὶ τοὺς Κενταύρους οὕτω γεννήσας. Τοιοῦ-
 τόν τι ἔπαθε καὶ ὁ ἐπιφανὴς Βοϊκκίος γράψας παρὰ Πινδάρῳ
 Ὀλυμπ. Β', 45 »λείφθῃ δὲ Θέρσανδρος ἐριπέντι Πολυνεΐκει''
 ἀντὶ τοῦ ὄρθου ἐριπόντι. Ὁ Ἀπολλώνιος περὶ Συντάξ. (σ. 280,
 16 κέξ.) γινώσκει ἀμφοτέρας τὰς γραφάς, φιλοσοφῶν δὲ περὶ
 αὐτῶν ἢ μᾶλλον παραφιλοσοφῶν εὕρισκε τὸ ἐριπέντι ἀναλογώ-
 τερον. Πρβ. καὶ Σχολ. Ἰλιάδ. Π, 542 (σ. 453 Βεκκ.) »Κι-
 χεῖς: ἀπὸ τοῦ κίχημι· ἢ τῆς κίχων παθητικόν, ὡς τῆς
 λιπῶν ἢ λιπείς, τῆς ἐριπῶν ἢ ἐριπείς. Α. ἐριπέντι Πο-
 λυνεΐκει. V''. Συνήθη τοῖς γραμματικοῖς τὰ τοιαῦτα ὄνειροπο-
 λήματα εἶνε, ὅτινες ὑπὸ πλημμελῶν γραφῶν πολλάκις ἀπατώμε-
 νοι ἀναλογίας αὐτοσχεδιάζουσιν ἢ ἄλλως πλανώμενοι πλάνας ἐν
 πλάσμασι διδάσκουσιν. Οὐδεὶς τῶν παλαιῶν εἶπεν ἠρίπην, ἀλλ'
 ἠριπον ὑπ' αὐτῶν ἐλέγετο πάντοτε (ἄξῃριπον, κατ' ἠριπον,
 ὑπήριπον), ὡς ἔπταρρον, οὐχὶ ἐπτάρην, ἔδαρθον κατ' ἐ-
 δαρθον, οὐχὶ ἐδάρθην κατεδάρθην (ὅπερ καὶ παρ' αὐτῷ τῷ
 Ἄριστοφάνει ἀνέχονταί τινες!), ἔπαρδον, οὐχὶ ἐπάρδην, κτλ.
 Οὐ μόνον δ' ὁ δεύτερος ἀόριστος ἠρίπην εἶνε βάρβαρος ἀλλὰ καὶ
 ὁ πρῶτος ἠρείφθην ὁ ἀναγνωσκόμενος παρὰ Σοφοκλεῖ Λί. 509
 » ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἐρείφθεις ἔζετ' ἀργεῖου φόνου'' (φέρεται
 καὶ γραφῇ ἐριφθεις καὶ ἐρειφθεις). Ἐν ἐνὶ τῶν ἀντιγράφων

εἶνε προσγεγραμμένον »γρ. ἐρεισθεῖς.« Καὶ ἐν τοῖς σχολείοις δ' ἀναγινώσκειται »Ἐρειφθεῖς δὲ ἀντὶ τοῦ καταπετών, ἐρριμμένος, κτέ. Τῆς δὲ ἐρεισθεῖς γράφουσιν, εἶνε ἢ ἐπερεῖσάμενος.«

Ἐπάρχει ἀμφιβολία τῆς ὅτι τὸ ἐρεισθεῖς εἶνε ἢ γνησίᾳ γραφῇ, ἥτις τάχιστα πρέπει ν' ἀποκατασταθῆ, ἀπελευθερωμένου τοῦ βαρβαρόφωνον τὸν Σοφοκλέα καθιστῶντος ἐρειφθεῖς, Ἄν ὁ Ἄρριανός (κατηρεῖφθην. Ἴδε Λεννέπιον Φαλάριδ. Ἐπιστολ. σελ. 19 καὶ Ἑλλένδστον Ἄρριαν. Ἀναβ. Τόμ. Α', σελ. 105), οὐδὲν θαυμαστόν. Πολλὰ οὗτοι καὶ ἄλλα περὶ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐκαινοτόμησαν τῆς τῶν παλαιῶν ἀκραιφνεῶς συνθειῆς ὑπ' ἀγνοίας μάλιστα ἀφιστάμενοι. Μεταχειριζόμενοι τὸν δευτέρου ἀόριστου ἤριπον κατ' ἤριπον μεταβατικῶς παρὰ τὴν τῶν παλαιῶν χρῆσιν ¹⁾ ἐσχημάτισαν ἀναγκασόμενοι πως καὶ τὸ πρῶγμα εὐλογον νομιζόντες παθητικὸν ἀόριστον ἤρειφθην (κατὰ τὸ ἔλιπον ἔλειφθην) ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἔπεσον ἢ κατεβλήθην καὶ μέσον ἤριπίμεν.

Ὁ πρῶτος ἀόριστος ἔλειψα παρ' οὐδενὸς τῶν ἐνδέξαν εὐρηται, ἀλλὰ παρὰ μόνοις τοῖς μεταγενεστέροις, οἵτινες πολλαχῶς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν παρέφθειραν καὶ ἀσχημῆνα κατίστησαν. Μυρίλεκτος παρὰ τοῖς παλαιοῖς εἶνε ὁ ἀόριστος ἔλιπον (διέλιπον, ἐξέλιπον, ἐπέλιπον, κατέλιπον, ἐγκάτελιπον, παρέλιπον, κτλ.). Πολλῶ σπανιώτερος εἶνε ὁ μέσος ἔλιπόμεν ἀπαντῶν μάλιστα παρ' Ὀμήρῳ καὶ Ἡροδότῳ. Ὁ παράσημος ἔλειψα εὐρηται συχνοῦς παρὰ τῶν χαρίεντι ποιητῶ Νόνῳ ἐν τῇ συνθέτῳ μετοχῇ καλλεῖψας, καλλεῖψαντες, καλλεῖψασα. Γ', 184: τόφρα δὲ καλλεῖψας ἀγορὴν καὶ νεῖκα λαῶν. Β', 436: χαμαιγενεῖας δὲ γυναῖκας καλλεῖψας ἐτίρεισι (Ἴδε καὶ Θ', 266. Π', 462. ΙΔ', 249. ΙΖ', 87. ΚΓ', 115. ΚΕ', 382. ΚΖ',

¹⁾ Τὸ ἤριπον παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἔχει πάντοτε τὴν σημασίαν τοῦ ἔπεσον, οὐδέποτε τὴν τοῦ κατεῖβαλον. Παρ' Ἡροδότῳ Θ', 70 ὁρῶς γράφεται νῦν ἤρειπον ἀντὶ τοῦ ἤριπον (Ἴδε Βρεδδόνιον περὶ Διαλ. Ἡροδ. σελ. 350 καὶ Βαίριον Ἡροδ. Τόμ. Δ', σελ. 321 ἐκδ. β'). Ἡ παρὰ Σιμωνίδῃ τῶν Κεῖφ Λυρ. Ποιητ. Βερκ. σελ. 885 ἐκδ. β' ἐξ εἰκασίας γραφῆς »ἀνεμὸς τέ μιν πνέων κινηθεῖσά τε λίμνα δείματι ἤριπεν» διὰ τοῦτο μάλιστα δὲν εἶνε ἀποδοχῆς ἀξία, διότι ἀνάγκη κατ' αὐτὴν εἶνε τὸ ἤριπεν μεταβατικῶς καὶ ἐκλεφθῆ.

39. ΚΘ', 110. ΛΓ', 151, 194. ΛΗ', 239. ΛΘ', 274. ΜΓ', 446. ΜΤ', 82. ΜΖ', 329). ΙΓ', 155: και χθόνα καλλείψαντες ἀλικύστου Μαρκαθῶνος (Ἴδε και ΛΗ', 368). Ε', 608: νήματα καλλείψασα πεπαρμένα Παλλάδος Ἰστῶ (Ἴδε και Η', 159. Κ', 241. ΛΒ', 150. ΜΕ', 49). Παρὰ τοῖς ἄλλοις μεταγενεστέροις ποιηταῖς σπανιώτερον ἀπαντᾷ. ΨευδοΦωκυλίδ. 72: μὴ μιμοῦ κακότητα, Δίκη δ' ἀπόλειψον ἄμυναν. Πυθαγορ. Χρυσ. Ἔπ. 70: ἦν δ' ἀπολείψας σῶμ' εἰς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθης. Ἄνθολογ. Παλατ. τ', 87: καλλείψας σὸν χορὸν ἐκ Παφίης. Ζ', 345, 9: λείψε φίλοις δὲ τοκεῦσι γόνον καὶ πένθος ἄλαστον. Η', 150: ἐπει ζῶην μὲν ἔλειψεν (Πρβ. και «δάκρυα και στοναχὰς λείψας αἰῶνι γονεῦσιν» παρ' Ἰακωφίῳ *Append.* 258). Κόιντ. Γ', 299: μηδὲ τί με . . . καλλείψης θανεῖσθαι ἀμειλίκῳ ὑπὸ πότμῳ. Ὀππικαν. Κυνηγετ. Β', 33: οὐ γὰρ τις κέντροισι δαμῆς ἀγρῆς ἐρατεινῆς αὐθις ἐκὼν λείψειεν. Δ', 379: ὅπου λοχῶντες ἔλειψαν. Μανιέθ. Α', 155: εἰ δὲ Κρόνον λείψεις Σεληναίη κατὰ μοῖραν. Α', 158: Ἄρῃα δ' ἦν λείψασα Σεληναίη Φορέοιτο. Πρβ. και Τζέτζ. Χιλ. Ε', 428, κτλ. Ἐκ τῶν μεταγενεστέρων πεζολόγων ἀναφέρομεν τὰ ἐξῆς παραδείγματα. Πολύβ. ΙΒ', ιδ', 12: τὰ δ' οἰκεία τῆς πρόβσεως αὐτῶν οὐ παρελείψομεν. Λουκιαν. Ἐταιρ. Διαλ. Ζ', 3: ἐχρῆν Χαιρέαν καταλείψασαν παραδέξασθαι τὸν ἐργάτην ἐκεῖνον κινάβρας ἀπόζοντα; περὶ Παρασίτ. § 42: Φημί τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν. Διονύσ. Ἄλικαρν. Ῥωμ. Ἀρχαιολ. Ιτ', 3: και καταλείψαντες τὰ τε ὄπλα κτέ. Πλούτ. Παρκαλλ. Ἑλλ. και Ῥωμ. 34 (Ἠθ. σ. 386, 15 Διδ.): ὁ δὲ καταλείψας Ἀθήνας κτέ. και (σ. 386, 27): ἐπιστολὰς καταλείψασα ψευδεῖς. Φιλόστρ. Βί. Σοφ. Β', α', 28 (σ. 561 Ὀλεαρ.): και μετέωρον καταλείψας πολὺ τοῦ ὕδατος. Ἡλιόδ. Β', 18: καιροῦ δὲ λαβδόμενον ἐγκαταλείψαι διαλαθόντα. Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. Γ', ια', 7: ταῦτα πάντα ἐκεῖνος . . . συγγράφας κατέλειψεν. ΙΒ', θ', 3: τὴν μὲν πάτριον αὐτῶν καταλείψαντες θρησκείαν. Ἰουδ. Πολ. Α', κε', 3: καταλείψας γοῦν Ἀλέξανδρον προσέφυγεν Ἀρχελάφ. Ὠμιγέν. κατὰ Κέλσου Α', σελ. 40 Οὐτεστ.: ἵνα μὴ καταλείψωσι δόγματα δευσοποιήσαντα (Ἴδε και κατὰ Μαρκ. Δ', σελ. 89, σελ. 98. Ε', σελ. 147). Χάρκξ παρὰ τῷ Σχολιαστῇ Ἀριστοφ. Νεφ. 508 (σ. 105 Διδ.): ᾧ καταλείψαντες ἄρμον λίθινον. Ἀνάγνωμ. Τέχνη. Ῥητορ. παρὰ Σπεργέλω Τόμ. Α', σελ. 438: ὅταν παραλείψω-

καταλείψω - ε
 ὁμοειδή των
 γραφῶν
 μεταφυσικῶν
 γραφῶν

μέν τινος τῶν πραγμάτων (Πρβ. καὶ σελ. 457 «προνοητέον δὲ ἐν τοῖς ἐπιλόγοις ὅπως . . . εὖνουν ἑαυτοῖς τὸν ἀκροατὴν καταλείψωμεν», ἔνθα ἠδύνατο νὰ τεθῆ ὁ συνήθης ἐν τοῖς τοιοῦτοις μέλλων, δηλαδὴ ὅπως καταλείψωμεν). Ζηνοβ. Παροιμ. Α', 31 (Τόμ. Α', σελ. 11 Λευσχ. καὶ Σχχειδ.): ἐπηγγέλλετο τὴν οὐσίαν ἱερὰν τῇ Ἀφροδίτῃ καταλείψαι (Πολλῶ κάλλιον καὶ ἑλληνικώτερον θὰ εἶχεν ὁ λόγος κατὰ μέλλοντα ἐκφερόμενος, ἦγουν ἐπηγγέλλετο καταλείψειν). Πράξ. Ἀποστόλ. ε', 2: οὐκ ἀρεστόν ἐστιν ἡμᾶς καταλείψαντας τὸν λόγον τοῦ θεοῦ διακονεῖν τραπεζίαις. Ἄλλα παραδείγματα θὰ καταλεχθῶσιν ἄλλαχού.

Ἐσχημάτισαν δ' οἱ μεταγενέστεροι τὸν ἀόριστον Ἐλεῖψα ἐκ τοῦ μέλλοντος λείψω, ὡς καὶ ἐπ' ἄλλων ῥημάτων τῆς τῶν παλαιῶν χρήσεως ἀφροντιστοῦντες ἐκ τοῦ μέλλοντος πρῶτον ἀόριστον ἔπλασαν, π. χ. ἀμαρτάνω ἀμαρτήσομαι (μεταγεν. ἀμαρτήσω) ἡμάρτησα (ἀντὶ τοῦ ἡμαρτον), ἄγω ἄξω ἤξα (ἀντὶ τοῦ ἡγαγον), ὀλισθάνω ὀλισθήσω ὀλισθήσα (ἀντὶ τοῦ ὀλισθον), ὀφλισκάνω ὀφλήσω ὀφλήσα (ἀντὶ τοῦ ὀφλον), ἀποδιδράσκω ἀποδράσομαι ἀπέδρασα (ἀντὶ τοῦ ἀπέδραν), ὀσφραίνομαι ὀσφρήσομαι ὀσφρησάμην (ἀντὶ τοῦ ὀσφρέμην), κτλ. Πρβ. καὶ ἔκρῆξα ἀντὶ τοῦ ἔκρῆγον, ἔρρευσα ἀντὶ τοῦ ἔρρῦην, κτλ. Ἄλλοτε ἀκριβῆς περὶ τούτων λόγος θὰ γείνη, ὡς καὶ περὶ τοῦ ἐβλάστησα, ἐβίωσα, ἀπεδυσάμην, κτλ.

Τὸν ἀόριστον Ἐλεῖψα (ἐλεῖψάμην) φέρουσιν ἐπίτοτε τάντιγραφα καὶ ἐν τοῖς τῶν παλαιῶν συγγραμμάσις ἐξ ἀμαθίας ἢ καὶ ἀπροσεξίας τῶν ἀντιγράφων παρεσφρήσαντα. Οὕτω π. χ. παρ' Ἀριστοφάνει Ἐκκλησ. 1145 ἀναγινώσκειται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις «οὐκουν ἄπασι δῆτα γενναίως ἐρεῖς καὶ μὴ παραλείψῃς μηδὲν», ἀλλ' ἐλευθέρως καλεῖν γέροντα, μειράκιον, παιδίσκον; Ἄλλ' ἐρῶς ἀπὸ πολλοῦ ἤδη, τοῦ Βρουγκίου ὑψημισσαμένου, γράφεται ἐν ταῖς ἐκδόσεσι μὴ παραλείψεις, ὅπερ, καίτοι ὑπὸ τοῦ προηγουμένου μέλλοντος ἐρεῖς ἰσοφορούμενον, δὲν ἔμεινεν ὅμως ἀβλαβές. Καὶ τὸ καλεῖν δὲ εἶνε πλημμελής, ἀντ' οὗ κατὰ Κόβητον γραπτέον καλεῖς. Παρ' Ἡροδότῳ Ζ', 8, 1 ἐν τισὶ τῶν ἀντιγράφων φέρεται «τοῦτο ἐφρόντιζον, ὅπως μὴ λείψωμαι τῶν πρότερον γενομένων ἐν τιμῇ τῆδε» ἀντὶ τοῦ ἐρῶς ὅπως μὴ λείψωμαι. Παρὰ Ξενοφῶντι Κύρ. Παιδ. Δ', ε', 49 πλὴν τοῦ ἐρῶς «οὕτω προθυμίας οὐδὲν ἐλλείψωμεν» ἀναγινώσκειται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις

καὶ οὐδὲν ἂν λείψωμεν. Παρὰ τῷ αὐτῷ αὐτόθι Β', Δ', 11 εὐρίσκεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις οὐ μόνον τὸ ὄρθον ἠδὲως σὲ μὴ ἐπιλείψει χρήματα" ἀλλὰ καὶ τὸ διττῶς ἡμαρτημένον ὅπως σὲ μὴ ὑπολείψει, τῆς προθέσεως ἐπὶ εἰς ὑπὸ μεταβληθείσης, ὅπερ συχρὸν ἐν τοῖς ἀντιγράφοις. Ἐν βιβλίῳ Η', α', 1 ἐτηρήθη μὲν ἡ πρόθεσις ἐν ἅπασιν τοῖς ἀντιγράφοις ἀμετάβλητος, ἀλλ' ὁ μέλλων ἐν τισὶ μετεβλήθη εἰς ἀόριστον, ἠδὲως μὴποτ' αὐτοῦς τάγαθὰ ἐπιλείψει". Ἐν Ἀναβάσει ε', ε', 18 ἀντὶ τοῦ ἠοῖτινες, ἂν τι ἐγὼ παραλείπω, καὶ λέξουσιν ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ πράξουσιν" φέρεται ἐν τῷ ἀρίστῳ κώδικι Λ (παρὰ Διονυσίου) παραλείπω. Κατὰ Κόβητον (Νου. Lect. σελ. 526) ἀντὶ τοῦ παραλείπω γραπτέον παραλίπω. Παρὰ Πλάτωνι Γοργ. σ. 505, γ' ἐν τισὶ τῶν ἀντιγράφων ἀναγινώσκεται ἠτί οὖν δὴ ποιήσωμεν; μεταξὺ τὸν λόγον καταλείψωμεν"; Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ γραφὴ καταλύομεν καὶ καλύωμεν, δηλ. καταλύομεν, καὶ ποιῶμεν ἀντὶ τοῦ ποιήσωμεν ἢ ποιήσομεν. Ὁ Κορνάριος ἤθελε νὰ γραφῆ καταλείψομεν. Ὁ Στέφανος ἔγραψε καταλύσομεν. Ὁ Εἰνδόρφιος καὶ ὁ Βουτμαννὸς ἠρέσκοντο μᾶλλον τῷ καταλίπωμεν. Ἄλλοι παρέλαβον τὸ καταλύομεν. Ἡ ὀρθὴ γραφὴ φαίνεται ὅτι εἶνε ἠτί οὖν δὴ ποιῶμεν; μεταξὺ τὸν λόγον καταλύομεν"; Παρ' Ἰσοκράτει Εὐαγόρ. § 3 ἐν τοῖς πλείοσι τῶν ἀντιγράφων φέρεται ἠκαὶ πάντα ποιῶντας ὅπως ἀθέκτον τὴν περὶ αὐτῶν μνήμην καταλείψουσιν" ἀντὶ τοῦ ὄρθου καταλείψουσιν, ὅπερ πρὸ πολλοῦ ἀποκατέστη ἐν ταῖς ἐκδόσεσι (Κοραῆς Ἰσοκράτ. Τόμ. Β', σελ. 146 «Καταλείψουσιν.») Ἐξ ἐτέρων διορθώσεως, παρελήφθη ὁ πρὸ ἐμοῦ ἀντὶ τοῦ, Καταλείψουσιν". Τὸ καταλείψουσιν εὐρέθη καὶ ἐν τῷ ἀρίστῳ τοῦ Ἰσοκράτους ἀντιγράφῳ). Παρ' Αἰσχίνῃ περὶ Παραπρεσβ. § 117 νοῦς δ' ἐγκαταλείψεις, ἀδικήσας χρήσει ἐχθροῖς μέζουσιν" ἐξέδωκεν ὁ Ρεῖσκιος ἐξ ἀντιγράφου νοῦς δ' ἐγκαταλείψας ἀδικήσεις, κτλ."! Παρ' Ἀριστοτέλει Πολιτ. Α', ε', 9 (Τόμ. Α', σελ. 495, 48 Διδ.) ἀναγινώσκεται ἠδὲως μὴτε δι' ἀκολασίαν μὴτε διὰ δειλίαν ἐλλείψει τῶν ἔργων". Ἄλλὰ γραπτέον ἐλλείψει, ὅπερ καὶ φέρεται ἐν ἐνὶ τῶν ἀντιγράφων, γεγραμμένου ὅμως ἢ ἄνωθεν τοῦ εἰ, ἐκ διορθώσεως δηλονότι. Οὕτως ἀπτάβμητον καὶ ἀβέλτερον τὸ γένος τῶν ἀντιγραφῶν ἦτο, ὥστε, καὶ ἂν ποῦ κατὰ τύχην ἢ ἄρθῃ γραφῇ ἐσώζετο, οἷον ἀδημονοῦντες καὶ δυσχεραίνοντες ἐπὶ τούτῳ ἴσπευδον νὰ διαφθείσουσιν αὐτήν. Καὶ

τὸ ἐν ἐπιγράμματι τοῦ Φιλοδήμου καὶ δ' ἀπολείψης οὐδαμῶς. ὅπερ καὶ ὁ Λοβέκκιος παρὰ Φρυνίχου σελ. 715 ἀναφέρει, νομίζομεν ὅτι πρέπει νὰ μεταβληθῆ εἰς εἰ δ' ἀπολείψεις, καίτοι καλῶς γινώσκομεν ὅτι οὐδαμῶς τοῦτο τοῖς εὐλαβεστέροις ἀρέσκει καὶ σφῶδρα φοβούμεθα μὴ τις αὐτῶν μετὰ θυμοῦ ἀντιταχθῆ λέγων ὅτι οὔτε ὁ ἀόριστος ἀπέλειψα τοῦ Φιλοδήμου ἀνάξιος εἶνε οὔτε ἡ μεθ' ὑποτακτικῆς τοῦ εἰ σύνταξις ἀήθης ¹⁾ καὶ ὅτι ὁ ἐπιχειρῶν ἀπλῶς οὕτω τοὺς ἐν τοῖς συγγράμμασι τῶν μεταγενεστέρων ν' ἀποτρίψῃ ῥύπους μεταρρυθμίζων καὶ μετακοσμῶν αὐτὰ κατὰ τὴν χρῆσιν τῶν ὀρθοποούντων παλαιῶν τελεμᾶ ἔργων ἀποπῶτατον καὶ θρασυτάτον ἀναλαμβάνων αὐτὸς νὰ θεραπεύσῃ τὰ ὑπ' αὐτῶν τῶν συγγραφέων πλημμελῶς γεγραμμένα. Προσδόκιμος τοιαύτη τις ἀντίρρησις εἶνε, καὶ πολλὴν τὴν εὐπρίθειαν ἔχουσα ἄλογον τὴν προτεινομένην μικρὰν μεταβολὴν ἤθελεν ἀποδείξῃ. Καὶ γὰρ ἂν δόξειεν οὕτω γ' εἶναι ἄλογος. Οὐ μὲντοι ἀλλ' ἴσως ἔχει τινὰ λόγον. Πλημμελήματα περὶ τὴν γλῶσσαν εὐρηνται παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις καθόλου ὄσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίνονται ἄρη. Ἄλλὰ καὶ σφάλματα τῶν ἀντιγράφων ὑπάρχουσι παρ' αὐτοῖς ὄση ψάμαθός τε κόνις τε. Καὶ ὡς ἄνοια μεγίστη θὰ ἦτο, ἂν τις τὰ πλημμελήματα αὐτῶν τῶν συγγραφέων ἐπιχειρῆ νὰ ἐπανορθώσῃ μεταγράφων κατὰ τὴν τῶν παλαιῶν συνήθειαν, οὕτως ἀφροσύνη οὐχὶ μικρὰ εἶνε νὰ καταλείπῃ παρ' αὐτοῖς ἀνέπαφα καὶ τὰ σφάλματα τῶν ἀντιγράφων. Ἄλλ' εἶνε πάντοτε εὐκολον νὰ διαγινώσκῃ τις ἂν σφάλμα τι εἶνε τῶν ἀντιγράφων ἢ αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως; Καὶ τυφλῶ δῆλον ὅτι τῷ πείρασ καὶ ἔξωτος στερουμένῳ οὗτ' εὐκολον οὔτε δυνατόν τὸ πρᾶγμα εἶνε. Τῷ τετριμμένῳ ὅμως περὶ τὴν τῶν μεταγενεστέρων γλῶσσαν καὶ ἔμπειρίαν τινὰ τῆς ποικίλης αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους περὶ τὴν χρῆσιν διαφορᾶς ἔχοντι, ἀποτελέσματος τῆς τῶν χρόνων διαφορᾶς ἢ τῆς περὶ τὴν λέξιν πλείονος ἢ ἐλάττονος ἐπιμελείας ἢ καὶ ἀμφοτέρων, δὲν ἀποβαίνει πάντοτε δύσκολον, ἀλλ' εὐδαμῶς ὡς τὰ πολλὰ καὶ εὐτέμμητον αὐτῷ εἶνε τό τε ὑπ' αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως πλημμεληθῆν καὶ τὸ ὑπὸ τῶν ἀντιγράφων ἀμαρτηθῆν. Ἐσφάλλοντο μὲν περὶ πολλὰ

¹⁾ Ἴδε Ἰακώβιον *Act. Philol. Monacens.* Τόμ. Α', σελ. 130. Περὶ τῆς σύνταξις τριτύτης τοῦ εἰ κατ' ἀκρίβειαν ἔλλοτε θὰ διαλάβωμεν.

οἱ νεώτατοι καὶ ἔσχατοι ἢ οἱ ἀμελέστατοι τῶν μεταγενεστέρων, ἀλλὰ δὲν ἐσφάλλοντο περὶ τὰ αὐτὰ καὶ οἱ νεώτεροι ἢ οἱ ἀμελέστεροι, ὡς καὶ οὗτοι περὶ πολλὰ ἡμάρτανον, περὶ ἃ ἀναμάρτητοι ἦσαν οἱ παλαιότεροι ἢ οἱ ἐπιμελέστεροι. Οὔτε πάντες οἱ μεταγενεστέροι τοῦ αὐτοῦ κόμματος εἶνε οὔτε τὰ ἀμαρτήματα πάντα παρὰ πᾶσιν ἀνεκτὰ εὐλογον φαίνεται νὰ νομίζονται. Τούτων οὕτως ἐχόντων, δὲν εἶνε μὲν ἴσως ἀπίθανον οὐδὲ τολμῶμεν ν' ἀρνηθῶμεν ὅτι ἠδύνατο ὁ Φιλόδημος νὰ μεταχειρισθῆ τὸν ἀόριστον ἀπέλειψα· ὅτι ὅμως μετεχειρίσθη τὴν βῆσιν εἰ δ' ἀπολείψει ἀντὶ τῆς ὀρθῆς καὶ προχειροτάτης εἰ δ' ἀπολείψει, τοῦτο καὶ ἀπίθανον ἡμῖν φαίνεται καὶ πως ἀλλόκοτον. Μόλις παρὰ Βυζαντίῳ τινὶ ἢ βῆσις αὕτη θὰ ἦτο ἀνεκτὴ. Ἄλλως τε τίς ἀγνοεῖ τὸ τῶν ἀντιγραφῶν εὐεπίφορον εἰς τὸ νὰ μεταβάλλωσι τοὺς μέλλοντας εἰς ἀόριστους τῆς ὑποτακτικῆς βαρβάρους πολλάκις καὶ βαρβαρωτάτους; Ἄλλ' ἐπανιτέν ὅθεν παρεξίβημεν. Ἐν ἀποσπασματι τοῦ Φιλήμονος παρὰ Στοβαίου Ἀνθολογ. 7Ζ', 19 ἀναγινώσκειται:

Εἶτα μετὰ ταῦτ' εὐθύς (τις) εὐρέθη θανάτων

ἄλλοις καταλείψας εἰς τρυφὴν τὴν οὐσίαν.

Ἐξ αὐτοῦ Δοσβραῖος βραχυτάτα ἀποφαίνεται (*Adversar.* Τόμ. Β', σελ. 290) ὅτι μόλις ἄττικόν εἶνε τὸ λείψαι ἀντὶ τοῦ λιπεῖν. Ὁ Μεινέκιος ἐν μὲν τῇ ἐκδόσει τῶν τοῦ Μενάνδρου καὶ Φιλήμονος (σελ. 396) λέγει ὅτι σπανιώτατος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς εἶνε ὁ ἀόριστος οὗτος παραπέμπων εἰς Λοβέκκιον παρὰ Φρυνίχῳ σελ. 715 κέξ., ἐν δὲ τῇ πολλῶ νεωτέρῃ τοῦ Στοβαίου Ἀνθολογίου (Τόμ. Γ', σελ. XXXVI Τεῦβν.) ὅτι, ἂν εἶνε τοῦ Φιλήμονος, ἤθελε προτιμῆσθαι τὸ καταλειπών. Ὁ δὲ πολὺς Κόβητος νομίζει (Μνημοσ. Τόμ. Θ', σελ. 141) ὅτι γεγραμμένον κατ' ἀρχὰς ἦτο καταλείπων, ὅπερ, τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἐξαφανισθείσης, ἐγένετο ΚΑΤΑΛΕΙ', ἐξ οὗ κακῶς ἀναπληρωθέντος προήλθε τὸ καταλείψας.

Ὁρθῶς δὲ Φρυνίχος (σελ. 364 Λοβ.) καὶ Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος (σελ. 156, 5 Ῥισχελ.) ἀποδοκιμάζουσι τὸν ἀόριστον ἐκλείψας ἀντὶ τοῦ ἐκλειπών. Τὸ παρ' Ἠσυχίῳ Τόμ. Β', σ. 94 Σμιδ. »Ἐνέλειψε: παρέλειψε» οὐδενὸς λόγου ἄξιον εἶνε. Ὁ Μέγας Ἐτυμολόγος ἀναφέρει (σελ. 550, 15) ἰωνικὸν ἀόριστον ἐλείψασκον ἐκ τοῦ λείπω. Οὕτως ἔχει ὁ λόγος τοῦ Ἐτυμολόγου· »Ἐλείψασκον: λείπω, λείψω, ἔλειψα, ἔλειψαν, πλεονασμῶ ἔλειψασκον ἰωνικῶς». Σοφῶς γε νὴ τὰς χάριτας. Ἄλλὰ παρὰ τίνι, ὃ βέλτιστε, τὸν ἀόριστον

τοῦτον ἀνέγνωσ; Ἄν παρὰ παλαιῶ τινι ἀρίστος ἐλείψασκον (ἢ μᾶλλον λείψασκον) ἔκειτο, ἦτο πάντως ἀρίστος τοῦ λείβω, οὐχί τοῦ λείπω. Πρβ. Ἰλ. Η, 481: πρὶν λείψαι ὑπερμενεί Κρονίωι (= σπεῖσαι. Οὔτω καὶ Ω, 285. Ὀδ. Μ, 362. Ο, 149). Ἡσιόδ. Θεογ. 793: ὅς κεν τὴν ἐπίσκορον ἀπολείψας ἐπομόσση (= ἀποσπείσας). Ἴδε καὶ Εὐρύπ. Ἀλκήστ. 1015, ἔνθα κεῖται ὁ μέσος ἐλείψάμην (= ἐσπείσάμην). Καὶ ὁ Μακρόβιος ποιεῖται μνείαν τοῦ ἐκ τοῦ λείπω ἀρίστου ἐλείψα (*De Diff. Verb.* σελ. 724: Item ἀπὸ τοῦ λείπω fit ἀρίστος ἐλείψα) καὶ ὁ Πρισκιανὸς (Η', 97: ut κρύβω ἔκρυφα, λείπω ἔλειψα, ἀλείφω ἤλειψα). Ἀλλὰ καὶ αὐτῶν οὐδὲν φροντιστίον. Οἱ πλείστοι τῶν παλαιῶν γραμματικῶν ἐμπειρίαν περὶ τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν πολλὴν δὲν εἶχον καὶ σπουδὴν περὶ τὴν διάκρισιν τῶν δοκίμων καὶ τῶν ἀδοκίμων ὀλίγην ἐποιοῦντο, ὥστε πολλάκις ἐν ταῖς ὑπ' αὐτῶν ἀναφερομένοις παραδείγμασι φαίνονται τύποι μεθῆραι καὶ παράσημοι (ὡς τὸ κρύβω π. χ. παρὰ Πρισκιανῶ ἀντὶ τοῦ κρύπτω) ἢ καὶ ὅλως πλαστοί. Συγχρόνως παρ' αὐτοῖς συχνάκις τὰ κάλλιστα καὶ ὀρθῶς κοπέντα καὶ κεκωδωνισμένα μετὰ τῶν πονηρῶν καὶ κοπέντων τῶ κακίστων κόμματα. Ἐνὸς δ' ἐτι παλαιοῦ γραμματικοῦ τὴν μαρτυρίαν παραθέμενοι καὶ τὸ ὑποῦλον αὐτῆς καταδείξαντες θὰ καταλίπωμεν τὸ ἐλείψα, ἴν' εἰς ἄλλα μεταβῶμεν. Ὁ Ἀντιαττικιστὴς (ὀρθότ. Ἀνταττικιστῆς) ἐν Ἀνεκδότοις Βεκκίηρου (σελ. 106, 24) μαρτυρεῖ συντόμως καὶ ἀποτόμως κατὰ τὸ αὐτοῦ ἔθος ὅτι ὁ Ἀριστοφάνης μετεχειρίσθη τὴν μετοχὴν λείψας: »Λείψας: ἀντὶ τοῦ λιπῶν. Ἀριστοφάνης Ἀνδρομέδα». Ὁ ἀδαμαντίνως ταύτην τὴν δόξαν ἔχων, ἴνα κατὰ Πλάτωνα εἴπωμεν, ὅτι οὐδεὶς τῶν παλαιῶν τὸν ἀρίστον ἐλείψα μετεχειρίσθη, ἀνεκπληκτος διατελεῖ ὢν ὑπὸ τοιούτων πλασματικῶν μαρτυριῶν ἢ ἄλλως ἐπισφαλῶς ἔχουσῶν καὶ οὐδὲν ἰσχυουσῶν. Δρᾶμα Ἀριστοφάνους Ἀνδρομέδα καλούμενον οὐδαμῶθεν ἄλλοθεν γινώσκειται (Πρβ. Δινδῶρφιον Ἀριστοφάν. Τόμ. Α', σελ. 501 κέξ. ἐκδ. Ὀξων.). Ὁ Μεινέκιος (Ἀποσπ. Κωμ. Ἑλλ. Τόμ. Α', σελ. 525 καὶ Τόμ. Γ', σελ. 16) εἰκάζει ὅτι τὸ Ἀριστοφάνης εἶνε ἡμαρτημένον ἀντὶ τοῦ Ἀντιφάνης, ὡς καὶ ἐν ἄλλῃ κατ' αὐτὸν τοῦ Ἀντιαττικιστοῦ ῥήσει (σελ. 88, 24 »Διδούσι: οὐ δεῖσασιν. Ἀριστοφάνης Μητροφῶντι»). Ἀλλ' οὔτε δρᾶμα Ἀντιφάνους Ἀνδρομέδαν γινώσκει τις οὔτε ὁ ἀρίστος ἐλείψα δυνατὸν ἦτο ὑπ' αὐτοῦ καὶ λεγθῆ. Πολλὰ ὡς ἄττικὰ ἀναφέρει ὁ Ἀντιαττικιστὴς,

ἄπερ οὐδαμῶς ἀττικὰ εἶνε. Ἔνις δ' οὐδ' ἐλληνικὰ ὅλως, ἢ ἐκ πλημμελῶν γραφῶν ἀπατηθεὶς ἢ παρανοήσας καὶ ἄλλ' ἀντ' ἄλλων ἐκλαβὼν. Οὕτω π. χ. ἀναφέρει ἡκροᾶσο ἀντὶ τοῦ ἡκροῶ ἐκ τοῦ Ἀντιφάνους (σελ. 98, 28 »Ἡκροᾶσο: ἀντὶ τοῦ ἡκροῶ. Ἀντιφάνης Ἐπιδαυρίῳ». Παρ' Ἀντιφάνει φαίνεται ὅτι ἔκειτο ὁ ὑπερ-συντέλικος ΗΚΡΟΑΣΟ, δηλ. ἡκρόασο, ὃ δ' Ἀντιαττικιστῆς καθ' ἣν εἶχεν ἐμπειρίαν τοῦ Ἑλληνος λόγου ἀνέγνω ἡκροᾶσο. Ἴδε Κόβητον *Var. Lect.* σελ. 323 καὶ 388 καὶ *Nou. Lect.* σελ. 154 κέξ. Καὶ ἀκροᾶσαι ἀντὶ τοῦ ἀκροᾶ ἀναφέρει ὁ Ἀντιαττικιστῆς ἄλλ' ἀμάρτυρον, σελ. 77, 22 »Ἀκροᾶσαι σύ: ἀντὶ τοῦ ἀκροᾶ ἢ ἀκούεις») ¹⁾, ἐγρηγόρησεν ἐκ τοῦ Ξενοφῶντος (σελ.

¹⁾ Ἐν τῇ τοῦ Βερναρδάκη γραμματικῇ, ἣς οὐτ' ἐφάνη ποτὲ οὐτ' ἐλπὶς εἶνε νὰ Φανῇ βιβλίον μωρότερον, ὑπάρχει ἡ ἐξῆς σημείωσις (σελ. 98). »Ἐκ τῆς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καθολικουμένης παρέμειναν καὶ παρὰ τοῖς συγγραφεῦσιν ἀσύγκοπτοι καὶ ἀσυναίρετοι εἰς -σαι καὶ -σο τύποι, εἶον: ἀκροᾶσαι ἡκροᾶσο ἀνακτᾶσαι κτλ., ἀντὶ τῶν: ἀκροᾶ ἡκροῶ ἀνακτᾶ κτλ.» Ἀλλὰ ποῖοι εἶνε οἱ συγγραφεῖς οἱ μεταχειρισθέντες τοὺς τύπους ἀκροᾶσαι, ἡκροᾶσο, ἀνακτᾶσαι καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς συντομίας χάριν παραλειπομένους; Τίς παρὰ παλαιῶν τινι εὔρεν ἢ θὰ εὔρη ποτὲ ἀκροᾶσαι ἢ ἡκροᾶσο ἢ ἀνακτᾶσαι ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον; Ἄλλ' ὁ Βερναρδάκης εἶνε παιδάριον περὶ τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν καὶ Φρονεῖ ἀρχαϊκῶς. Τὸ ἀκροᾶσαι, τὸ ἡκροᾶσο, τὸ ἀνακτᾶσαι καὶ τὰ τούτοις ὅμοια εἶνε βραβυροφανίαι τῶν μεταγενεστέρων. Ἐπ' οὐδενὸς τῶν παλαιῶν οὐδεὶς τοιοῦτος τύπος ἐλέχθη, παρ' οὐδενὶ αὐτῶν οὐτ' ἔκειντο οὔτε δυνατὸν ἦτο νὰ κείνται τοιαῦτα ἐξαμβλώματα, καὶ μῦρτοι Ἀντιαττικιστῆς τὸ ἐναντίον λέγουσι διατεινόμενοι καὶ ὑπερδιατεινόμενοι. Ἀκροᾶ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ (Πλάτ. Εὐθύδ. σ. 304, δ'), πλανᾶ (Λίσχῦλ. Προμ. 475. Πλάτ. Ἀλκιβ. Α', σ. 117, γ'. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Β', δ', 27), αἰτιᾶ (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Ε', α', 15. Λίσχιν. περὶ Πακραπεσθ. § 126. Δημοσθ. περὶ τοῦ Στεφ. § 272, σ. 316. Ἐπερείδ. Ἀποσπ. 154, 9 Διδ.). ἐπαιτιᾶ (Λίσχῦλ. Προμ. 974), κατὰ αἰτιᾶ (Μένανδρ. Ἀποσπ. 655 Μειν.), μηχαῖνᾶ (Εὐριπ. Βάκχ. 805. Ῥήσ. 855. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 445. Ξενοφ. Ἀπομν. Γ', ια', 5), ἀρᾶ (Εὐριπ. Ἀλκήστ. 714), καταρᾶ (Ἀριστοφ. Νεφ. 871), ἀμιλλᾶ (Εὐριπ. Ἄνδρ. 127), ἀναβοᾶ (Εὐριπ. Ὀρέστ. 103), σταθμᾶ (Πλάτ. Λύσ. σ. 203, α'), πειρᾶ (Ξενοφ. Ἀπομν. Δ', δ', 7), καυχᾶ (Λυκούργ. Ἀποσπ. 78 Διδ.), κτλ., οὐχὶ ἀκροᾶσαι, πλανᾶσαι, αἰτιᾶσαι, κτλ. Πρβ. καὶ Ἰλ. Ω, 390 καὶ 433: πειρᾶ ἐμεῖο. Φ, 459: οὐδὲ μεθ' ἡμέων πειρᾶ ὡς κε κτέ. (Προτιμητέα φαίνεται μοι ἡ γραφὴ πει-

96, 27 »'Εγρηγόρησεν [Γρ. *ἐγρηγόρησαν*]: Ξενοφῶν τε-
τάρτῳ 'Αναβάσεως'), ἀπεδημηκότος ἀντὶ τοῦ ἀποδεδημη-

ρᾶς ὡς κτλ.). 'Οδ. Π. 431: μνάξ δὲ γυναῖκα (= μνά), κτλ.
Μοῦρ. σ. 16 Πειρσ. »'Ἀκροᾶ ἀπτικῶς, ἀκροᾶσαι ἑλληνικῶς''
(Πρβ. Κόβητον *Var. Lect.* σελ. 27 καὶ Νου. *Lect.* σελ. 497).
'Ετυμ. Μέγ. σ. 201, 46 »Τὸ παθητικὸν βοῶμαι, τὸ δεῦτερον
βοῶ σύ, καὶ πειρᾶ σύ''. Φρύνηχ. ἐν Βεκκ. 'Ανεκδ. σ. 18, 9
»'Ἀνακτᾶ τόνδε: ἀντὶ τοῦ ἀναλαμβάνεις κειμηλιότα. Οἱ δὲ
ἀμαθεῖς προσθέσει τῆς σαι ἀνακτᾶσαι λέγουσι. Διὲ δὲ, ὡς περ
γελῶμαι γελᾶ γελᾶται καὶ ἀναβοῶμαι ἀναβοῶ ἀνα-
βοᾶται, οὕτω καὶ ἀνακτῶμαι ἀνακτῆ ἀνακτᾶται. "Ο-
μοιον καὶ τὸ θεῶμαι θεᾶ καὶ ὀρῶμαι ὀρᾶ''. Καὶ τῶν μετα-
γενεστέρων δὲ οἱ μὴ ὅλων ἀκομφοὶ καὶ πάσης χάριτος ἀπόκληροι
οὐδέποτε τὸν εἰς ᾶσαι τύπον μεταχειρίσθησαν, εἰ δὲ παλαιότεροι
αὐτῶν οὐδ' ἐγίνωσκον τὸ παράπαν. Μόνοι εἰ Ἰσχυατοὶ καὶ κικο-
δαιμονέστατοι εἰ λήρου πολλοῦ καὶ κορυφῆς συγγραφικῆς γέμοντες
ἐφιλήθουν τοῖς τοιοῦτοις ῥήσοις οὐ μόνον κατὰ τὴν ἐριστικὴν ἔγκλι-
σιν ἀκροᾶσαι καὶ τὰ λοιπὰ λέγοντες ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ὑπο-
τακτικὴν, ὡς τεκμηριῶ μάλιστα ὁ Φρύνηχος ἐν Βεκκ. 'Ανεκδ. σελ.
45, 26 διδάσκων τὴν ἐρῆνὴν χρῆσιν' »'Ἴν' ἀκροᾶ: Οὕτω τὸ ὑπο-
τακτικὸν χρῆ λέγειν τῶν δευτέρων προσώπων παθητικῶν ἐνικῶν'
Ἴνα ἀκροῶμαι, Ἴνα ἀκροᾶ, Ἴνα ἀκροᾶται: καὶ Ἴνα γελᾶ''.
'Ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ οὐ μόνον καυχᾶσαι, κατακαυχᾶσαι
καὶ ὀδυνᾶσαι εὐρηται ἀλλὰ καὶ Φάγεσαι καὶ Πίεσαι.
Πρὸς 'Ρωμ. Β', 17: καυχᾶσαι ἐν θεῷ. Η', 25: δε ἐν νόμῳ
καυχᾶσαι. ΙΑ', 18: εἰ δὲ κατακαυχᾶσαι. Α' πρὸς Κορινθ.
Δ', 7: τί καυχᾶσαι ὡς μὴ λαβῶν; Λουκ. Ιε', 25: σὺ δὲ ὀδυ-
νᾶσαι. ΙΖ', 8: καὶ μετὰ ταῦτα Φάγεσαι καὶ Πίεσαι σύ.
'Ἴδε καὶ 'Ρουθ Β', 14: καὶ Φάγεσαι τῶν ἄρτων. Δευτερον. ΚΗ',
59: καὶ εἶνον οὐ πίεσαι. Βασιλ. Γ', ιζ', 4: ἐκ τοῦ χειμάρρου
πίεσαι ὕδωρ. Ψαλμ. ΡΚΖ', 2: τοὺς πίνους τῶν καρπῶν σου
Φάγεσαι, κτλ. Πρβ. καὶ Βασιλ. Γ', ιδ', 6: Ἴνα τί σὺ τοῦτο
ἀποξενούσαιο: κτλ. Παρ' 'Ησυχίου Τόμ. Β', σελ. 219 ἐκδ.
Σμιδιτ. λέγεται »Εὐθεῖς: κοιμᾶσαι''. Κακῶς ὁ Σμιδιτίος προ-
τείνει νὰ γραφῆ κοιμᾶ. Οἱ τοιοῦτοι ῥῆσοι δὲν εἶνε ἀνάξιοι τοῦ
'Ησυχίου. Παρ' 'Αλκίφρονι Γ', 11, 3 ὁ ἄριστος κἀδιε Β Φέρει
»ἀμιλλᾶσαι ταῖς ἀστικαῖς ταυταισί'' ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἄλλοις
ὀρθοῦ ἀμιλλᾶ (Ἴδε Κόβητον *Var. Lect.* σελ. 30). Παρ' Αἰσχύ-
λου Χοηφ. 574 Φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις ημείζονα Φωνεῖ. ὁ
δυνᾶσαι γάρ' ἢ ημείζονα Φωνεῖ (Φωνεῖς), ὀδυνᾶσαι γάρ''. Ὁ
'Ερμωανδὸς Αἰσχύλ. Τόμ. Β', σελ. 529 προτείνει νὰ γραφῆ ημεί-
ζονα Φωνεῖς' ὀδυνᾶσαι γάρ'' (Πρβ. καὶ Διονόρφου Αἰσχύλ. Τόμ.

κότος ἐκ τοῦ Δημοσθένους καὶ τοῦ Ξενοφῶντος (σελ. 79, 26 » Ἄπεδημηκότος: Δημοσθένης κατὰ Λεπτινίου, Ξενοφῶν Ἄπομνημονευμάτων τρίτῳ». Ἄλλοι ἀναφέρουσιν ἀπεδημηκότες ἐκ τοῦ Ἑρμίππου. Ἴδε Βεκκ. Ἀνέκδ. σελ. 419, 26. Σουῖδ. Τόμ. Α', Μέρ. α', σελ. 538 Βερν. κλπ. Περὶ τοῦ τύπου τούτου καὶ τῶν ὁμοίων αὐτῷ, προσεπατταλευμέναι, ἐξεπίακεν, ἐνωγάλισται, ἐβούλευκεν, ἐχάλευται, κτλ., θὰ διαλάβωμεν ἀλλαγῶ δι' ἀκριβείας), διετίθουν ἀντὶ τοῦ διετίθεσαν ἐκ τοῦ Ἀντιφῶντος (σελ. 90, β » Διετίθουν: διετίθεσαν. Ἀντιφῶν Ἰάσονι». Τὸ ἐτίθουν ἀντὶ τοῦ ἐτίθεσαν καὶ τὸ ἐδίδουν ἀντὶ τοῦ ἐδίδοσαν εἶνε βαρβαροφωνίαι τῶν μεταγενεστέρων. Ἀναγινώσκεται μὲν παρ' Ἡσιόδῳ Ἔργ. 159 » οὐνεκα τιμὰς οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν», ἀλλ' ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε ἐδίδον = ἐδίδοσαν. Πρβ. Ὀμηρ. Ἕμν. εἰς Δήμ. 328 καὶ 437), κάθου ἀντὶ τοῦ κάθησο ἐκ τοῦ Ἀλέξιδος καὶ τοῦ Διφίλου (σελ. 100, 31 » Κάθου: Ἀλέξιος Ταραντίνοις, Δίφιλος Εὐνούχῳ». Ὁ τύπος κάθου εἶνε παρακεικομμένος καὶ παράσημος· καὶ οὔτε ὁ Ἀλέξιος αὐτὸν μετεχειρίσθη οὔτε ὁ Δίφιλος οὔτε ὁ Μένανδρος, ὡς λέγει ὁ Εὐστάθιος σ. 1840, 2 » Τοῦ δὲ ἦσο σύνθετον τὸ κάθησο· ὅθεν ἐνδείξ, Φασί, καὶ συστολῆ κάθεο καὶ συναλοιφῆ κάθου παρὰ Μενάνδρῳ», οὔτε ὁ Ἀναξανδρίδης, ὡς ἀναφέρεται παρὰ Πολυδεύκει Γ', 89 » πυξίον λαβῶν κάθου», οὔτε ὁ Ἀριστοφάνης, ὡς λέγεται ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Ζωναρᾶ σ. 1168 » Κάθου καὶ κάθησο: Ἄμφω ἑλληνικά. Ἀριστοφάνης οὐχ ὅ τι [ἔπερ Μειν.] ἐκεῖνος ἔλαχεν· οἰμώζων κάθου». Τὸ δόκιμον καὶ ἀκριβὲς τὸν τύπον εἶνε τὸ κάθησο. Ἡρωδῖαν. σ. 463 Πειρσ. » Κάθησο ἔρεῖς, οὐχὶ κάθου». Μοῖρ. σ. 254 » Κάθησο ἀττικῶς, κάθου κοινῶς»), κάθη ἀντὶ τοῦ κάθησαι ἐκ τοῦ Ἱππερίδου (σελ. 100, 52 » Κάθη: ἀντὶ τοῦ κάθησαι. Ἱππερίδης ὑπὲρ Κρατίνου». Πρβ. καὶ Ζωναρ. Λεξ. σ. 1168 » Κρατίνος τὴν χεῖρα μὴ πῖβαλλε, μὴ κλάων κάθη. Λέγει γὰρ τὸ ὑποτακτικόν. Ἀπὸ τοῦ κάθημαι καὶ κάθη καὶ κάθηται ὀριστικῶς. Ἀριστοφάνης ἰδοὺ κάθημαι καὶ

Β', σελ. 462). Ἄλλοι γράφουσιν ὀδυνῆ γὰρ ἢ Φωνεῖς ὀδύνῃ σῆ [γάρ]. Ἴδε καὶ Εἰμσεῖθιον *Die Wiederherstell. der Dram. des Aeschyl.* σελ. 198 κέξ. Ἄλλ' ἐν τῷ ἀντιγράφῳ καὶ χειρόγραφῳ τούτων φέρονται, κίτιξ π, χ. καὶ καταμωκῆς κτλ. (Ἴδε *Act. Philol. Monac.* Τόμ. Α', σελ. 147).

Ἐπερίδης ἀποκρίναί μοι, Ἑρμεία, ὡς περ κάθῃ". Τὸ κάθῃ ὡς ὀριστικὴ εἶνε τοῦ πονηροῦ κήματος, καθάπερ τὸ κάθου ἀντὶ τοῦ κάθισο. Παρὰ τοῖς παλαιοῖς εἶνε μόνον ὑποτακτικὴ, ὡς παρὰ Κρατίνῳ καὶ παρ' ἄλλοις. Οὔτε δὲ τοῦ Ἀντιαττικιστοῦ ἀκουστέον οὔτε τοῦ Ζωναρά οὔτ' ἄλλου τινὸς τῶν τοιούτων μαρτύρων, οἷς σύνηθες εἶνε νὰ καταψεύδωνται τῶν παλαιῶν παρατιθέμενοι πολλάκις καὶ παραδείγματα ἐξ αὐτῶν ἢ πεπλασμένα ἢ παρεφθαρμένα ἢ παρανοημένα), λαβόμενος ἀντὶ τοῦ λαβῶν ἐκ τοῦ Ἀλέξιδος (σελ. 106, 16 »Λαβόμενος: ἀντὶ τοῦ λαβῶν. Ἄλεξις Ἀρχιλόχοις". Τὸ λαβόμενος φυλάττει πάντοτε τὴν αὐτοῦ σημασίαν καὶ οὐδέποτε ἀντὶ τοῦ λαβῶν λαμβάνεται, ὡς ὑπέλαβεν ὁ Ἀντιαττικιστὴς κακῶς εἰδώς. Τῶν μεταγενεστέρων ἴδιον εἶνε νὰ λέγωσι καταλαμβάνεσθαι, καταλαβεῖν, κτλ. ἀντὶ τοῦ καταλαμβάνειν, καταλαβεῖν, κτλ.), ἑωνηκῶς ἀντὶ τοῦ ἑωνημένος ἐκ τοῦ Λυσίου (σελ. 95, 25 »ἑωνηκῶς: ἀντὶ τοῦ ἑωνημένος. Λυσίας κατὰ Καλλίου ἐνδείξεως". Ἀπολλὸν ἀποτρόπαιε, τί εἶνε τοῦτο τὸ ἑωνηκῶς; Ἦτο δυνάτῃν, πρὸς θεοῦ, ὁ Λυσίας ἢ καὶ ἄλλος τις τισιούτην παμμόχθηρον καὶ παμβδελυρὰν λέξιν νὰ μεταχειρισθῇ;), κτλ. Πρὸς καὶ »Ἀποκριθῆναι: οὐκ ἀποκρίνασθαι" (σελ. 77, 12), »Αἰρετίζειν: ἀντὶ τοῦ αἰρεῖσθαι" (σελ. 77, 23), »Ἀλήθειν: οὐκ ἀλεῖν" (σελ. 78, 32. Ἐν σελ. 109, 23 λέγεται »Νήθειν: οὐ μόνον νεῖν"), »Δεῖται: ἀντὶ τοῦ δεῖ. Ἀπελθεῖν με δεῖται" (σελ. 88, 21), κτλ. Δὲν ἀποδείκνυται ἐκ τούτων τρανότατα ὁ καλὸς Ἀντιαττικιστὴς οὐδαμῶς ἀξιοχρεῶς ὄν; Τίς ποτε μὴ διεφθαρμένος τὸν νοῦν δύναται καὶ μικρὸν νὰ πιστεύσῃ ἀνδρὶ παρ' ᾧ τοσοῦτον σκότος πρὸ τῆς ἀληθείας καθορᾶται ἐν, 3: οὕτως ἀντικρὺς ἐξελέγχεται πλανώμενος καὶ κενωμβιστῶν, οὗ οἱ δίκην βελῶν τοξευόμενοι λόγοι πομφολύγων ἀποφαίνονται πεφλάσματα, καθ' ὃν οὐδὲν ὡς εἰπεῖν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καὶ τοῖς παλαιοῖς καθόλου πάγιον ἦτο, ἀλλὰ τὰ πάντα ἔρπον;

Ἡ προστακτικὴ τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου πρέπει ἐκ τε τοῦ προκειμένου παραδείγματος καὶ ἐκ τῶν ἄλλων νὰ ἔξορισθῇ. Οὔτε λέλοιπε, λελοιπέτω, κτέ. παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὑπάρχει οὔτε λέλυκε, λελυκέτω, κτέ. οὔτε τετίμηκε, τετιμηκέτω, κτέ. οὔτε πεποίηκε, πεποιηκέτω, κτέ. οὔτε δεδήλωκε, δεδηλωκέτω, κτέ. οὔτε τίθεικε, τεθεικέτω, κτέ. οὔτε

δέδωκε, δεδωκέτω, κτέ. οὔτε δέδειχε, δεδειχέτω, κτέ., ἄπερ ἀναφέρονται ἐν τοῖς παραδείγμασι τοῖς ἐν τῇ γραμματικῇ τοῦ Βερναρδάκη ¹⁾ καὶ ἐν ἄλλαις. Ὀλίγιστα παραδείγματα τῆς προστακτικῆς τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακκείμενου εὑρῆνται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὁ δὲ τύπος αὐτῶν εἶνε -θι, -τω, π. χ.

Τέθναθι, τεθνάτω. Ἰλ. Χ, 365: τέθναθι· κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι κτέ. Ο, 496: τεθνάτω· οὐ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένω περὶ πάτρης τεθνάμεν. Πλάτ. Νόμ. Θ', σ. 874, γ': νηποιεὶ τεθνάτω (Πρβ. καὶ ΙΑ', σ. 955, ε'. ΙΒ', σ. 955, δ'. Δημοσθ. Φιλιππ. Γ', § 44, σ. 122, κτλ.) Παρὰ Φωτῷ Λεξ. σελ. 573, β Πόρσ. ἀναγινώσκειται »Τέθνασο: προστακτικόν.« Γραπτέον τέθναθι κατὰ Κόβητον Μνημοσ. Τόμ. Ζ', σελ. 479.

Ἔσταθι, ἐστάτω. Ὀδ. Χ, 489: μῆδ' οὔτω βᾶκεσιν πεπυκασμένος εὐρέας ἄμους ἔσταθ' ἐνὶ μεγάροισι. Ἀριστοφ. Ὀρν. 206: ᾧ φίλτατ' ὄρνιθων, σὺ μὴ νυν ἔσταθι (Πρβ. Ἀριστομέν.

¹⁾ Ἐν τῇ 98 σελίδι τῆς γραμματικῆς ταύτης εὐρίσκομεν τὰ ἑξῆς γεγραμμένα· »Ὁμοίως συγκόπτεται τὸ σ καὶ γίνεται συναίρεσις καὶ ἐν τοῖς τρίτοις πληθ. προσ. τῆς προστακτικῆς τῆς παθητικῆς Φωνῆς, καθὼς καὶ τῆς ἐνεργητικῆς μετὰ τροπῆς τοῦ -ε εἰς -ον, ὅθεν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἀντὶ τοῦ γ'. πληθ. προσώπου τῆς προστακτικῆς -έτωσαν-άτωσαν καὶ -έσθωσαν-άσθωσαν-ωσαν εἶνε συνηθέστερα τὰ -όντων-άντων, καὶ -έσθων, -άσθων-ων οἶον: τυπτέτωσαν καὶ τυπτόντων, λαμβέτωσαν καὶ λαβόντων, τετυφέτωσαν καὶ τετυφόντων, τυπτέσθωσαν καὶ τυπτέσθων, τυψάσθωσαν καὶ τυψάσθων, τετύφθωσαν καὶ τετύφθων. Πιθανώτατα δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ -ήτωσαν τῶν παθητικῶν ἀορίστων ἦτο ἐν χρήσει μᾶλλον τὸ -έντων: τυφθήτωσαν καὶ τυφθέντων, τραπήτωσαν καὶ τραπέντων.« Ἐτάλας ἀνὴρ, ὅστις κακὸν τοιοῦτον ἀγκυλιζέται! Ὡς παραδείγματα τῆς παρ' Ἀττικοῖς χρήσεως ἀναφέρονται καὶ τύποι, ὧν οἱ μὲν παρ' οὐδενὶ Ἀττικῷ εὑρῆνται, οἱ δὲ παρ' οὐδενὶ Ἑλληνι βάρβαροι καὶ ἑκφυλοὶ ὄντες! Ἐπειτα δὲ λέγων »καθὼς καὶ τῆς ἐνεργητικῆς μετὰ τροπῆς τοῦ -ε εἰς -ον« οὐδὲν διδάσκει περὶ τῆς τοῦ πρώτου ἀορίστου καταλήξεως. Μανθάνομεν μὲν εὐγνωμονοῦντες ὅτι ἢ κατάληξις ὄντων ἐγένετο ἐκ τῆς ἔτωσαν ἐκπτώσει τοῦ σ καὶ συναίρεσει τοῦ ωαν εἰς ων (Ἦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν Φρενῶν!) καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ον, ἀλλὰ δὲν μανθάνομεν πῶς ἢ ἀντῶν ἐγένετο ἐκ τῆς ἀτωσαν· διότι μετὰ τὴν τοῦ σ ἀποβολὴν καὶ τὴν τοῦ ωαν εἰς ων συναίρεσιν γίνεται ἀτων, οὐχὶ ἀντων. Περὶ τοῦ τετυφόντων ἀντιμαχομένου τῷ κανόνι οὐδὲν λέγομεν· διότι εἶνε ἴσως τυπογραφικὸν σφάλμα.

Ἄποσπ. ὁ Μειν. » ὁ λαβῶν ἴσταθι." Πρώτερον ἀνεγινώσκειτο ἴνσταθι). Τυρταῖ. Ζ', 28 Βαχ.: μὴδ' ἐκτὸς βελίων ἴστατῶ ἀσπίδ' ἔχων. Σοφοκλ. Ἦλ. 50: ὧδ' ὁ μῦθος ἴστατῶ (Θωμ. Μάγιστρ. σ. 144, 15 » Ἐστατῶ Ἀττικαί, οὐχ ἴστακέτω. Σοφοκλῆς ἐν Λίαντι μαστιγοφόρῳ [1084] ἀλλ' ἴστατῶ μοι καὶ δέος τι καίριον." Ἀλλὰ τὸ ἴστακα εἶνε ἢ δωρικὸς τύπος τοῦ ἴστηκα ἢ μεταγενέστερος παρακείμενος μεταβατικὴν ἔχων σημασίαν. Ἄντὶ τοῦ ἴστακέτω ἔπρεπε νὰ καίται ἴστηκέτω, καὶ ἴσως οὕτως ἔγραψεν ὁ Μάγιστρος), κτλ. Πρβ. καὶ Ἰλ. Ψ, 443: μὴδ' ἴστατον ἀχρυσμένῳ κῆρ. Τὸ ἴσταθι ἀποκατέστησεν ὁ πολὺς Κόβητος παρὰ Πλάτωνι Φαίδρ. σ. 236, β' γραφῆς »σφυρήλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ ἴσταθι" ἀντὶ τοῦ στάθῃτι καὶ ἐν ἐπιγράμμ. Διοτίμου Ἄνθολ. Ἑλλην. Τόμ. Α', σ. 184 Ἰακ. γραφῆς »Φωσφόρος, ὦ σώτειρ', ἐπὶ Παλλάδος ἴσταθι κλήρου" ἀντὶ τοῦ ἴσταθι ("Ἴδε Var. Lect. σελ. 196 κίξ. Πρβ. καὶ Ἑκκῆρον Comment. Crit. de Anthol. Graec. Μέρ. Α', σελ. 262 προτείνοντα νὰ γραφῆ παρὰ Πλάτωνι »χρυσήλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ ἴσταθι" ἀντὶ τοῦ σφυρήλατος).

Τέτλαθι, τετλάτω. Ἰλ. Α, 586: τέτλαθι, μήτηρ ἐμή, καὶ ἀνάσχεο (Πρβ. καὶ Ε, 382). Ἡσιόδ. Ἔργ. 718: μὴδέ ποτ' οὐλομένην πενήν θυμοφθόρον ἀνδρὶ τέτλαθ' ἐνειδίξεν. Ὀδ. Π, 275: σὸν δὲ Φίλον κῆρ τετλάτω ἐν στήθεσσι ¹⁾).

Κέκραχθι. Ἀριστοφ. Σφηξ. 198: ἴδον κέκραχθι, τῆς θύρας κεκλυμένης (Πρβ. καὶ Θεσμοφ. 692. Οὕτω καὶ Λουκιαν. Τίμ. §53, κτλ.).

¹⁾ Παρ' Ἠσυχίῳ ἀναφέρεται καὶ τύπος τέτλα ἀντὶ τοῦ τέτλαθι. Τόμ. Δ', σελ. 146 Σμιδ. »Τέτλα: ὑπόμεινον, ἀνέχου." Τὸν τύπον τοῦτον μετοχειρίσθη ὁ Ἄρατος καθ' ἃ λέγει ὁ Ἑλλάδιος παρὰ Φωτῶ Βιβλιοθ. σελ. 531, 12 »Ἐστὶν εἶρεῖν τὸ τέτλα λεγόμενον πρὸς διαφόροις, ὡς καὶ Ἄρατις φησὶ ἐν Χαρίτων πρώτῃ τέτλα." Καὶ παρ' Ὀμήρῳ Ἰλ. Δ, 412 ἀντὶ τοῦ τέττα λέγει ὁ Ἑλλάδιος ὅτι τέττα πρέκει νὰ γραφῆ »τέττα δεῖ γραφῆν, τῆς ἐπὶ τέλους συλλαβῆς ἀποκοπίσεως τοῦ τέτλαθι." Πρβ. καὶ Σχολ. Ἰλ. Δ, 412 (σελ. 158 Βεκκ.) »Ἡ διπλῆ ὅτι προσφώνησις ἐστὶ φιλεταιρικὴ ἀμετάφραστος καὶ ἀμετάλητος. Λέγουσι δὲ αὐτὸ τινες ἐπίρρημα σχετλιαστικόν. Οἱ δὲ κατὰ πάθος ἀπὸ τοῦ τέτλαθι φασὶν εἶναι." Τὸ τέττα δὲν εἶνε λίξις ἀλλ' ἔκτρομα, ὑποῖα πολλὰ ἐγέννησαν αἱ κεφαλαὶ ἀμούσων γραμματικῶν. Ἡ ἐκδοχὴ τοῦ τέττα ἀντὶ προσφώνησεως ἀπήρσεν, ὡς εἰκός, τοῖς γραμματικῶς τοῖς μὴ φιλοῦσι τὰ καινὰ καὶ πεπατημένα ὡς

Μεμέατω. Ἰλ. Δ, 304: οἶος πρόσθ' ἄλλων μεμέατω Τρώεσσι μάχεσθαι. Τ, 358: μεμέατω δὲ μάχεσθαι.

Ἄνωχθι, ἀνώχθω. Ἰλ. Ψ, 158: καὶ δεῖπνον ἄνωχθι ὄπλεσθαι (Πρβ. καὶ Κ, 67. Λ, 204. Ο, 160. Τ, 160. 171. Ὀδ. Α, 274. Β, 113. Ρ, 508. 569. Σ, 182. Χ, 483). Λίσχυλ. Κοιφ. 772: ἀλλ' αὐτὸν ἐλθεῖν... ἄνωχθ' ὅσον τάχιστα (Πρβ. καὶ Εὐριπ. Ἀλκήστ. 1044 καὶ Ἀποσπ. 781, 33 Ναικ. Οὐτω καὶ παρ' Ἀπολλων. Ῥοδ. Δ', 759). Ἰλ. Α, 189: τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθω μάρνασθαι. Ἡσύχ. Τόμ. Α', σ. 219 Σμ. »Ἄνωχθι: παρακελεύου» (Ἐν τῷ κώδικι »Ἀνώχθει: παρακελεύω». Πρβ. Σουῖδ. Τόμ. Α', Μέρ. α', σ. 459 Βερν. »Ἄνωχθι: κέλευσον») καὶ »Ἀνώχθω: κευεῦτω».

Ἰσθι, ἴστω (Βοιωτ. Ἰττω). Ὀδ. Β, 356: αὐτὴ δ' οἴη ἴσθι. Ἰλ. Ο, 56: ἴστω νῦν τόδε Γαῖα, κτλ. Πρβ. εὐ ἴσθι, σάφ' ἴσθι, κτλ.

Δέδιθι (ἐπικ. δείδιθι). Ἀριστοφ. Σφηξ. 373: μηδὲν, ὦ τῶν, δέδιθι. Ἰππ. 230: καὶ μὴ δέδιθ'· οὐ γὰρ ἐστὶν ἐξηκασμένος (Πρβ. καὶ Λουκιαν. Θεῶν Διαλ. Ε', § 5. Κ', § 7. Ἐταιρ. Διαλ. Π', § 4. Βίων Πράξ. § 7. Δις Κατηγορ. § 8: μὴ δέδιθι. Ῥητ. Διαδασκ. § 3: ἕμωσ δὲ μὴ δέδιθι. Πλούτ. Ῥωμ. Τύχ. 6, ἠθ. σ. 592, 37 Διδ.: καὶ δέδιθι μηδὲν. Φιλότηρ. Ἀπολλων. Ε', 36, σ. 220: τὸ ἐξεῖναι σοι πᾶν ὃ τι βούλει δέδιθι, κτλ.). Ἰλ. Ε, 827: μήτε σύγ' Ἄρηα τόγε δείδιθι μήτε τιν' ἄλλον (Σχολ. σ. 173

μὴ ἔχουσα καινόν τι καὶ ἐφοικόν· ἐπιθυμοῦντες δ' αὐτοὶ νέον τι καὶ δεξιδόν νὰ εἴπωσι συνέλαβον εὐκόλως καὶ ἐξήμβλωσαν εὐκολώτερον τὸ χαριέστατον τέτλα, ὅπερ δὲν ἄκνησεν ὁ Ἄρατος μὲ μεταχειρισθῆ κοσμήσας δι' αὐτοῦ τὴν πρώτην τῶν Χαρίτων. Οὐδεὶς σχεδὸν τῶν παλαιῶν γραμματικῶν ἀπηλλαγμένος τῶν τοιοῦτων εἰκαιολογιῶν εὐρίσκειται, ὃν τινες νηπιωδέσταται καὶ καταγελαστώταται εἶνε. Δὲν ὑπάρχει τόπος ἐνταῦθα πολλαὶ αὐτῶν νὰ καταλεχθῶσι. Μία μόνη ἀρκεῖται. Ἐν τοῖς σχολίοις τῆς Ἰλιάδος I, 202 (σελ. 250 Βεκκ.) λέγεται »Καθίστα: Ὡς καθίστανε τὸ πλήρες, οὕτως καὶ ἐπὶ τῆς ἀποκοπῆς. Εἰσὶ δὲ οἱ ἐκτείνουσιν ἀπὸ τοῦ ἴστω τὴν κλίσιν παραλαμβάνοντες.» Τὸ καθίστα κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ καθίστανε! Ἐπῆρχεν ἄρα τὸ καθίστανε καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ὀμήρου! Ἄλλ' εἶνε ὁρθὸν τὸ παρ' Ὀμήρου ἀναγινωσκόμενον καθίστα, οὕτινος ἢ κλίσις ἀπὸ τοῦ ἴστω (καθίστω) ὑπὸ τινῶν παραλαμβάνεται; Οὐδαμῶς. Ἡ ὁρθὴ γραφὴ εἶνε καθίστη.

Βεκκ. »Τὸ δειδίδιθι χρηστὸν εἰς μέτρον δακτυλικόν. Ἄλλως δέ γε κοινότερον δέδιδιθι γράφεται. Μεταπλασμὸν γὰρ ἔπαθεν. Ὡς τὸ κλύε κλυθι, ἴε ἴθι ἀντὶ τοῦ ἐλλέ· οὕτω καὶ δέδιδιε δέδιδιθι καὶ ἐπενθέσει δειδίδιθι, ὡς το ὀδοιδόκος, ὀδοιπόρος προσθέσει τοῦ ι διὰ τὸ μέτρον.» Τὸ δειδίδιθι εἶνε ἀντὶ τοῦ δέδιδιθι). Ξ, 342: Ἥρη, μήτε θεῶν [Ἄλλ. θεῶν] τό γε δειδίδιθι μήτε τιν' ἀνδρῶν ὄψεσθαι. Ὀδ. Δ, 825: θάρσει μηδέ τι πάγχυ μετὰ Φρεσὶ δειδίδιθι λίην. Σ, 65: τῶν δ' ἄλλων μή τιν' Ἀχαιῶν δειδίδιθ'. ἐπεὶ πλεονεσσι μαχήσεται (Πρβ. Ἔμν. εἰς Ἀφροδ. 194: θάρσει μηδέ τι σῆσι μετὰ Φρεσὶ δειδίδιθι λίην. Θέογν. 1179: Κύρνε, θεοῦς αἰδοῦ καὶ δειδίδιθι. Ἀπολλών. Ῥόδ. Β', 617: μηκέτι δειδίδιθι τοῖον. Μόσχ. Β', 154: θάρσει, παρθενική, μὴ δειδίδιθι πόντιον οἶδα. Ἀνθολογ. Παλατ. Ε', 122: τὴν Φλόγα βίπιζειν δειδίδιθι, δαιμόνιε. Νόνν. ΛΓ', 351: τέτλαθι, Χαλκομέδη, μὴ δειδίδιθι Μορρέος εὐνήν. Ἴδε καὶ Β', 681. ΛΔ', 319. ΛΗ', 61. ΜΑ', 339. Μουσαῖ. τὰ καθ' Ἡρ. καὶ Λέανδρ. 247: λάξσο πῦρ, κραιδίη, μὴ δειδίδιθι νήχυτον ὕδωρ. Μάξιμ. Φιλῆν Καταρχ. 55: δειδίδιθ' ὀδοιπλανίην, κτλ.). Παρὰ Βαβρίω κεῖται τὸ δέδιδιθι μετὰ μακρᾶς τῆς παραληγουσῆς. ΟΕ', 2: πάντων λεγόντων μὴ δέδιδιθι, σωθήσῃ (Ὁ Βοισσουάδης »μὴ δέδιδιθι σωθήσῃ γὰρ" ἢ »μὴ σὺ δέδιδιθι." Ὁ Ἀρήσιος »μὴ τι δέδιδιθι"). Οὕτω καὶ παρὰ Νικάνδρῳ τὸ δειδίδιθι. ἈλεξιΦαρμ. 443: ἄσσα σὺ μὴ δειδίδιθι, μέλοιο δὲ πάμπαν ἀρωγῆς (Ἴδε Κόβητον *Orat. de Art. Interpret.* σελ. 156 καὶ *Var. Lect.* σελ. 393). Ὁ Ὀθων Σχηνειδῆρος (Νικάνδρ. σελ. 300) παρέλαβε τὸ ἐν ἐνὶ τῶν ἀντιγράφων φερόμενον δειδίδιχθι, ὅπερ ἐγένετο κατ' αὐτὸν ἐκ τοῦ δειδίδικα ὡς τὸ ἔϊκτον, ἔϊκτο ἐκ τοῦ ἴοικα καὶ τὸ ἐπέπιθμεν ἐκ τοῦ πέπιθθα¹⁾. Νομίζει δ' ὅτι καὶ παρὰ Βαβρίω δειδίδιχθι πρέπει νὰ γραφῆ ἀντὶ τοῦ δέδιδιθι. Τὸ παρ' Ἠσυχίω Τόμ. Α', σελ. 468 Σμ-» Δείληθι: Φοβοῦ" εἶνε πλημμελής γραφὴ τοῦ δειδίδιθι σελ.

¹⁾ Ὁ Μέγ. Ἐτυμολόγος ἀναφέρει δειδοιγμεν συγκεκριμένον ἐκ τοῦ δεδοίκαμεν σελ. 253, 23 »Ἀπὸ τοῦ δεδοίκαμεν κατὰ συγκοπὴν δειδοιγμεν. Τὰ γὰρ εἰς μεν πληθυντικὰ καθαρῆς θέλουσιν. Ἐὰν δὲ που σύμφωνον γένηται, κατὰ πάθος λέγομεν εἶναι· Φέρομεν Φέρμεν, δοίκαμεν ἴοιγμεν, ἐπέπιθμεν ἐπέπιθμεν.» Ἴδε Λέρσιον Ἡρωδισαν. περὶ Μονήρ. Λέξ. σελ. 80 ἐκδ. β' καὶ Λοβέκκιον *Elem.* Τόμ. Α', σελ. 233.

467 » Δείδιθι: εὐλαβοῦ, φοβοῦ'', τοῦ Δ εἰς Λ μεταβληθέντος, ὅπερ συχρὸν ἐν τοῖς ἀντιγράφοις, καὶ τοῦ Ι εἰς Η, ὅπερ οὐχὶ σπάνιον (Ἴδε Κόβητον Νου. *Laet.* σελ. 195 καὶ 469).

Πέπισθι (οὐχὶ πέπεισθι οὐδὲ πέποισθι, ὡς γράφει ὁ Φρίσχιος Ἀριστοφ. Θεσμοφ. σελ. 255). Αἰσχύλ. Εὐμεν. 599: νεκροῖσι νυν πέπισθι μητέρα κτανών. Κακῶς ἔγραψεν ὁ Τούρνεβος πέποιθε.

Τοῦ εἰς ε λήγοντος τύπου τοῦ δευτέρου ἐνικοῦ προσώπου δὲν ἔχει τις ἄλλα παραδείγματα νὰ εἴπῃ πλὴν τοῦ ἄνωγε καὶ τοῦ γέγωνε. Εὐριπ. Ὀρέστ. 119: εὐμενῆ δ' ἄνωγέ νιν κτέ. Αἰσχύλ. Προμ. 193: πάντ' ἐκάλυψον καὶ γέγων' ἡμῖν λόγον. 784: καὶ τῆδε μὲν γέγωνε τὴν λοιπὴν πλάνην. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 238: γέγωνέ μοι πᾶν τοῦθ', ὅπως εἰδῶ τίς εἶ. Εὐριπ. Ὀρ. 1220: γέγωνέ τ' ἐς δόμους. Ἀναφέρουσι μὲν τινες τοὺς τύπους τούτους εἰς ἐνεστώτα ἀνώγω καὶ γεγώνω, ἀλλ' ἡ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς χρήσις αὐτῶν δὲν εἶνε ἀποδεδειγμένη. Τὸ ἄνωγε Αἰσχύλ. Προμ. 947. 1037. Σοφοκλ. Οἶδ. Τυρ. 96, κτλ. εἶνε προδήλως τρίτον πρόσωπον τοῦ παρακειμένου ἄνωγα, ἄνωγας (Σοφοκλ. Ἦλ. 1458. Φιλοκτ. 54, κτλ. Εὐριπ. Κύκλ. 340, κτλ.). Τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ γεγώνω εἶνε προφανῶς ὑποτακτικὴ (Οἶδ. Κολ. 214: τέκνον, ὦμοι, τί γεγώνωσι). Ὁ παρὰ τοῖς τραγικοῖς ἐνεστώσ εἶνε γεγωνῶ (ὄθεν γεγωνήσω, ἐγεγωνήσα) καὶ γεγωνίσκω, περὶ ὧν ἄλλοτε κατ' ἀκριβείαν.

Παρὰ Κοῖντῳ εὐρῆται καὶ προστακτικὴ δειδίε. Ζ', 298: ἀλλὰ σὺ δειδίε, τέκνον. Ζ', 505: δειδίε δ' ἐν φρεσὶν ἧσιν ἰσημερίην ἀλεγεινὴν (ἐν ῶ Ζ', 309: ἦν βὰ καὶ αὐτὴν δειδίθι μαιμώωσαν ἔσω ἄλός). Ἄλλ' ὁ Κρίντος μεταχειρίζεται καὶ παρατακτικὸν ἐδειδιον ἢ δειδιον ὡς ἐξ ἐνεστώτος δειδίω. Ε', 282: οὐδὲ μὲν Ἔκτορος ἔγχος ἐδειδιον. Γ', 450: οὐδέ τι θῆρας ἐδειδίε λαχνηέντας ἀντομένη ὑπὸ νύκτα. Ε', 217: σὺ δέ μιν περιδειδίεις αἰεὶ (Ἴδε Λέρσιον *Quaest. Eptic.* σελ. 274 κέξ., ἔνθα καὶ ἐκ τοῦ Νόννου παραδείγματα ἀναφέρονται καὶ ἡ παρ' Ὁμήρῳ χρήσις τοῦ δειδίε ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐφοβεῖτο μνημονεύεται. Ἰλ. Σ, 34: δειδίε γὰρ μὴ λαιμόν ἀποτμήξειε σιδήρῳ. Ω, 358: ὡς φάτο· σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, δειδίε δ' αἰνώσ. Περὶ τοῦ ἐνεστώτος δειδίω ἴδε Λοβέκκιον Ῥηματα. σελ. 19. Λέρσιον Ἠρωδ. περὶ Μον. Λέξ. σελ. 152 ἐκδ. β', κλπ. Ἄλλοτε περὶ τούτων ἀκριβέστερον).

Τῶν παλαιῶν γραμματικῶν ὁ μὲν Ἀπολλώνιος διατείνεται ὅτι εἰς ε
 ἐπερατοῦτο τὸ προστακτικὸν τοῦ παρακειμένου, ὁ δ' Ἡρωδιανὸς
 ἀπεφαίνεται ὅτι θι ἦτο ἡ κατάληξις αὐτοῦ. Σχολ. Ἰλιάδ. Κ, 67
 (σ. 276 Βεκκ.) » Ἄνωχθι: Ἐνεστῶτός ἐστι καὶ παρατατικοῦ
 μᾶλλον ἢ περ παρακειμένου. Ἀναλογώτερον δὲ παρὰ Καλλιμάχῳ
 ἄνωγε δὲ πορομέα νεκρῶν. Καὶ δῆλον ὅτι μεταβέβληται τὸ
 γ εἰς τὸ χ ἐν τῷ ἄνωχθι διὰ τὸ θ. Ὁ μὲν οὖν Ἀπολλώνιος εἰς
 ε βούλεται εἶναι τὰ τοῦ παρακειμένου προστακτικά, καὶ ἰκανῶς
 τῷ λόγῳ συνηγορεῖ. Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς εἰς θι τὸν κεντῖον· μηδὲ γὰρ
 εἶναι τὴν εἰς ε κατάληξιν». Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 1290 » Λέγουσί
 τινες ὡς εἰς θι εἰσὶ τὰ προστακτικὰ τοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερ-
 συντελικοῦ· πᾶσα γὰρ μετοχὴ εἰς σ λήγουσα μετ' ὀξείας τάσεως
 εἰς θι ἔχει τὸ προστακτικόν, οἷον τυπεῖς τύπηθι, νυγεῖς
 νύγηθι, δαρεῖς δάρηθι. Εἰ οὖν τετυφῶς ἢ μετοχὴ εἰς σ
 μετ' ὀξείας τάσεως, δῆλον ὅτι καὶ τίτυφθι τὸ προστακτικὸν εἰς
 θι. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος οὐ βούλεται τοῦτο, ἀλλὰ λέγει ὅτι εἰς ε
 λήγει τὸ προστακτικὸν τοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ ὁμο-
 φώνως τῷ τρίτῳ προσώπῳ τῶν ἐνικῶν τοῦ ὀριστικοῦ· τότε γὰρ,
 φησὶν, εἰς θι ἐστὶ τὸ προστακτικόν, ἤνικα οὐ μόνον εἰς σ ὀξύτονος
 ἢ μετοχὴ ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ντ κλινομένη. Ταῦτα μὲν ὁ Ἀπολ-
 λώνιος. Ἡ δὲ χρῆσις διφορεῖται· καὶ εἰς θι γὰρ εὑρίσκεται καὶ
 εἰς ε, οἷον κέκλυθι νῦν Εὐμαίε [Ὀδ. Ξ, 462. Ο, 307] καὶ
 ἄνωχθι καὶ δεῖδιθι καὶ εὔρηκε σύ. Καὶ λέγει Ἡρωδιανὸς ὅτι
 ταῦτα τὰ εἰς ε προστακτικὰ οὐκ εἰσι παρακειμένου ἀλλ' ἐνεστῶτος,
 τοῦ παρακειμένου εἰς ἐνεστῶτα μετενεχθέντος· οἷον ἀπὸ τοῦ εὔρη-
 κα γίνεται ὁ ἐνεστῶς εὔρηκω, καὶ ἐκ τούτου ὁ παρατατικὸς
 εὔρηκον εὔρηκες εὔρηκε· καὶ λοιπὸν τὸ προστακτικὸν εὔρηκε
 σύ». Πρβ. Κραμῆρου Ἀνέκδ. Ὀξων. Τόμ. Δ', σ. 339, 14 » Καὶ
 ὑπερσυντελικοὶ δὲ εὐρέθησαν τινες, ὡς τὸ πέπειθι, κέκραχθι
 [Γρ. πέπισθι, κέκραχθι] καὶ ἄλλα πολλά. Ἀπὸ μέντοι περι-
 σπωμένων οὐχ εὔρομεν χρῆσιν αὐτῶν. . . . Εἰδῶσιν οἱ παρακει-
 μένοι τρέπειν τὸ α εἰς ω καὶ ποιεῖν ἐνεστῶτα. Πολὺ δὲ τοιοῦτον
 [Γρ. ἴσως τὸ τοιοῦτον] ἔθος παρὰ Συρακουσίαις· δλωλω δλώλω,
 δέδοικα δεδοίκα· καὶ τὸ κέκλυσε [Γρ. κέκλυκε] δὲ παρ'
 Ἐπιχάρμῳ ἀπὸ θέματος τοῦ κελύκω καὶ εὔρηκε ἀπὸ εὔ-
 ρήκω" (Ἴδε Ἀρήσιον Διὰλ. Δωρ. σελ. 328). Ἐτυμ. Μέγ. σ.
 520, 48 » Ἰστέον ὅτι τὸ κέκλυθι καὶ τὸ κέκραχθι, ὡς οἱ
 πλεῖστοι καὶ ἡ χρῆσις μαρτυρεῖ, παρακειμένου εἰσὶ· τοῦ γὰρ

παρακειμένου τὰ προστακτικὰ ποτὲ μὲν εἰς ε λήγει, ὡς τέτυφε, ποτὲ δὲ εἰς θι, ὡς τέτυφθι. Οὕτως οὖν καὶ κέκλυθι. Οὕτως εὔρον ἐν τῷ Ζηνοδότου¹⁾).

1) Ἐν τῇ τοῦ Βερναρδάκη γραμματικῆς σελ. 126 (§ 389, σημ.) ἀναγινώσκουμεν τὰ ἐξῆς: »Τὸν σχηματισμὸν τοῦτον ἀκολουθοῦσι καὶ ἄλλων τινῶν περισπωμένων τε καὶ βαρυτόνων ῥημάτων οἱ παρακείμενοι, ὡς: δεῖ- δέδωκα, δέδισθι, δεδιέναι, δεδιῶς, θαν-: τέθναμεν τέθνατε τεθνάσι(ν), τεθναίην, τέθναθι, τεθνάσαι, τεθνεῶς, ὑπερσυντλ. ἐτέθνασαν. Ὁμοίως καὶ τὰ (μᾶλλον ποιητικὰ): τέτλαμεν, βέβαμεν, βεβῶς, πεπτῶς, κέκλυθι, γέγαμεν γεγῶς, μέμαμεν μεμαῶς». Τὸ ἐν παρενθέσει κείμενον μᾶλλον ποιητικὰ ἐμφαίνει ὅτι τὸ τέτλαμεν, βέβαμεν, κτλ. ἀπαντῶσι μὲν καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις, μᾶλλον ὅμως παρὰ τοῖς ποιηταῖς. Ἀλλὰ τίς ποτε τῶν πεζογράφων εἶπε τέτλαμεν ἢ βέβαμεν ἢ βεβῶς ἢ πεπτῶς ἢ κέκλυθι ἢ γέγαμεν ἢ γεγῶς ἢ μέμαμεν ἢ μεμαῶς; Ἐν σελ. 145, ἐκτιθεμένων τῶν χρόνων τοῦ ἀνωμάλου ῥήματος βάλω, λέγεται ἠβέβηκα (δύικ: καὶ πληθυντ. κατὰ συγχοπὴν βέβατον βέβαμεν, βέβατε κτλ. μτχ. βεβῶς § 389. καὶ σημ.). Μετεχειρίζοντο ἄρα κατὰ τὸν σοφὸν Βερναρδάκην οἱ Ἀττικοὶ πεζολόγοι τὸ βέβατον καὶ τὸ βέβαμεν καὶ τὸ βέβατε! Χρημάτων ἄελλπον οὐδὲν ἐστὶν οὐδ' ἀπώμοτον οὐδὲ θαυμασίον. Ἄλλ' ὅτι τούτων οὐδὲν οἱ Ἀττικοὶ πεζολόγοι μετεχειρίζοντο εἶναι καὶ τοῖς παιδαρίοις γνωστὸν. Μόνη ἢ μετοχὴ βεβῶς καὶ ἡ ὑποτακτικὴ βεβῶ εὔρηται παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ αὗται σπανιώτατα. Πλάτ. Τιμ. σ. 63, γ': ἐπὶ γὰρ γῆς βεβῶτες. Φαῖδρ. σ. 254, β': καὶ πάλιν εἶδεν αὐτὴν μετὰ σωφροσύνης ἐν ἀγνῶ βάρῃ βεβῶσαν. σ. 252, ε': εἰδὼν οὖν μὴ πρότερον ἐμβεβῶσι τῷ ἐπιτηδεύματι. Ξενοφ. Ἑλλην. Ζ', β', 3: ἐπεὶ ὁ ξενάρχης τοὺς προδιδάσκοντες λαβὼν ἀπολιπὼν αὐτοὺς ἔφθετο (Πρβ. καὶ Πλούτ. Ἄλεξ. ΛΓ', 3: καλὸν ἄνδρα καὶ μέγαν ἐφ' ἄρματος ὑψηλοῦ βεβῶτα. Μοσχίων. παρ' Ἀθην. Ε', σ. 208, β': πάντες ἐν διαστήματι βεβῶτες. Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος λέγει σ. 58, 19 »βεβῶς Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐ βεβηκῶς, καὶ βεβῶσιν, οὐ βεβήκασιν.» Τὸ βεβῶσιν παρ' οὐδενὶ τῶν Ἀττικῶν λογογράφων εὔρηται, ἀλλὰ παρὰ μόνοις τοῖς ποιηταῖς. Λίσχυλ. Πέρσ. 1002. 1003. Σοφοκλ. Ἠλ. 1386. Τραχ. 345. Εὐρ. Ἰκέτ. 1139. 1140. Ἰφιγ. Ταύρ. 1289. Ἑλέν. 1613. Ἀνδρομ. 1021. Ρῆσ. 689, κτλ. Ἡ δὲ μετοχὴ βεβηκῶς οὐ μόνον παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττικῶν ἀπαντᾷ, παρ' οἷς σπανιώτατη εἶνε ἢ βεβῶς, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ποιηταῖς, παρ' οἷς καὶ ἡ βεβῶς δὲν εἶνε σπανία). Ἐπειτα δὲ διὰ τί, ὃ Βερναρδάκη, περισπᾷς τὸ τεθνάσαι γράφων τεθνάσαι; Δὲν σημαίνει τοῦτο ὅτι σὺ ὡς κανονικὸν καὶ ὄρθον τύπον

Τοῦ τρίτου ἐνικοῦ προσώπου τοῦ λήγοντος εἰς ἔτω τὸ παλαιό-
τατον ἴσως παράδειγμα εἶνε τὸ παρ' Ἀριστοτέλει ἐπανατεταλ-

ὑπολαμβάνεις τὸν προπεριστώμενον, οὐχὶ τὸν παροξυνόμενον; Ἄν
ἔλεγες τεθνάναι καὶ διὰ τὸ μέτρον ἐνίστε παρὰ τοῖς ποιηταῖς
τεθνᾶναι, δὲν θὰ ἦτο τὸ σφάλμα οὕτω μέγα. Νῦν δ', ὦ μελίτ-
τιον, ἀμαρτάνεις ἀμάρτημα μέγιστον καὶ ἀσύγνωστον. Πῶς εἶνε
δυνατόν ποτε νὰ ἔχη τὸ τεθνάναι κανονικῶς μακρὰν τὴν παραλή-
γουσαν; Ποῖος ὁ λόγος τῆς μακρότητος ταύτης; Δὲν σοι φαίνεται
παράδοξον νὰ λέγηται μὲν βραχυπαραλήκτως τέθναμεν τέθνατε
καὶ τέθναθι τεθνάτω, οὐχὶ δὲ τεθνάναι ἀλλὰ τεθνᾶναι;
Δὲν νομίζεις θαυμαστόν νὰ λέγηται μὲν βεβάναι καὶ ἐστάναι
καὶ δεδειπνάναι καὶ ἡριστάναι, οὐχὶ δὲ τεθνάναι ἀλλὰ
τεθνᾶναι; Ὡς ἐλέγετο ὑπὸ τῶν παλαιῶν βεβάναι, οὐχὶ βε-
βᾶναι (Εὐριπ. Ἡρακλεῖδ. 610: οὐδὲ τὸν αὐτὸν αἰεὶ βεβάναι
δύμον), ἐστάναι, οὐχὶ ἐστᾶναι (Σοφοκλ. Ἄντιγ. 640: γνώμης
πατρῶας πάντ' ὅπισθεν ἐστάναι, Αἴ. 117: τοιάνδ' αἰεὶ μοι σύμ-
μαχον παρεστάναι. Εὐριπ. Ῥήσ. 92: δόλος κρυφῆτος ἐστᾶ-
ναι κατ' εὐφρόνην, κτλ.), δεδειπνάναι, ἡριστάναι, οὐχὶ
δεδειπνᾶναι, ἡριστᾶναι (Ἀθην. Γ', σ. 422, ε' »Ἐπὶ τούτοις
ὁ Οὐλπιανὸς ἔφη· ἐπεὶ δεδειπναμεν — εἴρηκε δὲ οὕτως Ἄλε-
ξις ἐν Κουρίδι ἐπεὶ πάλαι δεδειπναμεν. Εὐβουλος Πρόκριδι
ἡμεῖς δ' οὐδέπω δεδείπναμεν· καὶ πάλιν ἐν χρῆν δεδει-
πνάναι πάλαι· καὶ Ἀντιφάνης ἐν Λαωνίδῃ

ἀλλὰ πρὶν δεδειπνάναι

ἡμᾶς παρέσται

καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Προάγωνι

ἄρα βαδίζειν μουστὶ πρὸς τὸν δεσπότην·

ἤδη γὰρ αὐτοὺς οἶομαι δεδειπνάναι

καὶ ἐν Δαναΐσιν

ἤδη-παροινεῖς εἰς με πρὶν δεδειπνάναι

καὶ Πλάτων Σοφισταῖς καὶ Ἐπικράτης ὁ Ἀμβρακιώτης, μέσης
δ' ἐστὶ κωμῳδίας ποιητής, ἐν Ἀμαζόσι

δεδειπνάναι γὰρ ἄνδρες εὐκαιρῶς πάννυ

δοκοῦσί μοι.

... καὶ Ἑρμιππος ἐν Στρατιώταις· ἡριστάναι [καὶ παριστά-
ναι] τουτί'· οὕτως ἀναμφιβόλως ἐλέγετο ὑπ' αὐτῶν καὶ τεθνά-
ναι, οὐχὶ τεθνᾶναι. Ἀριστοφ. Βατρ. 1012: τί πθεεῖν φήσεις
ἄξιος εἶναι; — τεθνάναι· μὴ τοῦτον ἐρώτα (Σχολ. Ἀλλ. »Βρα-
χυπαραλήκτει δὲ ἐνταῦθα''. Ὁ γράψας τὸ μικρὸν τοῦτο σχόλιον
ἐνόμιζε πάντως, καθάπερ καὶ ἄλλοι παλαιοὶ γραμματικοί, ὅτι τὸ
τεθνάναι μακρὰν ἔχει τὴν παραλήγουσαν· ἰδὼν δ' αὐτὸ παρ' Ἀρι-
στοφάνει βραχυπαραλήκτου θναμάσας αὐτὸς ἔκρινεν ἀναγκαῖον καὶ

κέτω ἐν Μετεωρολ. Γ', ε', 17 (Τόμ. Γ', σ. 607, 24 Διδ.) » Πά-
 λιν ἔστω ὁ ὀρίζων μὲν ἐφ' οὗ τὸ ΑΒΓ', ἐπανατεταλακέτω δὲ

ἄλλους νὰ ὑπομνήσῃ περὶ τοῦ καινοῦ καὶ ἀήθους τοῦ πράγματος!).
 Παρὰ Θεόγνιδι 181 ὀρθῶς γράφεται νῦν ἐκ τοῦ ἀρίστου ἀντιγράφου
 » τεθνάμεναι, Φίλε Κύρνε, πενιχρῶ βέλτερον ἀνδρὶ'', ὅπερ καὶ
 ὁ Δαβίσσιος πρὸ πολλοῦ προὔτεινεν (παρὰ Κικέρ. *Tuscul. Disp.*
 I, 8), ἀπορριφθέντος τοῦ ἐν τισὶ τῶν ἀντιγράφων τεθναῖναι ὡς
 παραλόγου καὶ τοῦ ἐν ἄλλοις τεθναῖναι ὡς τῶ μέτρῳ ἀντιβαί-
 νοντος. Ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Μιμνέρμου παρὰ Στοβαίῳ 7H', 13,
 10 ἀναγινώσκειται » αὐτίκα τεθναῖναι βέλτιον ἢ βίσιος''. Ἄλλ'
 ἢ γραφὴ αὐτῆ εἶνε τοῦ Στεφάνου καὶ τοῦ Ὀθ. Σχρνεϊδῆρου. Ἐν
 τῷ ἀντιγραφῷ φέρεται δὴ τεθναῖναι. Ὁ Βάχχις ἔγραψε τε-
 θνάμεναι. Ὁ Βέρκιος (Λυρ. Ποιητ. σελ. 328 ἐκδ. β') εἰκασε
 δὴ θναῖναι παραβάλλων τὸ τοῦ Ἡσυχίου (Τόμ. Β', σ. 318 Σμιδ.)
 » θναῖναι [Ἐν τῷ κώδικι θλάναι]: θανεῖν [ἀποθανεῖν]'. Ἄλλ' ἂν
 τὸ τεθναῖναι εἶνε βάρβαρον, τὸ θναῖναι εἶνε τρισβάρβαρον. Ὁ
 Κόβητος νομίζει (*Var. Lect.* σελ. 390) ὅτι ἢ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε
 αὐτίκα δὴ θάνατος. Παρ' Αἰσχύλῳ Ἄγαμ. 539 φέρουσι τάν-
 τιγραφα » χαίρω· τεθναῖναι δ' οὐκ ἔτ' ἀντερῶ θεοῖς'' (Ἐν ἐνὶ δὲν
 ὑπάρχει τὸ ἔτ'). Ὁ Ἐρμάνδος (Αἰσχύλ. Τόμ. Β', σελ. 412
 κέξ.) πολὺν περὶ αὐτοῦ λόγον ποιούμενος καὶ μὴ πειθόμενος ὅτι
 ὁ Αἰσχύλος εἶπε τεθναῖναι προτείνει δύο γραφάς, ἃν τὴν δευτέ-
 ραν νομίζει ὀρθοτέραν· » χαίρω τε, τεθναῖναι δ' οὐκ ἔτ' ἀντερῶ
 θεοῖς'' καὶ » χαίρω· θεοῖσι τεθναῖναι δ' οὐκ ἀντερῶ''. Ὁ Εἰμ-
 σοῖθιος (*Die Wiederherst. d. Dram. d. Aesch.* σελ. 91) εἰκασε
 » χαίρω τε, τεθναῖναι τ' οὐκ ἔτ' ἀντερῶ θεοῖς'', ὅπερ ὑπὸ τοῦ
 Μεινεκίου ἐπιδοκιμασθὲν παρέλαβε καὶ ὁ Ἐγγῆρος (Ἄγαμέμν.
 σελ. 38). Ὁ Καρσθὴν (Ἄγαμέμν. σελ. 189 κέξ.) γράφει
 » χαίρω· τὸ τεθναῖναι δ' οὐκέτ' ἀντερῶ θεοῖς''. Ἡ τοῦ Ἀρτουγ-
 γίου γραφὴ » χαίρω, θανεῖν ἂν δ' οὐκ ἔτ' ἀντερῶ θεοῖς'' δὲν
 εἶνε οὐδενὸς λόγου ἀξία. Πᾶς τις βλέπει ὅτι πλατεῖα κέλευ-
 θος ὑπάρχει πρὸς τὰς εἰκασίας. Τὸ βέβαιον καὶ ἀναντίλεκτον εἶνε
 ὅτι ὁ Αἰσχύλος δὲν εἶπε τεθναῖναι. Οἱ παλαιοὶ ποιηταὶ ἦσαν
 ἀκριβέστατοι περὶ τὰ τοιαῦτα καὶ φυλακτικώτατοι νόμους αὐ-
 στηροὺς καὶ ἀπαραβάτους μεταχειριζόμενοι καὶ οὐδέποτε οὐδὲν
 ἐτόλμων δυνάμενοι νὰ διαφθεῖρῃ τὴν φύσιν αὐτὴν τῆς ἑλληνικῆς
 γλώσσης. Οἱ μεταγενέστεροι ἐτάραξαν καὶ συνεκύκησαν τὰ πάντα.
 Ἐπ' αὐτῶν οὐ μόνον τεθναῖναι ἐλέγετο, ἀλλὰ καὶ ἀποδράναι
 διαδράναι (ἀντὶ τοῦ -δράναι), κτλ., σημάναι (ἀντὶ τοῦ ση-
 μάναῖναι ἢ κάλλιον σημήναι), βάθι (ἀντὶ τοῦ βῆθι), κτλ., κτλ.
 Ἴδε τὸ χαριέστατον ποίημα ὅπερ Χριστὸς Πάσχαων ἐπιγράφε-
 ται σίχ. 473: ποθῶ τεθναῖναι, ζῆν δ' ἔτ' οὐδὲ μῶς φέρω. 698:

τὸ Η'". Ἄλλα τινὰ παραδείγματα αὐτοῦ εὔρηται παρὰ Λουκιανῶ. Περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συν. § 42 (Τόμ. Α', σ. 434 Ἰακβ.) »δ' ἐραστῆς μόλις ἀνελθὼν καὶ πλησιάσας τῇ θύρᾳ τεθνηπέτω ἀφορῶν ἐς τὸ χρυσίον". Πῶς δεῖ Ἱστορ. Συγγρ. § 45 (Τόμ. Β', σ. 41) »ἢ λέξις δ' ὅμως ἐπὶ γῆς βεβηκέτω". § 49 (Τόμ. Β', σ. 43) »καὶ ὄλως λοικέτω τότε τῷ τοῦ Ὁμήρου Διῖ" (Ἐν τῇ αὐτῇ § »κἀκεῖνο ἀκουέτω" φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις ἀκηκόστω, ἀκήκουστο, ἀκηκούστο, ἀκήκοστο, ἠκήκουστο, ἀκηκούστω, ἀκηκούσθω, ἀκουσέτω καὶ ἀκηκούσθω. Ὁ πολὺς Κόβητος *Var. Lect.* σελ. 82 ἀποφαίνεται ὅτι ἐν τῷ ἀκηκόστω, ΑΚΗΚΟCΤΩ, λαμβάνει ἢ ὀρθῇ γραφῇ ἀκηκοέτω, ΑΚΗΚΟΕΤΩ. Τὴν γνώμην τοῦ Κοβήτευ ἐπιδοκιμάζει καὶ ὁ Φρίσχιος Λουκιαν. Τόμ. Α', Μέρ. α', σελ. 96). Ῥητόρ. Διδασκ. § 23 (Τόμ. Γ', σ. 188) »καὶ αὐτὸ δέ σοι τὸ στόμα πρὸς ἅπαντα ὁμοίως κεχηνέτω". Κρονοσὺλ. § 18 (Τόμ. Γ', σ. 470) »ὃ οἰνοχόος δὲ δὲ δοροκέτω ἐκ περιωπῆς ἐς ἱκαστον". Ἴδε καὶ Ψευδιπποκράτ. Προρρητ. Β', 24 (Τόμ. Γ', σ. 384 Ἑρμερ.) »μήτε ξυμμεμυκέτω μήτ' ἐκπεπλίχθω". Πολλὰ παραδείγματα εὔρισκεῖ τις ἐν τοῖς Ἀρχιμηδεῖσι. Περὶ Ἐπιπ. Ἰσορρέπ. Πρωτ. ΙΒ', σ. 11 Τορέλλ. »καὶ γεγονέτω ὡς ἂν ΒΗ ποτὶ ΒΘ, οὔτως κτέ." (Παρὰ Πλάτωνι περὶ Νόμ. ΙΒ', σ. 953, γ': πρῶτον μὲν ἕλαττον ἐτῶν μηδὲν πενήκοντα γεγονῶς ἔστω). Περὶ Κανονιδ. Πρωτ. Γ', σ. 263 »καὶ παρ' ἀπεπτωκέτω παρ' ἐκάσταν αὐτῶν χωρὶς ὑπερβάλλον εἶδει τετραγώνω" (Ἴδε καὶ ΚΖ', σελ. 294). Η', σελ. 269 »ἀπὸ δὲ τῆς ΑΖ ἐπίπεδον ἀνεστακέτω ὀρθὸν ποτὶ τὸ ἐπίπεδον κτέ." (Ἴδε καὶ Θ', σ. 270. Ι', σ. 272 δις καὶ σ. 273 δις. Ιε',

ποθῶ τεθνηῶναι, ζῆν δ' ἔτ' οὐδαμῶς στέγω, 128: τί δή ποτ' ἄρα σημαίνει νέον θέλει; 480: ἐπισθόπουε δ' ἔξιθι καὶ σιγῆ βᾶθι (Παρατηρητέον καὶ τὸ μακροπαραληκτοῦν ἔξιθι. Ἴδε καὶ 1797: ἄπιθι καὶ δύναμιν ἄγγελλε βροτοῖς. 1957: ἄπιθ' ἄπιθι· προδραμοῦσά τι μάθοις ἀνδρῶν εἰσφέρουσα τὴν τελμηρίαν, κτλ.). 1918: τῆς καλλιφεγγούς ἡμέρας τὴν ἀκτίνα (ἀντὶ τοῦ ἀκτῖνα), κτλ. κτλ. Ὁ μουσικώτατος ἀνὴρ ὁ τὸν κέντρανα τοῦτον συρράφασ, οὔτινος ἢ ἀχαρις ὑπέθεσις καὶ ἡ ἄμετρος ψυχρολογία ἀγχοῦσι καὶ πνίγουσι τὸν ἀναγινώσκοντα, παντάπασι ἀδιαφόρως, ὅπως ἀν τύχη, ἀντὶ μακρῶν ἢ βραχέων λαμβάνει τὰ δίχρονα ὀλιγον φροντίζων ἀν τὰρέττηται οὔτω καὶ σπαράττηται ἢ ἑλληνικῇ γλῶσσᾳ.

σ. 280. ΚΒ', σ. 285. ΚΔ', σ. 289. ΚΗ', σ. 297, κτλ. 'Εν Κ'. σ. 283 »ἀπὸ δὲ τῶν ΖΝ ἐπίπεδον ἔστω ἀνεστακός»). Καὶ ἐν ΚΒ', σ. 285 »ἀπὸ δὲ τῶν ἀχθειςῶν ἐπίπεδα ἀνεστακέτων παράλληλα τῷ κατὰ τὴν ΑΓ ἐπιπέδῳ'' γραπτέον ἀνεστακέτω, ὡς ὀρθῶς ἀναγινώσκειται ἐν ΚΑ', σ. 284 »ἀπὸ δὲ τῶν ἀχθειςῶν ἐπίπεδα ἀνεστακέτω ὀρθὰ ποτὶ τὴν ΒΔ''. Πρβ. καὶ 'Ιδὸς Β', Β »ἀλλὰ μηδεὶς πεποιθέτω πονηρὸς ἢ ἀθῶος ἔσθαι'', κτλ. 'Εν ἀποσπάσματι τοῦ Πυθαγορείου Πεμπέλου παρὰ Στοβαίῳ 'Ανθολογ. ΟΘ', Β2 ἀναγινώσκειται »πᾶς δὴ νόον ἔχων τιμάτω καὶ σεβέτω καὶ δεδιέτω γονέων εὐχὰς ἢ κατάρτας''. 'Αλλὰ τὸ ὀρθὸν εἶνε δεδίτω (''Ἴδε Κόβητον Νου. Lect. σελ. 467 καὶ Μνημοσ. Τόμ. Θ', σελ. 138). Τὸ παρ' Ὀμήρῳ ἀνωγέτω ('Ὀδ. Β, 195: μητέρ' ἐὴν ἐς πατρός ἀνωγέτω ἀπονέσθαι) πρέπει ν' ἀποδοθῇ τῷ ἐνεστῶτι ἀνώγω, ἂν ὄντως ὁ Ὀμηρὸς τοιοῦτον ἐνεστῶτα μετεχειρίσθη (περὶ οὗ ἄλλοτε. 'Ἴδε Βουτμαννὸν Γραμμ. Μεγ. Τόμ. Β', σελ. 116 ἐκδ. Λοβ.).

'Ο πληθυντικὸς ἀριθμὸς εἶνε εὐχρηστότερος κατὰ συγκοπήν, οἶον: ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν καὶ ἀνωχθε γυναῖκας ('Ὀδ. Χ, 437). ἄγ' οἱ μὲν Ἑλικῶν οἱ δὲ Παρνασοῦ πτύχας τέμνειν ἀνωχθ' ἐλθόντας ὑλουργοὺς ἄνδρες κορμούς (Εὐριπ. Ἡρακλ. Μαιν. 241), χαρεῖτε, συμμάχους θ' ὀπλιζέσθαι τάχος ἀνωχθε (Εὐριπ. Ῥήσ. 987), Τρῶες ὑπέρθυμοι, μὴ δεῖδιτε Πηλεῖωνα ('Ἰλ. Τ, 366. Καὶ ἐν τῷ ἐπιγράμματι τῷ εἰς Σιμωνίδην ἀναφερομένῳ 'Ανθολογ. Παλατ. Θ', 147 »μηδ' ὕδατος προχοῆς δεῖδετε χειμερίους'' γραπτέον δεῖδιτε, καθὰ πρὸ πολλοῦ προὔτεινεν ὁ Βουτμαννὸς Γραμμ. Μεγ. Τόμ. Β', σελ. 145 Λοβ. 'Ἴδε Κόβητον Νου. Lect. σελ. 467. Πρβ. καὶ Φιλόστρ. Ἀπολλων. ε', 27, σελ. 267: μὴ δεῖδιτε, εἶπεν ὁ Ἀπολλώνιος), μηκέτι νῦν Τρῶων ἐκάς ἔστατε, δῖοι Ἀχαιοί ('Ἰλ. Τ, 354), εὐ γέ τοι τὸδ' ἴσ τε (Σοφοκλ. Τραχ. 1107), κτλ. Τὸ παρ' Ἀριστοφάνει Ἀχαρν. 335 »ὡς ἀποκτενῶ, κέκραχθ'· ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀκούσομαι'' δύναται καὶ ὡς ἐνικὸν νὰ ἐκκληφθῇ ('Ἴδε εἰχ. 366, κτλ.). Τοῦ μὴ συγκεκριμένου πληθυντικοῦ δύο μόνα παραδείγματα εὐρηγται ἀμφοτέρω παρ' Ἀριστοφάνει, τὸ μὲν ἐν Σφηξί 415 »ἄγαθοὶ τὸ πρᾶγμ' ἀκούσατ', ἀλλὰ μὴ κεκράγετε'' ('Εν τῷ ἀρίστῳ ἀντιγράφῳ κεκράγατε), τὸ δ' ἐν Ἀχαρνεῦσιν 133 »ὕμεις δὲ πρεσβεύεσθε καὶ κεχῆνατε'' ('Εν τῷ ἀντιγράφῳ κεχῆνατε. Ἄλλ' ἴδε Ἡρωδιανὸν ἐν Ἀνεκδ. Βεκκ. σ. 1287 καὶ ἐν Ἀνεκδ. Κραμ. Ὁξων. Τόμ. Δ', σ. 415, 7 »Λέγει

ὁ Ἡρωδιανὸς ὅτι εὐρίσκεται χρῆσις τῆς διὰ τοῦ ε γραφῆς, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ὀρυσίν ἢ ὕμεῖς δὲ πρεσβεύετε καὶ κεχῆνετε ἀντὶ τοῦ κεχῆνατε. Ὁ δὲ διὰ τοῦ ε τύπος φαίνεται ἡμῖν ἀναλογώτερος. Δὲν πρέπει δ' ἴσως νὰ κανονίζηται ὁ παρακείμενος κατὰ τὸν πρῶτον ἀόριστον καὶ νὰ λέγηται ὅτι, ὡς ὁ ἀόριστος εἶνε λέξαστε, οὕτω καὶ ὁ παρακείμενος ὀφείλει νὰ εἶνε κεκράγατε· διότι καὶ ἐν τῇ εὐκτικῇ σχηματίζεται μὲν ὁ πρῶτος ἀόριστος εἰς αιμι, αις, αι, κτέ. ἢ ειας, εις (ν), ειαν, ἀλλ' ὁ παρακείμενος μὴ συμφωνῶν πρὸς αὐτὸν ἄλλως ἔχει καταλήξεις, οίμι, οίς, οί, κτέ. ἢ οίην, οίης, οίη, ὡς καὶ ἐν τῇ ἀπαρεμφάτῳ καὶ τῇ μετοχῇ οὗτος μὲν εἰς ἔναι καὶ ὡς-ότος λήγει, ἐκεῖνος δ' εἰς αι καὶ ας-αντος. Πρὸς δὲ τούτοις τίς πρῶτος ἐνεργητικὸς ἀόριστος σχηματίζεται ἐν τῇ προστακτικῇ εἰς θι-τω, καθάπερ ὁ παρακείμενος;). Προστακτικὸν πεποιθατε ἴδε ἐν Ψαλμῷ ΡΜΕ', 2 = μὴ πεποιθατε ἐπ' ἄρχοντας. Ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς τοῦ Ψευδοφαλαρίδου Ρ', σ. 290 Λεννεπ. ἀναγινώσκειται »Ταυρομενῆται μὲν οὖν καὶ τεθνηκότι Στησιχόρῳ χάριν εἰδέτωσαν ὧν ἔτυχον». Τὸ εἰδέτωσαν εἶνε βαρβαρότατον, ἂν δὲν εἶνε πλημμελὲς γραφὴ τοῦ ἐχέτωσαν. Περὶ τοῦ παρ' Ὀμήρῳ ἀνώγετε (Ὀδ. Ψ, 132: δμῶαε δ' ἐν μεγάροισιν ἀνώγετε εἶμαθ' ἐλέσθαι) λέγομεν ὅ τι καὶ περὶ τοῦ ἀνωγέτω.

Δὲν πρέπει νὰ παρέλθωμεν ἐν σιωπῇ τὸν σχηματισμὸν τῶν παραγομένων χρόνων τῆς ὀριστικῆς ἐγκλίσεως. Καὶ ἐν τῇ τοῦ Γενναδίου γραμματικῇ καὶ ἐν τῇ τοῦ Βερναρδάκη καὶ ἐν ἄλλαις ὁ τύπος αὐτῶν ἐκτίθεται οὕτως· ἔλειπον, ἔλειπες, ἔλειπε(ν)· ἐλείπομεν, ἐλείπετον, ἐλείπέτην, κτέ. ἔλιπον, ἔλιπες, ἔλιπε(ν)· ἐλίπομεν, ἐλίπετον, ἐλίπέτην, κτέ. ἐλελοίπειν, ἐλελοίπεις, ἐλελοίπει· ἐλελοίπειμεν, ἐλελοίπειτον, ἐλελοίπειτην, κτέ. ἐλειπόμην, ἐλείπου, ἐλείπετο· (ἐλειπόμεθον), ἐλείπεσθον, ἐλειπέσθην, κτέ. Ὡσαύτως καὶ ἐν τοῖς παραδείγμασι τῶν συνηρημένων καὶ ἐν τοῖς τῶν εἰς μι τὸ μὲν δεύτερον δυϊκὸν πρόσωπον τῶν παραγομένων χρόνων εἰς ον (τον, σθον) σχηματίζεται, τὸ δὲ τρίτον εἰς ην (την, σθην). Οὐδαὶς δὲ λόγος γίνεται περὶ τῆς εἰς ην (την, σθην) καταλήξεως τοῦ δευτέρου δυϊκοῦ προσώπου, ἥτις καὶ παρ' ἄλλοις ἐν χρῆσει εἶνε καὶ μάλιστα παρὰ τῷ Πλάτῳ. Τίς δὲν ἀνέγνω τὸ περίφημον ἐκεῖνο εἰς Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονα σκόλιον (παρ'

Ἰθνηαίῳ ΠΕ', σ. 69B, α'), ἐν ᾧ ὁ εἰς ἡν τύπος καὶ ὡς τρίτον
 δυϊκὸν πρόσωπον καὶ ὡς δευτέρον ἀπαντᾷ;

Ἐν μύρτου κλαδί τὸ ξίφος Φορήσω,
 ὥσπερ Ἀρμόδιος κἀριστογοείτων
 ὅτε τὸν τύραννον κανέτην
 ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποίησάτην (Τρίτ. δυϊκ.).

Ἐν μύρτου κλαδί τὸ ξίφος Φορήσω,
 ὥσπερ Ἀρμόδιος κἀριστογοείτων
 ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις
 ἄνδρα τύραννον Ἰππαρχον ἐκαινέτην (Τρίτ. δυϊκ.).

Αἰεὶ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν,
 Φίλαθ' Ἀρμόδιος κἀριστογοείτων,
 ὅτι τὸν τύραννον κανέτην
 ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποίησάτην (Δεύτερ. δυϊκ.).

Οὕτω καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ Οἰδ. Τυρ. 1511 »σφῶν δ', ὦ τέκν',
 εἰ μὲν εἶχέτην ἤδη φρένας, πόλλ' ἂν παρήνουν'' (Κακῶς ὁ
 Βρούγκιος ἔγραψεν εἰ μὲν εἶχετόν γ'. Καὶ τὰ ἐν τῷ σκολίῳ
 δὲ δύο παραδείγματα μετέβαλεν οὗτος ἐν Ἀναλέκτ. Τόμ. Α',
 σελ. 156) καὶ παρ' Εὐριπίδῃ Ἀλκήστ. 661 »κάντι τῶνδ' ἐμοὶ
 χάριν τοιάνδε καὶ σὺ χῆ τεκοῦσ' ἡλλαξάτην'' (Κακῶς ὁ Βαλκε-
 νάριος Εὐριπ. Φοιν. σελ. 440 προτείνει νὰ μεταβληθῆ εἰς ἡ-
 λάξατον νομίζων ὅτι ὁ εἰς ἡν τύπος εἶνε μόνον τοῦ τρίτου δυϊκοῦ
 προσώπου, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ δευτέρου). Τὰ παρὰ Πλάτωνι παρα-
 δείγματα εἶνε τὰ ἑξῆς. Εὐθυδ. σ. 273, ε' »Πόθεν τοῦτο τὸ ἔρ-
 μαιον εὐρέτην; Ἐγὼ δὲ περὶ ὑμῶν διανοοῦμαι ἔτι, ὥσπερ νυνδὴ
 ἔλεγον, ὡς τὸ πολὺ τοῦτο δεινοῖν ἔντοιν, ἐν ὅπλοις μάχεσθαι, καὶ
 τοῦτ' ἔλεγον περὶ σφῶν· ὅτε γὰρ τὸ πρῶτον ἐπεδημησάτην
 [Ἄλλ. γραφ. ἐπεδημείτην], τοῦτο μέμνημαι σφῶν ἐπαγγελλο-
 μένω.'' σ. 294, ε' »Καὶ ὅτε παιδία ἦστην καὶ εὐθύς γενόμενοι
 ἠπίστασθε πάντα''; (Ἐν ἐνὶ ἀντιγράφῳ φέρεται ἐκ διορθώσεως
 ἦτον). Συμποσ. σ. 189, γ' »σύ τε καὶ Πausανίας εἰπέτην.''
 περὶ Νόμ. Δ', σ. 705, δ' »καὶ δὴ καὶ τοῦτ' ἔλεγετήν αὐτὸ
 εἶναι σφῶν τὸ πρὸς τὸν πόλεμον.'' ε', σ. 755, α' »τί δῆτ' οὐ
 καὶ σύ τε καὶ ὁ Μέγιστος, ὦ ξένη, ἐκοινωνησάτην ἡμῖν τῆς
 πολιτείας;'' (Πρβ. καὶ Ἐρυξ. σ. 399, δ' »οὐ καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ
 λόγου ἐπετελεσάτην''; Κακῶς ποιῶν ὁ Βεκκῆρος μετέβαλε τοὺς
 παρὰ Πλάτωνι τούτους τύπους γράψας εὐρέτεον ἀντὶ τοῦ εὐρέ-

την, ἐπεδημήσατον ἀντὶ τοῦ ἐπεδημησάτην, κτλ.).

Ὁ Ἑλμσλήιος (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. εἰχ. 733 καὶ Εὐριπ. Μιδ. εἰχ. 1041) διατεινόμενος ὅτι παρὰ τοῖς παλαιαῖς τῶν παραγομένων χρόνων τῆς ὀριστικῆς ἐγκλίσεως καὶ πάντων τῶν τῆς εὐκτικῆς τὸ δυϊκὸν δευτέρου πρόσωπον τὴν αὐτὴν κατάληξιν εἶχεν, ἦν καὶ τὸ τρίτον, εἰς ἣν (τὴν, σθην) τελευτῶν, ὁ δ' εἰς ον (τον, σθον) τύπος αὐτοῦ ἐπλάσθη ὑπὸ τῶν γραμματικῶν τῆς Ἀλεξανδρείας, ἀποφαίνεται ὅτι πάντα τὰ παραδείγματα ἐν εἰς ὁ εἰς ον (τον, σθον) τύπος φαίνεται εἶνε ὑπὸ τῶν ἀντιγραφῶν παρεφθαρμένα καὶ πρέπει τὰ διορθωθῶσι. Τῷ Ἑλμσλήϊω συμφωνοῦσι καὶ ἄλλοι πολλοὶ καὶ ὁ περιφανὴς Κόβητος ὁ τὸ μέγιστον κράτος καὶ ἀξίωμα ἐν τῇ κριτικῇ ἔχων (Ἴδε Μνημοσ. Τόμ. Η', σελ. 408 κέξ.). Δὲν εἶνε ὄλιγα τὰ χωρία ἐν οἷς ὁ εἰς ον τύπος ἀναγινώσκειται. Πλάτ. Εὐθύδ. σ. 273, ε': εἰ δὲ νῦν ἀληθῶς ταύτην τὴν ἐπιστήμην ἔχετον, ἴλω εἶητον. περὶ Νόμ. Α', σ. 646, β': ἐπειδήπερ σφώ γε ἐθελήσειν ἔφατον ἀκούειν. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1207: ἢ καὶ τέκνων εἰς ἔργον ἤλθετον νόμω; (Ὁ Βουτλήρης ἔγραψεν »ἤλθετην ὁμοῦ», ὅπερ καὶ ὁ Βλομφεϊλλῶς ἀπεδέξατο καὶ ὁ Καρστὴν Ἀγαμ. μέμν. σελ. 266 καὶ ὁ Ἐρουερδὴν *Exercit Crit.* σελ. 98. Ὁ Σχοιμαννὸς εἶκασε γὰρ ἀντὶ τοῦ νόμου, satis probabiliter, ὡς λέγει ὁ Ἐγγῆρος Ἀγαμ. μέμν. σελ. 78. Ἡμεῖς προκρίνομεν τὴν γραφὴν τοῦ Βουτλήρου, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ »τέκνων εἰς ἔργον» νομίζομεν ὅτι ὁ Αἰσχύλος ἔγραψε »τέκνων εἰς ἄροτον»). Σοφοκλ. Οἶδ. Κολ. 1379: εἰ τυφλοῦ πατρὸς τοιάδ' ἔφυτον (Ἑλμσλ. ἐφύτην). 1695: οὐ τοὶ κατάμεμπτ' ἔβητον (Ἑλμσλ. ἐβήτην). 1759: καὶ πάρος ἀπεφεύγετον κτέ. (Ὁ Προῦγκιος ἔγραψεν ἀπεφύγετον, ὁ Ἑλμσλήιος ἀπεφυγήτην, ὁ Ἐρμαννὸς »Χερ. καὶ πάρος ἀπέφυγε. Ἀντιγ. τί; Χερ. τὰ σφῶν τὸ μὴ πίτνειν κακῶς», ὅπερ καὶ ὁ Δινδὸρφιος ἀπεδέξατο καὶ ὁ Μεινέκιος καὶ ἄλλοι). 1746: μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλάχετόν τι (Ἑλμσλ. ἐλαχήτην). Εὐριπ. Ἥλ. 1500: πῶς ὄντε θεῶ... οὐκ ἤρκεσατον κῆρας μελάθροις; (Ἑλμσλ. ἤρκεσατήν). Μιδ. 1073: εὐδαιμονοῖτον ἀλλ' ἐκεῖ (Ἑλμσλ. εὐδαιμονοεῖτην). Ἄλλκ. 272: χαίροντες, ὦ τέκνα, τότε φάος ὄρωτον (Ἑλμσλ. ὄρώτην). Ἀριστοφ. Σφηξ. 867: ὅτι γενναίως ἐκ τοῦ πολέμου καὶ τοῦ νείκους ξυνέβητον (Ἑλμσλ. ξυνεβήτην). Ὀρν. 112: πράγους δὲ δὴ τοῦ δεομένου δεῦρ' ἤλθετον; (Ἑλμσλ. ἤλθετην). Θεσμοφ. 1157: εἰ καὶ πρότερόν ποτ' ἐπηκόω ἤλθετον, νῦν ἀφίκεσθον

(Ὁ Ἑλμσλήϊος ἔγραψεν ἠλθέτην, ὁ δ' Ἑρμαννὸς καὶ ὁ Μεινέκιος ἠλθετε ἀποβαλόντες καὶ τὸ ἐν ἀρχῇ εἰ. Πρβ. καὶ Φρίσχιον Θεσμοφορ. σελ. 528). Πλούτ. 103: οὐκ ἠγόρευον ὅτι παρέξειν πράγματα ἐμέλλετόν μοι; (Ἑλμσλ. ἐμελλέτην). 485: οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντες (Ὁ Ἑλμσλήϊος ἔγραψε φθάνοιτην. Ἄλλὰ προτιμητέα εἶνε ἢ ἐν τῷ ἀρίστῳ ἀντιγράφῳ γραφὴ φθάνοιτε). Καὶ ἐν Νεφέλαις 1506 νομίζει ὁ Ἑλμσλήϊος ὅτι ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε »τί γὰρ μαθόνθ' ὑβρίζετην εἰς τοὺς θεοὺς καὶ τῆς σελήνης ἐσκοπεῖσθε τὴν ἔδραν;» Τὴν γνώμην τοῦ Ἑλμσλήϊου ἐπεδοκίμασε καὶ ὁ Ἑρμαννὸς Νεφέλ. σελ. 207 ἐκδ. β'. Ἄλλ' ἄλλοι προκρίνουσι τὴν γραφὴν ἀντιγράφων τινῶν, ἐν οἷς καὶ τὸ ἀρίστον, »μαθόντες (παθόντες) τοὺς θεοὺς ὑβρίζετε κτέ. (Ἴδε Δινδάρφιον Ἀριστοφ. Τόμ. Γ', σελ. 205). Ἐν Ἰππεῦσι 236 ἀντὶ τοῦ πρότερον ἐκδιδομένου »ὅτι ἢ πὶ τῷ δήμῳ ξυνώμνυτον πάλαι» γράφεται νῦν ἐκ τοῦ ἀρίστου ἀντιγράφου καὶ ἐκ τοῦ Μοσχοπούλου περὶ Σχεδῶν σελ. 31 ξυνόμνυτον. Καὶ ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Ἀριστοφάνους σωζομένῳ ἐν Βεκκίρου Ἀνεκδότοις σελ. 543, 21 εὔρηται ὁ εἰς οὐ τύπος: »τί γὰρ ἐπὶ κακώτροπον ἐμόλετον βίον ἀδικομηχάνῳ τέχνῃ;»

Παρ' Ὀμήρῳ ὁ Ζηνόδοτος ἤδη ἐν τρισὶ χωρίοις ἔγραψε τὸν εἰς ἠν λήγοντα τύπον ἀντὶ τοῦ εἰς οὐ. Ἰλ. Θ, 448: Τίφθ' οὕτω τετίησθον, Ἄθηναίη τε καὶ Ἥρη; οὐ μὲν θην κάμετόν γε μάχῃ ἔνι κυδία-νεῖρῳ ὀλλῦσαι, Τρῶας, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε (Σχολ. σ. 235 Βεκκ. »Ἡ διπλῆ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει κάμετην διὰ τοῦ ἠ ἀντὶ τοῦ ἔκαμον. Τὸ δὲ κάμετον πρὸς τὸ πρόσωπον ἀντὶ τοῦ ἐκάμετε, ὁ καὶ συμφωνεῖ»). Κ, 545: εἶπ' ἄγε μ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν, ὅπως τοῖσδ' Ἴππους λάβητον (Σχολ. σ. 299 »Ἡ διπλῆ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει λαβέτην. Ἔστι δὲ τοῦτο τρίτου προσώπου ἀντὶ τοῦ ἔλαβον. Λέγει δὲ νῦν πρὸς αὐτούς»). Λ, 782: σφῶ δὲ μάλ' ἠθέλετον (Σχολ. σ. 331 »Ζηνόδοτος ἠθελέτην»). Περὶ τοῦ ἐν εἰχ. 776 »σφῶϊ μὲν ἀμφὶ βόδς ἔπετον κρέα» οὐδὲν λέγεται ἐν τοῖς σχολίοις. Ὁ Ἑλμσλήϊος τοῦτο μὲν μεταβάλλει εἰς ἐπέτην, περὶ δὲ τοῦ ἐν Θ, 456 »οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ ἄψ ἐς Ὀλυμπον ἴκησθον, ἴν' ἀθανάτων ἕδος ἐστίν» λέγει ὅτι ἀναμφιβόλως πρέπει νὰ μεταβληθῇ εἰς ἴκησθον, ἴν' εἶνε ἂν ἴκησθον ἀντὶ τοῦ μέλλοντος ἴξεσθον. Ἄλλ' ἀναμφιβόλως ὁ λόγος ἐναυθῶτα εἶνε περὶ παρελθόντος, οὐχὶ περὶ μέλλοντος. Ἰδὼν ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς Ἰδῆς τὴν

"Ἦραν καὶ τὴν Ἀθηναῖν ὡς βοηθοὺς ἐρχομένας τοῖς ὑπὸ τῶν Τρώων κακῶς πάσχουσι καὶ ἀπολλυμένοις Ἀχαιοῖς ἀγανακτεῖ σφόδρα καὶ πέμπει τὴν Ἴριν παραγγέλλων ν' ἀποτρέψῃ αὐτὰς ἀπειλῶν οὕτω (σίχ. 401 κέξ.)· ἠῶδε γὰρ ἐξερῶ, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται· γυνίωσω μὲν σφωῖν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους, αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέω κατὰ θ' ἄρματα ἄξω, οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς ἔλκε' ἀπαλλήσεσθον, ἃ κεν μάρπτῃσι κεραυνός." Ἡ Ἦρα καὶ ἡ Ἀθηναῖα ὑπακούσασαι, ὡς εἰκός, ἐπανήλθον εἰς τὸν Ὀλυμπον καὶ λελυτημέναι μετὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἐπὶ χρυσοῦν ἀνακλίντρων ἐκάθιζον. Ἐλθὼν δ' ἐπειτα καὶ ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς Ἰδῆς καὶ καθίσας ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου λέγει πρὸς τὰς ὑπ' ἄργῆς καὶ λύπης σιωπώσας θεάς, ἐπισκώψας πρῶτον αὐτὰς καὶ τὸ μέγεθος τῆς δυνάμεως αὐτοῦ βραχέως δηλώσας, τί ἤθελον πάθει, ἂν μὴ τῇ προσταγῇ αὐτοῦ ἐπειθόντο· ἠῶδε γὰρ ἐξερῶ, τὸ δὲ κεν τετελεσμένον ἦεν· οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀρχέων πληγέντες κεραυνῶ ἄψ ἐς Ὀλυμπον ἵκεσθον, ἴν' ἀθανάτων ἴδος ἔστιν." Δὲν σημαίνεται προφανέστατα ὅτι ἢ εἰ μὴ οὕτως ἐποιήσατε, ὡς ἐκέλευσα δηλονότι ἐγώ, ἐπλήγητ' ἂν κεραυνῶ καὶ οὐκ ἂν πάλιν εἰς τὸν Ὀλυμπον ἐπὶ τοῦ ὑμετέρου ἄρματος ἀφίκεσθε; Τὸ παράδοξον δ' εἶνε ὅτι παρ' Ὀμήρῳ ἐνίστε καὶ τὸ τρίτον δυϊκὸν πρόσωπον εὐρίσκειται εἰς οὐ περατούμενον. Ἰλ. Σ, 585: τὼ μὲν ἀναρρήξαντε βοῶς μεγάλῳ βοεῖην ἐγκκατα καὶ μέλαν αἶμα λαφύσσετεον (Σχολ. σ. 513 »Λαφύσσετεον: Ἐδεῖ διὰ τοῦ η' ἢ τάχα ἐνεστώς ἐστίν ἀντὶ παρρηχικότος. — Ἡ διπλῆ ὅτι χρόνος ἡλλακταί· τὸ γὰρ λαφύσσετεον λαφύσσουσιν παρὲλιηπται ὅμοιον τῷ λαοῦ ἀποτμήξαντε διώκετον"). Ν, 346 »τὼ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δῶν Κρόνου υἱε κραταιῶ ἀνδράσιν ἠρώεσσιν ἐτεύχετον ἄλγεα λυγρὰ" (Σχολ. σ. 367 »Τετεύχετον: Ἡ διπλῆ ὅτι ἀντὶ τοῦ τετευχέτην ἢ τεύχεουσι. Χρόνος δὲ ἡλλακταί· ἐστὶ γὰρ ἀντὶ τοῦ ἔτευχον, ὡς ἐπὶ τοῦ ἠ κεμᾶδ' ἢ ἐ λαγωὺν ἐπείγεται ἀντὶ τοῦ ἠπείγον [Δηλαδή Ἰλ. Κ, 361 »ὡς δ' ὅτε κερκκρόδοντε δῶν κύνε εἰδότε θήρης ἠ κεμᾶδ' ἢ ἐ λαγωὺν ἐπείγεται ἐμμενὲς αἰεὶ χῶρον ἀν' ὑλήενθ', ὁ δὲ τε προθέσει μεμηκώς." Ἄλλ' ἐνταῦθα τὸ ἐπείγεται εἶνε ἐπείγεται καὶ οὐχὶ ἀντὶ τοῦ ἠπείγον. Φαίνεται ὅτι ἀνθρώπινόν τι παθὼν ὁ γραμματικὸς ἀντὶ τοῦ ἐν σίχ. 364 διώκετον ἔλαβε τὸ ἐν σίχ. 361 ἐπείγεται]. — Διὰ τὸ μέτρον ἀντὶ τοῦ ἐτετευχέτην (!). — Ἐν ἄλλῃ ἠρώεσσιν ἐτεύχετον"). Κ, 364: ὡς τὸν Τυδεΐδης ἠδὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς λαοῦ ἀπο-

τμήξαντε διώκετον ἔμμενές αἰεὶ (Σχολ. σ. 292 Βεκκ. ὡς ὅτι τὸ διώκετον σημαίνει διώκουσιν ἢ διώκετε, οὐ τὸ διώκετην, ὡς Ἐρατοσθένης. Ἔστιν οὖν τὸν Δόλωνα διώκουσιν ἀντὶ τοῦ ἐδίωκον, ὃν τρόπον αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλησ ἐπι [Ὀδ. Η, 104] ἀντὶ τοῦ ἠλέτρευον [Ἄλλ' ὁ ἱστορικὸς καλούμενος ἐνεστῶς ἐν τῇ Ἰλιάδι οὐδαμοῦ φαίνεται]. — Τρία δὲ ῥήματά ἐστι παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ τοῦ παρωχημένου δυῖκον τρίτον εἰς οὐ λήγον ἔχοντα παραλόγως, τοῦτο καὶ τὸ ἀνδράσιν ἠρώεσσιν ἐτεύχετον καὶ τὸ ἔγκατα καὶ μέλαν αἶμα λαφύσσετον. Οὐκ ἔστι μέντοι ἀντικρυσ δυῖκῆς σημασίας· ἀναθεώρησιν γὰρ ἔχει πληθυντικὴν παρατατικὴν· τὸ γὰρ διώκετον ἀντὶ τοῦ ἐδίωκον κεῖται καὶ τὸ ἀνδράσιν ἠρώεσσιν ἐτεύχετον ἀντὶ τοῦ ἔτευχον καὶ τὸ λαφύσσετον ἀντὶ τοῦ ἐλάφυσσον". Ἐτυμ. Μέγ. σ. 280, '28 »Διώκετον: Ὅτι οἱ Ἀττικοὶ καὶ ἐν τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν δυῖκῶν τοῖς δευτέροις χρῶνται, ὡς Ἀριστοφάνης καταντιβολεῖτον [Γραπτέον κᾶτ' ἀντιβολεῖτον] αὐτὸν ὑποπεπτωκότες. Ἐκκαίνοτο τὸν πατέρα τοῖς ὀρχήμασιν. Τοιαῦτα καὶ τὰ παρὰ τῷ ποιητῇ διώκετον ἔμμενές αἰεὶ. Ἄπερ ἔνοιό φασι διὰ τὸ τὸν κριτικὸν πόδα, ἦγουν τὸν ἀμφίμακρον, μὴ δύνασθαι παραλαμβάνεσθαι εἰς σύμφωνον λήγειν¹⁾· οὐκ ἠδύνατο γὰρ εἶναι διωκέτην· ἀκάθαρτον γὰρ ἂν ἦν ἀμφίμακρος"). Ἴδε καὶ Ν, 301: τὸ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρους μέγα θωρήσσεσθον. Πρβ. καὶ Π, 218: πάντων δὲ προπάροιθε δύ' ἀνέρε θωρήσοντο (Σχολ. σ. 449 »Θωρήσσεσθον: Γράφεται θωρήσοντο"). Ν, 615: ἄμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο

¹⁾ Τί σημαίνει τὸ εἰς σύμφωνον λήγειν; Ἴσως ἔγραφεν ὁ Ἐτυμολόγος »εἰς συνεσταλμένον (= βραχὺ) φωνῆεν λήγειν." Οὕτω καὶ ἐν Σχολ. Ὀδυσσ. Λ, 221 (σ. 491, 10 Διδ.) »Δαμνᾶ, ὡς κίρῃ. Οἱ δὲ δάμναται ὡς κεν πρῶτα λίπη, ὡς Κράτης. Ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης συνεδάμνα. Ἡ κτῆ." γραπτέον ἴσως συνεσταλμένως δάμνα ἀντὶ τοῦ συνεδάμνα. Καὶ ἐν τούτοις μὲν μετεβλήθη εἰς τὴν πρόθεσιν σὺν τὸ συντετμημένως γεγραμμένον συνεσταλμένον (-ως), ἐν δὲ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἄχαρν. 1 (σ. 1 Διδ.) τὸ συντετμημένως γεγραμμένον σύνδεσμος. »Ὅσα δὲ δέδηγμαῖ: θαυμαστικὸν τὸ ὅσα ἀντὶ τοῦ πολλα. Ὁ δὲ δὴ συμπαραπληρωματικὸς αὐξηστικὸς δηλοῖ." Γραπτέον σύνδεσμος παραπληρωματικῶς ἀντὶ τοῦ συμπαραπληρωματικῶς.

(Σχολ. σ. 376 »'Εφίκοντο: Οὕτως Ἀρίσταρχος. "Ἄλλοι δὲ ἀφίκεσθον. Ἀριστοφάνης δὲ ἀφικέσθην". Γραπτέον ἐφίκεσθον καὶ ἐφικέσθην, ὅπερ καὶ φέρεται ἐν τῷ κώδικι τοῦ Βικτορίου). Ψ, 506: »τῷ δὲ σπεύδοντε πετέσθην" (Σχολ. σ. 617 »Πετέσθην: Ἐν ἄλλω πέτεσθον"). Ἐν ἀποσπασματι τοῦ Ἡσιόδου παρὰ τῷ σχολιαστῇ τοῦ Ἀπολλωνίου Β', 297 »ἐνθ' οἴγ' εὐχέσθην Αἰνηῖω [Ἐρίγγ. Αἰνησίω] ὑψιμέδοντι" ὁ Βοισσονάδης ἔγραψεν ἐκ τοῦ παρισιανοῦ κώδικος εὐχεσθον! Ὁ Ματθίας Γραμματ. § 195, 1, σημ. 1 (σελ. 451 ἐκδ. γ') μετὰ τὸ διώκετον, ἐτεύχετον καὶ λαφύσσετον ἀναφέρει καὶ τὸ παρ' Ἡσιόδῳ Ἔργ. 197 Ἴτον προστίθεις »ἀλλὰ μετὰ διαφόρου γραφῆς Ἴτην." Ἐὰν ὁ λόγος εἶνε περὶ παρωχημένου, ὡς διατείνεται ὁ Λέρσιος *Quaest. Epic.* σελ. 252, προτιμητέα πάντως εἶνε ἡ γραφὴ Ἴτην· ἐὰν δὲ περὶ μέλλοντος, ὡς ἄλλοι διίσχυρίζονται καὶ ἡμεῖς πειθόμεθα, προφανέστατα μόνον τὸ Ἴτον εἶνε ὀρθόν. »Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης λευκοῖσιν Φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν ἀθανάτων μετὰ Φῦλον Ἴτον προλιπόντ' ἀνθρώπουσιν Αἰδῶσ καὶ Νέμεσις." Συχνῆ καὶ γνωριμωτάτη εἶνε ἡ ἀντὶ μέλλοντος χρῆσις τοῦ εἶμι (Πρβ. καὶ Γοιτλίγγιον Ἡσιόδ. σελ. 182 ἐκδ. β'). Παρ' Ἀριστοφάνει Θεσμοφ. 1230 φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις »τῷ θεσμοφῆρῳ δ' ἡμῖν ἀγαθὴν τούτων χάριν ἀνταποδοῖτον." Ἀνταποδοῖτον ἀναγινώσκειται ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Βρουβαχίου (ὅπερ παρέλαβεν ὁ Δινδάρφιος Ἀριστοφ. Τόμ. Γ', σελ. 756, ὁ Φρίσχιος Θεσμοφορ. σελ. 575 καὶ ὁ Ἐγγῆρος Θεσμοφ. σελ. 205), ἀνταποδοῖτην προὔτεινεν ὁ Βεντλήϊος, ἀνταποδοῖτον ἢ ἀνταποδοῖτην ὁ Πέρσων (Ἀριστοφάν. σελ. 222. Ἴδε καὶ Δοβραῖον *Aiversar.* Τόμ. Β', σελ. 242. Καὶ ὁ Βοθίος καὶ ὁ Μεινέϊος ἀνταποδοῖτην ἐξέδωκαν. Ὁ Βρούγκιος ἔγραψεν ἀντιδιδοῖτην). Ὁ εἰς ἡν τύπος εἶνε ἴσως προκριώτερος. Καὶ παρὰ Πλάτωνι εὔρηται ἐπὶ τρίτου προσώπου ὁ εἰς ον τύπος καὶ παρ' Ἰσαίῳ. Πλάτ. Εὐθύδ. σ. 274, α' »ἀλλ' εὐ ἴσθι, ὦ Σώκρατες, ἔφατον, τοῦθ' οὕτως ἔχον." Ἰσαῖ. περὶ τοῦ Νικοστρ. Κλήρ. § 7 »ἐπειδὴ τὸ δύο ταλάντω ἐξ Ἄκῃσ [Οὕτως ἄριστα διώρθωσεν ὁ Βαλκενάριος Διατριβ. σελ. 294 τὸ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις ἐξ ἄκῃσ] ἤλθετον." Ἄλλ' ἴσως καὶ ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις ὁ εἰς ἡν τύπος πρέπει ν' ἀναγνωσθῇ. Καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἀπαντᾷ ὁ εἰς ον τύπος ἐπὶ τρίτου προσώπου. Ἀππικαν. Ῥωμαϊκ. Η', 6 »λαμπρὰ

ἔργα ἀποδεικνυμένω ἐθνήσκετον ἄμφω πρὸς τῶν πολεμίων.”
 Ἰουλιαν. σ. 214, α' Σπανεμ. »τοιούτω δὲ τὸ ἄνδρε τῶδε γενομέ-
 νω τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς οὐκ ἀκροατήρια συνεκροτεῖτον οὐδὲ . . .
 δι' εἰκόνων . . . τοῖς φίλοις συνεγιγνεσθον” (Ἴδε Κόβητου
 Μνημοσ. Τομ. Η', σελ. 408 κέξ.).

Τὸ τρίτον πληθυντικὸν πρόσωπον τοῦ ἐνεργητικοῦ ὑπερσυντελείου
 ἐπερατοῦτο παρὰ τοῖς παλαιοῖς πάντοτε εἰς εσαν, οὐδέποτε εἰς
 εισαν. Ὁ μεταγενέστερος καὶ ὑποβάρβαρος οὗτος τύπος ὁ καὶ
 εἰς τὰ συγγράμματα τῶν παλαιῶν εὐδοκίᾳ τῶν χρηστῶν ἀντιγρα-
 φέων παρεισφραεῖς, ἀλλὰ φυγαδευθεῖς ἤδη ὑπὸ τῶν ἀκριβοῦντων
 τὰ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, τοῦ γνησίου ἀνακληθέντος, οὐδαμῶς
 ἀναγκαῖον φαίνεται ἐν τοῖς τῶν βημάτων σχηματισμοῖς νὰ μνη-
 μονεύηται. Καιρὸς ἤδη εἶνε νὰ καθαρῆ ἡ γραμματικὴ πάντων
 τῶν ἐκφύλων καὶ μοχθηρῶν καὶ ἀποβλήτων τύπων, ὧν μάτην οἱ
 ταλαίπωροι μαθηταὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν πληροῦσιν. Ὁρθότατα ὁ
 Φρόνιχος παραγγέλλει σελ. 149 Λοβ. »Ἠκηκέεσαν, ἐγε-
 γράφεσαν, ἐπεποιήκεσαν, ἐνενοήκεσαν ἐρεῖς, ἀλλ' οὐ
 τὸν τῶ ἡκηκέεσαν”. Ὁ Χοιροβοσκὸς σελ. 606 Γαισφ. λέγει
 »Ἐτετεύφεσαν λέγουσιν οἱ Ἴωνες χωρὶς τοῦ ἰ κατὰ τὴν παρα-
 λήγουσαν καὶ ἐγεγράφεσαν καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὡσαύτως,
 ὅστισι καὶ οἱ Ἀττικοὶ πολλάκις ἀκολουθοῦσιν ἐπεποιήκεσαν
 λέγοντες. Ὁ δὲ κανὼν ταῦτα πάντα μετὰ τοῦ ἰ ἀπαιτεῖ κτέ.”. Ἐὰν
 ἀντὶ τοῦ πολλάκις ἔλεγε πάντοτε, θὰ ἦτο ὁ λόγος αὐτοῦ
 ἀληθέστερος. Πρβ. καὶ Ἐτυμ. Μέγ. σ. 386, 42 »Ἐτετεύφεσαν
 κατὰ Ἴωνας καὶ Ἀττικοὺς οὐχὶ κατὰ κανόνα ἐτετεύφεισαν
 γάρ”. Ὁ Ἀντιαττικιστὴς ὁ πολλάκις ὡσπερ ἐκ Φαρέτρας δύστηνά
 τινα λεξείδια, μορμόνας τινάς, ἀνασπῶν καὶ κατὰ τῶν ἀττι-
 κιστῶν ἀγρίως ἀποτοξεύων ἀναφέρει ἐλελήθεισαν ἐκ τῶν Λιγῶν
 τοῦ Εὐπόλιδος ἀντὶ τοῦ ἐλελήθεισαν (Βεκκ. Ἄνεκδ. σ. 91, 29).
 Ἐφ' ἐκάστῃ κεῖται ἡ ἀποδεχθῆ, ἂν θέλῃ, τὴν μαρτυρίαν τοῦ
 Ἀντιαττικιστοῦ καὶ νὰ νομίσῃ ὅτι ὄντως ὁ Εὐπόλις τὸν κίβδηλον
 τύπον ἐλελήθεισαν μετεχειρίσθη. Ἡμεῖς παρὰ τοῦ μεγάλου
 διδασκάλου Κοβήτου ἐμάθομεν νὰ νήφωμεν μᾶλλον καὶ ἡ ἀπιστώ-
 μεν καὶ μηδέποτε εἰκὴ καὶ ἀπλῶς μηδεμίαν μαρτυρίαν ἡ ἀποδε-
 χώμεθα ὑπ' ἀνδρὸς λεγομένην ὅστις πολλάκις ἐπ' αὐτοφώρῳ κατα-
 λαμβάνεται ψευδολογῶν καὶ εἴτε ἐκῶν εἴτ' ἄκων ἀπατῶν ἢ καὶ
 παραληρῶν, ἀλλ' εἰς τὴν ἄλλοθεν καλῶς ἐγνωσμένην χρῆσιν ἀπο-

βλέποντες καὶ τοῦ βεβαίου ἰσχυρῶς ἀντεχόμενοι τὴν τε μαρτυρίαν αὐτοῦ οὐδὲν ὑγιᾶς διδάσκουσαν ἢ ἀποπτύωμεν καὶ αὐτὸν τὸν ἐργάτην τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀπάτης, ἂν δυνώμεθα, ἐς κόρακας ἢ ἀποδιοπομπώμεθα (Πρβ. Δαβιθίου *Miscell. Crit.* σελ. 430 Kidd, καὶ Δοβραίου *Adversar.* Τόμ. Α', σελ. 516. — Κοραῆς Ἡλιοδ. Τόμ. Β', σελ. 173 »Εἰστήκεσαν.] Ἐξεῖλον τὸ ἰ τῆς παρατελευταίας. αὐτὸς γὰρ Ἡλιοδωρος ἐρεῖ προῖον (σελ. 229) Εἰστήκεσαν, ὡς καὶ (σελ. 192) Ἐφέκεσαν· καὶ ὅπως κοινὸν ἐστὶν Ἰώνων τε καὶ Ἀττικῶν τὸ μὴ διὰ τοῦ εἰσαν ἀλλὰ διὰ τοῦ εσαν ἐκφέρειν τοὺς Ὑπερσυντελικούς κατὰ τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν". Πρβ. καὶ σελ. 266 καὶ 276. — Ἄλλοτε θὰ διαλάβωμεν περὶ τούτου ἀκριβέστερον, ὡς καὶ περὶ τῶν ἄλλων προσώπων τοῦ πληθυντικοῦ¹⁾).

Ἄντι δὲ τοῦ ἐλελοίπειν πρώτου ἐνικοῦ προσώπου πρέπει νὰ λέγηται: ἐλελοίπη καὶ ἐλελοίπειν, Ὁ εἰς ἢ τύπος ὁ μόνος παρὰ τοῖς παλαιότεροις καὶ ἀξιολογωτέροις τῶν Ἀττικῶν εὐχρηστος ἂν οὐ μόνον νὰ παραλείπηται ἐν τοῖς σχηματισμοῖς δὲν ἀρμόζει ἀλλὰ καὶ νὰ προηγήται τοῦ ἑτέρου δίκαιον εἶνε. Ὁ μαθητὴς σχηματίζων τὸν ἐνεργητικὸν ὑπερσυντέλικον ὀφείλει νὰ λέγη: ἐλελοίπη καὶ ἐλελοίπειν, ἐλελοίπεις, ἐλελοίπει καὶ ἐνίστε πρὸ Φωνήεντος ἐλελοίπειν, κτέ., ἐλελοίπεσαν. Καὶ ὁ μὲν εἰς ἢ τύπος προῆλθε κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ εἰς εσα ἐπικοῦ καὶ ἰωνικοῦ, ὁ δὲ εἰς εἰν ἐσχηματίσθη ὕστερον κατὰ τινὰ, ὡς φαίνεται, ἀναλογίαν ἐκ τοῦ τρίτου ἐνικοῦ τοῦ εἰς εἰ λήγοντος (ἐλελοίπει - ἐλελοίπειν), καθάπερ συνέβη ἴσως καὶ ἐν τῷ παρατατικῷ τοῦ εἶμι, ἐκ τοῦ τρίτου προσώπου ἤ εἰ πλασθέντος τοῦ ἤεἰν ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ ἤα (ἐπικῶς καὶ ἰωνικῶς ἤϊα), καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἐν τῷ παρατατικῷ τοῦ τίθημι καὶ ἴημι, ἀντὶ τοῦ ἐτίθην καὶ ἴην μορφωθέντος τοῦ βαρβάρου ἐτίθειν καὶ ἴειν ἐκ τοῦ τρίτου ἐτίθει καὶ ἴει (Πρβ. καὶ τὰ ἐπίσης βάρβαρα

¹⁾ Κατὰ τὸν Παμπούκην (Γραμματ. τῆς Ἀρχ. Ἑλλ. Γλώσσ. σ. 143 ἐκδ. β') ὁ εἰς εσαν τύπος εἶνε εὐχρηστος ὅταν ὁ ὑπερσυντέλικος ἀφαιρῆται τὴν πρὸ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ συλλαβικὴν αὐξησιν, ἀλλὰ καὶ τότε οὐχὶ πάντοτε. »Ἡ αὐξησις τοῦ Ὑπερσυντελικῷ ἀποβάλλεται πολλάκις, ἐκθλιβομένου ἐνίστε συγχρόνως καὶ τοῦ ἰ τῆς παραληκτικῆς εἰ ἐν τῷ γ' πληθυντικῷ προσώπῳ· οἶον, δεδίει, τετελευτήκει, διαβεβήκει, ἀντὶ ἐδεδίει, κτλ., καὶ γεγεράφεισαν, πεπόνθεισαν, ἀντὶ ἐπεπόνθεισαν, ἐγεγεράφεισαν". Τέτλαθι δὴ κραδίη καὶ ἀνάσχειο μωρολογούντων!

ἐτίθουν, ἴουν, ἀφίουν ἢ ἠφίουν, κτλ. ἀντὶ τοῦ ἐτίθην, ἴην, ἀφίην, κτλ. ἢ ἀντὶ τοῦ ἐτίθεσαν, ἴεσαν, ἀφίεσαν, κτλ. καὶ ἐδίδουν ἀντὶ τοῦ ἐδίδοσαν σχηματισθέντα κατὰ τὸ ἐποίει - ἐποίουν, ἐλύπει - ἐλύπουν, κτλ. καὶ ἐδήλουν - ἐδήλου - ἐδήλουν, κτλ. 1). Οὕτω καὶ τὸ ἀδόκιμον

1) Γραμματικὴ δὲ τίς ἐστὶ μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι τύφῳ, καλὴ καὶ πείρα, περίρρυπος, οὐδὲν ἔχουσα

πλὴν λήραν καὶ Φληνάφον. Ἐν τῇ γραμματικῇ ταύτῃ τοῦ κλεινοῦ Βερναρδάκη σελ. 126, § 390, α' ἀναγινώσκουμεν τὰ ἑξῆς: »Ο ἐνικὸς (καὶ μάλιστα τὸ β'. καὶ γ'. πρόσωπον) τοῦ ἐνεργητικοῦ παρατατικοῦ τοῦ τίθημι καὶ ἴημι πολλάκις, καὶ ὁ τοῦ δίδωμι πάντοτε, σχηματίζεται ὡσὰν ἐξ ἐνεστώτος περισπωμένου: [ἐτίθουν] ἐτίθεις ἐτίθει, ἠφίουν ἠφίεις ἠφίει, ἐδίδουν ἐδίδους ἐδίδου, καὶ οἱ σχηματισμοὶ οὗτοι εἶνε οἱ συνηθέστεροι" ('Ἄλλ', ὦ θαυμάσιε, διὰ τί τάρατεις τὰ πράγματα προστιθεὶς τὴν τελευταίαν παρατήρησιν » καὶ οἱ σχηματισμοὶ οὗτοι εἶνε οἱ συνηθέστεροι"; Σὺ αὐτὸς ἄλιγον πρότερον εἶπας »τοῦ τίθημι καὶ ἴημι πολλάκις, καὶ ὁ τοῦ δίδωμι πάντοτε". Πῶς συμβιβάζονται ταῦτα;). Πρβ. καὶ σελ. 136, § 394 »Παρατατ. (ἴην) ἴειν (καὶ ἴουν), (ἴης) ἴεις, (ἴη) ἴει". Τὸ ἠφίεις καὶ ἠφίει εἶνε βάρβαρα διὰ τὴν ἐν τῇ προθέσει γενομένην αὔξησιν παρὰ τὴν συνηθειαν τῶν παλαιῶν λεγόντων πάντοτε ἀφίεις καὶ ἀφίει, τὸ δὲ ἠφίουν εἶνε βαρβαρώτατον διὰ τε τὴν ἐν τῇ προθέσει πλημμελεῖ αὔξησιν καὶ διὰ τὴν φθορὰν τῆς καταλήξεως (Γραμματ. Βερναρδ., σελ. 136, § 394, σημ. α' »Τὸ σύνθετον ἀφίημι λαμβάνει καὶ ἐκτὸς τῆς προθέσεως αὔξησιν: ἠφίει ἠφίεσαν' ἀλλὰ συνηθέστερα καὶ ὀρθότερα τὰ: ἀφίει, ἀφίεσαν". Ἄν οἱ ἄνευ τῆς κατὰ τὴν πρόθεσιν αὔξησεως τύποι εἶνε οἱ συνηθέστεροι καὶ ὀρθότεροι, πρόδηλον εἶνε ὅτι αὐτοὶ μάλιστα πρέπει, ὅταν τύχη, νὰ μνημονεύονται· σὺ δ', ὦ Φιλότης, ἐπιλαθόμενος ὄλωσ αὐτῶν ἐν σελ. 126, § 390, α' ἀναφέρεις μόνους τοὺς βαρβάρους ἠφίουν, ἠφίεις καὶ ἠφίει! Τί δὲ σημαίνει τὸ ἐκτὸς τῆς προθέσεως; Ἡμεῖς τοῦλάχιστον βλέπομεν ὅτι ἡ αὔξησις κεῖται ἐν αὐτῇ τῇ προθέσει καὶ οὐχὶ μετέωρῳ που ἐκτὸς τῆς προθέσεως). Οἱ παλαιοὶ πάντες καὶ πάντοτε ἔλεγον ἐτίθην ἐτίθεις ἐτίθει, ἴην ἴεις ἴει, ἀφίην ἀφίεις ἀφίει, οὐχὶ ἐτίθειν ἢ ἐτίθουν, ἴειν ἢ ἴουν, ἀφίειν ἢ ἠφίειν ἢ ἀφίουν ἢ ἠφίουν (ἢ ἠφίην), οὐδὲ ἐτίθης ἐτίθη, ἴης ἴη, ἀφίης ἀφίη. Ἀδίως, ὦ Βερναρδάκη, περιεῖρας τὸ ἴην ἐν παρενθέσει. Ἀπάλλαξον αὐτὸ τῆς ἀτιμίας ταύτης· διότι εἶνε τὸ μόνον ὀρθὸν καὶ ἀμεμπτον. Ἀπέλασον δὲ τὸ ἴειν, ὅπερ σὺ νομίζεις τὸ κάλλιστον, καὶ τὸ ἴουν καὶ τᾶλλα τὰ βάρβαρα τὰ μολύνοντα τὸν τόπον. Καὶ ἀκριβῆς

ἔξην ἀντὶ τοῦ ἔξων παρήχθη ἐκ τοῦ ἔξη κατὰ τὸ ἔστι - ἔστην, ἔβη - ἔβην, κτλ., ὡν ἡ προστακτικὴ στήθι, βῆθι, κτλ. ἐγέννησε τὸ ζῆθι ἀντὶ τοῦ δοκίμου ζῆ· καὶ τὸ πονηρὸν ἀπέδρων ἀντὶ τοῦ ἀπέδραν παρεκθή ἐκ τοῦ ἀπέδρα κατὰ τὸ ἔδρα - ἔδρων, ἐπεῖρα - ἐπείρων, κτλ. Ἄλλὰ καὶ τιθέαμεν τιθέατε, διδόαμεν διδόατε, ζευγνύαμεν ζευγνύατε ἐτόλμων κακοδαίμονες τινες τῶν μεταγενεστέρων νὰ λέγωσιν ἐκ τῶν τρίτων προσώπων τιθέασι, διδόασι, ζευγνύασι αὐτὰ σχηματίζοντες κατὰ τὸ πεποιήκασι - πεποιήκαμεν - πεποιήκατε, κτλ. καὶ ἐνόμιζον οἱ ἄθλιοι ἔτι μᾶλλον οὕτως ἠττίκιζον!).

Ὡς ἐλέγετο ὑπὸ τῶν ἐπικῶν ποιητῶν ἀσυναίρετως ἤδεα (Ἰλ. Ξ, 71) ἢ κατ' ἐκθλιψιν ἤδε' (Ἰλ. Θ, 366. Ὀδ. Δ, 745. Ν, 340. Ἡσυχ. Τόμ. Β', σ. 265 Σμιδ. »Ἡδεα: ἤδειν, ἠπιστάμην»), ἠνώγεα (Ὀδ. Ι, 44. Κ, 265. Ρ, 55. Ἡσυχ. Τόμ. Β', σ. 285

μὲν περὶ τούτων λόγος θὰ γείνη ἄλλοτε, καὶ τὸ πρῶγμα συμφωνέστατον θὰ καταστή. Νῦν δ' ἔλιγα τινὰ θὰ λεχθῶσιν ἢ μᾶλλον μαρτύρια δύο παλαιῶν γραμματικῶν θὰ παρατεθῶσιν, ἵνα δευχθῆ ἀπλῶς ὅποιά τινα συνήθως διδάσκονται οἱ ἐκ τοῦ νεύματος οὕτως εἰπεῖν τῶν παλαιῶν γραμματικῶν ἀπρητημένοι καὶ τὰ ὑπ' αὐτῶν λεγόμενα ὡς ἀληθῆ πάντοτ' ἀποδεχόμενοι. Ἐν Βεκκίρου Ἀνεκδότοις σελ. 1292 λέγεται »Ὁ Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι τὸ ἐδίδων ἢ παραδόσις διὰ τῆς ου διφθόγγου εἶδεν, εἶεν ἐδίδουν, ὡς ἀπὸ τοῦ διδῶ διδοῖς, ὡς περ χρυσῶ χρυσοῖς· τὸ δὲ ἐτίθην καὶ ἴην διὰ τῆς ει διφθόγγου, εἶεν ἐτίθειν καὶ ἴειν, εἶ οὐ τὸ ἐτίθει καὶ ἴει, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ [Ἰλ. Α, 25] ἀλλὰ κακῶς ἀφίει" (Ἐλεγον μὲν πάντοτε οἱ παλαιοὶ ἐδίδουν ἐδίδους ἐδίδου, ἀλλ' οὐδέποτε ἐτίθειν καὶ ἴειν). Ὁ Μέγας Ἐτυμολόγος σελ. 177, 4 διδάσκει »Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ τίθημι καὶ δίδωμι καὶ ἴημι οἱ παρωχημένοι μᾶλλον ἀπὸ τῶν εἰς ω εἰσὶν ἐν χρήσει ἢ περ ἀπὸ τῶν εἰς μι. Ὡς εἰπῶν ἐν χειρὶ τίθει [Ἰλ. Α, 446] καὶ ἐδίδουν αὐτῷ βραπίσματα [Εὐαγγ. Ἰωάν. ΙΘ', 3]" (Ὡ τῆς ἀπειροκαλίας καὶ ἀναισθησίας τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις περὶ τῆς παρὰ τοῖς παλαιοῖς χρήσεως λόγον ποιούμενος μετὰ τὰ χρυσῶ τοῦ θεοῦ καὶ ἀθανάτου Ὁμήρου βήματα ἐπάγει τὴν βάρβαρον καὶ μοχθηρὰν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ βῆσιν! Τίς ποτε τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων τῶν καὶ διάνοιαν λαμπροτάτην ἐχόντων καὶ γλῶσσαν καθαροτάτην μεταχειριζομένων εἶπεν ἐδίδουν ἀντὶ τοῦ ἐδίδουσαν ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον).

»Ἡνώγεα: ἐκέλευον»), πεποιθεα (Ὅδ. Δ, 454. Θ, 181), ἐτεθήπεα (Ὅδ. Ζ, 166. Ω, 90. Ἡσύχ. Τόμ. Β', σ. 212 »Ἐτεθήπεα: ἐξεπλάγην, ἐθαύμασα») καὶ ὑπὸ τῶν Ἴωνων ἦδεα (Ἡρόδ. Β', 150), ἐώθεα (Ἡρόδ. Δ', 127)¹⁾· οὕτως ἐλέγετο ὑπὸ τῶν παλαιῶν Ἀττικῶν συνηρημένως ἦδη (Μοῖρ. σελ. 173 Πειρσ. »Ἡἰδη ἀττικῶς, ἦδειν ἑλληνικῶς»), ἐκεχρήνη, ἐπεπόνθη, ἐγρηγόρη, ἠκηκῶη, ἐπεφεύγη, ἀπωλώλη, ἐωράκη, ἐδεδοίκη, κτλ., οἷς ὅμοιον εἶνε τὸ ἦ παλαιῶς ἀττικῶς παρατατικῶς τοῦ εἰμί ἀντὶ τοῦ ἦν ἐκ τοῦ ἕα συναιρεθεῖς. Δὲν ἔμειναν ὅμως πανταχοῦ ἀνέπαφοι καὶ ἀδιάφθοροι οἱ τύποι οὗτοι, ἀλλὰ πολλαχοῦ ὑπὸ τῶν ἀντιγραφῶν παρεφθάρησαν, οἵτινες συνήθειαν ἔχουσι τοὺς παλαιότερους καὶ πῶς ἀγνωστοτέρους τύπους εἰς ἄλλους νεωτέρους καὶ γνωριμωτέρους αὐτοῖς νὰ μεταβάλλωσι. Τῆς κριτικῆς δ' ἔργον εἶνε ν' ἀποκαθιστῆ πανταχοῦ τὰ γνήσια καὶ ν' ἀποδίδῃ ἐκάστῳ τὰ ἴδια. Παρὰ Σοφοκλεῖ Οἰδ. Τυρ. 453 καὶ Οἰδ. Κολ. 944 φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις καὶ ὁ γνήσιος τύπος ἦδη. Ἐν Ἀντιγόνη 18 ἔχουσι μὲν τάντιγραφα »ἦδειν (ἦδην) καλῶς· ἀλλ' ἐκ τῆς βραχείας τοῦ σχολιαστοῦ ῥήσεως »ἀντὶ τοῦ ἦδεα» μαυθάνομεν ὅτι ἐγράφετο πρότερον ἦδη, ὅπερ πρὸ πολλοῦ ἀποκατέστησεν ὁ Βρούγκιος, καθάπερ καὶ ἀλλαχοῦ, σίχ. 448 καὶ Ἠλ. 1018 (Παρὰ Θωμά τῷ Μαγίστρω μνημονεύονται τὸ χωρίον τοῦτο σελ. 145, 7 ἀναγινώσκεται ἐν τῆς ἀντιγράφοις καὶ ἦδη, τούτέστιν ἦδη. Πρβ. Πόρσωνα *Adversar.* σελ. 210) καὶ 1185. Οὕτω καὶ ἐν Ἀντιγόνη 460 ἀποκατέστησε τὸ ἐξ ἦδη ἀντὶ τοῦ ἐξ ἦδειν, ἐν Οἰδίποδι ἐπὶ Κολωνῶ 948 τὸ ξυνἦδη ἀντὶ τοῦ ξυνἦδειν, ἐν Τραχινίαις 87 τὸ κατἦδη ἀντὶ τοῦ κατἦδειν ἢ κατἦδην. Εὐστάθ. σ. 50, 27 »Ἡ δὲ λοιπὴ σκευωρία τοῦ ῥήματος τοιαύτη ἐστίν. Ἔθος ἰωνικὸν ἐκράτησε τοὺς ἐνεργητικοὺς ὑπερσυντελικούς διὰ τοῦ ε καὶ α προάγειν κατὰ τὴν λήγουσαν τοῦ πρώτου προσώπου τῶν ἐνικῶν. Τὸ γοῦν ἐπεποιήκειν πεποιήκεα φασίν Ἴωνες καὶ τὸ ἐτετύφειν τετύφεα [Πρβ. καὶ σ. 718, 15 καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 604, 20] καὶ τὸ ἦειν ἦεα, οἷον ἦεα πολλὰ γουνοῦμενος [Ὅδ. Δ, 453 »ἦϊα

¹⁾ Πρβ. καὶ Θέογν. 853: ἦδεα μὲν καὶ πρόσθεν. Ἐν σίχ. 667 ἀναγινώσκεται οἷά περ ἦδειν. Ἄλλ' ἡ γραφὴ δὲν εἶνε ὕγιης, καὶ τῶν κριτικῶν τινες ἐπειράθησαν νὰ θεραπεύσωσιν αὐτὴν ἄλλως. Ἐγὼ εἶκασα ἐνδοιάζων οἷά περ ἴδρις.

πολλά θεούς γουνούμενος". Τὸ ἤε α εἶνε πλασματώδες καὶ βάρβαρον, ὡς καὶ τὸ ἐτετύφειν - τετύφεια, ὅπερ συχναίως ὑπὸ τῶν γραμματικῶν ἀναφέρεται]· ὡσαύτως καὶ τὰ λοιπὰ. Οὕτω γοῦν καὶ τὸ ἤδειν διαλύοντες ἤδεα λέγουσιν, ὡς τὸ εἰ γὰρ ἐγὼ τὰδε ἤδεα [Ἰλ. Θ, 366]. Τούτου δὲ κεραιθέντος γίνεται ἤδη ἐν πρώτῳ προσώπῳ καὶ δημοτὸ ἠπιστάμην, εἶον ἤδη ἐγὼ, τουτέστιν ἐγίνωσκον. Καὶ εἰς τούτου χρήσεις παρὰ τε ἄλλοις καὶ Σοφοκλεῖ". Παρ' Εὐριπίδῃ Ἰππολ. 405 ἀναγινώσκεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις »τὸ δ' ἔργον ἤδη", ἐν ἐνὶ δ' αὐτῶν ἔγκειται καὶ σχόλιον »ἀντὶ τοῦ ἤδειν" (Πρβ. καὶ Βεκκ. Ἀνάκτ. σ. 1287 »Τὸ ἤδειν εἰ Ἴωνες λέγουσιν ἤδεα κατὰ διάλυσιν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἤδεα μᾶλλον ἔγωγε. "Ἦδη ἐγὼ, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἰππολύτῳ τὸ δ' ἔργον ἤδη τὴν νόσον τε δυσκλεῶ"). Ἐν Ἰρακλεΐδασι 987 φέρουσι τάντιγραφα »ἤδη γε σοὶ μὲν αὐτανέψιος γεγώς", ἀνθ' οὗ ὀρθῶς ἔγραψεν ὁ Σχαιφῆρος ἤδη. Ἐν Ῥήσῳ (ὅν τινες ἀποξενουοῦσι τοῦ Εὐριπίδου) 952 ἐν τῶν ἀντιγράφων ἀντὶ τοῦ ἤδειν ἔχει ἤδη, τουτέστιν ἤδη, ὅπερ τὸ μόνον ὀρθόν. Καὶ ἐν Τρωάσι 680 »ἤδειν δ' ἀμὲ χρῆν νικᾶν πόσιν" γραπτέον ἤδη, καθάπερ ὑπὸ τοῦ Ἐαθίου ἐγράφη ἐν Κύκλωπι 649 ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις »πάλλαι μὲν ἤδειν σ' ὄντα τοιοῦτον φύσει". (Ἴδε Βαλκενάριον Εὐριπ. Ἰππολ. σελ. 207)¹). Παρ' Ἀριστοφάνει Ὀρν. 511 τὰ πλείω τῶν ἀντιγράφων φέρουσι »τουτὶ τοίνυν οὐκ ἤδη γ' ἴω". Ἐπάρχει δὲ καὶ γραφὴ οἶδ' ἐγὼ καὶ εἰδ' ἐγὼ, γεγραμμένου ἕμως ἢ ὑπὲρ τὸ εἰ. Ἐν τῇ Ἀλδαίῳ ἐκδόσει ἀναγινώσκεται ἤδειν γ' ἴω! Ἐν Ἀχαρνεῦσι 10 πάντα τάντιγραφα φέρουσιν »ὅτε δὴ κεχῆνη προσδοκῶν τὸν Λίσχύλον" πλὴν ἐνὸς ἔχοντος κεχῆνει. Σχολ. σ. 2 Διδ. »Ἡ συναίρεσις τοῦ κεχῆνη ἀττικῆ· τὸ γὰρ ε καὶ κ εἰς η συναϊροῦσιν. — Εἰς τὸ αὐτό. Συναλοιφῆ ἀντὶ τοῦ κεχῆνεα. "Ἔστι δὲ τὸ κεχῆνη ἰακόν· εἰ γὰρ Ἴωνες ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου ἄρχονται". Δηλαδὴ τὸ κεχῆνη ἀντὶ τοῦ ἐκεχῆνη. Ἀλλὰ γραπτέον κεχῆνη κατὰ Βεντλήιον καὶ

¹) Παρ' Λίσχύλῳ Χοιφ. 197 ἔγραψεν ὁ Πόρρων *Adversar.* σελ. 159 »ἀλλ' εὐ σαφ' ἤδη τόνδ' ἀποπτύξαι πλόκον" ἀντὶ τοῦ »ἀλλ' εὐ σαφηνῆ κτέ.". Δὲν φαίνεται ἀποδοχῆς ἀξία ἢ γραφὴ τοῦ Πόρρωνος. Ἄλλως δὲ τὸ χωρίον πράγματα τοῖς Φιλολόγοις οὐκ ἄλγιστα παρίσχειν. Ἴδε μάλιστα Μετῆρον Μνημοσ. Τόμ. σ', σελ. 108 κίε.

ἄλλους. Φώτ. Λεξ. σ. 160, 6 Πόρσ. »Κεχλήνη: κεχληνὸς ἤμην, ὡς τὸ ἤδη ἤδειν". Ἐτυμ. Μέγ. σ. 386, 30 »Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ διαλυθὲν ἐκ τοῦ ἰωνικοῦ συναϊροῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ποιοῦσιν εἰς ἠ πεποιήκη λέγοντες· ὄθεν παρὰ Ἀριστοφάνει ἐκεχλήνη προσδοκῶν τὸν Λίσχυλον. Ἦν γὰρ ὁ ὑπερσυντελικὸς ἐκεχλήνειν καὶ διαλύσει ἐκεχλήνεα καὶ κράσει ἐκεχλήνη". Πρβ. Χοιροβοσκὸν σ. 602, 5 Γαισφ. Κραμ. Ἀνεκδ. Ὁξων. Τόμ. Δ', σ. 417, 10 »Ἰστέον ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι τὸ διαλυθὲν ἐκ τῶν Ἰῶνων συναϊροῦσι καὶ ποιοῦσιν εἰς ἠ, ὄον ἐπεποιήκη λέγοντες [Ἦ τὸ οἶον ἢ τὸ λέγοντες κεῖται ἐκ περισσοῦ]· ὄθεν καὶ τὸ ἐκεχλήνη ἐγὼ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ἀχαρνεῦσιν. Ὅτε δὴ ἐκεχλήνη προσδοκῶν τὸν Λίσχυλον. Ἦν γὰρ ἐκεχλήνειν ὁ ὑπερσυντελικὸς διὰ τῆς εἰ διφθόγγου· καὶ λοιπὸν ἐποίησαν αὐτὸ οἱ Ἴωνες κατὰ διάλυσιν ἐκεχλήνεα, καὶ ἐκείθεν οἱ Ἀθηναῖοι ἐκεχλήνη κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ α εἰς ἠ, ὡσπερ τείχεα τείχη. Καὶ πάλιν τὸ ἤδειν οἱ Ἴωνες λέγουσιν ἤδεα κατὰ διάλυσιν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἤδεα μᾶλλον ἔγωγες ἀντὶ τοῦ ἤδειν· καὶ λοιπὸν οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ α εἰς ἠ ἤδη"). Ἐν Ἐκκλησιαζούταις 32 ὁρθῶς ἀναγινώσκειται νῦν »ἐγὼ δέ γ' ὑμᾶς προσδοκῶς ἐγρηγόρη" ἀντὶ τοῦ ἐν ταῖς ἀντιγράφοις ἐγρηγορεῖν ἢ ἐγρηγόρου 1) καὶ 650 »δεινὸν μεντὰν ἐπεπόνθη" (Σουῖδ. Τόμ. Α', Μέρ. β', σελ. 370 Βερν. »Ἐπεπόνθη ἀντὶ τοῦ ἐπεπόνθειν καὶ ἑωράκη ἀντὶ τοῦ ἑωράκειν καὶ ἤδη ἀντὶ τοῦ ἤδειν". Ἴδε Πόρσωνος

1) Τὸ ἐγρηγόρου εἶνε παρατατικὸς τοῦ μεταγενεστέρου γρηγορέω-ῶ, ἀνθ' οὗ οἱ παλαιοὶ ἔλεγον ἐγρήγορα ("Ἴδε Φρύνιχον καὶ παρ' αὐτῶ τὸν Λοβέκκιον σελ. 118 κέξ.). Ὁ Ἀντιαττικιστὴς Βεκκ. Ἀνεκδ. σ. 96, 27 ἀναφέρει ἀόριστον τοῦ γρηγορῶ ἐκ τοῦ Ξενοφῶντος· »Ἐγρηγόρησεν: Ξενοφῶν τετάρτῳ Ἀναβάσεως". Παρὰ Ξενοφῶντι Ἀναβ. Δ', ε', 22 φέρεται ἐν ἅπασιν τοῖς ἀντιγράφοις »οἱ δὲ πολέμιοι ἐπεὶ ἤσθοντο ἐχόμενον τὸ ἄρος, ἐγρηγόρησαν καὶ ἔκαον πυρὰ πολλὰ διὰ νυκτός", ὅπερ καὶ παρὰ τῷ Ἀντιαττικιστῇ γραπτέον. Ὁρθῶς ὁ Πόρσων ἔγραψε παρὰ Ξενοφῶντι ἐγρηγόρησαν ἐκ τοῦ ἐγρηγόρειν ὑπερσυντελικοῦ τοῦ ἐγρήγορα. Ὁ ἀόριστος ἐγρηγόρησαν οὐ μόνον βάρβαρος εἶνε ἀλλὰ καὶ ἄλλως ἀνοίκειος τῆς προκειμένης ῥήσεως, ἐν ἣ προφανέστατα λέγεται ὅτι ἠγρύπνου καὶ ἔκαον, οὐχὶ ἠγρύπνησαν καὶ ἔκαον (Πρβ. καὶ Κόβητον Var. Lect. σελ. 325 καὶ Nou. Lect. σελ. 774).

Ἄριστοφάνεια ὑπὸ Δοιβραίου σελ. 202) καὶ ἐν ΣΦηξί 801
 »ἠκηκόη γὰρ ὡς Ἀθηναῖοί ποτε κτέ." καὶ ἐν Εἰρήνῃ 616 »οὐδ'
 ὅπως αὐτῇ προσήκοι Φειδίας ἠκηκόη" (Σχολ. σ. 190 Διδ. »Τὸ
 δὲ ἠκηκόειν οὕτω διὰ τοῦ ἠ φρύνιχος ἀναγινώσκει". Ὁ Δινδόρ-
 Φιος Ἄριστοφ. Τόμ. Γ', σελ. 558 Ὁξ. προτείνει νὰ γραφῆ
 »τὸ δὲ ἠκηκόη κτέ." Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἠ διὰ τοῦ ἠ ἀνάγνω-
 σις τοῦ φρύνιχου ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀρκτικὴν συλλαβὴν, δηλ.
 ἠκηκόειν ἀντὶ τοῦ ἀκηκόειν). Περὶ τῆς παρὰ Πλάτωνι χρή-
 σεως σάζεται παρ' Εὐσταθίῳ μαρτύριον τοῦ Παναγιῆτου πολλοῦ
 λόγου ἄξιον. σ. 1946, 20 »Διαβρωτέον δὲ μᾶλλον ἐνταῦθα ὅτι
 οὐχ ἀπλῶς τὸ ἦδειν καὶ ἐνενοήκειν καὶ ἐπεποιήκειν διαλύει
 τὸ ἦδεα καὶ ἐνενοήκεα καὶ ἐπεποιήκεα, ἀλλὰ τὰ ἐξ αὐτῶν
 ἀττικὰ τὰ διὰ τοῦ ἦτα. Παραδίδωσι γὰρ Ἡρακλείδης ὅτι Ἀττι-
 κοὶ τοὺς τοιοῦτους ὑπερσυντελικούς ἐν τῷ ἦτα μόνῳ περατοῦσιν
 ἦδη λέγοντες καὶ ἐνενοήκη καὶ ἐπεποιήκη. Καὶ οὕτω Φησὶ
 Παναγιῆτος ἔχειν τὰς γραφὰς παρὰ Πλάτωνι. Καὶ Θεουκυδίδης δὲ
 κέχρηται τῷ τοιοῦτῳ ἀττικῷ ἦθει [Ποῦ τοιοῦτος τύπος παρὰ Θεουκυ-
 δίδῃ κεῖται ἀγνοῶ]. Καὶ τὰς τμήσεις ἐκ τούτων, Φησὶν, Ἴωνες
 οἰκειῶς προφέρουσι ἦδεα λέγοντες ἀναλύσει τοῦ ἦτα εἰς ε καὶ
 ἄλφα ἀντὶ τοῦ ἦδη, ἦγουν ἠπιστάμην, οἷον εἰ γὰρ ἐγὼ τὰδε
 ἦδε' ἐνὶ φρεσί, καὶ Καλλιμάχος ἦδεα μᾶλλον ἐγὼ κοτε.
 Οὕτω δὲ καὶ ἐνενοήκη ἐνενοήκεα ὁμοίᾳ ἰωνικῇ τμήσει ἦτοι
 διαλύσει καὶ ἐπεποιήκη ἐπεποιήκεα". Ἴδε καὶ Φώτιον Λεξ.
 σ. 48, 17 »Ἐωράκη τὸ πρῶτον πρόσωπον, ὡς ἐπεπόνθη καὶ
 ἐπεποιήκη καὶ ἦδη τὸ ἦδειν. Πλάτων τοῖς τοιοῦτοις χρήται
 σχηματισμοῖς" (Ἐν τῷ κώδικι γράφεται κακῶς ἐωράκει, ἐπε-
 πόνθει, ἐπεποιήκει, ἦδει. Πρβ. καὶ σ. 123, 19 »Καὶ τὸ
 ἦδη ἀντὶ τοῦ ἦδειν καὶ τὸ ἐπεπόνθη ἀντὶ τοῦ ἐπεπόνθειν".
 Ἐν τῷ κώδικι ἦδει, πεπόνθει. Οὕτω καὶ ἐν Βεκκ. Ἄνεκδ. σ.
 420, 12 »Ἀπειρήκει: ἀπειρήκειν καὶ ἀπηγορεύειν ἔστι γὰρ
 ἀπρόσωπα" [Πρβ. καὶ Σουῖδ. Τόμ. Α', Μέρ. α', σελ. 566 Βερν.].
 Γραπτέον »Ἀπειρήκη: ἀπειρήκειν καὶ ἀπηγορεύειν ἔστι γὰρ
 α' προσώπου". Ἴδε Κόβητον Νου. Λεξ. ἱελ. 212). Πολλάκις ὁ
 Πλάτων τὸν τύπον τοῦτον μετεχειρίσθη, οἷον: ἐμκυτῶ γὰρ ξυνῆ-
 δη οὐδὲν ἐπισταμένῳ ὡς ἔπος εἰπεῖν, τούτους δὲ γ' ἦδη ὅτι εὐρή-
 σοιμι πολλά καὶ καλὰ ἐπισταμένους (Ἀπολ. σ. 32, γ'), ἦδη
 γὰρ ὡς οὐ βῆδιον εἶη (Φαίδ. σ. 60, ε'. Πρβ. καὶ σ. 63, ε'), ὡς
 ἔγωγ' οὐδ' ἦδη πρὸ τοῦ (Εὐθυδ. σ. 271, γ'. Πρβ. καὶ σ. 302, α').

καὶ εἰ μὴ ξυνήδη Σωκράτει τε καὶ Ἀγάθωνι δεινοῖς οὔσι περὶ τὰ ἐρωτικά (Συμπος. σ. 195, ε'. Πρβ. καὶ σ. 199, α'. σ. 219, ε'), καὶ ταῦτ' ἐγὼ ἤδη τε καὶ τούτοις προὔλεγον (περὶ Πολιτ. Α', σ. 537, α'), ἐγὼ δ' ἤδη μὲν που κτέ. (Ἐπιστ. Ζ', σ. 558, γ', ἐὰν εἶνε γνησία. Περὶ τοῦ ἐν τῇ Α' ἐπιστολῇ σ. 509, α' ὀλίγον φροντίζομεν· διότι ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εἶνε ἀναντιρρήτως νόθος), πάλαι ἂν ἀπωλώλη καὶ οὗτ' ἂν ὑμᾶς ὠφελήκη οὐδὲν οὗτ' ἂν ἐμαυτὸν (Ἀπολ. σ. 51, ε'), ἀπεπεφεύγη ἂν (Ἀπολ. σ. 56, α'), ἕως δ' ἀφεστήκη πόρρωθεν (Θεαιτ. σ. 208, ε'. Οἱ ἀντιγραφεῖς νομίσαντες ὅτι τὸ ἀφεστήκη εἶνε ὑποτακτικὴ ἔγραψαν ἀφεστήκη, ὅπερ διώρθωσεν ὁ Εἰνδόρφιος. Ἴδε Κόβητον Νου. Lect. σελ. 277), ἐπειδὴ ἐν ταύτῃ τῇ ἀπορίᾳ ἐνεπεπτόκη (Εὐθύδ. σ. 292, ε'), ἤδη δ' ἀνεστήκη ὡς ἐξίων (Πρωταγ. σ. 555, δ'), εἰ μὲν οὖν ἐγὼ ἤδη ἠκηκόη παρὰ Προδίκου τὴν πεντηκοντάδραχμον ἐπίδειξιν (Κρατύλ. σελ. 384, β'), ὥστ' ἀτεχνῶς τὸ τοῦ Ὀμήρου ἐπεπόνθη (Συμπος. σ. 198, γ'. Πρβ. καὶ περὶ Πολιτ. Α', σ. 529, β'), ἐπειδὴ περ ἐγκεχειρήκη (Συμπος. σ. 217, γ'), διὰ χρόνου γὰρ καὶ ἐωράκη αὐτόν (περὶ Πολιτ. Α', σ. 328, γ'. Πρβ. καὶ σ. 556, δ'. Ἐπιστ. Ζ', σ. 345, δ'), ὄκνουν τε καὶ ἐδεδοίκη (περὶ Πολιτ. Ε', σ. 472, α'. Πρβ. καὶ Χαρμίδ. σ. 175, α'). Καὶ φέρουσι μὲν ἐν τισὶ τῶν χωρίων τούτων πάντα τὰ ἀντιγραφα τὸν νεώτερον τύπον τὸν εἰς εἰν λήγοντα, ἀλλ' ὀλίγον αὐτῶν φροντιστέον. Ἰκανὸν εἶνε τὸ τοῦ Παναιτίου μαρτύριον ἢ ἀντιταχθῆ πρὸς παμπληθεῖς ἀντιγράφων Φάλαγγας. Ἴνα δὲ συμφανεστέρα ἡ τῶν ἀντιγράφων μοχθηρία γένηται καὶ εὐκολώτερον ἡ μαρτυρία αὐτῶν ἀποπτυσθῆ, ἀναφέρομεν ὅτι ἐν Φαίδωνι σ. 63, ε' ἔχουσι πάντα »ἀλλὰ σχεδὸν μὲν τι ἤδειν, ἔφη ὁ Κρίτων», ἐν ᾧ ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Φωτίου σ. 61, 12 τὸ χωρίον τοῦτο παρατίθεται ὡς παράδειγμα τῆς τοῦ ἤδη χρήσεως. »Ἦδη: ἀντὶ τοῦ ἤδειν. Εὐθύδημος. Καὶ τῶν δὴ περὶ ψυχῆς· ἀλλὰ σχεδὸν μὲν τι ἤδη (ἔφη) ὁ Κρίτων» (Ἀντὶ τοῦ καὶ τῶν δὴ περὶ ψυχῆς γραπτέον ἴσως Φαίδων δ' ἢ περὶ ψυχῆς. Ὁ πολὺς Κόβητος Μνημοσ. Τόμ. Θ', σελ. 379 ἔγραψεν »Εὐθύδημος· καὶ γὰρ ἤδη· περὶ ψυχῆς κτέ.', ᾧ ἠκολούθησε καὶ ὁ Ναβῆρος Λεξ. Φωτ. Τόμ. Α', σελ. 31 καὶ 254). Καὶ τυφλῶ δῆλον ἐκ τοῦ λαμπροῦ τούτου μαρτυρίου γίνεται ὅτι ἔκειτο ἐν τῷ Φαίδωνι ὁ παλαιὸς τύπος ἤδη, ὃν ἀδιάφθορον ὁ παλαιὸς γραμματικὸς εὐρών, οὔτινος εἶνε τὸ παρὰ Φωτίῳ μαρτύριον, ὡς παράδειγμα μετεχειρίσθη τῆς παρὰ Πλάτωνι χρήσεως,

τὸ δὲ μαρτότατον τῶν ἀντιγραφῶν γένος διέφθειρεν ἔπειτα μεταβαλὼν εἰς τὸν νεώτερον ἤδειν, καθάπερ καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Ἀναξανδρίδου παρ' Ἀθηναίῳ ΙΔ', σ. 642, β' ἀναγινώσκειται »ἄσα μὰ τοὺς θεοὺς καὶ τὰς θεὰς οὐδ' ἔνδον ὄντ' ἤδειν ἐγώ» (Ἄντι τοῦ οὐδ' ἔνδον ὄντ' ἔγραψεν ὁ Ἰρσχιγίος οὐδ' εἰ γέγονεν, ἐπιδοκιμάζοντος καὶ τοῦ Κοβήτου Νου. *Lect.* σελ. 107). Ἀλλὰ παρ' Ἀναξανδρίδῃ ποιητῆ τῆς μέσης, ὡς λέγεται, κωμῳδίας δὲν πρέπει πανταχοῦ τὰ παλαιὰ ἀττικὰ νὰ ζητῶμεν. Πρβ. καὶ ἀνὼν. κωμικὸν παρὰ Πλουτάρχῳ Ἠθ. σ. 777, γ' (σ. 949, 45 Διδ.) »τουτὶ μὲν ἤδειν πρὶν θεόγονιν γεγονέναι» (Ἐνθα οὐδὲν μὲν κωλύει νὰ μεταβληθῆ τὸ ἤδειν εἰς ἤδη, ἀλλὰ δὲν φαίνεται καὶ ἀναγκαῖον). Ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Μάχωνος παρ' Ἀθηναίῳ ΙΓ', σ. 580, γ' ὁρθῶς ἔγραψεν ὁ Κασαύβων »εἰ, Φησίην, ἤδειν, ἢ Γνάθαινα, τοῦτ' ἐγώ» ἀντι τοῦ ἤδη, ἢ Γνάθαινα (Ἴδε Δαβησίου *Miscell. Crit.* σελ. 428 κέξ. Κιδδ.). Καὶ ἐκ τοῦ Μενάνδρου ἀναφέρεται παρὰ Φωτίῳ ἡ γρηγορεῖν καὶ ἐγρηγορεῖν σ. 59, 6 »Ἡ γρηγορεῖν καὶ ἐγρηγορεῖν Φησί Μενάνδρου» (Ἐν τῷ κώδικι ἡ γρηγορεῖν καὶ ἐγρηγορεῖν). Ὁ Ναβήρος Φωτ. Λεξ. Τόμ. Α', σελ. 252 νομίζει ὅτι τὸ ὄρθον εἶνε: ἡ γρηγορεῖ καὶ ἐγρηγορεῖ. Ἀλλ' ὁ εἰς εἰν τύπος οὐ μόνον κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μενάνδρου ἀλλὰ καὶ πρότερον ἤδη ἐν πολλῇ ἤτο χρήσει. Καὶ ἀπῆειν δ' ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Μενάνδρου ἀντὶ τοῦ ἀπῆα ἐν Βεκκ. Ἀνεκδ. σ. 1294 (ὑπὸ τοῦ Χοιροβοσκοῦ. Πρβ. καὶ Χοιροβοσκ. Γαισφ. σ. 585, 9 καὶ σ. 872, 1) »Ἐξ οὗ δ' ὑπερσυντέλικος ἦειν ¹⁾ διὰ τοῦ η καὶ ι κατὰ τὴν ἄρχουσαν καὶ

¹⁾ Τῶν παλαιῶν γραμματικῶν τινες τὸ ἦα (ἦϊα) λέγουσι παρακείμενον καὶ τὸ ἦειν ὑπερσυντέλικον. Ἐτυμ. Μέγ. σ. 121, 39 »Τούτου ὁ μέσος παρακείμενος εἶα καὶ κατ' ἔκτασιν ἦα καὶ κατὰ διάλυσιν ἦϊα πολλὰ θεοὺς γουνοῦμενος. Τούτο τὸ ἦα τρέπτει τὸ α εἰς εἰν καὶ ποιεῖ τὸν ὑπερσυντέλικον ἦειν καὶ ἐν συνθέσει ἀπῆειν καὶ παρήειν καὶ ἐξῆειν· τὸ τρίτον πληθυντικὸν ἀπῆεισαν καὶ κατὰ συστολὴν ἀπῆεσαν». Εὐστάθ. σ. 849, 38 »Ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου εἶω, οὗ καὶ χρήσις προσσημειώται που, καὶ τὸ ἦειν ἀντὶ τοῦ ἦλθον μέσος ὑπερσυντέλικος ἀπὸ τοῦ ἦϊα μέσου παρακείμενου» (Ἀλλὰ σ. 935, 38 »Τοῦ δὲ ἦϊσαν τὸ θέμα εἶω, ἐξ οὗ καὶ ὑπερσυντέλικος ἦϊειν ἐντὶ τοῦ ἦλθον. Ὡσπερ δὲ τὸ ἦϊσαν συναίρεθ' ἐν γίνεσθαι ἦσαν, οὕτω καὶ τὸ ἦϊειν ἦειν σὺν προσγραφῇ τοῦ ἰῶτα. Ἐν Ὀδυσσεΐα δὲ καὶ παρατακτικὸς κέεται

ἐν συνθέσει παρήειν καὶ ἐξήειν, ὡς παρὰ Μενάνδρου ἀπήειν τῶν τόκων ἔχων τόκους”.

Παρὰ Ξενοφῶντι ἀναγινώσκεται ὁ εἰς εἰν τύπος. Κύρ. Παιδ. Α', ς', 45 »ὅσα τε γὰρ ἔγωγ' ἤδειν πολλάκις ἀκήκοας” (Πρβ. καὶ Ἑλλην. Β', γ', 39. 42, κτλ.). Α', γ', 10 »ἐδεδοίκειν μὴ ἐν τῷ κρατῆρι φάρμακα μεμιγμένα εἶη”. Οἰκονομ. ΙΗ', 9 »ταῦτα τοίνυν, ἔφην ἐγώ, ἐλελήθειν ἐμαυτὸν ἐπιστάμενος”, κτλ. (Ὁ Λ. Δινδόρφιος Ξενοφ. Ἀπαμνημ. σελ. 165 ἀποφαίνεται ὅτι πανταχοῦ παρὰ Ξενοφῶντι ὁ εἰς η τύπος πρέπει νὰ γραφῆ. Ἴδε καὶ Σχαιφῆρον Γρηγορ. Κορ. σελ. 123). Πρβ. καὶ Οἶκον. ς', 15: τούτῳ προσήειν καὶ ἐπειρώμην καταμανθάνειν (ἐν ᾧ Κύρ. Παιδ. Ε', δ', 10 καὶ 11 »Ἐγὼ δὲ πρὸς σὲ ἦα ἐπισκεψόμενος ὅπως ἔχεις. Ἐγὼ δὲ γ', ἔφη ὁ Γαδάτας, καὶ μὰ τοὺς θεοὺς σὲ ἐπαναθεασόμενος ἦα ὁποῖός τις ποτε κτέ.”. Ἀναβ. Ζ', ς', 33 »ἐγὼ γὰρ ὅτε μὲν πρότερον ἀπήα οἴκαδε κτέ.”. Αὕτη ἡ γραφὴ εἶνε προτιμητέα τῆς ἐτέρας ἀπήρα. Ἐν τῷ μετωπίῳ ἐνδὸς τῶν ἀντιγράφων φέρεται καὶ σχόλιον »ἀντὶ τοῦ ἀπήειν ἀττικῶς”. Πρβ. καὶ Κόβητον Νου. Lect. σελ. 307). Καὶ παρὰ τοῖς ῥήτορι καθόλου ὁ διὰ τοῦ εἰν τύπος εὔρισκεται. Ἀντιφῶν Τετραλ. Α', β', § 5: λαθὼν τε σαφῶς ἤδειν τήνδε τὴν ὑποψίαν εἰς ἐμὲ ἰούσαν (Πρβ. καὶ § 6. § 9. περὶ τοῦ Ἡρώδ. Φόν. § 74). περὶ τοῦ Ἡρώδ. Φόν. § 52: εἴ τι σὺν ἤδειν ἐμαυτῷ (Πρβ. καὶ § 93). Περὶ τῆς παρ' Ἀντιφῶντι χρήσεως σφόδρα ἀμφιβάλλομεν. Τὸ παρὰ Σουῖδα Τόμ. Α', Μέρ. α', σελ. 822 Βερν. ἀπόσπασμα αὐτοῦ ἐκ τῆς Μύρρου ἀπολογίας »οὐ γὰρ ἐγὼ ἐπέπόνθειν ταῦτα ἄττα νῦν πέπονθα ὑπὸ τούτου” διορθῶ ὁ Κόβητος Νου. Lect. σελ. 277 οὐ γὰρ πω ἐπέπόνθη ταῦτα ἀρνούμενος τὴν παρ' Ἀντιφῶντι χρῆσιν τοῦ ἐπέπόνθειν. Λυσ. ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθ. Φόν. §. 41: οὐ γὰρ ἤδειν (Πρβ. καὶ § 42. κατὰ Θεομν. Α', § 30. Β', § 2. § 11. κατ' Ἐρατοσθ. § 15. κατὰ Παγκλ. § 6). ὑπὲρ Μαντιθ. § 1: εἰ μὴ συνήδειν, ὧ βουλή, κτέ. ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθ. Φόν. § 42: καίτοι γε εἰ προήδειν

μετὰ προσγραφῆς ὁμοίως ἐν τῷ ἤομεν ἀνὰ δρυμά. Ἔστι δὲ καὶ ἀόριστος τοῦ εἶω ἦία. Δῆλον δὲ ὡς καὶ τὸ εἶω συναϊρεθὲν εἶω γίνεσθαι, οὐ χῆσις ἐν τῷ ἐγκίκρα, ὡς εἶω, ἦγουν κίρα, ὅπως πορευθῶ. Τούτου δεύτερος ἀόριστος ἐνεργητικὸς ἴων, οὐ μετοχὴ ἰών, ὡς λεῖβον ἔλιβον λιβῶν [Καὶ τοῦτο τῆς κεφαλῆς τοῦ Εὐσταθίου ἐκγονον], λεῖπω ἔλιπον λιπῶν”), κλπ.

κτέ. ¹⁾ περὶ τοῦ Σηκ. § 19: ἐγὼ μὲν παρειστήκειν. Ἰσαί, περὶ τοῦ Ἀστυφίλ. Κλήρ. § 19: ἀκριβῶς μὲν ἤδειν. περὶ τοῦ Φιλοκτ. Κλήρ. § 1: προῆδειν πάντας τοὺς ἐσομένους κινδύνους. Ἰσοκράτ. Παναθην. § 85: νῦν δ' ἀκριβέστερον ἤδειν τῶν ἐπιπλήθειν μοι τολμησόντων. § 127: ὅν οὐ προῆδειν ἐσομένον. Λίσιχ, περὶ Παραπρεσβ. § 20: ὅν ἤδειν συνειπόντα μὲν Φιλοκράτει κτέ. (Πρβ. καὶ § 40). § 120: ἐγὼ δ' ὑπειλήφειν δεῖν κτέ. § 142: ὅν τοὺς μὲν ἐξεβεβλήκειν τοὺς δ' ἐκώλυσα κατελθεῖν. Δημοκ.

¹⁾ Τὸ καίτοι γε ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῷ κατὰ Θεομνήστ. Β', § 7 «καίτοι γε τοῦτον μὲν ἐράκκα ποιῶντα» καὶ ἐν τῷ κατ' Εὐάνδρ. § 16 «καίτοι γε αὐτὸν ἀκούω λέξειν» καὶ ἐν τῷ κατὰ Φίλων. § 10 «καίτοι γε ὅστις εὐτυχοῦντας ἑρῶν ὑμᾶς ἐτόλμα προδιδόναι» (καὶ κατὰ τὴν Κοβήτειον ἔκδοσιν καίτοι γε ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις ἀναγινώσκειται, σελ. 10, σελ. 83, σελ. 214 καὶ σελ. 237). Ἐν τῇ Κατηγ. πρὸς τοὺς Συνοστ. Κακολ. § 11 Φέρουσι τάντιγραφα «καίτοι γε ἐφ' ὧν γε αὐτῶν κατηγόρου», ἀντ' οὗ εὐστοχώτατα ὁ Δοβραῖος (*Adversar.* Τόμ. Α', σελ. 208) ἀποβαλὼν τὸ πρῶτον γε ἀνέγνω «καίτοι σφῶν γε αὐτῶν κατηγόρου» (CΦΩΝ-ΘΦΩΝ). Πρβ. καὶ Κόβητον *Var. Lect.* σελ. 60. Ἀλλὰ καὶ πρὸς Λυσίαν τὸ καίτοι-γε εὐρίσκειται, οὐχὶ τὸ καίτοιγε. Κατ' Ἀγοράτ. § 29: καίτοι νῦν γε βίβ' φησὶ ἀφαιρεθῆναι. Περὶ Δημοστ. Ἀδικ. § 4: καίτοι τοῦτό γε παντὶ εὐγνωστον. Ἐπὲρ Πολυστρ. § 10: καίτοι ἐν γε ταῖς πρότερον κατηγορίαις κτέ. § 34: καίτοι ἑρῶμέν' γ' ὑμᾶς. Κατὰ Φίλων. § 26: καίτοι δικαίως γ' ἂν κτέ. (Κόβητ.: καίτοι δίκαιός γ' ἂν ἦν). Καὶ ἐν τῇ Ἀπολογ. Δωροδ. § 18 Ἐγραψεν ὁ Κόβητος (Λυσ. σελ. XXII) «καίτοι τοῦτό γε οὐκ ἂν εἶπειν ἔχοι τις» ἀντὶ τοῦ τοῦτο δ' οὐκ ἂν (Ὁ Δοβραῖος *Adversar.* Τόμ. Α', σελ. 243: οὐ γὰρ ἂν τοῦτό γε). Ὁ περικλιθεὶς κριτικὸς Πόρσων ἀποφαίνεται ὅτι παρὰ τοῖς παλαιοῖς μετὰ τὸ καίτοι, καὶ μὴν, μέντοι (οὐ μέντοι), οὐ μὴν, κτλ., νῆ Δία, μὲ Δία, κτλ. δὲν ἐπιφέρεται εὐθὺς τὸ γε ἀλλὰ παρεμπιπτούσης λέξεως (Ἴδε *Adversar.* σελ. 33 κίξ. καὶ τὰ τοῦ Δοβραῖου Προσθετέα εἰς τὸ τοῦ Πόρσωνι ἁρμογῶν Ἀριστοφάνεια σελ. 146). Τῷ Πόρσωνι ἁρμογῶν μονοῦσι καὶ ἄλλοι καὶ ὁ πολὺς Κόβητος (Ἴδε *Var. Lect.* σελ. 60 καὶ *Nov. Lect.* σελ. 684). Ἀντιλέγουσι δ' ὁ Ρεισίγιος (*Conjectan.* σελ. 296), ὁ Ἐρμαννὸς (Ἀριστοφάν. Νεφέλ. σελ. 170 ἐκδ. β', Πρβ. καὶ σελ. 115 καὶ τὰ παρὰ Βιγύρω σελ. 839 ἐκδ. γ'), ὁ Λεβέκκιος (Φρυνίχ. σελ. 342) καὶ ἄλλοι (Ἴδε Κλότξιον παρὰ Δοβραῖω Τόμ. Β', σελ. 654 κίξ.). Ἄλλοτε περὶ τούτου ἀκριβέστατος λόγος θὰ γείνη.

σθέν. περί Παραπρεσβ. § 151, σ. 588: ἤδειν γὰρ ἀκριβῶς (Πρβ. καὶ § 40, σ. 355. πρὸς Ὀνήτ. Α', § 26, σ. 871. πρὸς Πανταίν. § 25, σ. 973. κατ' Εὐέργ. § 65, σ. 1159. § 73, σ. 1161. πρὸς Τιμόθ. § 65, σ. 1203). περί τοῦ Στεφ. § 66, σ. 247: ὃς συνήδειν μὲν ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου κτέ. (Πρβ. περί Συντάξ. §. 34, σ. 176. κατὰ Μειδ. § 80, σ. 540. πρὸς Ἀφοβ. Γ', § 1, σ. 844). κατὰ Μειδ. § 25, σ. 522: εἴπερ ἀληθῶς ἐπεπόνθειν ταῦτα (Πρβ. καὶ § 51, σ. 550. § 111, σ. 551, κτλ.). § 126, σ. 556: ὧ χορηγὸς ἐγὼ καθειστήκειν. περί τοῦ Στεφ. 23, σ. 232: ἐπεπράκειν ἐγὼ Φιλίππῳ. κατὰ Κόν. § 7, σ. 1258: ὡςπερ εἰώθειν. περί Παραπρεσβ. § 154, σ. 389: ἀλλὰ τότ' εὐθὺς ἐγνώκειν καὶ προεωρώμην (Πρβ. καὶ § 225, σ. 411. κατὰ Κόν. § 6, σ. 1258). § 171, σ. 595: τούτοις ὠμολογήκειν, οὐς ἐλυσάμην. πρὸς Νικόστρ. § 14, σ. 1251: ἄς εἰλήχσειν αὐτοῖς. κατ' Εὐέργ. § 55, σ. 1155: οἷς οὐδεμίαν δίκην ὠφλήκειν (Πρβ. καὶ § 65, σ. 1158 δις). § 66, σ. 1159: καὶ ἐπηγγέλλειν αὐτοῖς. πρὸς Ἀπατούρ. § 28, σ. 901: ἐν αὐτὸς ἠναγκάκειν ἐκείνῳ τὰ δίκαια ποιῆσαι. Πρβ. καὶ ἀπήειν Ἰσαΐ. περί τοῦ Δικαιογ. Κλήρ. § 24, εἰσήειν Λυσ. ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθ. Φόν. § 42, εἰσήειν Δημοσθ. περί τοῦ Στεφ. § 233, σ. 305. κατ' Εὐέργ. § 38, σ. 1150, προσήειν πρὸς Φορμίαν. § 12, σ. 911, ἀπήειν κατὰ Στεφ. Α', § 6, σ. 1103 (ἐν ὧ § 17, σ. 1106 ἦ α), διεξήειν Λίσχιν. περί Παραπρεσβ. § 50. § 114, κατήειν Δειναρχ. Ἀποστ. 85 Διδ. Καὶ παρὰ Πλάτωνι Λύσ. σ. 206, ε' ἀναγινώσκειται »καὶ ἅμα λαβῶν τὸν Κτήσιππον προσήειν εἰς τὴν παλαιστραν». Ἄλλ' οὐδαμῶς ἀμφιβάλλομεν ὅτι ὁ Πλάτων, ὡς ἐν Συμποσίῳ σ. 219, ε' ἔγραψε περιῆα, οὕτω καὶ ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ τοῦ Λύσιδος προσῆα. Τὸ ἦα εἶνε πλατωνικόν, οὐχὶ τὸ ἦειν. Ἴδε Ἀπολογ. σ. 21, δ': ἐντεῦθεν ἐπ' ἄλλον ἦα. σ. 21, ε': μετὰ ταῦτ' οὖν ἤδη ἐφεξῆς ἦα. σ. 22, α': μετὰ γὰρ τοὺς πολιτικούς ἦα ἐπὶ τοὺς ποιητάς. σ. 22, γ': τελευτῶν οὖν ἐπὶ τοὺς χειροτέχνους ἦα, σ. 36, γ': ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἦα. Θεαιτ. σ. 180, γ': ὅπερ ἦα ἐρῶν. Χαρμίδ. σ. 155, α': ἄσμενος ἦα ἐπὶ τὰς ξυνήθεις διατριβάς. περί Πολιτ. Ε', σ. 449, α': καὶ ἐγὼ μὲν ἦα τὰς ἐφεξῆς ἐρῶν. Η', σ. 562, γ': ὅπερ ἦα νυνδὴ ἐρῶν. 1).

1) Σημειωτέον ὁδοῦ πάρεργον ὅτι ὁ περικλητὸς κριτικὸς Πόρσων ἔπλασε δεύτερον πρόσωπον ἦας γράψας (*Adversar.* σελ. 309)

ἦα κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ ἦϊα (Ὁδ. Δ, 427, 433, 572. K, 309, Ἦροδ. Α', 42. 111. Δ', 82. Ε', 62). Ἴδε Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 1294 » καὶ χωρὶς τοῦ ἦα, ὃ σημαίνει τὸ πορεύομαι, ὃ κατὰ διάλυσιν γίνε-
ται ἦϊα, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ ἦϊα πολλὰ θεοὺς γουνούμενος
ἀντὶ τοῦ ἐπορευόμενῃ (Πρβ. καὶ Χοιροβοσκ. ΓαισΦ. σ. 585, 3. 619, 1
καὶ 871, 31. Κραμ. Ἀνέκδ. Ὁξ. Τόμ. Β', σ. 375, 50. Ἐτυμ. Μέγ.
σ. 121, 39 καὶ σ. 420, 1. Τὸ ἦα ἐγένετο κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ
ἦϊα, οὐχὶ τὸ ἦϊα κατὰ διάλυσιν ἐκ τοῦ ἦα). Φώτ. Λεξ. σ. 57, 7
(Πρβ. Σχολ. Πλάτ. σ. 404 καὶ Σουῖδ. Τόμ. Α', Μέγ. β', σ. 801
κίξ. Βερν.) » Ἡια δυσυλλάβως τὸ ἐπορευόμενῃ σὺν τῷ ι γράφεται. Οἱ
γούν Ἴωνες ἦϊα λέγουσι καὶ ἦϊσαν τὸ ἦεσαν. Καὶ παρὰ Θου-
κυδίδῃ οὕτως ἀναγνωστέον· ὅτι ἀκμάζοντές τε ἦσαν ἐς αὐ-
τόν [Α', 1]. Οἱ δὲ Ἴωνες ἦεσαν καὶ ἦϊσαν. Ἀριστοφάνης
'Ολκάσιον ἐπεὶ δ' ἐγενόμενῃ οἴπερ ἦ' ἐπὶ ξύλα' (Ὁ Κόβητος
γράφει » οἱ γούν Ἴωνες ἦϊα λέγουσι. καὶ ἦσαν τὸ ἦεσαν. καὶ
παρὰ Θουκυδίδῃ οὕτως ἀναγνωστέον· ὅτι ἀκμάζοντές τε ἦσαν ἐς
αὐτόν. οἱ δὲ Ἴωνες ἦϊσαν''. Ἴδε Μνημοσ. Τόμ. Θ', σελ. 588
καὶ Τόμ. Γ', σελ. 85). Παρ' Ἠσυχίῳ Τόμ. Β', σ. 262 Σμιδ.
συγχέονται τὸ ἦα καὶ τὸ ἦα· » Ἡα : ἦμην καὶ ἐγενόμενῃ ἢ ἦλθον
ἢ ὑπῆρχον''.

— Τὸ τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον ἐπερατοῦτο, ὡς εἶπομεν, εἰς εἰ καὶ
ἐνίοτε πρὸ Φωνήεντος (ἢ διφθόγγου) εἰς εἰν. Ὁ τύπος οὗτος προ-
ἦλθε κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ εἰς εε, ὅν ἐτήρησαν οἱ Ἴωνες ἐγε-
γόνεε λέγοντες (Ἦρ. Α', 11. 74, κτλ.) καὶ ἐληλύθεε (Ε', 98.
Η', 114) καὶ ἐπεποιήκεε (Α', 85, κτλ.) καὶ ἐπεπόνθει
(Γ', 74. 136), κτλ. (Ἴδε Βρεδδόβιον περὶ Διακλ. Ἦροδ. σελ. 319
κίξ. Πρβ. καὶ Act. Philol. Monacens. Τόμ. Α', σελ. 239 κίξ.)
καὶ ὁ Ὅμηρος ἐν τῷ ὑπερσυντελίῳ τοῦ εἶδῃ, οἶον Ἰλ. Β, 409:
ἦδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονείτο (Πρβ. Γρηγόρ. Κορίθ.
σ. 460 Σχραιφ.). Β, 832 : δεεε περι πάντων ἦδεεε μαντοσύνας (Πρβ. καὶ

ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Ἀντιφάνους παρ' Ἀθηναίῳ Α', σ. 15, α'
» Φαινίνδα παίσων ἦας ἐκ Φαινεστίου'' ἀντὶ τοῦ παίζων ἦεις ἐν
Φαινεστίου. Τὸ ἦας εἶνε βάρβαρον. Ὁ Βαλκενάριος Εὐρύπ.
Φοιν. σελ. 384 εἶκατε παίσων ἦεν ἐς. Ἀλλὰ τίς ποτε τῶν
Ἀττικῶν εἶπεν ἦε(ν) : Ἴσως τὸ ἦεις (HIEIC) εἶνε πλημμελεῖς
γραφὴ τοῦ ἦκεε (HICEC).

Λ, 530. Ἡσύχ. Τόμ. Β', σ. 265 Σμ. «Ἡδεδεε: ἦδει, ἠπίστατο. Ἡδεδεε μαντοσύνας»). Ρ, 402: οὐδ' ἄρα πώ τι ἦδεε Πάτροκλον τεθνηότα δῖος Ἀχιλλεύς. Σ, 404: οὐδέ τις ἄλλος ἦδεεν οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων. Ὀδ. Ψ, 29: Τηλέμαχος δ' ἄρα μιν πάλαι ἦδεεν ἔνδον ἔοντα. Ἐπὶ τῶν ἄλλων ὑπερσυντελικῶν μεταχειρίζεται ὁ Ὅμηρος τὸν συνηρημένον εἰς εἰ τύπον προστιθεὶς πρὸ Φωνήεντος τὸ εὐφωνικὸν λεγόμενον ν, οἶον Ἰλ. Ε, 661: βεβλήκειν· αἰχμὴ δὲ διέσσυτο κραιμῶσα (Σχολ. ἐκ τῶν τοῦ Διδύμου σ. 168 Βεκκ. » Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ ν βεβλήκειν»). Ε, 899: ὡς φάτο καὶ Παιήου· ἀνώγειν ἰήσασθαι. Ζ, 170: δεῖξαι δ' ἠνώγειν ᾧ πενθερῷ, ὄφρ' ἀπόλοιτο (Σχολ. σ. 184 » Οὕτως σὺν τῷ ν ἠνώγειν Ἀρίσταρχος· ἠνώγειν γάρ». Κατὰ τινὰς ὁρθῶς ἴσως κρινόντας δὲν εἶνε ἀναγκαῖον τὸ ν ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ, ὡς τῆς ἐπομένης λέξεως δίγαμμα ἐχούσης, ἠνώγει Γῶ πενθερῷ. Ἴδε Ὁφμαννὸν *Quaest. Homer.* Τόμ. Α', σελ. 67 καὶ Ναύκιον Ἀριστοφ. Βυζαντ. σελ. 34. Καὶ ἐν ῥαψωδίᾳ Η, 594 γράφεται ὑπὸ τοῦ Σπιτζηνήρου, τοῦ Βεκκήρου καὶ ἄλλων » καὶ δὲ τόδ' ἠνώγειν εἰπεῖν ἔπος», ὁ Πρίαμος δηλαδὴ, ἀντὶ τοῦ ἠνώγειν. Ὁ Ναύκιος ἐνθ. ἀνωτ. ἀποδοκιμάζων τὴν γραφὴν ἠνώγειν εἰπεῖν προτείνει τὰ γραφῆ ἠνώγει εἰπεῖν, τούτέστιν ἠνώγει Γειπεῖν). Θ, 270: βεβλήκειν· ὁ μὲν αὖθι πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσεν (Ἐπὶ τῶν γραφῶν βαρβάρως ὄλεσεν. Σχολ. σ. 230 » Βεβλήκει: Ἀρίσταρχος βεβλήκει». Γραπτέον βεβλήκειν). Ξ, 412: στῆθος βεβλήκειν ὑπὲρ ἀντυγος (Σχολ. σ. 404 » Οὕτως ἔξω τοῦ ν βεβλήκει καὶ ἀνευ τοῦ ε. Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης σὺν τῷ ν βεβλήκειν»). Χ, 36: ἐστήκειν ἄμοτον μεμαῶς Ἀχιλῆϊ μάχεσθαι. Ψ, 691: ἐστήκειν· αὐτοῦ γὰρ ὑπῆριπε Φαίδιμα γυῖα (Πρβ. Χοιροβοσκ. σ. 359, 34 κέξ.). Ὀδ. Ε, 112: τὸν νῦν σ' ἠνώγειν ἀποπεμπέμεν ὅτι τάχιστα (Σχολ. σ. 253, 11 Δινδ. » ἠνώγειν ἀντὶ τοῦ ἠνώγειν, ὡς τὸ ἥσκειν εἴρια καλὰ», δηλ. Ἰλ. Γ, 388) ¹⁾. Μ, 160: οἶον ἔμ' ἠνώγειν ὅπ' ἀκούεμεν. Ρ, 359: εὐθ'

¹⁾ Εὐστάθ. σ. 427, 46 » ἴστέον δὲ ὅτι τὸ ἥσκειν εἴρια μετὰ τοῦ ν γράφουσιν οἱ παλαιοὶ καὶ μετὰ τὴν συναίρεσιν τοῦ ἥσκει. Δοκεῖ δὲ ἰωνικῶς οὕτω λέγεσθαι, ὡς καὶ ἐτέρωθι ἔσται δῆλον. Μάλιστα δὲ αὐτὸ καὶ τὰ κατ' αὐτὸ διευκρίνηται ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσειαν, ὅπου περὶ τοῦ ἦν τρίτου προσώπου ἐγράφη ἐν τοῖς κατὰ τὸν μνηστήρα Κτήσιππον". σ. 1892, 33 » Τὸ δὲ τρίτον οὐχ

ὁ δεδεϊπνήκειν, ὁ δ' ἐπαύετο θεῖος ἀσίδος (Σχολ. σ. 646, 21 »Οὕτω δεδεϊπνήκειν ἀντὶ τοῦ δεδεϊπνήκει, ὡς τὸ ἤσκειν εἴρια καλὰ»). Σ, 344: ἐστήκειν ἐς πάντας ὀρώμενος. Χ, 258: βεβλήκειν, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν (Πρβ. καὶ 275). Χ, 469: τό θ' ἐστήκειν ἐνὶ θάμνῳ (Καὶ τὸ ἐν τέλει στίχου Ἰλ. Θ, 68 ἀμφιβεβήκει ἐγράφετο ὑπὸ τινῶν μετὰ τοῦ ν. Σχολ. σ. 220 Βεκκ. »Τὸ δ' ἀμφιβεβήκει γράφεται καὶ σὺν τῶ ν ἀμφιβεβήκειν»). Τὸ ἐν Ἰλιάδ. Σ, 557 »σκῆπτρον ἔχων ἐστήκει ἐπ' ἔργου γηθόσυνος κῆρ'' ἔχει τὴν λήγουσαν συνεσταλμένην, ὡς καὶ τὸ παρ' Ἡσιόδῳ Ἄσπ. 264 »πὰρ δ' Ἀχλὺς ἐστήκει ἐπισμυγερή τε καὶ αἰνή». Τοῦ Ἀπολλωνίου λέγοντος Ἄργον. Δ', 247 »ἠνώγει Ἐκάτην'' καὶ Β', 822 »ἠείδει· οἶος δὲ κατὰ πλατὺ βόσκειο τίφος'' οὐδὲν φροντιστίον. Παρ' αὐτῶ ὁ εἰς εἰν τύπος κεῖται ἀντὶ πληθυντικοῦ. Οὕτως ἠθέλησεν ὁ μέγας ποιητὴς τῶν Ἀργοναυτικῶν! Β', 65: οὐδέ τι ἦδειν νῆπιοι ὕστατα κεῖνα κακῆ δῆσαντες ἐν αἴσῃ (Σχολ. σ. 122 καὶ σ. 453 Σχαιφ. »Τὸ δὲ ἦδειν ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ κεῖται τοῦ ἦδειςαν, ὡς καὶ τὸ τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί', παρ' Ἡσιόδῳ δηλονότι Θεογ. 321). Δ', 1700: αὐτοὶ δ' εἴτ' Ἀἶδη

οὕτως ἔχει κατὰ τὸν Ἡρακλείδου λόγον ἔχοντα οὕτως· Τοῖς εἰς βραχὺν περαιουμένοις [Κακῶς ἀντὶ τοῦ περατουμένοις, περὶ οὗ ἀλλαχού] εἶτα συναيرهῖσι τοιοῦτοις προσώποις οὐκέτι μετουσία τοῦ νῦ ἐστιν· ὥστε ἐν τῶ ἦον ἦες ἦε καὶ συναیرهῖσι ἦν οὐκ ὀρθῶς ἔχει ἢ προσέλευσις τοῦ ν. Καινὸν δὲ, Φησί, καὶ τὸ ἤσκειν εἴρια καλὰ· διαλυθὲν γὰρ εἰς τὸ ἤσκει πῶς προσλήφεται τὸ ν, ὅπου γε οὐδεὶς παρατατικὸς εἰς ν περατοῦται ἐν τρίτῳ ἐνικῶ παρ' Ἑλληνισιν·' Ἐτυμ. Μέγ. σ. 438, 47 »ἠσκειν: ἠσκειν εἴρια καλὰ. Ἀντὶ τοῦ εἰργάζετο . . . Ὁ παρατατικὸς ἠσκειον ἠσκουν, ἠσκειε· καὶ τὸ ν ἐφελκυστικὸν γίνεται ἐν τῶ τρίτῳ προσώπῳ, καὶ γίνεται ἠσκειεν καὶ κατὰ συναίρεσιν ἠσκειν». Ἡ περὶ τοῦ ἠσκειν εἴρια καλὰ παρατήρησις τοῦ Ἡρακλείδου φαίνεται ὀρθοτάτη. Καινὴ ὄντως καὶ παράδοξος ἢ χρῆσις αὕτη εἶνε, καὶ εὐλόγως δύναται τις περὶ αὐτῆς ν' ἀμφιβάλλῃ. Εἶνε εὐκόλου νὰ πεισθῇ τις ὅτι οὕτως ἰδιότροπος ὁ Ὀμηρὸς ἢ ἄτοπος ἦτο, ὥστε τὸ σύνθετος καὶ πρόχειρον ἠσκειεν καταλιπὼν ἄνευ οὐδενὸς λόγου μετεχειρίσθῃ τὸ ἠσκειν; Ὁ Ναύκιος Ἀριστοφ. Βυζαντ. σελ. 34 λέγει ὅτι, ἐὰν μὲν ἡ λέξις ἔριον εἶχε τὸ πάλαϊ ἐν ἀρχῇ δίγαμμα, πρέπει νὰ γραφῆ ἠσκειε εἴρια (τουτέστιν ἠσκειε Γεῖρια), ἐὰν δὲ μή, ἠσκειεν εἴρια.

εἶθ' ὕδασιν ἐμφορέοντο ἢ εἶδεν οὐδ' ὄσπον. Δ', 947: ἄλλοτε δὲ βρύχιαι νεάτω ὑπὸ πυθμένι πόντου ἠρήρειν, τὸ δὲ πολλὸν ὑπείρεχεν ἄγριον οἶδμα (Πρβ. αὐτόθι Μερκέλιον σελ. 255).

Τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικῶς ποιηταῖς παραδειγματάων τοῦ εἰς εἰν τύπου πρὸ Φωνήεντος τινὰ μὲν ἀνέπαφα ἐφυλάχθησαν τινὰ δ' ὑπὸ τῶν ἀντιγράφων παρεφθάρησαν. Ἀριστοφ. Σφηξ. 558: δε ἐμ' οὐδ' ἂν ζῶντ' ἤδειν εἰ μὴ διὰ τὴν προτέραν ἀπόφουξιν. 635: καλῶς γὰρ ἤδειν ὡς ἐγὼ ταύτη κράτιστός εἰμι. Εἰρήν. 1182: τῶ δὲ σιγ' οὐκ ἐάνητ'· οὐ γὰρ ἤδειν ἐξιών (Σχολ. σελ. 205 Διδ. »Οὐ γὰρ ἤδειν: Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ἤδει, ὡς τὸ δ' δὲ θεοε ὑμῖν οὐ προσήειν. — Ἐνταῦθα τῶ πρώτῳ ἀντὶ τοῦ τρίτου προσώπου ἐχρήσατο· τὸ γὰρ ὄρθον ἦν οὐ γὰρ ἤδει ἐξιών». Ἀμαρτάνει ἄρα κατὰ τὸν σχολιαστὴν ὁ Ἀριστοφάνης μεταχειρισθεὶς τὸ ἤδειν ἀντὶ τοῦ ἤδει! Τί πρέπει νὰ εἴπη τις περὶ τῶν τοιαύτων ἀνθρωπίσκων, οἵτινες ἀμαθέστατοι καὶ βλακίστατοι ἔντες εἰς τοσαῦτα τόλμης καὶ ἀναισχυντίας προβαίνουσιν, ὥστε τὰ ὀρθότατα μὲν καὶ ἀττικώτατα ὄντα διαφέροντα ὅμως τῶν ἐν τῇ κοινῇ χρήσει ἀποκαλοῦσι πλημμελεῖ καὶ διδάσκουσιν αὐτοὶ τὸν Ἀριστοφάνην, ἢ ὡς τὴν Ἀθηνᾶν, τί ἦτο τὸ ὄρθον! Ἄς μὴ φαίνεται λοιπὸν μηδεὶς θαυμαστόν διὰ τί συνήθως ἐν τοῖς ἀντιγράφοις οἱ παλαιοὶ καὶ γνήσιοι τύποι μεταβάλλονται εἰς νεωτέρους καὶ νόθους). Νεφίλ. 580: τουτί μ' ἐλελήθειν, ὁ Ζεὺς οὐκ ἂν κτέ. (Κατὰ Κόβητον Νου. Lect. σελ. 217 καὶ Ὑπερείδ. Ἐπιταφ. σελ. 46 ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις ἐλελήθει, ἀνθ' οὗ τινες τῶ Βρουγκίῳ ἀκολουθοῦντες ἔγραψαν ἐλελήθη, ἀττικῶς δηλονότι! Ἐρμῆνδς Ἀριστοφ. Νεφέλ. σελ. 57 ἐκδ. β' »Pro ἐλελήθει cum Brunckio Attice scripsi ἐλελήθη. Vide hunc ad Eccles. 650»). 1347: ὡς οὗτος, εἰ μὴ τῶ πέποιθῆεν, οὐκ ἂν ἦν οὕτως ἀκόλαστος (Κατὰ Δαβήσιον *Miscell. Crit.* σελ. 426 ἐκδ. Κιδδ. Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις φέρεται πέποιθεν, πέποιθ', πεποιθεῖ). Ὀρν. 1298: Μειδίμε δ' ἐκεῖ ὄρτυξ ἐκαλεῖτο· καὶ γὰρ ἤκειν ὄρτυγι (Οὕτως ἔγραψεν ὁ Δαβήσιος ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 548. Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις ἀναγινώσκειται ἤκεν, ἤκεν, εἶκεν. Σχολ. σ. 238-9 »Ὁ δὲ Σύμμικτος ἤκεν, ἐφῆκε». Ὀρθότερον »ἤκειν, ἐφῆκε». Ἴδε Πόρσανος Ἀριστοφάν. σελ. 185. Φώτ. Λεξ. σ. 64, 16 »Ἦκειν τὸ ἴσκειν ἐπὶ γ' προσώπου. Οὕτως Ἀριστοφάνης». Γρ. ἤκειν. Πρβ. καὶ σ. 64, 11 »Ἦικειν: ὅμοιος ἦν». Γρ. ἤκειν. Ἴδε Κόβητον Νου. Lect. σελ. 451. Παρὰ Σουῖδα Τόμ. Α', Μέρ. β'. σελ. 828 *Herp.*

ἀναγινώσκεται »Ήκει: ἀντὶ τοῦ ἐφκει, ὁμοίωτο. "Ὀρτυξ καλεῖται· καὶ γὰρ ἤκει ὄρτυγι. Ἀπὸ τοῦ εἶκω τὸ ὁμοίω". Πρβ. καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 1379 »Ήκει: ἀντὶ τοῦ ἐφκει. "Ὀρτυξ καλεῖτο· καὶ γὰρ ἤκει ὄρτυγι". Ὡς ἐκ τοῦ οἶδα-ἴσασι-εἰδέναι-εἰδῶς-εἴσομαι ἐσχηματίσθη ὁ ὑπερσυντέλικος ἤδη καὶ γ' πρόσ. ἤδει ἢ ἤδειν, οὕτως ἐκ τοῦ ἴσικα-εἴξασι-εἰκέναι-εἰκῶς-εἴξω ὁ ὑπερσυντέλικος ἤκη = ἐφκη καὶ γ' πρόσ. ἤκει ἢ ἤκειν = ἐφκει ἢ ἐφκειν. Τὸ τοῦ Φωτίου Λεξ. σ. 64, 15 »ἤκειν: ἀντὶ τοῦ ἤκων" διορθοῖ ὁ Ναβῆρος Τόμ. Α', σελ. 256 »ἤκη: ἀντὶ τοῦ ἤκειν"). Εὐριπ. Ἴων. 1187: κοῦδεῖς τὰδ' ἤδειν' ἐν χερσῶν ἔχοντι δὲ κτέ. (Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις ἤδει, ὅπερ διώρθωσεν ὁ Πειρσῶν Μοίρ. σελ. 174). Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 422, 4 »Ἀπερρωγεν, οὐκ ἀπέρρηκται, καὶ ἀπερρώγει καὶ σὺν τῷ ν ἀπερρώγειν τὸ τρίτον πρόσωπον. Κᾶτ' ἀπερρώγειν ὁ πούς" ¹⁾). Πρβ. προσῆειν Ἀριστοφ. Πλούτ. 696 »ὁ δὲ θεὸς ὑμῖν οὐ προσῆειν; — οὐδέπω" (Σχολ. σ. 363 »Ἰωνικῶς, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ ἤσκειν εἶρια καλὰ. — Τὸ προσῆειν ἐν ταῦθα τρίτου προσώπου διὰ τὴν χασμωδίαν προσλαβδὸν τὸ ν, ὡς καὶ τοῖς ἄλλοις ἔθος ἔχουσι ποιεῖν οἱ Ἀττικοί". Μεσσήπουλ. περὶ Σχολῶν σ. 143 »Ἐφ' ὧν τὸ πρῶτον εἰς εἰν λήγει, ἐπὶ τούτων τὸ τρίτον τὸ ν προσλαμβάνει καὶ ὁμοφανεῖ τῷ πρῶτῳ, χασμωδίας οὐσης ἐν τῷ λόγῳ, ὅλον τὸ ἀπειλήφειν καὶ προσῆειν παρ' Ἀριστοφάνει καὶ εἰστήκειν καὶ βεβλήκειν παρ' Ὀμήρῳ". Ἴδε καὶ Εὐστάθ. σ. 881, 65 »Τὸ μέντοι εἰρήκειν εἰρήκη λέγοντες Ἴωνες [Ἀττικοὶ ἤθελε γὰρ εἶπῃ ὁ Εὐστάθιος] ὡς ἀπὸ τοῦ εἰρήκα, ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ εἰστήκειν εἰστήκη ὡς ἀπὸ τοῦ εἰστήκα, ὅμως τὰ τούτων τρίτα καινότερον σὺν τῷ νῦ προῆγον ἀπὸ τοῦ εἰρήκεεν εἰστήκεεν, καθὰ καὶ τὸ ἤσκειν εἶρια καλὰ ἀπὸ τοῦ ἤσκεεν. Τοιοῦτω δὲ λόγῳ κέεται καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ τὸ εἶειν [Γρ. ἤειν] ὁ δεῖνα ἀντὶ τοῦ ἤλθε". Πρβ. καὶ σ. 1007, 5 »Εἰ δὲ ἀνάπαλιν τῷ η μὲν παραλήγεται, λήγει δὲ εἰς δίφθογγον [δηλ. ἤειν], ἵνα δηλοῖ τὸ ἤρχετο, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ νῦ καθ' ὁμοιότητά τινα τοῦ ἤσκειν εἶρια καλὰ").

¹⁾ Ἐν τῷ κώδικι γράφεται »ἀπερρώγη καὶ σὺν τῷ ν ἀπερρώγην τὸ τρίτον πρόσωπον. Κᾶτ' ἀπερρώγην ὁ πούς", ὡς καὶ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις τοῦ Σουῖδα Τόμ. Α', Μέμ. α', σ. 550 Βερν. Ἀλλ' ἴδε Βαλκηνάριον Εὐριπίδ. Ἰππολ. σελ. 309.

Ὁ πολὺς Κόβητος Νου. *Lect.* σελ. 212 νομίζει ὅτι παρ' Εὐριπίδῃ Ἴφιγ. Λύλ. 1580 ἦτο γεγραμμένον »ἐμοὶ δ' εἰσῆειν ἄλλος οὐ μικρὸν Φρενί'' ἀντὶ τοῦ »ἐμοὶ δέ τ' ἄλλος οὐ μικρὸν εἰσῆει Φρενί''. Ὁ αὐτὸς *Var. Lect.* σελ. 34 καὶ *Νου. Lect.* σελ. 216 προτείνει νὰ γραφῆ παρ' Ἀριστοφάνει Θεσμοφ. 604 »ὁ δ' ἀνὴρ περιῆειν ὠκυτόκι ὠνούμενος'' ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις περιήρχετ' ὡς ἀχρήστου τοῖς Ἀττικοῖς ὄντος, ἀνθ' οὗ ὁ Ἑλμσλήιος Εὐριπ. Ἡρακλειδ. 210 εἶκασε περιῆεν ἢ περιήρρεν. Ὁ Μεινέκιος ἐνέκρινε καὶ εἰς τὸ κείμενον παρέλαβε τὸ περιέτρεχ', ὅπερ ὁ Ἀμακῆρος προὔτεινε (Μνημοσ. Τόμ. Ε', σελ. 297) προκριτώτερον αὐτὸ τοῦ περιῆειν νομίζων καὶ ὡς ἦττον τῆς τῶν ἀντιγράφων γραφῆς ἀφεστῶς καὶ ὡς προσφορώτερον τῇ ἐννοίᾳ ὄν. Ἀλλὰ πρῶτον μὲν λέξεις τοιαῦται, ὅποια τὸ περιέτρεχε, οὐδὲν τὸ ξένον καὶ ἄηθες ἔχουσαι, δὲν διαφθείρονται εὐκόλως ὑπὸ τῶν ἀντιγράφων· ἔπειτα δὲ οὔτε μᾶλλον τῇ ἐννοίᾳ ἀρμόζον τὸ περιέτρεχε φαίνεται οὔτε ἦττον τῆς κειμένης γραφῆς διαφέρειν. Ἡμεῖς τοὐλάχιστον εὐρίσκομεν πολλῶν πιθανωτέρων τὴν ἐκ τοῦ περιῆειν διὰ παραφθορᾶς γένεσιν τοῦ περιήρχετ' ἢ τὴν ἐκ τοῦ περιέτρεχ', ἂν δὲν ὑποληφθῆ κατὰ τὸν κριτικώτατον Κόβητον ὅτι τὸ περιήρχετ' εἶνε ἑρμηνεία τοῦ περιῆειν ἐκ τοῦ μεταπίου εἰς τὸ ἔδαφος παρεισδῦσα. Τὸ περιῆειν ἄηθες ἐν καὶ παράδοξον τοῖς ἀντιγραφεῦσι φαινόμενον ἔπαθεν ὑπ' αὐτῶν ὅτι καὶ ἄλλα ὅμοια, ἀπεστερήθη δηλονότι τὸ ν καὶ ἐγένετο ΠΕΡΙΗΙΕΙ· τοῦτο δὲ μεγάλην ἔχον πρὸς τὸ ΠΕΡΙΗΡΕΤ ὁμοιότητα (P = I. Πρβ. Ξενοφ. Ἄναβ. Ζ', γ', 33, ἔνθα ἐν τοῖς ἀντιγράφοις φέρεται ΑΠΗΙΑ καὶ ΑΠΗΡΑ, κτλ. T = I. Πρβ. Ἡσύχ. Τόμ. Δ', σ. 134 Σμ. »ΤΑΧΗ: βοή'' ἀντὶ τοῦ ΙΑΧΗ, δηλ. ἰαχή, κτλ.) ἄνευ πολλῆς δυσκολίας εἰς τὸ ΠΕΡΙΗΡΧΕΤ παρεφθάρη ὑπ' ἀντιγράφων ζητούντων λέξιν εἰς σύμφωνον διὰ τὴν χασμαδίαν λήγουσαν καὶ τῇ ἐννοίᾳ συμφῶσαν. Τρίτον πρόσωπον εἰσῆειν ἴδε καὶ παρὰ Μελεάγρω Ἀνθολ. Παλατ. Ε', 174: εἶθ' ἐπὶ σοὶ νῦν ἄπτερος εἰσῆειν ὕπνος.

Ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων εὔρηται ὁ εἰς εἰν τύπος πρὸ Φωνήεντος παρὰ Πλάτωνι ἐν Κριτίᾳ σ. 112, β': τὸ μάχιμον αὐτὸ καθ' αὐτὸ μόνον γένος περὶ τὸ τῆς Ἀθηναῖς Ἡφαιστου τε ἱερὸν κατ' ὀκλήκειν οἶον μιᾶς οἰκίας κῆπον ἐνὶ περιβόλῳ προσπεριβεβλημένοι (Κατὰ τὸν ἄριστον παριστιανὸν κώδικα Λ. Ἴσως καὶ ἐν Συμποσίῳ σ. 220, α' γραπτέον »Σωκράτη μεθύοντα οὐδεὶς πάποθ'

ἑωράκειν ἀνθρώπων" ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις ἑωράκει καὶ ἑώρακεν). Πρβ. καὶ σ. 114, δ': πολλὰ μὲν γὰρ διὰ τὴν ἀρχὴν αὐτοῖς προσήειν ἔξωθεν. σ. 117, δ': διαβάντι δὲ τοὺς λιμένας ἔξω τρεῖς ὄντας ἀρξάμενον ἀπὸ τῆς θαλάττης ἦειν ἐν κύκλῳ τεῖχος. Τιμαί. σ. 33, γ': ἀπῆει τε γὰρ οὐδὲν οὐδὲ προσήειν αὐτῷ ποθεν. σ. 38, γ': ἄς ἢ θατέρου περιόδου ἦειν ἐπὶ τὰ οὐσας ὄντα ἐπτά. σ. 60, γ': ὅθεν ἀνήειν ὁ νέος ἀήρ. Ἐν δισι τοῦ Τιμαίου χωρίοις ἀναγινώσκειται ὁ μετὰ τοῦ ν τύπος καὶ πρὸ συμφώνου. σ. 45, β' »πλανώμενα προήειν. πολλοῦ γὰρ ὄντος κτέ." καὶ σ. 76, β' »ὅσον εἰλικρινὲς ἀπήειν, τὸ δὲ μικτὸν κτέ." Καὶ ἐν σ. 59, α' ἐξεδόθη ὑπὸ τε τοῦ Βεκκῆρου καὶ ἄλλων ἐκ τοῦ παρισιανοῦ κώδικος Α »τὰ δὲ τὸν μείζονα βραδύτερον περιήειν, τῆ δὲ ταύτου Φορῆ κτέ.", ὡς ἐν τῷ περὶ Πολιτ. Ι', σ. 617, ε' »τῷ δ' ἀνελομένῳ δῆλον εἶναι ὅπωςτος εἰλήχειν. μετὰ δὲ τοῦτο κτέ." ἀντὶ τοῦ εἰλήχε ('Ἄλλ' εἶνε πιθανὸν ὅτι ὁ Πλάτων καὶ πρὸ συμφώνου τὸν εἰς εἰν τύπον μετεχειρίσθη; Τοῦτο ὅμως ἀπίθανον ἡμῖν φαίνεται, οὐ μόνον διότι αὐτὸ καθ' αὐτὸ ἄλογον εἶνε, ἀλλὰ καὶ διότι βλέπομεν παρ' αὐτῷ πολλάκις καὶ πρὸ Φωνήεντος τὸν ἀνευ τοῦ ν τύπον κείμενον). Γρηγόρ. Κορ. σελ. 121 Σχαιφ. »Ἀττικῶν ἐστὶ καὶ τὸ ἦδειν ἀντὶ τοῦ ἦδει καὶ ἐτετύφειν ἀντὶ τοῦ ἐτετύφει· χρῶνται γὰρ ἐπὶ τῶν ὑπερσυντελικῶν τοῖς πρώτοις προσώποις ἀντὶ τῶν τρίτων". Ὁ κολὺς Κόβητος προτείνει νὰ γραφῆ καὶ ἐν Λύσιδι τοῦ Πλάτωνος σ. 206, ε' εἰστήκειν ἐν ἀντὶ τοῦ εἰστήκει καὶ ἐν Συμποσίῳ σ. 175, α' ἄρτι εἰσήειν ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ εἰσήει καὶ ἐν Φαίδρῳ σ. 228, β' εἰς περίπατον ἦειν ὡς μὲν κτέ. ἀντὶ τοῦ ἦει ἀποφαινόμενος ὅτι τὸ αὐτὸ πρέπει καὶ ἐν ἄλλοις τόποις νὰ γείνη ("Ἴδε Nou. Lect. σελ. 221). Ὡσαύτως κρίνει γραπτέον παρὰ Ξενοφῶντι Ἄναβ. Ζ', α', 33 νὸς οὐ φεύγων τὴν Ἑλλάδα περιήειν ἀλλὰ στρατηγιῶν" ἀντὶ τοῦ περιήει λέγων ὅτι τοῦ περιήειν ἴχνη σώζονται ἐν τῇ γραφῇ περιήεισιν τῇ Φεραμένῃ ἐν τισι τῶν ἀντιγράφων ("Ἴδε Nou. Lect. σελ. 488). Καὶ παρ' Αἰσχίνῃ κατὰ Τιμαίρχ. § 64 τὰς ἐν τοῖς ἀντιγράφοις γραφὰς παρήει ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ παρῆν ἐπὶ τὸ βῆμα συνάπτει εἰς μίαν, παρήειν ἐπὶ τὸ βῆμα ("Ἴδε Nou. Lect. σελ. 221). Καὶ παρὰ Δημοσθένει Φιλιππ. Α', § 5, σ. 41 »ἄλλ' εἶδεν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτο καλῶς ἐκεῖνος κτέ.", ἀνθ' οὗ ἐν ἄλλοις ἀντιγράφοις ἀναγινώσκειται οἶδεν, νομίζει ἀναγκάσειον τὸν ὑπερσυντελικὸν ἦδειν ("Ἴδε Nou. Lect. σελ. 222).

ὄν πολλὰ τῶν ἀντιγράφων φέρουσιν ἐν τῷ πρὸς Πολυκλέα § 44, σ. 1220 »ἤδειν οὖν ὅτι οὗτος μὲν κτέ.» (Ἰδε Νου. Lect. σελ. 556) ¹⁾. Πλεῖστοι εἶνε παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λογογράφοις οἱ τύποι, ἐν οἷς ὁ ἄνευ τοῦ ν τύπος ἀναγινώσκεται, καίτοι τῆς ἐπομένης λέξεως ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένης. Πλάτ. Θεαιτ. σ. 154, β': ἐγεγόνει, αὐτὸ γε. Εὐθυδ. σ. 271, α': περιεστήκει, ὥστ' ἐγαγε. σ. 300, δ': παρηκκηόσει· οὐ γὰρ ἐστίν. Χαρμίδ. σ. 171, δ': ἤδει ὁ σώφρων. Λάχ. σ. 185, α': ἐλελήθει, ἀλλ' οὐ τούτους γε. Συμποσ. σ. 217, α': ἤδει· ἐφρόνου γὰρ. σ. 225, δ': εἰώθει ἐπεσθαι. περὶ Πολιτ. Α', σ. 345, α': περιεστήκει, ὁ Θρασύμαχος. Β', σ. 574, β': πρὸς ὃ πεφύκει ἕκαστος. Ζ', σ. 538, α': καὶ ἐν ᾧ αὐτὸ ἤδει· ἢ βούλει. Θ', σ. 587, γ': ἀφειστήκει· ἐν μέσῳ γὰρ. Γ', σ. 615, γ': ἐγεγόνει, ἤδη χιλιοστὸν ἔτος. Ἐπιστολ. Ζ', σ. 552, δ': ξυνεβεβήκει οὕτως (Θεάγ. σ. 150, β': ἐγεγόνει. Ἰδὼν. Ἰππ. Μείζ. σ. 282, δ': ἐλελήθει αὐτούς. Πρβ. καὶ Κρατύλ. σ. 428, γ': ἐλελήθει. — Ὡγαθὸ Κρατύλε). Φαίδ. σ. 58, ε': εἰσήει· εὐδαίμων γὰρ. σ. 59, α': εἰσήει. ὡς εἰκός. σ. 106, α': ὑπεξήει ἂν ἢ χιών... ἐπήει, οὐποτ' ἂν (Ὁ Βεγκήρος ἐπίοι). Πρωταγ. σ. 310, β': ἤει ἐπειγόμενος. Λύσ. σ. 205, γ': διήει, ὡς διὰ τὴν. Μενεξ. σ. 256, β': διήει, οἷα δέοι λέγειν. Πολιτ. σ. 275, α': ἤει ἐπιμέλειαν καὶ κράτος ἔχων. Συμποσ. σ. 220, β': ἐξήει ἔχων ἰμάτιον. περὶ Πολιτ. Α', σ. 330, δ': εἰσήει· οἳ τε γὰρ λεγόμενοι (Θεάγ. σ. 129, α': ἤει εὐθύ. σ. 129, γ': ἤει ἀποθανοῦμενος). Θουκυδ. Β', 95: ἀμολογήκει ὅτε τὴν ξυμμαχίαν ἐποιεῖτο. Γ', 22: οὐ γὰρ ἤδει ὃ τι ἦν τὸ δεινόν. Γ', 25: ἐπεπήγει οὐ βέβαιος... ἐπεποιήκει, ὃ μόλις. Γ', 27: ἐπελελοίπει, ἀναγκάζονται. Γ', 31: ὑστερήκει, ὅτι τάχιστα. Γ', 32: εἰλήφει, ἀπίσφαξε. Γ', 36: ἐνενικήκει, ὥστ' ἀποκτεῖναι. Γ', 70: προεστήκει, ὑπάγουσιν. Δ', 68: ξυνῆδει, ἔφασαν. Δ', 73: προῦκεχωρήκει, ἀρξασί. Δ', 75: ἐσεπεπλεύκει, ὡς ἠσθάνοντο. Δ', 90: κατεπεπτώκει. ἡμέρᾳ δὲ. Δ', 103: καθεστήκει, ἦν βιασάμι-

¹⁾ Καὶ παρ' Ἀρριανῷ Ἀναβ. Ε', κα', 4 εὐρίσκεται ἐν ταῖς παλαιότεραις ἐκδόσεσιν »ἔστε μὲν πολέμια ξυνεστήκειν Ἀλεξάνδρῳ" (Ἰδε Ἑλλένιστον Ἀρριαν. Ἀναβ. Τόμ. Β', σελ. 207). Ἀλλὰ νῦν ἐξ ἀντιγράφων ἀναγινώσκεται ξυνεστήκει.

νος. Δ', 132: ξυνεβεβήκει, ἐνδηλόντι. Ε', 10: προύκεχωρή-
 κει, εὐθὺς. Ε', 57: ξυνεβεβήκει αὐτοῖς. ς', 26: ἀνειλήφει
 ἢ πόλις. ς', 27: ἦδει οὐδεις. ς', 60: κατηγορήκει, ἔλυσαν.
 ς', 61: περιεστήκει ὑποψία. Ζ', 29: καθεστήκει δλέρου.
 Ζ', 44: ἦδει; ἦν μὲν γὰρ ('Αλλ. εἰδείη). Ζ', 50: ἐξεπεπτώκει,
 ὁ δὲ Γύλιππος. Ζ', 86: ἐτεθνήκει, ἤμιστα δὴ. Η', 1: περι-
 ειστήκει ἐπὶ τῷ γεγενημένῳ. Η', 100: ἀφειστήκει, ἐβούλετο.
 Η', 104: ὑπερεβεβλήκει ἤδη τὴν ἄκραν. Α', 64: ἐπεξήει ἐς
 μάχην. Β', 6: ἐξήει, ὁ δὲ δεύτερος. Β', 50: οὐ προσήει, ἡ γευ-
 σάμενα. Β', 75: ἀντανήει αὐτῷ. ς', 35: ἦει, κῆθήθησαν. ς', 74:
 ἀπήει ἐκ τῆς ἀρχῆς. Ζ', 44: προσανήει· ὥστ' οὐκ ἠπίσταντο.
 Η', 22: παρήει ἐπὶ Κλαζομενῶν. Η', 87: παρήει ἐκεῖσε. Ξενοφ.
 Κύρ. Παιδ. Α', δ', 4: οὐχ ἂ κρείττων ἦδει ἄν... ἀλλ' ἄπερ εὖ
 ἦδει ἑαυτὸν ἤττονα ὄντα. Β', β', 5: εἰλήφει, ὅσον δ' ἔτι. Β',
 β', 9: ἦδει ὅπου. Β', γ', 16: προύκεχωρήκει. ἐκάλεσε. Β', δ',
 20: ὥσπερ εἰώθει ἐθήρα. Ε', α', 1: οὐς ἦδει οἰκιστάτους. Ε', ε',
 39: ἄν εἰλήφει ἔδωρεῖτο. ς', α', 54: συνειστήκει αὐτῷ. Ζ',
 δ', 8: ἀπεστάλκει 'Τστάσπαν. Η', α', 11: ἦδει ὅτι ἐκ τούτων...
 ἦδει ὅτι τούτων. Η', α', 13: ἦδει ὅτι ἀσχρολίαν. Η', β', 25: ἦδει,
 ὅποτε τις. Η', γ', 25: ἐμεμελήκει αὐτῷ. Η', δ', 6: διεπε-
 πόμφει ὁ Κύρος. 'Αναβ. Α', η', 21: ἦδει αὐτὸν. Ζ', ε', 8: διε-
 βεβλήκει ὡς οὐκ ἀσφαλῆς. Ζ', ς', 8: εἰστήκει ἔχων. 'Ελλην.
 Α', α', 32: ἠθροίκει ἀπὸ τῶν συμμαχῶν. Α', δ', 20: ἠσεβήκει,
 εἰπὼν ('Εν ἐνὶ ἀντιγράφῳ ἠσεβηκεν). Β', β', 6: ἀφειστήκει
 'Αθηναίων. Β', β', 11: ἐπελελοίπει, ἔπεμφαν. Γ', δ', 20:
 διεληλύθει, ὥσθ' οἱ μὲν. Δ', η', 17: ἐπεπόνθει ἢ βασιλίως
 χώρα. Ε', α', 20: ἦδει ὅτι. Ε', β', 32: ἐπαπράχει. ὁ μέντοι
 'Αγησίλαος. ς', α', 18: καθειστήκει. ἐπεὶ γε μὴν. ς', β', 31:
 ἠκηκόει, ὑπόπτει δὲ. ς', ε', 21: ἐμβεβλήκει εἰς τὴν 'Αρ-
 καδίαν. 'Απομν. Α', γ', 5: ἦει, ὥστε. Δ', α', 3: ἦει, ἀλλὰ.
 Κύρ. Παιδ. Α', δ', 6: οὐ γὰρ προσήει, εἰ μὴ ἴδοι εἰ καιρὸς εἴη
 (Γρ. ἴσως ἢ μὴ ἦδει εἰ κτά."). Γ', α', 7: προσήει, ὅς καὶ σύν-
 θηρος. Δ', α', 1: ὡς οὐδεις ἀντεξήει, ἀπήγαγεν. Ε', β', 6:
 εἰσήει. ἐπεὶ δ' εἰσῆλθεν. Ε', δ', 40: ἦει ἔχων. ς', δ', 10:
 προήει ἤδη τὸ ἄρμα. Ζ', α', 21: προήει. ἐπεὶ δὲ. Ζ', α', 23:
 παρήει· ὁ δὲ Κροῖσος. Ζ', β', 4: εἰσήει εἰς τὴν πόλιν. Ζ', δ',
 10: ἀπήει ἄγων. Η', ε', 27: ἀπήει ὁ Κύρος. 'Αναβ. Α', ε',
 10: συνήει. ὡς δ' εἶδον. Δ', β', 19: παρήει, οἱ δὲ ταῦτα

διελέγοντο. ς', α', 6: ἐξήκει ἄδων. ς', α', 17: εἰσῆει αὐτοὺς. Ζ', ζ', 57: οὐ προσῆει, ἀλλὰ Φανερὸς ἦν. Ἑλλην. Α', β', 14: χειμῶν ἐπήει, ἐν ᾧ. Β', δ', 26: ἐξήκει, οἱ δ' ἰππεῖς. Γ', α', 19: εὐθὺς ἦει ἐπὶ τὴν Σκηψιν. Γ', δ', 26: ἦει ἐπὶ τὴν Φαρναβάζου Φρυγίαν. Δ', α', 25: ἐπήει, ὡσπερ οἱ νομάδες. Δ', α', 39: ἀπήει, ὁ δ' ἐκ τῆς. Δ', δ', 10: ἦει ἐναντίον. Δ', ε', 18: ἀπήει, ἄλλην δὲ. Δ', ς', 12: ἀπήει ἐκ τῆς χώρας. Δ', η', 3: παρήει ἐπὶ τὴν αὐτοῦ ἀρχήν. Ε', γ', 18: ἀντεξήκει αὐτῶν. Ε', δ', 38: ἦει ἐπὶ τὴν τῶν Θηβαίων χώραν. Ε', δ', 49: ἀπήει ἐν ἀριστερᾷ ἔχων τὸ τεῖχος. ς', ε', 5: ἀπήει ὀργιζόμενος. ς', ε', 12: εἰσῆει εἰς τὴν πόλιν. Συμποσ. Δ', 24: οὐδ' αὖ μὲν ἀπήει ἀπ' αὐτοῦ, κτλ. Ἄντιφ. Κατηγορ. Φαρμακ. § 8: εὐ ἦδει ὅτι. § 19: οὐπω γὰρ ἦδει ὑπὸ τῆς μητριᾶς. Τετραλ. Α', α', § 8: σαφῶς δ' ἦδει ἀλωσόμενος. Λυσ. (Ἐπιταφ. § 22: δόξα παρεισθήκει, ὡς.) περὶ Τραύμ. § 15: ἦδει. ἔτι δὲ. (κατ' Ἄνδοκ. § 22: εὐ δ' ἦδει οὐ δυνασόμενος. Ἐν τῇ Κοβήτου ἐκδόσει σελ. 50: ἦδειν.) κατὰ Φίλων. § 21: εὐ ἦδει αὐτόν. Ἰσαῖ. περὶ τοῦ Πύρρ. Κλήρ. § 74: ἦδει ὅτι θυοῖν θάτερον. περὶ τοῦ Φιλοκτ. Κλήρ. § 37: ἀπωλώλει ἂν ἅπασαι ἢ οὐσία. περὶ τοῦ Ἀστυφίλ. Κλήρ. § 11: ἦδει Ἀστύφιλον χρώμενον. Δίσχιν. περὶ Παραπρεσβ. § 92: ἀπωλώλει, ἔπειτ' αἴεσθε, κατὰ Κτησιφ. § 164: κατεβεβήκει, ὁ δ' Ἀλέξανδρος. § 165: μεθειστήκει, ὁ δ' Ἀντίπατρος. § 191: κατεληλύθει ὁ δῆμος. Δημοσθέν. περὶ Παραπρεσβ. § 70, σ. 363: ὡς οὐκ εὐ ἦδει ὑπογραμματούων γὰρ. § 320, σ. 444: εἰστήκει, οὐκ ἔνεστι. κατὰ Μειδ. § 2, σ. 514: συνἦδει, ὥστε. κατ' Ἀριστοκρ. § 142, σ. 667: ἐληλύθει. ἦκε μὲν γὰρ. § 155, σ. 671: περιεστήκει. αἰσθόμενος. § 165, σ. 674: ἐγεγόνει. ἦκε δὲ. κατὰ Τιμοκρ. § 30, σ. 709: ἦδει; ἢ πῶς. πρὸς Ἀπατούρ. § 8, σ. 894: προειλήθει οὗτος. § 25, σ. 900: ἐπεπράκει. εἰ δ' ἄρ' . . . ὠφλήκει αὐτῶν. πρὸς Φορμ. § 18, σ. 913: εἰρήκει. οὐ γὰρ. πρὸς Λάκρ. § 8, σ. 925: οὐδὲν ἦδει οἷοις θηρίοις. πρὸς Σπουδ. § 22, σ. 1034: ἐγκεκλήκει, ἐνήσαν. πρὸς Λεωχ. § 34, σ. 1091: ἐπανεληλύθει εἰς τοὺς Ἑλευσινίους. § 54, σ. 1096: διεμεμαρτυρήκει ἔχεν ἂν. κατ' Ὀλυμπιοδ. § 24, σ. 1174: συνεβεβήκει, ὡς ᾠόμεθα. § 40, σ. 1178: ἦδει ὅτι εὐθὺς. πρὸς Τιμόθ. § 11, σ. 1187: καθεστήκει, ἐξήκοντα. § 50, σ. 1199: καθεστήκει οὐδενί. § 62, σ. 1203: οὐκ ἀπενηνόχει, οὐδ' ἦσαν. πρὸς Πολυκλ. § 5, σ. 1207: ἀφειστήκει ἀπὸ Κότυος. (Ἰσοκράτ. Τραπικίτ. § 14: οὐδ'

ἐδεδοίκει, ὃν ἔφασκεν. πρὸς Εὐθύμ. § 11: καθεισθήκει, ἐν ἡ.) Ἄνδοκιδ. περὶ τῶν Μυστηρ. § 36: ἦει, οἱ δ' ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἔφυγον. § 111: προσῆει ὁ βασιλεὺς. Ἰσαΐ. περὶ τοῦ Δικαιογ. Κλήρ. § 17: εἰσῆει. ἐν δὲ τῷ δικαστηρίῳ. Λισχίν. κατὰ Τιμάρχ. § 168: διεξῆει ὡς. περὶ Παραπρεσβ. § 14: εἰσῆει ἡ γραφή. § 111: συμπαρῆει ἐφ' ἵππου. κατὰ Κτησιφ. § 191: διεξῆει ἐπὶ σχολῆς. Δημοσθ. περὶ τοῦ Στεφ. § 319, σ. 331: ἀπήει, ἀλλ' ὅτι. περὶ Παραπρ. § 33, σ. 351: εἰσῆει, εἰ δεινῶν, κτλ.

Ὁ Ἐλμσλήγιος (Ἄριστοφ. Ἀχαρν. 35) νομίζει ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀριστοφάνους τὸ τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον τοῦ ὑπερσυντελικοῦ ἔληγεν εἰς ἠν, ἦγουν ἦδην, ἐπεπόνθην, ἐπεποιθην, κτλ. ἀντὶ τοῦ ἦδει(ν), ἐπεπόνθει(ν), ἐπεποιθεί(ν) κτλ., προτείνων νὰ γραφῆ καὶ ἐν Ἰππεῦσιν 1317 «καὶ τὰ δικαστήρια συγκλείειν [Γρ. συγκλήσειν], οἷς ἡ πόλις ἦδ' ἐγεγυῖθην» ἀντὶ τοῦ γέγυθεν. Ἄλλ' οὔτε τὸ τρίτον πρόσωπον ἔληγε παρὰ τοῖς παλαιοῖς εἰς ἠν¹⁾ οὔτε τὸ πρῶτον, καίτοι παράδοσις τοῦ Ἡρακλείδου παρ' Εὐσταθίῳ ὑπάρχει (σ. 1946, 27) ὅτι πολλοὶ τὴν διὰ τοῦ η γραφὴν τοῦ πρώτου προσώπου μετὰ τοῦ ν προῦφερον. «Πολλοὶ δέ, Φησί, καὶ σὺν τῷ ν προφέρουσι τὴν εἰρημένην διὰ τοῦ ἦτα ἰωνικὴν [ἀττικὴν] γραφὴν τῶν ὑπερσυντελικῶν ἦδην λεγοντες καὶ ἐνενοῖκην

¹⁾ Δὲν εἶνε ἴσως ἔλλογον εἰς ὑπεράσπισιν τῆς γραφῆς ταύτης νὰ μεταχειρισθῆ τις τὰ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείδου ὡς δωρικὰ ἀναφερθέντα ἔπλην καὶ ἔρην ἀντὶ τοῦ ἔπλεεν καὶ ἔρρεεν. Εὐστάθ. σ. 1892, 38 «Ἔστι δὲ καὶ ἄλλως καὶ μετὰ τοῦ ν νοῆσαι τὸ ἦν δωρικῶς ἄμικ καὶ ἀττικῶς κατὰ τὸν αὐτὸν Ἡρακλείδην εἰπόντα οὕτω· Τὸ παρ' ἡμῶν ἔπλει καὶ ἔρρει παρὰ μὲν τοῖς Ἰωσιν ἔπλεεν ἔρρεεν, ὡς τῆς εἰ διφθόγγου τεταμένης παρ' αὐτοῖς εἰς ἄμφω ταῦτα· παρὰ δὲ Δωριεῦσιν, ὧν τῆ διαλέκτῳ καὶ ἀρχαίαι Ἀττικοὶ χρῶνται, τὰ τοιαῦτα δύο εἰ εἰς ἠν [Γρ. η] συναίρειται· τὸ γὰρ ἔπλεεν ἔρρεεν ἔπλην καὶ ἔρρην παρ' αὐτοῖς. Εἰ τοῦνυν τοῦτο δέδοται, τί κωλύει κατὰ τὸ ἔπλεεν ἔπλην δωρικῶς καὶ ἔρρεεν ἔρρην, οὕτως εἶναι καὶ ἐν ἦν; Περισηπωμένως μάλιστα διὰ τὸ τοῦ ῥήματος μονοσύλλαβον. Χαρίνταν τῆ δωρικῆ Φωνῆ καὶ τῶν Ἀττικῶν, οἱ καὶ τὸ Δάμακτορ δωρικὸν ἐν Φιλοῦσι λαλεῖν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη [σ. 12, 6. σ. 1385, 53], ὅτε τι θαῦμα πρόκειται, ὡς καὶ ὁ τοῦ κομικοῦ Πλοῦτος δηλοῖ [555. 872]» (Πρβ. Ἀρήσιον Διαλ. Δωρ. σελ. 201 καὶ 308 καὶ Λοβέκκιον *Elem.* Τόμ. Β', σελ. 58 καὶ 195). Πάνθ' ὑπὸ μίαν Μύκονον.

καὶ ἐπεποιήκην. Ἄφ' ὧν καὶ αὐτῶν αἱ τμήσεις γένοιντ' ἄν, Φησίν, ἢ δεα καὶ ἐνενοήκεα καὶ ἐπεποιήκεα κατὰ τὸ Ἄστυά-
 γην Ἄστυάγεα παρὰ Ἡρόδοτον καὶ κατὰ τὸ ἦνται ἕαται καὶ
 ἦν ἕα. Ὡστε κατὰ τοῦτον τὸν λόγον οὐκ ἐκ τοῦ ἢ δεα κέκραται τὸ
 ἢ δεη, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἢ δεη πρώτου προσώπου ἀναλέγεται τὸ ἢ δεα" (Παν-
 τάπασι ταῦτα προχείρως καὶ ἀσκέπτως εἶνε λελεγμένα. Θαυμα-
 στὸν δὲ φαίνεται ὅτι οἱ τὰ τοιαῦτα λέγοντες οὐδόπως τὴν μεγίστην
 καὶ ἐπιδηλοτάτην τῶν λεγομένων ἀτοπίαν συνορῶσιν. Οὕτω τοὺς
 διαφόρους τύπους συνήθως γενεαλογοῦσιν, ὥστε τοὺς ἀρχαίους πολ-
 λάκις καὶ πρωτογενεῖς ἐκ νέων καὶ νεωτάτων οὐδὲν φροντίζοντες
 παράγουσι, τοὺς γονεῖς εἰς τέκνα καὶ τὰ τέκνα εἰς γονεῖς εὐθιγὰ
 τὰτα καὶ καταγελαστότατα μεταβάλλουσιν). Ἐν τοῖς ἀντιγρά-
 φοις εὐρίσκεται πολλάκις τὸ τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον διὰ τοῦ η γε-
 γραμμένον, ὅπως ὑπὸ τῶν παλαιῶν Ἀττικῶν ἐγράφετο τὸ πρῶτον,
 ἢ δεη π. χ. ἀντὶ τοῦ ἢ δεη, εἰώθη ἀντὶ τοῦ εἰώθει, ἐλελήθη
 ἀντὶ τοῦ ἐλελήθει, καθειστήκη ἀντὶ τοῦ καθειστήκει, κτλ.
 Τὴν γραφὴν ταύτην ἀναφέρουσι καὶ τῶν παλαιῶν γραμματικῶν ἔνιοι.
 Χοιροβοσκ. ἐν Βεκκ. Ἀνεκδ. σ 1288 »Τὸ ἢ δεη ἐγὼ τῆς παλαιᾶς
 Ἀτθίδος ἐστὶ, τὸ δὲ ἢ δεη ἐκεῖνος τῆς νέας Ἀτθίδος ἐστίν· ὥστε
 οὐν οὐκ ἔστι κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον τὸ ἢ δεη ἐγὼ καὶ ἢ δεη ἐκεῖ-
 νος. Ἐπειδὴ δὲ εὐρίσκομεν παρὰ τῷ ποιητῇ χρήσεις τοῦ τρίτου προσώ-
 που, λέγω δὴ ἢ δεη ἐκεῖνος, ὅσον ὅς ἢ δεη τὰ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσ-
 σόμενα πρό τ' ἐόντα [Ἰλ. Α, 70] καὶ πάλιν νήπιος οὐδὲ τὰ
 ἢ δεη ἄ ῥα Ζεὺς [Ἰλ. Β, 38], ὅντος δὲ τοῦ ποιητοῦ τῆς παλαιᾶς
 Ἀτθίδος, λέγομεν ὅτι ἀριστάρχειόν ἐστὶ τὸ ἀμάρτημα. Ὁ γὰρ
 Ἀριστάρχος εἰδὼς τοῦτο τὸ ἰδίωμα τῆς νέας Ἀτθίδος ὑπάρχον,
 λέγω δὴ τὸ τρίτον πρόσωπον, οὐκ ἄφειλεν εἶπαι αὐτὸ παρὰ τῷ
 ποιητῇ ὄντι τῆς παλαιᾶς Ἀτθίδος". Ἐτυμ. Μέγ. σ. 419, 10
 »Ἡδεη: Ἐκ τοῦ ἢ δεη ὑπερσυντελικού. Διαλύουσιν οἱ Ἴωνες
 τὴν εἰ δίφθογγον ἐν μὲν τῷ πρώτῳ προσώπῳ εἰς ε καὶ α, καὶ
 ἀποβολῇ τοῦ ν γίνεται ἢ δεα, ὡς τὸ ἦν ἕα· ἐν δὲ τῷ τρίτῳ εἰς
 δύο εε, καὶ γίνεται ἢ δεε. Εἶτα οἱ Ἀθηναῖοι ἐν τῷ πρώτῳ προσώ-
 πῳ τὸ ε καὶ α εἰς η συναιροῦσιν, ὅσον ἢ δεη ἐγὼ ἀντὶ τοῦ ἠπι-
 στάμην· καὶ ἐν τῷ τρίτῳ τὰ δύο εε εἰς η, ὅσον ἢ δεη ἐκεῖνος ἀντὶ
 τοῦ ἐγίνωσκε, καὶ ὁμοφανεῖ τῷ πρώτῳ. Καὶ λέγουσιν τινες ὅτι
 ἰδοὺ εἶρηται ὁμόφωνον, τοῦ τεχνικοῦ λέγοντος ὅτι οὐκ ἐνδέχεται
 κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἢ χρέονεν
 ὁμοφανεῖν. Ἔστιν οὖν εἰπεῖν ὅτι οὐκ ἔστι κατὰ τὴν αὐτὴν διά-

λεκτον τὸ πρῶτον καὶ τὸ τρίτον· ἡ γὰρ κρῆσις τοῦ πρώτου προσώπου τῆς παλαιᾶς Ἀτθίδος ἐστὶν ἰδίωμα, τοῦ δὲ τρίτου τῆς νέας. Ὡστε παρὰ τῷ ποιητῇ δεῖ ἤδη τὰ τ' εἶναι καὶ οὐδὲ τὰ ἤδη ἀριστάρχειόν ἐστὶν ἀμάρτημα· [καὶ] οὐκ ἄφειλε γὰρ εἶναι αὐτὸ παρὰ τῷ ποιητῇ ὄντι τῆς παλαιᾶς Ἀτθίδος· ἡ γὰρ παλαιὰ Ἀτθίς, ὡς εἴρηται, τῷ πρώτῳ μόνῳ κέχρηται". σ. 386, 34 » Ἐφυλάχθη δὲ ἡ συναίρεσις καὶ ἐν τῷ τρίτῳ προσώπῳ τῶν δύο εε εἰς η· τὰ γὰρ δευτέρα καὶ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνικῶν τὰ ἴσα φωνήεντα θέλει ἔχειν τῶν ἰδίων πρώτων, ἠνίκα ἰσοσυλλαβεῖ, οἷον ἔτυπτον ἔτυπτες ἔτυπτε, τέτυφα τέτυφε τέτυφε. Εἰ οὖν τὸ α' δι' ἐνός φωνήεντος, οἷον ἐκεχίγη ἐγώ, ἔδειξεν ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου δι' ἐνός φωνήεντος ἀναγνωσθήσεται" (Πρβ. Χοιροβοσκ. Γαισφ. σ. 362, 4 κέξ. καὶ σ. 602, 32 κέξ.). Ἴδε καὶ Εὐστάθ. σ. 50, 35 » Τοῦ τοίνυν πρώτου προσώπου τοῦ ἤδεα τὸ ε καὶ τὸ α εἰς η κεράσαντος, ἐκβαίνει καὶ τὸ τρίτον ὁμοφώνον καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὴν αὐτὴν ἔχει γραφὴν. Εἰ δὲ ἀδύνατον κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον καὶ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ὁμοφανεῖν τὸ τρίτον τῷ πρώτῳ, ἀλλ' ὁ τοιοῦτος κανὼν ἐπὶ τῶν ἀσυναίρετων ἡμάτων εἴρηται· τὰ δὲ συναίρεθέντα, ἐπεὶ κάσχωσι καὶ οὕτω, τῆς πρωτοτυπίας κατ' ἀνάγκην ἐκπίπτουσιν οὐδὲ τὴν τοῦ κανόνος φυλάττουσι παρατήρησιν" (Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 797, 15 » καὶ συναίρεται πάλιν τὰ δύο εε εἰς τὸ η, ὡς τὸ ἤδεε ἤδη"). Κραμ. Ἀνέκδ. Ὁξ. Τόμ. Β', σ. 574, 31 » Ἠιδη: Γέγονε παρὰ τὸ εἶδα τὸ γινώσκω ὁ μέσος παρακείμενος εἶδα. Καὶ κανὼν ἐστὶν ὁ λέγων ὅτι οἱ Ἴωνες τὸ ε τῶν παρωχημένων μεταβάλλουσιν εἰς η, οἷον τὸ ἐβουλόμην ἢ βουλόμην λέγουσι καὶ τὸ εἰδυνάμην ἢ δυνάμην καὶ τὸ ἔθελον ἢ θελον [Ἄλλ', ἀγαθὲ, τὸ ἔθελον ὡς παρατατικὸς τοῦ θέλω παρ' οὐδενὶ τῶν παλαιῶν εἴρηται, τὸ δ' ἔθελον εἶνε παρατατικὸς τοῦ θέλω]. Οὕτω καὶ τὸ εἶδα ἤδα [ἤδα] διὰ τοῦ η [η], ὁ ὑπερσυντέλικος ἤδειν [Πρβ. Εὐστάθ. σ. 50, 18 κέξ.]. Καὶ πάλιν οἱ Ἀττικοὶ [οὕτως ἀντὶ τοῦ οἱ Ἴωνες] διαλύουσι τὴν εἰ διφθογγῶν τοῦ πρώτου προσώπου εἰς ε καὶ α· τὸ γὰρ α χαρακτηριστικόν ἐστὶ τοῦ πρώτου προσώπου· καὶ γίνεται ἤδεα· ἡ δὲ διάλυσις ἀποβάλλει τὸ ν, οἷον ἦνεα ἦκεν ζωσαμενι νοσεα χαλκύω τυπεῖσι [Γρ. «οἷον ἦν ἔα. "Ἠ καζὼς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖτο τυπῆσιν", Ἰλ. Ε, 887], ἤειξεῖν [Γρ. -ην] ἤειξεα, Πολυδεύκειν [Γρ. -ην] Πολυδεύκεα. Οὕτως οὖν καὶ ἤδειν ἤδεα. Καὶ Ὅμηρος ἤδεα μέν

γὰρ ὅτι πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνε. Τοῦτο δὲ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου [Γρ. τὸ δὲ τοῦ δευτέρου κτέ.] διακλύουσιν εἰς δύο εε' ἐρχόμενοι δὲ οἱ Ἀθηναῖοι ταῦτα πάλιν κινῶσιν εἰς η, ὡς ἐν τῷ ἕμαι ἤμαι καὶ κάθημαι". Ἐπίτιδες τὰς ῥήσεις ταύτας παρεθέμεθα, ἵν' ἐμφανισθῆ πως τὸ εὔηδες καὶ κακόδαιμον παλαιῶν τινων γραμματικῶν, οἵτινες ὄλωσ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἀτριβεῖς ὄντες ἐπεβάλλοντο ἀκρίτως καὶ ἡλιθίως ἢ τὰ ἀπλούστατα καὶ φανερώτατα νὰ σαφηνίσωσιν ἢ τὰ πλημμυελῆ καὶ βάρβαρα νὰ κανονίσωσι καὶ διευκρινήσωσι πολλὰς καὶ ποικίλας μηχανώμενοι μηχανάς, κανόνας μαρῶδες ἐπινοοῦντες, τύπους τερατώδεις πλάττοντες, ἀναλογίας ἀνυποστάτους φανταζόμενοι, αἰτιολογίας καταγελάστους ἐξευρίσκοντες, ἐν λόγῳ οὐδενὸς ἀπερχόμενοι ὅπερ ἐπιτήδειον αὐτοῖς ὅπως ἴδῃτο ἔφαινετο ὡς ἀντιρῆς ἢ ὡς σφῆν τῶν σαθρῶν καὶ σφαλερῶν αὐτῶν θεωριῶν καὶ ὑποθέσεων νὰ χρησιμεύσῃ. Ἄν τι παρ' αὐτοῖς ὀρθῶς καὶ ἀνθρωπίνως εἰρημένον εὑρίσκηται, εἶνε ἢ παρὰ παλαιότερου τινὸς γραμματικοῦ παρεπιλημμένον ἢ κατὰ τύχην οὕτω λελεγμένον. Πολλὰκι τοι καὶ μαρῶδες ἀνὴρ μάλα καίριον εἶπεν.

Δὲν εἶνε ἄλγος τὰ ὀμηρικὰ χωρία ἐν οἷς τὸ ἦδη ἀντὶ τοῦ ἦδει ἀναγινώσκειται. Ἰλ. Α, 70: ὅς ἦδη τὰ τ' ἔδντα. Β, 58: οὐδὲ τὰ ἦδη, ἄβα. Β, 215: ἄκοσμά τε πολλὰ τε ἦδη. Ε, 64: θέσφατα ἦδη (Σχολ. σ. 147 Βεκκ. » Οὕτως Ἀριστάρχος διὰ τοῦ η ἦδη). Ε, 326: ἄρτια ἦδη. Ζ, 351: ὅς ἦδη νέμεσιν. Λ, 741: τόσα φάρμακα ἦδη, ὅσα. Ν, 355: πρότερος γέγονει καὶ πλείονα ἦδη. Ν, 674: οὐδέ τι ἦδη. Τ, 115: ἐνθ' ἄρα ἦδη. Τ, 466: οὐδὲ τὸ ἦδη, ὅ. Ὀδ. Β, 16: μυρία ἦδη. Β, 108: ἢ σάφα ἦδη. Β, 122: οὔτις ὁμοῖα νοήματα Πηνελοπείη ἦδη ἄτάρ. Γ, 146: οὐδὲ τὸ ἦδη, ὅ. Ι, 189: ἀθεμίστια ἦδη. Η, 455: αἴσιμα ἦδη. Τ, 248: ἄρτια ἦδη. Ψ, 220: εἰ ἦδη ὄμιν (Ω, 144: ἢ σάφα ἦδη). Πρβ. καὶ Ρ, 317: καὶ ἴχνησι γὰρ περιῆδη. Ι, 206: οὐδέ τις αὐτὸν ἠεῖδη δμῶν. Καὶ γινώσκωμεν μὲν ὅτι μέγα εἶνε τὸ κῦρος τοῦ περιουστάτου γραμματικοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας Ἀριστάρχου (ἂν ὄντως οὗτος ἐδοκίμασε παρ' Ὀμήρῳ τὸ ἦδη ἀντὶ τοῦ ἦδει)· ἀλλ' εἶνε ἔλλογον νὰ ὑπολαμβάνηται ὅτι ὁ Ὀμηρος ὁ ἐπὶ πάντων τῶν ἄλλων ὑπερσυντελικῶν τὸ εε εἰς εἰ κατὰ τὸ τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον συναίρων ἐπὶ μόνου τοῦ ὑπερσυντελικῶν τοῦ οἶδα μετεχειρίσθη τὴν εἰς η συναίρεσιν; Ὡς ἔλεγεν ὁ Ὀμηρος ἀρήρει, βεβήκει, βεβλήκει, βε-

βρίθει, γεγύθει, γεγόνει, δεδήει, έβεβρύχει, είλη-
 λούθει, έκεεύθει, έμεμύκει, έπεπήγει, έπεπόνθει,
 έστήκει, έφκει, έώλπει, έώργει (Οί όμηρικοί τύποι φαίνε-
 ται ότι ένε έοίκει, έόλπει, έόργει, ούχι έφκει, έώλπει,
 έώργει. Καί τδ έφνοχόει δδ δέν ένε ίσως τής όμηρικής δια-
 λέκτου. Έοινοχόει = έφοινοχόει νομίζομεν ότι έλεγεν ό ποιη-
 τής), ήνώγει, μεμήλει, δδώδει, δπάπει, δρώρει, πε-
 φύκει, τετρήχει, τετρίγει, κτλ., ούχι άρήρη, βεβήκη,
 κτλ. ούτως έλεγε πάντως ήδει (όπερ άναγινώσκειται έν τῷ εις
 'Αφροδίτην ύμνω παλαιού τινος άειδού τήχ. 208) ή άνευ συναίρε-
 σεως ήδεε (ν), ούχι ήδη. "Οθεν γραπτίον: ός ήδει τά τ' έντα
 ('Ιλ. Α, 70), άκοσμά τε πολλά τε ήδει ('Ιλ. Β, 213), κτλ. και:
 και ίχνησι γάρ περιήδει ('Οδ. Ρ, 317), ούδέ τις αύτόν ήείδει
 δμώων ('Οδ. Ι, 206. Έτυμ. Μέγ. σ. 419, 55 »'Ηείδει: Ούδέ
 τις άλλος ήείδει δμώων. Έστι και παρά 'Απολλωνίῳ. 'Ως
 οίμαι, πλεονασμός έστι τής ει διφθόγγου εκ του ήδει, ως και επί
 του έξής έξείης"'). Πρβ. και 'Ησύχ. Τέμ. Β', σ. 267 Σμ.

1) Πρβ. και Εύστάθ. σ. 1269, 28 »"Οτι και ένταύθα λέξις
 κείται δύσχρηστος και καινόφωρος, τδ ήείδεις άντι του ήπίστασο.
 Καί έστιν ίσως από του ήδεις πλεονασμῶ τής ει διφθόγγου" και
 σ. 1624, 18 »Τδ δέ ήείδει γραφόμενον έξ άρχής διά του η
 είτα έφεξής διά δύο διφθόγγων έν τοίς παλαιόις αντιγράφοις δηλοί-
 μέν τδ ήπίστασο· γίνεται δέ ή εκ του είδῶ είδησω, ού υπερ-
 συντέλικος είδήκειν είδηκεις είδήκει και συγκοπή του ήτα
 και κάππα είδει όμοίως τῷ είδηκώς είδῶς και προσελεύσει
 του ήτα κατ' άρχήν. ως και επί άλλων γίνεται, ήείδει· ή από
 του ήδει άττικου υπερσυντελικου έπειθήσει τής διφθόγγου πολλα-
 χου τουτο ποιούσης. Ούκ άν δέ φιλοίη την τοικύτην λέξιν άνήρ μη
 ήρωίζων". Ούδέν ύγιές. 'Ο Οικονόμος έν τῷ περι Γνησ. Προφορ.
 τής Έλλην. Γλώσσ. βιβλίῳ γράφει και ήείδης, ήείδει, ήείδη,
 ήήδει. Προτιθέμενος ό συγγραφεύς του βιβλίου τουτου, όπερ
 πολλοί θαυμάζουσι, τινές δδ και υπερθαυμάζουσι, ν' άποδείξη ότι
 όμοίόφωρος τδ πάλαι ήτο ή διφθόγγος ει τῷ η, προς ό και άγ-
 ταλλάσσεται παρά τε τῷ 'Ομήρῳ και έν ταίς διαλέκτοις (σελ. 175),
 γράφει προς τοίς άλλοις και τὰ έξής (σελ. 174 κίξ.) »ήδειν (είδω,
 οίδα), ήδεις και ήδειςθα, ήδει, και άττικῶς, ήδην και ήδη, ήδη-
 σθα, ήδη, και ήείδεις, ήείδης, ήείδει, ήείδη, ήήδει ('Ιλ. χ, 280,
 'Οδ. ι, 206, 'Απολλών. β, 822). ώσαύτως... και έπεπόνθη =
 θειν" ('Ένταύθα ύπάρχει ή έξής ύποσημείωσις· »Τὰ α και β

»*Ἡεῖδει: ἐγίνωσκεν*». Ἐν τῷ κώδικι *ἦειδεν*. Τὸ *ἦειδει*, οὐ δεύτερον πρόσωπον *ἦειδης* Ἰλ. Χ, 280, εἶνε ἴσως ἀντὶ τοῦ *ἔΓΓειδει*, ὡς τὸ βασιλῆος, κτλ. ἀντὶ τοῦ βασιλέ^εΓΓος, κτλ. Ἰδύνατο δὲ νὰ γραφῆ καὶ εὐεῖδει κατὰ τὸ εὔαδε = ἔΓΓαδε) καὶ: *νήπιος οὐδὲ τὰ ἦδε*, ἄ (Ἰλ. Β, 38), ἢ *τῶσα φάρμακα ἦδε*, ὄσα (Ἰλ. Λ, 741), κτλ. (Ἴδε Κόβητον Νου. *Loel.* σελ. 218 κέξ.). Δὲν εἶνε δέ, νομιζομεν, λίαν τολμηρὸν νὰ εἶπῃ τις ὅτι, ἐπειδὴ ἐπ' οὐδενὸς ἄλλου ὑπερσυντελικοῦ ὁ ἀσυναίρετος τύπος -εε(ν) παρ' Ὀμήρῳ φαίνεται, πανταχοῦ ὁ συνηρημένος *ἦδει* ἢ *ἦδειν* πρέπει νὰ γραφῆ, ἀποτριβομένου οὕτως ἀπὸ τῶν ὀμηρικῶν ποιημάτων τοῦ τε *ἦδη* καὶ τοῦ *ἦδεε(ν)* (Παρ' Ἠσυχίῳ Τόμ. Β', σ. 6 Σμ. φέρεται ἐν τῷ κώδικι »*Ἐγεγόναιεν: ἐσήμαινεν*». Ὁ Μουσούρος ἔγραψεν *ἔγεγώνεεν*, ὁ δ' Ἄλβερτος »*ἔγεγώνευν: ἐσήμαινον*» παραβέλλων Ὀδ. Ρ, 161: *ἔφρασάμην καὶ Τηλεμάχῳ ἔγεγώνευν*). Παρὰ Κοῖντῳ Ζ', 16 καὶ 522 ὑπάρχει ὁ τύπος *ἦδει* (»*μήδεα ἦδει*». »οὐδέ τι *ἦδει*»), ἐν ᾧ ἐν Α', 96 ἀναγινώσκειται »οὐδέ τι *ἦδη* εὐμελίην Ἀχιλλῆα», καθάπερ καὶ ἐν Γ', 250 »ὡς ἔφατ' ἀκράαντον ἰεὺς ἔπος· οὐδέ τι *ἦδη*» καὶ Δ', 100 »ὡς ἄρ' ἔφη Τελαμῶνος εὖς πάϊς οὐδέ τι *ἦδη*». Καὶ τὸ ἀσυναίρετον *ἦδεε* ἢ *ἦδεεν* ἀπαντᾷ παρ' αὐτῷ ἐν Θ', 332 καὶ Α', 571. Παρὰ Βαβρίῳ ΙΓ', 2 ἐν τῷ κώδικι τοῦ Ἀθῶ φέρεται »*γεράνους σποραίων πολεμίας συνειλήφῃ*», ὅπερ ὀρθῶς ὁ Βοισσινάδης μετέβαλεν εἰς *συνειλήφει*. Πρβ. Α', 12: *εἰστήκει*. Δ', 1: *βεβλήκει*. Ε', 7: *ἐκεκράγει*. ΙΓ', 4: *ἠλώκει*. ΛΓ', 8: *ἠτήκει*. ΛΔ', 2: *κατεστρώκει*. Λς', 4: *εἰστήκει*. Λς', 7: *ἐπεπτώκει*. Μς', 10: *γεγηράκει*. Ν', 2: *ἐκεκμήκει*. ΝΒ', 2: *ἐτετρίγει*. ΝΗ', 7: *κατειλήφει*. ΞΗ', 8: *εἰστήκει*. Ο', 3: *κατειλήφει*. ΟΒ', 6: *εἰστήκει*. ΟΔ', 7: *εἰστήκει*, κτλ. ¹⁾ Παρὰ τὴν ἑξῆς ἐν τέλει

πρόσωπ. τοῦ ἰωνικ. ὑπερσυντελ. εἰς *εκ*, *εας*, συναϊροῦνται εἰς *ειν*, *εις*, καὶ ἄττ. εἰς *η*, *ης*· τὰ δὲ τρίτα πρόσωπ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς *ει* (ἐκ τοῦ *εε*), βλ. Εὐστάθ. εἰς Ὀδ. ψ, 220, καὶ Βρούγκιον (Brunk) εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 650, καὶ Ἀρχαρ. 60") . . . οὕτω καὶ τὰ εἰς *η* δευτέρα καὶ *γ* πρόσωπα τῶν εἰς *μι* συμπίπτουσι μὲ τὰ τῶν εἰς *εω*, *ἐτίθην*, *θης*, *θη*, καὶ *ἐτίθεις*, *ἐτίθειν*, *θαι*, *ει* = *η*. καὶ *Φίλη*, *νόη* = *ἐφίλει*, *ἐνδαι*». Ὡ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν λήρων ὄσον!

¹⁾ Γρηγόριος ὁ Κορίνθου λέγει ὅτι τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ὑπερσυντελικῶν διὰ τοῦ *η* ὑπὸ τῶν Δωριέων ἐγράφοντο σ. 256 Σχαιφ.

ὅτι παρὰ Σοφοκλεῖ Οἰδ. Τυρ. 1626 ἀναγινώσκεται ἐν τισὶ τῶν ἀντιγράφων

ὦ πάτερ, Θήβης ἔνοικοι, λούσσετ', Οἰδίπους ὄδε,
 δε τὰ κλειν' αἰνίγματ' ἤδη καὶ κράτιστος ἦν ἀνὴρ.
 ὅστις οὐ ζήλω πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων,
 εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν.

Ἐν ἄλλοις φέρεται ἡ δει. Ἐὰν εἶνε ὀρθή ἢ γνώμη τῶν νομιζόντων ὅτι ὑπὸ τοῦ χοροῦ ταῦτα πρὸς τοὺς Θεβαίους λέγονται, πρόδηλον ὅτι ἡ γραφὴ ἤδη δὲν ἔχει ὀρθῶς. Ἄλλ' ὁ Κόβητος ὁ κράτιστος τῶν τοιούτων ἐπιγνώμων διατείνεται ὅτι δὲν εἶνε τοῦ χοροῦ ταῦτα λόγοι ἀλλὰ τοῦ Οἰδίποδος (ὑπερ βεβαιούται καὶ ἐξ

»Τῶν ὑπερσυντελικῶν τὰ τρίτα πρόσωπα διὰ τοῦ η γραφούσιν, ὡς Θεόκριτος καὶ πόκα τῆνος ἔλασιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη;» Ἄλλ' ἡ σημασία τοῦ ὑπερσυντελικῶν εἶνε ξένη τοῦ χαρίου τούτου. Ὁ Ῥώστης Γραμματ. σελ. 385 ἐκδ. ζ λέγει »Ὁ ἐνικὸς τοῦ ἐνεργητικῶ παρακειμένου εὑρίσκεται παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ καὶ τοῖς Σικελιώταις Δωριεῦσιν ἐνίοτε μετὰ καταλήξεως ἐνεστῶτος, π. χ. δέδοικω (Θεόκρ. 1Ε', 58, ἀντὶ δέδοικα), πεπόνθεις ἢ πεπόνθει (Θεόκρ. Ζ', 83, Γ', 1, ἀντὶ πέπονθας), πεποίη (Θεόκρ. Ε', 28, ἀντὶ πέποιθε [Σχολ. σ. 188 Ἀρήνσ. »Ἀπὸ τοῦ πέποιθα πεποίηθ ἐνεστῶς, ὡς ἀπὸ τοῦ δέδοικα δέδοικα]), γεγάθει (Ἐπίχαρμ. 70, ἀντὶ γέγηθε), πεφύκει ἢ πεφύκη (Θεόκρ. Ε', 35 καὶ 93, ΙΑ', 1, ΙΓ', 40, ἀντὶ πέφυκε), λελόγχει ἢ λελόγχη (Θεόκρ. Δ', 40, ἀντὶ λέλογχε) καὶ ὀπώπει ἢ ὀπώπη (Θεόκρ. Δ', 7, ἀντὶ ὀπωπε)». Ἄν εἶνε παρακειμένου μετὰ καταλήξεως ἐνεστῶτος ἢ ἄλλως ἐνεστῶτος ἐκ παρακειμένου γενόμενοι (κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Συρακουσίων), μόνη ἢ διὰ διφθόγγου γραφὴ εἶνε ὀρθή (Ἴδε Ἀρήνσιον Διαλ. Δωρ. σελ. 329, Πρβ. καὶ Κοίνιον Γρηγορ. Κορ. σελ. 190 Σχμ.φ. Ἄλλ' ὁ Κόβητος ἀποφαίνεται ὅτι ὁ Θεόκριτος ἔγραψε δέδοικα, οὐχὶ δέδοικω, πέπονθας, οὐχὶ πεπόνθεις, κτλ., ὀπωπεν, οὐχὶ ὀπώπει. Ἴδε Μνημοσ. Τόμ. Γ', σελ. 227 καὶ 349 κίξ. Πρβ. καὶ Var. Lect. σελ. 64). Ἐπερσυντελικῶν παραδείγματα παρὰ Θεοκρίτῳ γραφόμενα καὶ διὰ διφθόγγου καὶ διὰ τοῦ η ὑπάρχουσι τὰ ἑξῆς. Α', 139: τὰ γε μὴν λῖνα πάντα λελοίπει (λελοίπη). Ζ', 14: ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐφίκει (ἐφίκη). Γ', 39: ἢ καλῶς ἀμὲ ποιῶν ἐλελήθει (ἐλελήθη, Ἀρήνσ. ἐλελάθη) βούκος ἀειδάς. ΙΓ', 40: περὶ δὲ θρύα πολλὰ πεφύκει (πεφύκη. Κακῶς ὁ Ῥώστης καταλέγει ταῦτο ἐν τοῖς παραδείγμασι τοῦ καταλήξην ἐνεστῶτος ἔχοντος παρακειμένου). Ἴδε Ἀρήνσιον Διαλ. Δωρ. σελ. 332. Ἡ διὰ διφθόγγου γραφὴ φαίνεται ἡμῖν ὀρθότερα.

ἄν παλαιὸς κριτικὸς ἐν τοῖς σχολίοις λέγει ψέγων τὸ τέλος τοῦ δράματος. σίχ. 1523 » Καὶ αὐτάρκως ἔχει τὸ δράμα· τὰ γὰρ ἐξῆς ἀνοίκεια γνωμολογοῦντος Οἰδίοδος»), ὅτι ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε ἤδη - ἐλήλυθα καὶ ὅτι ὁ στίχος » ὅστις οὐ ζήλω πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων» δὲν εἶνε τοῦ Σοφοκλέους, καθάπερ καὶ ὁ Ἰακώβιος ἀπεφαίνεται (Ὁ Βλαυδῆσιος Σοφοκλ. Τόμ. Α', σελ. 205 ἐπαινεῖ σφόδρα τὴν Μουσγραβίου εἰκασίαν » ὃν τίς οὐ ζήλω πολιτῶν τῆς τύχης ἐπέβλεπεν;», ἦν καὶ εἰς τὸ ἔδαφος παρέλαβε θαυμάζων ὅτι παρεῖδον αὐτὴν οἱ ἐκδόται). — Περὶ τοῦ δευτέρου ἐνικοῦ προσώπου -ης θὰ λεχθῶσιν ἄλλοτε τὰ δέοντα.

Τοῦ ἐνικοῦ δευτέρου προσώπου τοῦ παθητικοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς ἐγκλίσεως καὶ τοῦ παθητικοῦ, τοῦ μέσου καὶ τοῦ μετ' ὀλίγον μέλλοντος δὲν πρέπει ν' ἀναφέρηται ἐν τοῖς παραδείγμασιν ὁ εἰς ἡ τύπος, λείπη, λειφθήση, λείψη, λελείψη, ἀλλὰ μόνος ὁ εἰς εἰ, λείπει, λειφθήσει, λείψει, λελείψει, ἅτε μόνος αὐτὸς τοῖς Ἀττικοῖς εὐχρηστος ᾖν, ὡς ἀκριβέστατα ἀλλαχοῦ ὁ ἀποδειχθῆ¹⁾. Τὸ δῦικόν πρῶτον πρόσωπον τῆς πα-

¹⁾ Ἐν τῷ περὶ Γνωσ. Προφορ. τῆς Ἑλλην. Γλώσσ. βιβλίῳ τοῦ Οἰκονόμου σελ. 175 ὑπάρχει ἡ ἐξῆς ὑπόσημειωσις· » Ὅθεν τὰ τρία δευτεροπρόσ. βούλει, οἶει, ὄψει, ἐπικράτησε [Γρ. ἐπεκράτησε] καὶ γράφονται ἀττικῶς διὰ τῆς εἰ καθ' ἑαυτὰς διαλέκτους· τὰ δὲ βούλη, οἶη, ὄψη ἔμειναν ὑποτακτικά· ἀλλὰ καὶ οἱ παρακείμενα τέθεικα, εἶκα, δὲν διαφέρουσιν ἀπὸ τούτων ἀορίστ. ἔθηκα, ἦκα, εἰμὴ κατὰ τὴν τροπὴν τοῦ η εἰς τὸ ὁμοιόφθογγον εἰ, μόνον πρὸς τὴν τοῦ χρόνου διαφορὰν». Τὸ καθ' ἑαυτὰς τὰς διαλέκτους εἶνε λίαν ἀπλῶς καὶ ἀσκέπτως εἰρημένον ἀντὶ τοῦ καὶ ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ. Τὰ δὲ περὶ τῶν παρακειμένων τέθεικα καὶ εἶκα λεγόμενα εἶνε ἀκριτότατα καὶ καταγελαστοτάτα καὶ ὅπως τοῦ Μεγάλου Οἰκονόμου ἀνάξια. Κατὰ τὴν γνώμην αὐτοῦ οἱ παρακείμενοι οὗτοι τούτου μόνου ἔνεκα διὰ διφθόγγου γράφονται, ἵνα διαφέρωσι δηλονότι τῶν ἀορίστων ἔθηκα καὶ ἦκα. Ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ τυφλῶ δῆλον ὅτι καὶ διὰ τοῦ ἦτα ὁ παρακείμενος τέθεικα ἂν ἐγράφετο, θὰ διεστέλλετο ἀρκούντως τοῦ ἀορίστου ἔθηκα; Ἦτο δυνατόν ποτε καὶ συγχυθῆ τὸ τέθεικα πρὸς τὸ ἔθηκα; Ἐπειτα δὲ, ἂν μόνον πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως ἐγράφετο ὁ παρακείμενος εἶκα διὰ διφθόγγου ὀφείλων ἄλλως διὰ τοῦ η καὶ γράφηται, τίς ἢ αἰτία τῆς διὰ διφθόγγου γραφῆς τοῦ δευτέρου ἀορίστου εἶμεν, εἶτε, εἶσαν, ὡς καὶ τοῦ μέσου εἶμην, εἶσο, εἶτο, κτλ. οὐδῶς οὕτω τοῦ ὑπερσυντελικίου διαφέροντος;

θητικῆς Φωνῆς ἴθικεν ἐν παρενθέσει ὁ Παπασλιώτης ἐν τῇ διασκευῇ τῆς τοῦ μακαρίτου Γενναδίου γραμματικῆς ἀκολουθήσας τῷ Κρυγῆρῳ. Ἄλλ' ἴσως κάλλιον εἶνε νὰ μὴ φαίνεται παντάπασι ἐν τοῖς παραδείγμασι ὡς σπανιώτατον καὶ ἀμφίβηλον ἐν. Ἰλ. Ψ, 488: δευρὸν νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθον ἢ λέβητος. Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 950: μόνα λελεῖμμεθον. Φιλοκτ. 1079: νὰ μὲν οὖν ὀρμώμεθον (Καὶ ὁ ὀνομασθῆρας Πομπηϊανδὸς ὁ Φιλαδελφεὺς εἶπε συντριβησόμεθον καὶ ἀπολούμεθον. Ἀθῆν. Γ', σελ. 97, σ' κέξ.: Τῆς δ' αὐτῆς ταύτης σοφίας καὶ ἕτερός ἐστι ζηλωτής, Πομπηϊανδὸς ὁ Φιλαδελφεὺς, ἄνθρωπος οὐκ ἀπάνευργος, ὀνομασθῆρας δὲ καὶ αὐτός. Ὅστις πρὸς τὸν εἰκῆτην διαλεγόμενος . . . ἔφη . . . πρότερον γὰρ συντριβησόμεθον, ἔπειθ' οὕτως ἀπολούμεθον). Ὁ Ἑλμσλήιος (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. σίχ. 753) νομίζων ὅτι τῶν γραμματικῶν τῆς Ἀλεξανδρείας πλάσμα εἶνε τὸ δυῖκον πρῶτον πρόσωπον ἀποφαίνεται ὅτι πανταχοῦ ὁ πληθυντικὸς ἀντὶ τοῦ δυῖκου ἀριθμοῦ πρέπει ν' ἀποκατασταθῇ. Παρὰ Σοφοκλεῖ φίλ. 1079 ἐν ἐνὶ τῶν ἀπογράφων φέρεται ὀρμώμεθα, καθάπερ καὶ Ἠλ. 955 τὸ πληθυντικὸν ἀντὶ τοῦ δυῖκου ἐν ἐνὶ ἀναγινώσκεται. Καὶ παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ περιδώμεθον εὔρηται ἐν τισὶ τῶν ἀντιγράφων περιδώμεθα (Πρβ. καὶ Ἠσύχ. Τόμ. Γ', σ. 312 Σμ.), ἀνθ' οὗ ὁ Ἑλμσλήιος προτείνει νὰ γραφῇ περιδώμεσθ'. Ὅτι εἶπομεν περὶ τοῦ δυῖκου πρώτου προσώπου τῆς παθητικῆς Φωνῆς, τοῦτ' αὐτὸ λέγομεν καὶ περὶ τοῦ δυῖκου τρίτου τῆς ἐνεργητικῆς προστακτικῆς. Δὲν ὑπάρχει ἴσως παρὰ τοῖς παλαιῶς ἄλλο παράδειγμα αὐτοῦ παρὰ τὸ ὀμηρικόν (Ἰλ. Θ, 109) »τούτω μὲν θεράποντε κομείτων, τάδε δὲ νῶϊ Τρωσὶν ἔφ' ἵπποδάμοις ἰθύνομεν" (Εὐστάθ. σελ. 702, 26 »θεράποντες κομείτων, ἦτοι ἐπιμελίσθωσαν". Ἐν τοῖς σχολίσις σελ. 223 Περκ. ἀναγινώσκεται »Ἀρίσταρχος κομείτων". Ἐν σίχ. 113 »Νεστορίας μὲν ἔπειθ' ἵππους θεράποντε κομείτην" ὑπάρχει τὸ ἐξῆς σχολίον:

Δὲν εἶνε ἴσως ἀπίθανον νὰ εἶπη τις τῶν ἐκείλων τὰ πάντα εὐρησκόντων καὶ προχείρως περὶ πάντων γυναικωπικούντων κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Οἰκονόμου ὅτι καὶ ὁ μέσος ἀρίστος εἶμην καὶ ὁ ὑπερσυντέλικος εἶμην διὰ τοῦ ἢ τὸ πρῶτον ἐγράφευτο, δηλ. ἦμην' ἔπειτα δέ, ἵνα διαφέρωσι τοῦ ἦμην τοῦ σημαίνοντος ἐκασθῆμην, μετεβλήθη ἢ παραλλήγουσα αὐτῶν, ἀντὶ τοῦ ἢ τῆς διφθόγγου εἰ τεθείσης. Περὶ τῆς ὑποτακτικῆς ἔψη τοῦ ἀρίστου ὡψάμην ἀντὶ τοῦ εἶδον· θὰ διαλλάβωμεν ἄλλοτε.

»Τὸ δὲ κομείτην Ἀρίσταρχος μὲν κομείτων, Ζηνοδότος δὲ κομείτην». Ὁ Εὐνίος ὑπέλαβεν ὅτι τὸ σχόλιον τοῦτο ἀναφέρεται εἰς τὸν 109 σίχρον, συναινοῦντος καὶ τοῦ Δυντζήρου Ζηνοδ. σελ. 64. Ἴδε καὶ Σπιτζήνηρον Ἰλιάδ. Τόμ. Α', Μέρ. β', σελ. 49. Ἄλλ' οὕτω σαφὲς καὶ ὀφθαλμοφανὲς εἶνε ὅτι περὶ προσταγῆς ἐν σίχρ. 109 πρόκειται, ὃ δὲ παρατακτικὸς οὐδένα τρόπον ἔχει, ὥστε θαυμαστοτάτη τῇ ἀληθείᾳ καὶ ἀτοπωτάτη θὰ ἦτο ἡ γνώμη τοῦ Ζηνοδότου, ἂν ἀπεφαινετο ὅτι κομείτην ἀντὶ τοῦ κομείτων πρέπει νὰ τεθῆ. Ἐὰν ἐλέγετο ὅτι ὁ Ζηνοδότος ἤθελε νὰ γραφῆ κομοίτην ἀντὶ τοῦ κομείτων, δὲν θὰ ἄνωομεν οὐδόλως ν' ἀποδεχθῶμεν τὴν γνώμην τοῦ Εὐνίου. Νῦν δ' ἐπέχομεν. Πιθανὸν ἡμῖν φαίνεται ὅτι ἐν σίχρ. 113 ἐφέρετο καὶ γραφῆ κομείτων, τὸ δὲ σχόλιον εἶχεν οὕτω: »Τὸ δὲ κομείτην Ἀρίσταρχος μὲν κομείτων, Ζηνοδότος δὲ κομείτην». Ἴδε τὰ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ὑφ' ἡμῶν γεγραμμένα σελ. 55 κέξ.). Χαιρέτω Μάξιμος ὁ Τύριος λέγων Λόγ. Κ', 1 »οὐκοῦν καὶ τούτω διαφερέτων σχήματι καὶ βλέμματι». Παρὰ Σουῖδα (Τόμ. Α', Μέρ. β', σ. 693 Βερν.) ἀναγνωσκетаи »Ἐχετον ἀντὶ τοῦ ἐχέτωσαν δυϊκῶς. Λέγετον τοῦτο Τίμαιος καὶ Ἀναξιμένης, ἔχετον δὲ καὶ Κλείταρχον αὐτοῖς νοοῦντα εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτήν». Γραπτέον ἐχέτων ἀντὶ τοῦ ἔχετον καὶ λεγέτων ἀντὶ τοῦ λέγετον. Ὁ μέγας ποιητὴς τοῦ Χριστοῦ τοῦ Πάσχοντος δὲν ἄκνησε νὰ γράψῃ ἐν σίχρ. 2502 »αὐτοὶ παρόντες τοὺς λόγους ποιησάτων» διὰ τὸ μέτρον πάντως (!) ἀντὶ τοῦ ποιησάντων ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ μέσου ποιησάσθων.

Τοῦ πληθυντικοῦ τρίτου προσώπου τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου λέλειμμαι καὶ τοῦ ὑπερσυντελικοῦ ἐλελείμμην δὲν φαίνεται ἐν τῷ παραδείγματι ὁ περιφραστικὸς τύπος λελείμμένοι εἰσί(ν) καὶ λελείμμένοι ἦσαν. Δὲν εἶνε ἄτοπον ν' ἀναφέρηται μὲν ὁ μονολεκτικὸς τύπος ὁ ἰωνικὸς μᾶλλον ὢν, νὰ παραλείπηται δ' ὁ περιφραστικὸς ὁ συχνότατος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἀπαντῶν¹⁾. Ὁ-

¹⁾ Γραμματ. Βερναρδάκη σελ. 101, § 351 »Ἡ κατάληξις τοῦ γ', πληθ. προσ. τοῦ παθητ. παρακειμ. καὶ ὑπερσυντελικοῦ: -νται, -ντο μένει μόνον ἐν τοῖς καθαρῶς καὶ περισπωμένοις, ἐν δὲ τοῖς ὑγράσι καὶ ἀφωνολήκτοις ἢ τὸ ν τρέπεται εἰς α ἰωνικῶ τῶ τρέπω, ὅτε τὰ χειροφῶνα καὶ οὐρανισκόφωνα ἰκτύνηνται, οἷον:

λίγιστα παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς εἶνε τὰ τοῦ μονολεκτικοῦ τύπου παραδείγματα τοῦ τρίτου πληθυντικοῦ προσώπου τοῦ παθητικοῦ παρα-

ἔ-φθαρ-νται ἐφθάραι, τέ-τραπ-νται τετράφαται, τέ-ταγ-νται τετάχαται, ἐ-τέ-ταγ-ντο ἐτετάχατο· ἢ, ὅπερ καὶ συνηθέστερον, ἐκφράζονται περιφραστικῶς διὰ τῆς μετοχῆς καὶ τοῦ ὑπαρκτικοῦ: τετάχαται τεταγμένοι (-αι -να) εἰσίν, ἐτετάχατο = τεταγμένοι (-ναι -να) ἦσαν κτλ.". Παρατηρητέον πρῶτον τὸ σκαιὸν καὶ πλημμελὲς τῆς συντάξεως »ἐν δὲ τοῖς ὕγραῖς καὶ ἀφωολήκτοις ἢ τὸ ν [τῆς καταλήξεως νται καὶ ντο] τρέπεται εἰς α ἰωνικῶ τῷ τρόπῳ ... ἢ, ὅπερ καὶ συνηθέστερον, ἐκφράζονται περιφραστικῶς διὰ τῆς μετοχῆς καὶ τοῦ ὑπαρκτικοῦ". Ὡς ὑποκείμενον τοῦ ἐκφράζονται τί πρέπει τις νὰ ἐνοήσῃ; Πάντως τὸ »ἢ κατάληξις τοῦ παρακειμένου καὶ ἢ τοῦ ὑπερσυντελικοῦ ἐν τῷ γ' πληθ. προσώπῳ τῶν παθητικῶν" ἢ τὸ »τὸ γ' πληθ. πρόσωπον τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου καὶ τὸ τοῦ ὑπερσυντελικοῦ"! Ἀρίστη τῇ ἀληθείᾳ λόγου πλοκῇ καὶ ἀξία ὡς παράδειγμα πρὸς μίμησιν νὰ προτιθῆται. Πόσον ὀμαλῶς καὶ εὐρύθμως θὰ εἶχεν ὁ λόγος, ἂν ἐξεφέρετο οὕτως: »ἐν δὲ τοῖς ὕγραῖς καὶ ἀφωολήκτοις ἢ τὸ ν τρέπεται εἰς α ἰωνικῶ τῷ τρόπῳ ἢ ... γίνεται περίφρασις (εἶνε εὐχρηστος περίφρασις, κτλ.) διὰ τῆς κτέ.". Ἄλλ' ὀρθοπέπειαν καὶ καλλιπέπειαν πρέπει νὰ ζητῇ τις ἐν τῷ παλλωβήτῳ ταύτῳ καὶ ἀπροσίτῳ μορμολυκίῳ, τῇ γραμματικῇ τοῦ Βερναρδάκη; "Ἐπειτα δὲ τί σ' ἠνάγκασεν, ὦ βέλτιστε, νὰ εἴπῃς »ἐν τοῖς καθαροῖς καὶ περισπωμένοις"; Δέν σοι ἐφάνη ἀρκοῦν τὸ ἐν τοῖς καθαροῖς; Δέν περιέχονται ἐν τοῖς καθαροῖς καὶ τὰ περισπώμενα; Αὐτὸς σὺ ἐν σελ. 103, § 342 λέγεις »Τὰ καθαρὰ ῥήματα, βαρύτερονά τε καὶ περισπώμενα, δὲν ἔχουσι δευτέρους χρόνους" (πρὸς τὴν παράγραφον ταύτην παραβληθῆτω ἡ κομψότατα συντεταγμένη 354, σελ. 102 »Οἱ δεῦτεροι χρόνοι δὲν εἶνε κοινοὶ εἰς πάντα τὰ ῥήματα, ἀλλ' εἰς μόνον τὰ βαρύτερα, καὶ ταῦτα ἔχι πάντα οὐδὲ πάντες". Ἐπρεπε, νομίζομεν, νὰ εἶνε γεγραμμένον μᾶλλον »εἰς μόνον τὰ συμφωνόληκτα [ἢ τὰ μὴ καθαρὰ] βαρύτερονά", ἵνα συνάδωσιν ἀλλήλαις αἱ δύο παράγραφοι). Τῶν περισπωμένων ἐν τοῖς καθαροῖς περιεχομένων, δὲν εἶνε ἄλογον νὰ λέγηται »ἐν τοῖς καθαροῖς καὶ (τοῖς) περισπωμένοις"; "Ἄν ἐλέγετο »ἐν τοῖς βαρύτεροις καθαροῖς καὶ τοῖς περισπωμένοις" ἢ »ἐν τοῖς καθαροῖς τοῖς βαρύτεροις καὶ τοῖς περισπωμένοις", δὲν θὰ εἶχεν ἀλόγως ὁ λόγος οὐδ' ἀνάξιός θὰ ἦτο τοῦ τὴν λογικὴν τοῦ Ἐγέλου ἀεὶ διὰ στόματος ἔχοντος καὶ ἐπιτρέποντος Βερναρδάκη. Ἡ ἀκρίβεια καὶ ἡ σαφήνεια εἶνε τῶν ὧν οὐκ ἄνευ ἐν τοῖς διδακτικοῖς λεγομένοις βιβλίοις. Τὰ βαρύτερα διακροῦνται εἰς καθαρὰ ἢ φωνηεντόληκτα, ὕγρόληκτα καὶ ἀφωολήκτα. Γραμματ. Βερναρδ. σελ.

κειμένου και υπερσυντελικού τῶν συμφωνολήκτων ρημάτων. Θουκυδ.
Γ', 15: νόσω τε γὰρ ἐφθάρραται Ἀθηναῖοι καὶ χρημάτων δα-
πάνη· νῆές τ' αὐτοῖς αἰ μὲν περὶ τὴν ὑμετέραν εἰσίν, αἰ δ' ἐφ'
ἡμῖν τετάχαται (Φώτ. Λεξ. σ. 42, 21 »Ἐφθάρραται Φησὶ
Θουκυδίδης καὶ τετάχαται. Πάντα τὰ τοιαῦτα ἀρχαϊκά»). Δ',
31: ὧδε γὰρ διετετάχατο. Ε', 6: οἱ δ' ἄλλοι ἐν Ἀμφιπόλει
μετὰ Κλεαρίδα ἐτετάχατο. Ζ', 4: ἐπὶ τῇ ἐν τῷ Ὀλυμπίῳ
πολίχνῃ ἐτετάχατο (Μοῖρ. σ. 154 »Ἐτετάχατο ἀττικῶς,
τεταγμένοι ἦσαν ἐλληνικῶς». Οὐδὲν λέγει ὁ Μοῖρις. Τὸ τε-
τάχαται, τὸ ἐτετάχατο καὶ τὰ ὅμοια εἶνε ἰωνικὰ μᾶλλον
καὶ ἀρχαιοπρεπῆ. Ἴδε Γρηγόρ. Κορ. σ. 483 Σχαιφ. Εὐστάθ. σ. 254,
10. σ. 1568, 33. σ. 1893, 44, κλπ. Πρβ. Βρεδδβιον Διαλ.
Ἡροδ. σελ. 527 κέξ. Παρ' Ἡσυχίῳ Τόμ. Β', σ. 214 Σμ. ἀνα-
γινώσκεται »Ἐτετάχατο: τετραμμένοι ἦσαν ἢ τεταγμένοι». —
»Ἐτετάχοντο: ὁμοίως». — »Ἐτετεύχαστο: πεποίηκεν".
Τὸ ἐτετάχοντο καὶ τὸ ἐτετεύχαστο εἶνε πλημμελεῖς γραφαὶ
τοῦ ἐτετάχατο. Πρβ. Πειρισῶνα Μοῖρ. σελ. 154. Ἴδε καὶ Τόμ.
Β', σ. 2 »Ἐανται: κάθηνται" ἀντὶ τοῦ ἕαται καὶ σ. 172 »Ἐπι-
τετράφανται: ἐπιτετραμμένοι εἰσίν" ἀντὶ τοῦ ἐπιτετράφα-
ται. Καὶ ἐν Τόμ. Α', σ. 236 λέγεται »Ἀπεσπάδαντο: ἀπέστη-
σαν", ὑπερὸ Λοβέκκιος Σοφοκλ. Αἴ. σελ. 405 ἐκδ. β' καὶ *Elem.*
Τόμ. Α', σελ. 486 μετέβαλεν εἰς ἀπεσπάδατο. Φαίνεται δ' ὅτι δύο
ὑπερσυντελικῶν ἐρμηνεῖαι τοῦ ἐτετράφατο καὶ τοῦ ἐτετάχατο
συνελλοῦσαι κακῶς εἰς ἓν ἐτέθησαν ὡς διττὴ ἐρμηνεῖα μόνου τοῦ ἐτε-
τάχατο. Ἀντὶ τοῦ »ἐτετεύχαστο: πεποίηκεν" ὁ Κουστῆρος
καὶ ὁ Ἀλβερτος ἔγραψαν »ἐτετεύχαστο: πεποιοῦμένοι ἦσαν". Τὸ

88, § 288 »Τὰ βαρύτονα ὑποδιαιροῦνται: α'. Εἰς καθάρῃ ἢ
Φωνηεντόληκτα, ὅσα πρὸ τοῦ ω ἔχουσι Φωνῆεν, οἷον λύω, τίω
[Ἀλλὰ διὰ τί, ὡ φίλη κεφαλή, ἀναφέρεις ὡς παράδειγμα τὸ
ποιητικὸν τίω; Δὲν ὑπάρχουσιν ἄλλα ρήματα εἰς ἰω καὶ παρὰ
τοῖς πεζολόγοις εὐχρηστα;], β'. Εἰς [ύγρῃ ἢ] ὑγρόληκτα, ὅσα
ἔχουσι συμφωνὸν ὑγρὸν πρὸ τοῦ ω, οἷον: κρίν-ω σπεῖρ-ω ἀγγέλλ-ω,
καὶ γ'. Εἰς ἀΦωνόληκτα, ὅσα ἔχουσιν ἀΦωνον πρὸ τοῦ ω, οἷον:
πεῖθ-ω τρέφ-ω κτλ.". Καὶ ὑγρόληκτα μὲν καὶ ἀΦωνόληκτα
δύναται τις ἀπλῶς νὰ λέγῃ ἄνευ τῆς προσθήκης τοῦ βαρύτονα·
διότι οὐδεμία ἐκ τούτου προέρχεται σύγχυσις· οὐχὶ ὅμως καὶ κα-
θάρῃ· διότι γίνεται σύγχυσις, ἅτε καὶ τῶν περισπωμένων καθσ-
ρῶν ὄντων.

(ἐ)τετεύχαστο ἴδε παρ' Ὀμήρῳ Ἰλ. Α, 808. Σ, 874 καὶ παρ' Ἡσίοδῳ Θεογ. 581. Πρβ. καὶ Μόσχ. Β', 43). Πλάτ. περὶ Πολιτ. Ζ', σ. 555, β': ἅπασαι τετράφασται. Ξενοφ. Ἄναβ. Δ', η', β: τί ἀντιτετάχασται καὶ χρήζουσιν ἡμῶν πολέμοιο εἶναι. Πολλοὺς τοιοῦτους τύπους βλέπει τις παρὰ τε ἄλλοις τῶν μεταγενεστέρων καὶ παρὰ Δίωνι τῷ Κασσίῳ, παρ' ᾧ καὶ τὰ ὅλως ἰωνικὰ εὐρίσκονται ὀνομάδασται, κεχωρίδασται, κτλ. Λουκιαν. Ἄληθ. Ἱστορ. Α', § 15 (Γόμ. Β', σ. 59 Ἰακβ.): ἐπὶ δὲ τούτοις οἱ Κερχροβόλοιο ἐτετάχαστο καὶ οἱ σκοροδομάχοιο. Ἀρριαν. Ἄναβ. Γ', η', β (ἐκδ. Διδ.): οἱ δ' ἀνάσπαστοιο Κᾶρες καὶ Σιτακινοιο σὺν Βαβυλωνίοιο ἐτετάχαστο. Γ', ια', 3: ἐπὶ δὲ τούτοις Πέρσαι ἐτετάχαστο. Γ', ια', 4: οἱ τε ἐκ Κοίλης Συρίας καὶ οἱ ἐκ τῆς μέσης τῶν ποταμῶν ἐτετάχαστο. Γ', ια', 5: οἱ τε ξυγγενεῖο οἱ βασιλέωο ἐτετάχαστο κτέ. Γ', ια', 6: προετετάχαστο δὲ ἐπὶ μὲν τοῦ εὐανύμοιο κτέ. Γ', ια', 7: οἱ τε Ἀρμενίων καὶ (οἱ) Καππαδόκων ἵππεῖο προετετάχαστο. Γ', ιβ', 3: οὗτοιο κατὰ ἄρματα τὰ δρεπανηφόροιο ἐτετάχαστο. Γ', ιβ', 4: οἱ τε Θρᾶκες ἐτετάχαστο κτέ. Δ', κγ', 1: ὅσοιο μὴ σὺν Ἡφαιστίωιο ἐτετάχαστο. Ε', ιβ', 1: Μελέαγροοιο τε καὶ Ἄτταλοοιο καὶ Γεργίας ἔξυ τῶο μισθοφόροιο ἵππεῦοιοιο τε καὶ πεζοῖοιο ἐτετάχαστο. Ε', ιγ', 2: οἱ γὰρ ἵππεῖοιο πρῶτοιο ἐτετάχαστο αὐτῶ ἐκβαίνειν. Ε', ιε', 7: ἐπὶ τούτοιοιο δὲ οἱ πεζοιοιο αὐτῶ ἐτετάχαστο. Ἀππιαν. Συριακ. 32: δρεπανηφόροιοιο τε ἄρματα . . . τετάχαστο. Μιθριδ. 43: αἱ ἐτετάχαστοιο ἐφεδρεύειν. Λιβυκ. 41: οὕτω μὲν οἱ πεζοιοιο διετετάχαστο τῶ Σικίωιοιο. Συριακ. 31: ὧδε μὲν δὴ διετετάχαστο Ῥωμαῖοιοιο. Μιθριδ. 95: ὧδε μὲν αὐτῶ διετετάχαστο οἱ στρατηγοιοιο. Συριακ. 15: ὧο δὲ αὐτοῖοιο τὰ ἐς τὴν ἀρχὴν συνετετάχαστο πάντα. 32: ἵππεῖοιο δ' ἐκατέρωθεν αὐτοῦ παρετετάχαστο. 34: καὶ ὅσοιοιο Ῥωμαίων αὐτῶ καὶ Ἰταλῶν παρετετάχαστο. Ἐμφυλ. Γ', 15: εἴ τινεοιοιο ἐφθάραστο ὑπ' ἐκείνων. Δ', 85: νῆεοιο δ' ἐκατέρωθεν ἴσαι διεφθάραστο. Ε', 99: διεφθάραστο δ' αὐτῶ νῆεοιοιο. 124: ὧο δὲ αὐτῶ διεφθάραστο πολλοιοιο . . . ὅσοιοιοιο διεφθάραστο (Πρβ. καὶ ἀγγεγέραστο Ἰβηρ. 40, ἀνεμεμίχαστο Λιβυκ. 40. Συριακ. 31. Ἐμφυλ. Β', 75). Αἰλιαν. περὶ Ζῴ. Γ', 15: μέσαι δὲ αὐτῶν αἱ νέοιοιο τετάχασται. Γ', 8: καὶ τῆοιο μὲν πρώτης τετάχασται οἱ νέοιοιο καὶ ἀπαλοιοιο. Φιλόστρ. Ἀπολλων. Α', 3 (σ. 5): καὶ διαθήκαι δὲ τῶ Ἀπολλωνίῳ γεγράφαται. Α', 24 (σ. 31): καὶ οἱ τάφοιοιο δὲ οἱ ἀρχαῖοιοιο σφῶν ὁ δεῖκα τοῦ δεῖνοοιοιο γεγράφα-

ται. Β', 20 (σ. 71): γεγραφαται δὲ ὀρειχάλκῳ καὶ ἀργύρῳ κτέ. Εἰκόσ. Α', 9 (σ. 776): καὶ γὰρ δὴ κάκεινοι γεγραφαται. Ἀπολλων. Ζ', 39 (σ. 519): καὶ ἀναγεγραφαί τισιν. Φιλόστρ. Νεώτ. Εἰκόσ. 5 (σ. 866): οἷα θρηνοῦντες τὸν Μαρσύου γεγραφαται. 9 (σ. 872): γεγραφαται δὲ ὁ μὲν ὑβριστικῶς ἐπιτωλάζων κτέ. 17 (σ. 888): γεγραφαται δὲ ἡ μὲν Δηϊάνειρα κτέ. Κλήμ. Ἀλεξ. Παιδαγωγ. Β', σ. 224 Ποττ.: τὰ τῶν παλαιῶν συμπτώματα . . . εἰς τὴν ἡμετέραν ἀναγεγραφαται νοουθεσίαν, κτλ. (Ἴδε Σχαιφῆρον Γρηγ. Κορ. σελ. 484 κίξ.). Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. ΙΖ', 1, 2: οἱ πρὸς πάντα συνειλέχαστο. ΙΘ', α', 15: δορυφόροι δὲ ἦσαν οὗτοι ὁμώνυμοι τῷ ἔθνει ἀφ' οὗ κατεiléχαστο. Δίων Κάσσ. ΜΘ', 30: ἐν μέσῳ τοῦ στρατεύματος τετάχασται. ΑΖ', 26: οἱ ὑπατοὶ τότε παρὰ τῆς βουλῆς προσετέταχαστο. ΜΒ', 45: αἱ τῷ τῆς Βιθυνίας νομῶ προσετέταχαστο. ΜΖ', 20: ἄς προσετέταχαστο. ΜΑ', 60: πεζοὶ . . . ἐπ' αὐτὸ τοῦτο συνετέταχαστο. ΜΗ', 56: ἐξωπλισμένοι παρετέταχαστο. ΑΗ', 55: οἱ δὲ καὶ ἐπ' αὐτῷ τῷ ποταμῷ συνειλέχασται (Πρβ. Σχαιφῆρον Γρηγ. Κορ. σελ. 485). ΜΗ', 22: πολλοὶ γὰρ καὶ τῶν τοιούτων ἐς τὸ βουλευτήριον . . . κατελεléχαστο. ΛΘ', 5: ἐπειδὴ δὲ οὗτοί τε κατεστράφαστο. ΜΘ', 36: καὶ οἱ ἄλλοι κατεστράφαστο. Νς', 32: κληρονόμοι μὲν δὴ οὗτοι ἐγεγραφατο. ΝΓ', 26: οἱ πλείους αὐτῶν ἐσεγεγραφατο. ΝΔ', 14: ἐπειδὴ τε πολλοὶ καὶ ὡς διεγεγραφατο. ΝΘ', 6: ἐς ὃν ἀπεδέδειχαστο (Πρβ. καὶ ἀνομάδαται ΑΖ', 16. ΜΘ', 56. ΝΕ', 23, κεχωρίδαται ΑΖ', 17, παρεσκευάδαται Ν', 29, νενομίδαται ΝΑ', 23, διακεκρίδαται ΜΒ', 5, ἐστάλατο ΛΘ', 15. Ἄριστα οὕτως ἀπτικίξει ὁ Κάσσιος, ὅστις ἐν ΝΕ', 12 λέγει «καὶ τῶν Ἑλλήνων δὲ τινες, ὧν τὰ βιβλία ἐπὶ τῷ ἀπτικίσειν ἀναγινώσκομεν, οὕτως αὐτὸ ἐκάλεσαν»). Πρβ. καὶ Εὐστάθ. Ἰσμίν. καὶ Ἰσμιν. Β', 2: παρθένοι τέτταρες ἐγεγραφατο στοιχηδόν. Β', 3: οἱ δὲ γε δάκτυλοι πρὸς τὸ παρθεϊκὸν ἐγεγραφατο. Δ', 16: τέλος κρατῆρες πρὸς ἐγεγραφατο, κτλ.

Παρατηρητέον πρὸς τούτοις ὅτι ἐν τῇ τοῦ Βερναρδάκη γραμματικῇ ἡ εὐκτική τοῦ παθητικοῦ ἀορίστου σχηματίζεται οὕτω: λειφθείην, λειφθείης, λειφθείῃ· λειφθείητον, λειφθείήτην· λειφθείημεν, λειφθείητε, λειφθείησαν καὶ λειφθείεν. Ἀλλὰ διὰ τί τοῦ μὲν τρίτου πληθυντικοῦ προσώπου ἀναφέ-

ρονται ἀμφότεροι οἱ τύποι, τοῦ δὲ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου μόνος ὁ ἐκτενέστερος, ὡς καὶ τοῦ δυϊκοῦ δευτέρου καὶ τρίτου; Αὐτὸς ὁ Βερναρδάκης ἐν σελ. 99, § 322 λέγει »Αἱ ἐν τῇ εὐκτικῇ καταλήξει τοῦ παθητικοῦ ἀορίστου πάσχουσι καὶ συγκοπὴν ἐν τῷ δυϊκῷ καὶ πληθυντικῷ: εἶπον, εἶτην, εἶμεν, εἶτε ἀντὶ τῶν: εἶητον εἶήτην, εἶημεν εἶητε. Ἡ τοῦ γ', πληθ. εἶσαν εἶνε σπανιωτέρᾳ τῆς εἶαν. Οὐκ ὀλίγα παραδείγματα τοῦ βραχυτέρου τύπου παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς εὑρίνται τοῖς τε ποιηταῖς καὶ τοῖς πεζολόγοις. Λίσχολ. Πέρσ. 786: οὐκ ἂν Φανεῖμεν πήματ' ἔρξαντες τόσα (Ἴδε περὶ τοῦ χωρίου τούτου Δαβησίου *Miscell. Crit.* σελ. 597 ἐκδ. Κιδδ.). Εὐριπ. Ἴφιγ. Ταύρ. 1025: ὡς δὴ σκότος λαβόντες ἐκσωθεῖμεν ἄν; 1028: οἶμοι, διεφθάρμεσθα· πῶς σωθεῖμεν ἄν; Ἡρακλειδ. 174: ἐν ᾧ διεργασθεῖτ' ἄν. Ἑλέν. 771: δις δὲ λυπηθεῖμεν ἄν. 815: ἢ μόνῃ σωθεῖμεν ἄν. 1047: ἢ σωθεῖμεν ἄν. Τρω. 1244: οὐκ ἂν ὑμνηθεῖμεν ἄν. Ἀριστοφ. Βατρ. 1450: εἰ... τοῦτοισι χρησαίμεσθ', ἴσως σωθεῖμεν ἄν (Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις φέρεται καὶ σωθειμεν ἄν καὶ σωθῶμεν ἄν καὶ χρησαίμεσθα, σωθειμεν ἄν. Ἴδε Δαβησίου *Miscell. Crit.* σελ. 452 Κιδδ. Πρβ. καὶ Φρίσχιον Ἀριστοφ. Βατρ. σελ. 439 προτιμῶντα τὴν γραφὴν χρησαίμεσθα, σωθειμεν ἄν). Σφηξ. 484: ἄρ' ἄν, ὦ πρὸς τῶν θεῶν, ὑμεῖς ἀπαλλαχθεῖτέ μου; ¹⁾ Πλάτ. Εὐθύφρ. σ. 7, β': ταχύ ἂν ἀπαλλαγεῖμεν (Σχολ. »Ἀττικὸν ἢ συγκοπὴ τοῦ η ἢ κατὰ κρᾶσιν. Ὁ Ἰραχίγιος ἔγραψε διαλλαγεῖμεν). σ. 7, γ': διακριθεῖμεν ἄν. Θεαιτ. σ. 195, δ': ἴππον οὐκ ἄν ποτ' οἴηθεῖμεν εἶναι. σ. 200, δ': ἡμιστ' ἄν

¹⁾ Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ποιηταῖς μόνος ὁ ἄνευ τοῦ η τύπος τοῦ παθητικοῦ ἀορίστου εὑρίνται, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. Β, 126, Γ, 102, κτλ.). Καὶ τὸ τοῦ Μενάνδρου ἀπέσπασμα (Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 574, σ. 219 Διδ. Σουῖθ. Τίμ. Α', Μέρ. α', σ. 559 Βερν.) »Οὐχ ὄθεν ἀπωλόμεσθα σωθειμεν ἄν;» ἀνέγνω ὁ Πόρρων (Ἀριστοφαν. σελ. 80) »Οὐχ· ὄθεν ἀπωλόμεσθ' ἴσως σωθεῖμεν ἄν. Ὁ Δοβραῖος (Πόρρων. *Miscellan.* σελ. 382) προτείνει νὰ γραφῆ »Οὐχ ὄθεν ἀπολλύμεσθα, καὶ σωθεῖμεν ἄν. Ἀλλὰ προκριτωτέρᾳ εἶνε ἡ γνώμη τοῦ Μαινακίου (Μενάνδρ. καὶ Φιλῆμι Δειψ. σελ. 272) καὶ τοῦ Κοβήτου (*Var. Lect.* σελ. 528) νομιζόντων ὅτι ὑπὸ τοῦ Μενάνδρου ἔγραψεν »Οὐχ ὄθεν ἀπωλόμεσθα καὶ σωθεῖμεν ἄν;» (Πρβ. καὶ Βοιμέλιον Δημοσθέν. κατ' Αἰσχίν. σελ. XVII, § 150).

ἡμῶν αὐτοῖς ἐναντιωθεῖμεν. Σοφιστ. 249, ε': δικαίως ἂν ἐπερωτηθεῖμεν. σ. 260, α': φιλοσοφίας ἂν στέρηθεῖμεν. Φιλήβ. σ. 44, δ': εἰ βουλευθεῖμεν ὅπου οὐκ εἶδους τὴν φύσιν ἰδεῖν ("Ἴδε καὶ σ. 44, ε'). Ἄλκιβ. Α', σ. 111, δ': εἰ βουλευθεῖμεν εἰδέναι ("Ἴδε καὶ σ. 111, ε'). σ. 128, δ': ποῖα ποτ' ἂν ἡμῶν αὐτῶν ἐπιμεληθεῖμεν; σ. 152, β': ὄντιν' ἂν τρόπον ἐπιμεληθεῖμεν ἡμῶν αὐτῶν. Πολιτ. σ. 298, α': εἰ πάντες περὶ αὐτῶν διανοηθεῖμεν. σ. 304, ε': καὶ πῶς ἂν ἄτεχνον διανοηθεῖμεν; Μίν. σ. 521, δ': τί ἂν ἀποκρινάμενοι οὐκ ἂν αἰσχυνοθεῖμεν; Συμποσ. σ. 219, ε': ὅποτε γοῦν ἀναγκασθεῖμεν ἀποληφθέντες που. περὶ Νόμ. Ζ', σ. 791, δ': ὁπότερον βουλευθεῖμεν τῷ νεογενεῖ. Ι', σ. 898, β': οὐκ ἂν ποτε φανεῖμεν φαῦλοι δημιουργοί ('Ἐν Δ', σ. 712, γ' φέρουσι πάντα τάντιγραφα «ὡς γ' ἡμεῖς ἂν οἰηθεῖμεν»· ἀλλ' ἐν ἐνὶ αὐτῶν ὑπὲρ τὸ οἰηθεῖμεν εἶνε γεγραμμένον ἐκ διορθώσεως οἰηθεῖμεν, ὅπερ εὖ ποιῶν παρέλαβεν ὁ Βεκκῆρος. Ὁ Ἰρσχιγίος ἔγραψεν ἐν Ἀπολογία σ. 17, α' «ὡς χρῆν ὑμᾶς εὐλαβεῖσθαι μὴ ὑπ' ἐμοῦ ἐξαπατηθεῖθ' ὡς δεινοῦ ὄντος λέγειν» ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις ἐξαπατηθῆτε). Ἰσοκράτ. Πανηγυρ. § 99: εἰ τῶν κακῶν πλεῖστον μέρος μετασχόντες ἐν ταῖς τιμαῖς ἔλαττον ἀξιώθεῖμεν καὶ τότε προταχθέντες ὑπὲρ ἀπάντων νῦν ἐτέροις ἀκολουθεῖν ἀναγκασθεῖμεν. § 160: τί γὰρ ἂν βουλευθεῖμεν κτέ.; πρὸς Φίλιππ. § 97: καὶ μὴν εἰ βουλευθεῖμεν ἐξετάσαι. Ἀρχιδ. § 47: εἰ μνησθείμεν¹⁾, ἐπὶ μὲν τοῖς γεγενημένοις ἂν λυπηθεῖμεν. περὶ Εἰρήν. § 18: τί ἂν ἐν τῷ παρόντι γενέσθαι βουλευθεῖμεν ἡμῶν. § 24: πολλοὺς ἂν τόπους τοιούτους κατασχεῖν δυνηθεῖμεν. § 63: ὡς δ' ἂν τάχιστα πρὸς τὸ τοιοῦτοι γενέσθαι παιδευθεῖμεν. § 69: πῶς ἂν ταύτην ἐκ τῆς παρουσίας ἀπορίας κτήσασθαι δυνηθεῖμεν; § 89: φανεῖμεν ἂν μικροῦ δεῖν ἀντηλλαγμένοι. § 153: οἴσουςπερ ἂν περὶ τῶν ἰδίων ἡμῶν εἶναι βουλευθεῖμεν. Παναθην. § 236: καὶ συνιδεῖν δυνηθεῖμεν ἂν. περὶ Ἀντιδόσ. § 84: καὶ χρησιμώτεροι φανεῖμεν ὄντες. § 154: ὑπενεργεῖν ἂν δυνη-

¹⁾ Ὁ ἐκτενέστερος τύπος εὔρηται παρ' Ἰσοκράτει καὶ ἀλλαχού. Ἀρχιδ. § 57: μνησθείμεν. Βουσίρ. § 20: βουλευθείμεν. περὶ Εἰρήν. § 69: δυνηθείμεν. περὶ Ἀντιδόσ. § 218: ἡσθείμεν. Λίγυνητ. § 16: πεισθείητε. Ἴσως δὲ καὶ ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις ὁ βραχύτερος πρέπει ν' ἀποκατασταθῇ.

θεῖμεν. § 158: οὐδ' ἡμεῖς εὐρεθεῖμεν ἄν. § 171: οὕτως ἔχοντες ἄν εὐρεθεῖμεν. § 219: ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἄν θαυμάσθεῖμεν. . . ἀλλὰ πολὺ ἄν μᾶλλον καταφρονηθεῖμεν καὶ μισηθεῖμεν. Εὐστάθ. σ. 1907, 45 ἠέχρηται δὲ (ὁ Ἡρακλείδης) τὸ εἶτε ἀντὶ τοῦ εἶητε λέγων ὅτι ἡ ἀρχαία Ἀθῆς τὰ εὐκτικὰ συγκόπτει κατ' ἕξαρσιν [Κάλλιον ἐξήρσεσιν] μιᾶς συλλαβῆς τὸ τε κοσμηθεῖμεν καὶ διακριθεῖμεν ἀκολουθῶς δὲ καὶ τὸ εἶημεν κοσμηθεῖμεν καὶ διακριθεῖμεν καὶ εἶμεν λέγοντες καὶ τὰ τούτων δευτέρα κοσμηθεῖτε καὶ διακριθεῖτε καὶ εἶτε". Θωμ. Μάγιστρ. σ. 54, 18 » Βλαβεῖμεν. βλαβεῖτε. βλαβεῖεν, οὐχὶ βλαβεῖμεν, βλαβεῖητε, βλαβεῖσαν· οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἐν πᾶσι πληθυντικοῖς τῶν εὐκτικῶν βαρυτόνων τε καὶ περισπωμένων καὶ τῶν εἰς μι παραληγομένων τῶ η [παραληγομένων τὸ η Βρεδόβιος Διαλ. Ἡροδ. σελ. 337] ἀποβάλλουσιν αὐτό, οἷον τυφθεῖμεν, ποιοῖμεν, βαῖμεν. Πλὴν φυλάττεσθαι δεῖ τὸ κακόφωνον, ἵνα ἄν τύχη, ὡς ἐπὶ τοῦ βαῖτε καὶ σταῖτε καὶ τῶν ὁμοίων". Μαῖρ. σ. 93 » βαλεῖμεν, βαλεῖτε, βαλεῖεν Ἀττικῶς, βαλεῖμεν, βαλεῖητε ἑλληνικῶς" (Γραπτίον βλαβεῖμεν, κτλ. Ἴδε Κόβητον Νου, Lect. σελ. 494). Τοῦ μὴ συγκεκριμένου πληθυντικοῦ τρίτου προσώπου τοῦ παθητικοῦ ἀρίστου ἰκανὰ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς εὐρηταί παραδείγματα. Θουκυδ. Α', 38: ὡς οὐκ ἐπὶ τῇ κακῶς πάσχον ἐκπεμφθεῖσαν. Β', 43: ὁπότε καὶ πείρα του σφαιλεῖσαν. Γ', 42: ἐλάχιστα γὰρ ἄν πεισθεῖσαν ἀμαρτάνειν. ε', 64: ἢ κατὰ γῆν ἰόντες γνωσθεῖσαν. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Β', α', 8: πολὺ γὰρ ἄν θῶπτεν οἱ ἐλίγοι ὑπὸ τῶν πολλῶν τετρασκόμενοι ἀναλωθεῖσαν. Η', κ', 2: ἢ ποῖοι οἴκοι σωθεῖσαν (ἄν); Ἀναβ. Γ', δ', 29: δεδαικότες μὴ ἀποστμηθεῖσαν. Γ', δ', 35: εἰλυθεῖσαν. Δ', γ', 21: δεικνυτες μὴ ἀποκλεισθεῖσαν. Ε', ζ', 20: ὅπως ἄν ταφείησαν οἱ τῶν Ἑλλήνων νεκροί. Ἑλλην. Α', γ', 17: καὶ ὅπως ἄλλαι ναυπηγηθεῖσαν. Β', γ', 18: μὴ συρρυείησαν πρὸς αὐτὸν οἱ πολῖται. Β', δ', 28: εἰ τῶν ἐπιτηδεῶν ἀποκλεισθεῖσαν. Δ', β', 18: ἵνα μὴ διασπασθεῖσαν. Δ', η', 15: μὴ ἀναγκασθεῖσαν ἀφεῖναι κτλ. Ε', α', 29: μὴ ὡς πρότερον καταπολεμηθεῖσαν. ε', ε', 25: εἰ μόνον φανεῖησαν εἰς τὴν χώραν. ε', ε', 34: ὑφ' ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνης προκριθεῖσαν. ε', ε', 42: εἰ κακοὶ φανεῖησαν περὶ ὑμᾶς.

Ζ', α', 39: οὐκ ὁμούμενοι ἀλλ' ἀκουσόμενοι πεμφθείησαν. Δημοσθ. πρὸς Πολυκλ. § 16, σ. 1211: εἴ ποτε λειφθείησαν ὑπ' ἐμοῦ (κατὰ Νεαίρ. § 124, σ. 1387: καὶ εἴ τι ἐκ τῶν βασάνων βλαφθείησαν οἱ ἄνθρωποι, ἀποστίνειν ὅτι βλαβείησαν). Πρβ. καὶ Ἀριστοτ. Ἀναλυτ. Πρωτ. Α', ιθ', 4 καὶ 6: εἰ δ' ἀμφότεραι στερητικά τεθείησαν, Μετεωρολ. Δ', ιβ', 5: καθάπερ καὶ αὐλοὶ λίθινοι λεχθείησαν (ἄν). Θεόφρ. περὶ Λίσθησ. ΙΔ' (Ἀποστ. Α', 80): εἰ τεθείησαν οὕτως, ὥστ' ἐπισκιάζειν, κτλ. "Ἄλλοτε ἀκριβέστατα θὰ διαλάβωμεν περὶ τε τοῦ ἐκτενεστέρου καὶ τοῦ βραχυτέρου τύπου τῆς εὐκτικῆς κατὰ τὰ δυϊκὰ καὶ πληθυντικά οὐ μόνον τοῦ παθητικοῦ ἄοριστου ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐνεστώτος καὶ ἄοριστου τῶν εἰς μι καὶ τοῦ παρκειμένου τοῦ κατὰ τὰ εἰς μι ἐν τῇ εὐκτικῇ σχηματιζομένου.

Ἐν τῇ τοῦ Γ. Χρυσοβέργη γραμματικῇ (Παρθ. Ἐγχειρ. Ἑλλην. Γραμματ. σελ. 45) ὑπάρχει ἡ ἑξῆς σημείωσις: »τοῦ ἄγνουμι [ἄγω] ἡ αὐξήσις εὐρίσκεται καὶ εἰς τοιοῦτους σχηματισμοὺς, οἵτινες δὲν ἐπιδέχονται αὐξήσιν· οἶον, κατσαγῆς [καταγῆς] Λυσί. καὶ Πλάτ. κατσαῆξαντες. βλ. καὶ τὴν Καιν. Διαθήκ. Ματθ. ΙΒ'. 20. Ἰωάν. ΙΘ'. 31¹). εὐρίσκεται ἐν τούτοις ἐνίοτε καὶ ὁ κανονικὸς τύπος· οἶον, ἤξα, ἄξαι, ἄξαις· ὡς, προσῆξαν (Θουκ. Β'. 97) ἄξαι (Ἀντιφῶν 5, 36). κατᾶξαντες (Ξενοφ. Ἑλλ. Β'. 2. 20)".

Διαλαμβάνων ὁ σοφὸς γραμματικὸς ἐν τῇ σημείωσει ταύτῃ περὶ τῆς αὐξήσεως τοῦ ἄγνουμι καὶ διδάσκων ὅτι ὑπάρχει καὶ ἐν σχηματισμοῖς αὐτοῦ ἀνεπιδέκτοις ἄλλως αὐξήσεως ἐπιφέρει ἔπειτα ὅτι ἐνίοτε εὐρίσκεται καὶ ὁ κανονικὸς τύπος ἤξα, ἄξαι,

¹) Ἐν μὲν τῇ τοῦ Ματθαίου ρήσει κεῖται ὁ μέλλων κατσαῆξει («κάλαμον συντετριμμένον οὐ κατσαῆξει καὶ λίνον τυφόμενον οὐ σβέσει». Πρβ. καὶ Ἀπολλινάρ. Μεταφρ. Ψαλμ. ΜΔ', 25), ἐν δὲ τῇ τοῦ Ἰωάννου ὁ ἄοριστος κατσαγῶσιν («ἵνα κατσαγῶσιν αὐτῶν τὰ σκέλη»). Ὡμῶς ὁ Μάγιστρος ἀποφαίνεται ὅτι ἀντὶ τοῦ κατσαγῶσι(ν) πρέπει νὰ γραφῆ κατσαγῶσι(ν) σ. 192, 10 »Ὡστε καὶ ἐν Εὐαγγελίῳ κατσαγῶσι δεῖ λέγειν, ὡς τετύπωσιν, οὐ κατσαγῶσι». Χάριν οὐ μικρὰν θὰ ὀφείλομεν τῷ Μαγίστρῳ, ἂν μὴ ἐκίνοι τὸ κακὸν τὸ εὐ κείμενον μηδ' ἐπειρᾶτο ὄλως τὴν βάρβαρον τοῦ Εὐαγγελίου γλῶσσαν κατὰ τὴν θλίαν τῶν Ἑλλήνων φωνῆν νὰ κανονίσῃ. Βαρβαρίζειν δ' ἔστι. δοκῶ. τοῖς βαρβάροις.

ἤξιας παρτιθέμενος τρία μαρτύρια, τὸ τοῦ Θεουκιδίδου προσήξαν, τὸ τοῦ Ἀντιφῶντος ἤξει καὶ τὸ τοῦ Πανοφῶντος κατάξαντες(-ας). Ἀλλὰ τί κοινὸν ἔχουσι τὰ παραδείγματα ταῦτα πρὸς τὸν ἀρίστον τοῦ ἄγνουμι; Ἀναφέρουσι μὲν καὶ ἄλλοι αὐτὰ ἄλλ' εἰς πίστωσιν τῆς παρὰ τοῖς παλαιοῖς χρήσεως τοῦ πρώτου ἀρίστου ἤξια τοῦ ῥήματος ἄγω ἀντὶ τοῦ ἡγαγον· ὁ δ' ἀπροβούλευτος Χρυσοβέργης ἰδὼν αὐτὰ παρὰ τινι ὡς εὕρημα μέγα ἀσπασάμενος ταχέως καὶ ἀπερισκέπτως ἀρπάσας οὐδὲν ὑποπτεύσας οὐδ' ἐπιστήσας ὄλως τὴν διάνοιαν μετεχειρίσθη εἰς ἀπέδειξιν τῆς ἐνίστα χρήσεως τοῦ κανονικοῦ τύπου τοῦ ἀρίστου τοῦ ἄγνουμι! Πολλὰ τὰ δεινὰ κούδεν ἀνθρώπου δεινότερον πέλει! Ἀλλὰ μετεχειρίζοντο ἕντως οἱ παλαιοὶ τοὺς μετ' αὐξήσεως τύπους τοῦ ἄγνουμι (κατάγνουμι) καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ἐγκλίσει πλὴν τῆς ὀριστικῆς καὶ ἐν τῇ μετοχῇ ἢ τοῦ ἄγω τὸν πρῶτον ἀρίστον ἤξια (προσῆξαν, κατῆξαν, κτλ.); Ἄν εἰς τὴν πολλὴν καὶ ἀναμφίλεκτον ἀποβλέψωμεν χρήσιν καὶ τὴν φύσιν αὐτὴν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης περὶ ὀλίγου ποιούμενοι τάντιγραφα, ἅτινα παντοδαπῶν ἄλλων ἀμαρτημάτων γέμοντα οὐδὲ τούτων τῶν βαρβαροφωνιῶν ἀπηλλαγμένα εἶνε, οὐδὲν ἄλλο νὰ εἴπωμεν δυνάμεθα εἰ μὴ ὅτι ἀμφοτέρων ἢ χρήσις εἶνε ξένη τῶν παλαιῶν παρὰ μόνοις τοῖς μεταγενεστέροις καθ' ὑπόστασιν ὑπάρχουσα τοῖς διαφθορεῦσι τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης. Ἴνα δὲ τὸ πρῶγμα φανερώτερον καταστῆ, ἀναγκαῖον εἶνε μετὰ τινος ἀκριβείας νὰ ἐξετασθῶσι πρῶτον μὲν τὰ κατὰ τὸν ἀρίστον τοῦ ἄγνουμι, ἔπειτα δὲ καὶ τὰ κατὰ τὸν πρῶτον ἀρίστον τοῦ ἄγω.

Κατεαγείς ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Χρυσοβέργης ἐκ τοῦ Λυσίου καὶ τοῦ Πλάτωνος καὶ κατεᾶξαντες [ἐκ τοῦ Λυσίου]. Κατεαγείς παρὰ Πλάτωνι οὐδαμοῦ κεῖται, ἀλλὰ κατεαγῆναι ἐν Γοργία σ. 469, δ', ἀνθ' οὗ νῦν ὀρθῶς ἐξ ἀντιγράφων ἀναγκασκεται κατεαγῆναι· »κἄν τινα δόξη μοι τῆς κεφαλῆς αὐτῶν κατεαγῆναι». Τὰ χωρία τοῦ Λυσίου εἶνε τὰ ἐξῆς. Πρὸς Σίμων. § 40 »πολλὰ ὕβρισμένος ὑπὸ Σίμωνος καὶ κατεαγείς τὴν κεφαλὴν ὑπ' αὐτοῦ». § 42 »ἔτυχον ἀλλήλων κατεᾶξαντες τὰς κεφαλὰς». Ὁ Δοβραῖος *Adversar.* Τόμ. Α', σελ. 198 κελεύει ν' ἀναγνωσθῆ καταγείς ἀντὶ τοῦ κατεαγείς καὶ κατᾶξαντες ἀντὶ τοῦ κατεᾶξαντες. Τὸ κατεαγείς εἶνε καὶ ὑπὸ τοῦ διορθωτοῦ τοῦ λαυρεντικανοῦ κᾶδικος εἰς καταγείς μεταβεβλημένον. Ὁ πολλὸς Κόβητος *Orat. de Art. Interpret.* σελ. 91 θέλει νὰ γραφῆ καταγῶς ἀντὶ τοῦ κατεαγείς, ἀλλ' ἐν τῇ ἐκδέ-

σει τοῦ Λυσίου (σελ. 38) γράφει καταγείσθαι. Θωμ. Μάγιστρος. σ. 191, 8 »Κατεαγέσθαι καὶ καταγῆσθαι καὶ κατᾶξαι. Πλάτων ἐν Γοργίᾳ κἄν τινα δόξῃ μοι τῆς κεφαλῆς αὐτῶν κατεαγέσθαι δεῖν, κατεαγῶς ἔσται αὐτίκα. Οὐ κατεαγῆσθαι οὐδὲ κατεᾶξαι· βάρβαρα γὰρ ἀμφότερα». Ὁρθότατα ταῦτα ὁ Μάγιστρος διδάσκει. Ἄξω, κατᾶξω, κτλ. ἔλεγον οἱ παλαιοί, οὐχὶ ἐᾶξω, κατεᾶξω, κτλ. Ἰλ. Ε, 161: ὡς δὲ λέων ἐν βουσί θορῶν ἐξ αὐχένα ἄξῃ πόρτιος ἢ βοός. Ζ, 306: ἄξον δὴ ἔγχος Διομήδεος. Φ, 178: τὸ δὲ τέτρατον ἤθελε θυμῷ ἄξαι ἐπιγνάμψας δόρυ μείλινον Αἰακίδαο. Ζ, 40: ἀγκύλον ἄρμα ἄξαντ' ἐν πρώτῳ βυμῷ¹⁾. Ἡσιόδ. Ἔργ. 434: εἴ χ' ἕτερον γ' ἄξαις (Ὁρθότερον εἶνε τὸ ἕτερον ἄξαις, δηλ. ἕτερον Ἰάξαις). 440: οὐκ ἂν τῶγ' ἐρίσαντ' ἐν αὐλακί καμ μὲν ἄροτρον ἄξειαν (Πρβ. καὶ 666 »οὔτε κε νῆα καυᾶξαις» καὶ 693 »ἄξουα καυᾶξαις», ὅπερ οὐδὲν ἄλλο ἢ καὶ Ἰάξαις ἀντὶ τοῦ κατ-Ἰάξαις ἐκ τοῦ κατᾶξαις²⁾). Πρβ. εὐαδεν ἀντὶ τοῦ Ἰάξαις ἀδεν καὶ αὐερύω ἀντὶ τοῦ Ἰάξαις ἐκ τοῦ ἀνερύω, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀναξαις). Εὐριπ. Ἑλέν. 1398: ὁ δὲ ζῦγ' ἄξαις. Ἰκτ. 508: ἦν αὐξεῖν χρεῶν καὶ μὴ κατᾶξαι. Φρύνη, παρ' Ἀθηναίῳ Β', σ. 52, γ': οὐκ ἂν δυναίμην καξίαν ἀμυγδάλην κατᾶξαι. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 928: ἵνα μὴ καταγῆ φορούμενος

¹⁾ Ἐν τῷ εἰς Ἀπόλλωνα Πύθιον ὁμηρικῷ ὕμνῳ εἰχ. 57 φέρουσι πάντα τὰντίγραφα καὶ δὲ κεν ἄρματ' ἄγῃσιν ἐν ἄλσει δεινρήνεντι», ἀνθ' οὗ ὁ Βαρνεσίος εἰκασεν »εἰ δὲ κεν ἄρματ' ἄγῃσιν», ἀποδεξαμένου καὶ τοῦ Βαουμειστήρου. Ὁ πολὺς Κόβητος Μνημοσ. Τόμ. ΙΑ', σελ. 298 προτείνει νὰ γραφῆ »εἰ δὲ κεν ἄρματ' ἀγῆσιν» ἐκ τοῦ ἐᾶγῃν, δηλ. ἐὰν δὲ τὰ ἄρματα καταγῆ.

²⁾ Οἰκονόμ. περὶ Γνησ. Προφ. τῆς Ἑλλ. Γλώσσ. σελ. 148 »Βάγω, βάγος (Λάκωνες) = Ἰάγω, ἄγω (ἀγνύω, ὄθεν), καυᾶξαις (Ἡσιόδ. Ἔργ. 606, ὡς ἐκ τοῦ καυᾶξω, καυᾶγω = καυῶξω, καυᾶξω = κατ-βάγω, καταβάγω, καταἸάγω, ἀντὶ κατᾶγω· ὡς, κάββαλεν = κάτβαλε, κατέβαλε)». Οὗτοςί μοι βόρβορος φαίνεται πατοῦντι. Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλοῦστατον καὶ εὐκολώτατον νὰ διδαχθῆ. Τίς ἀνάγκη τοσοῦτος ὄχλος τερατωνῶν καὶ βδελυρῶν τύπων νὰ κινῆται καὶ ν' ἀνακινῆται, καυᾶξω καὶ καυᾶγω κτλ.; Δὲν ἦτο ἱκανὸν νὰ λεχθῆ »βάγνυμι, βάγος, καυᾶξαις = καἸάξαις = κατἸάξαις, καταἸάξαις, ὡς κάββαλεν = κάτβαλε, κατέβαλε»;

(Ὁ στίχος οὗτος νομίζεται ὑπὸ πολλῶν ὡς παρεμβεβλημένος). 932: ὅπως ἂν μὴ φέρων κατὰξῆ. 944: οὐκ ἂν καταγεῖη ποτ' (Ὁ Κόβητος γράφει καταγεοῖη ἀντὶ τοῦ καταγεῖη ὡς μαχομένου πρὸς τὸ μέτρον. Ἴδε καὶ Ἄλβ. Μυλλήρον Ἀριστοφ. Ἀχαρν. σελ. 179 κέξ. γράφοντα κατὰξείας, εὐφυῶς πάνυ!). 1166: εἶτα κατὰξείε τις αὐτοῦ μεθύων τὴν κεφαλὴν Ὀρέστης μαινόμενος (Ὁ Μεινέκιος ἀκολουθῶν τῷ Δινδორφίῳ γράφει πατάξείε). Λυσιστρ. 357: οὐ περικατᾶξαι τὸ ξύλον κτέ. (Παρ' Ἀλκίφρονι Γ', 45, 2 ἀναγινώσκεται »ἀκούω γὰρ τὸν καταπύγονα καὶ θηλυδρίαν περικατεᾶξαι σοὶ τὴν φιάλην». Ἄλλ' ὁ Μεινέκιος ἔγραψε περικατᾶξαι. Ἴδε τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἔκδοσιν τοῦ Ἀλκίφρονος σελ. 142. Πρβ. καὶ Θησαυρ. Στεφάν. Παρισ. Τόμ. 5', σελ. 841). Ἀποσπ. παρ' Ἀθηναίῳ Β', σ. 55, α': ἄγε νῦν τὰς ἀμυγδαλαῖς λαβὼν τασθὶ κάταξον τῇ κεφαλῇ σαυτοῦ λίθω (Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις τὴν κεφαλὴν, ὅπερ διώρθωσεν ὁ Δοβραῖος Ἀριστοφ. Πλούτ. σελ. 38. Πρβ. καὶ *Adversar.* Τόμ. Β', σελ. 297). Ἀποσπ. παρὰ Πολυδεύκει Β', 39: ἴνα μὴ καταγεῖη τὸ σκάφιον πληγεὶς ξύλω. Πλάτ. Φαίδ. σ. 86, α': ἐπειδὴν οὖν ἢ κατὰξῆ τις τὴν λύραν κτέ. Κρατύλ. σ. 389, α': ἂν καταγεῖη αὐτῷ ἢ κερκίς ποιοῦντι (Ἐπάρχει καὶ γραφὴ καταγεῖη καὶ κατεγεῖη¹). Πρβ. καὶ Θεόφραστ. περὶ Μικρολογ.: οἰκέτου χύτραν ἢ λοπάδα κατὰξῆ αὐτος. Ἐπιγρ. παρὰ Βοικκίῳ 545: εἰάν δέ τις κατὰξῆ (Παρ' Ἠσυχίῳ Τόμ. Α', σ. 568 Σμιδ. ἀναγινώσκεται »Βᾶξον: κατᾶξον. Λάκωνες». Ἐν τῷ κώδικι φέρεται »Βάξον: κατὰξιον. Λάκωνες». Ἴδε Ἀρήστιον περὶ Δωρ. Διαλ. σελ. 45 ἐπιδοκιμάζοντα εἰκότως τὴν ὑπὸ τοῦ Κουστήρου μεταβολὴν τοῦ κατὰξιον εἰς κάταξον). Καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις πολλὰκις ὁ ἄνευ αὐξήσεως τύπος εὐρίσκεται. Καλλιμαχ. Ἀποσπ. ἐν Ἄνεκδ. Ὀξων. Κραμ. Τόμ. Δ', σ. 399: δίφρον ἄξωσιν (Πρβ. Σχηνειδεβίνου *Conject. Crit.* σελ. 151). Ἀπολλών. Γ', 96: ἄξαι

¹) Παρὰ Σοφοκλεῖ Φιλοκτ. 659 ἐξέδωκεν ὁ Ἄλδος »οὐκοῦν ἐπειδὴν πνεῦμα τοῦκ πρόφρας ἀγῆ, τότε στελοῦμεν· νῦν γὰρ ἀντιοσταπτεῖ», ὅπερ φέρεται ἐν ἐνὶ τῶν ἀντιγράφων. Ἐν ἄλλοις γράφεται ἄγι (μετὰ γλωσσ. παρηί), ἄη, ῥάη. Τὸ ἀληθές εὗρεν ὁ Πειρσὼν *Verisim.* σελ. 63 γράφας ἀνῆ, δηλ. χαλάση (Ἴδε Βαλκηνάριον Διατριβ. σελ. 234. Πρβ. καὶ Πέρσωνα *Adversar.* σελ. 200 καὶ Δινδόρφιον Σημειώσ., εἰς Σοφοκλ. σελ. 358).

διστούς. Κόιντ. ΙΔ', 615: ἄξαντες περὶ νῆας ('Εν Δ', 226 » ὄψε δ' ἄρ' Αἴας Τυδείδην συνέμαρψεν ἐνὶ στιβαρῆσι χέρεσσιν ἄξιαι ἐπειγόμενος" ὀρθῶς ἴσως ὁ Παούβιος ἔγραψεν ἄγξαι, ὅπερ καὶ ἄλλοι παρέλαβον. 'Ο Σπιτζηνῆρος ὁμῶς *Observat. Crit. et Gramm. in Quint. Smyrn.* σελ. 58 κξξ. ὑπερασπίζει τὴν γραφὴν ἄξιαι). Βάβρ. Μύθ. ΜΖ', 7: βάβδους κατᾶξιαι δεδεμένας σὺν ἀλλήλαις. ΜΖ', 9: ἐκάστης δ' εὐχερῶς καταγείσης. ΡΙΘ', 5: χρυσὸς δὲ κεφαλῆς ἐρρῦν καταγείσης ('Ο Ἐκκῆρος *Comment. Crit. de Anthol. Graec.* Μέρ. Α', σελ. 555 προτείνει νὰ γραφῆ ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις κατηγύιης, ὅπερ εὔρηται παρὰ Φοίνικι τῷ Κολοφωνίῳ¹⁾). 'Αλλ' οὐδαμῶς ἀναγκαῖον εἶναι νὰ μεταβληθῆ ἢ κειμένη γραφῆ. 'Ο Βάβριος μετεχειρίσθη τὸ καταγείσης μετὰ μακρᾶς τῆς προπαρκληγούσης). Πρβ. Τζέτζ. τὰ μεθ' "Ομηρ. 709: κατᾶξιαι. 'Αυθολογ. Πλανοῦδ. 187, 3: καταγέντος, κτλ. Χρυσίππ. παρ' 'Αθηναίῳ Δ', σ. 157, γ': τὸν κέραμον κατᾶξιαι (Πρβ. Φώτ. Λεξ. σ. 140, 1 » Κατᾶξιαι: συντρίψαι"). Λουκιαν. Πῶς δεῖ Ἱστορ. Συγγρ. § 25 (Τόμ. Β', σ. 26 'Ιακβ'): κατᾶξαντα τὸν μέγιστον τῶν σκύφων κτέ. 'Αλεξ. ἢ Ψευδομ. § 14 (Τόμ. Β', σ. 178): κατᾶξας αὐτὸ ('Ἐπάρχει καὶ γραφὴ κατεᾶξας). 'Επιστολ. Κρον. Α', § 23 (Τόμ. Γ', σ. 474): ἀνατρήσαντα τὸν ἀμφορέα κατᾶξιαι. Δίων Χρυσόστ. Λόγ. ΔΒ', Τόμ. Α', σ. 683 'Ρεισκ. (Τόμ. Α', σ. 421, 18 Δινδ.): διαθρύψαντες καὶ κατᾶξαντες τὸ σεμνὸν τοῦ μέλους. Δίων Κάσσ. Μτ', 19, 3: οὐ σκέλος ἄλλως κατᾶξαντος. Ος', 7, 2: καὶ τὸ σκέλος κατᾶξιαι. 'Αππιαν. Μιθριδ. 82: εἰς τὸ σάγμα κατᾶξαντες. 'Εμφυλ. Δ', 105: τὸ ἄρμα τὸν ζυγὸν ἄξιαι λέγουσι. Πausαν. Η',

¹⁾ Παρ' 'Αθηναίῳ ΙΑ', σ. 495, ε' » ἐκ πελλίδος δὲ τάργανον κατηγύιης χαλοῖσι δακτύλοισι τῆτέρῃ σπένδει" ('Εκ διορθώσεως τοῦ Πόρσωνος *Miscellan.* σελ. 243 ἀντὶ τοῦ καὶ τηγύιης. "Ἴδε καὶ Μεινέκιον Ποιητ. Χωλιάμβ. σελ. 144). Πρβ. καὶ Εὐστάθ. σ. 564, 16 » Ἰστέον δὲ ὅτι παροιμία ἐκ τοῦ τοιοῦτου ἔθους φέρεται αὕτη· ὁ σφὺν κατεγῶς [Γρ. κατηγῶς], ἤγουν κατεαγῶς, ὥστε Μύσιος ὄνος [Γρ. ἴσως Μυσίας ὄνος]· ἐν Μυσίᾳ γάρ, Φασί, σπανιώτατον εὔρειν ὄνον ὀρθὴν ἔχοντα τὴν ὁσφύν" ('Ἴδε Παροιμιογράφ. Ἑλλην. ὑπὸ Λευσχ. καὶ Σχηνεῖδ. Τόμ. Β', σελ. 762). 'Ο "Αλβερτος παρ' Ἡσυχίῳ ἀντὶ τοῦ » Ἠγόν: κατεαγός" (Τόμ. Β', σ. 264 Σμ.) ἔγραψεν » Ἠγός: κατεαγός", ἐγκρίνοντος καὶ τοῦ Λοβεκκίου *Elem.* Τόμ. Α', σελ. 59.

μβ', 13: ὑπὸ τούτων δὲ καταγῆναι. Ἀρεταῖ. Α', 6 (σ. 10 Ἑρμερ.): ζῶντα ἂν διατμήξαι καὶ κατάξαι τὸν ἄνθρωπον. Παρθέν. περὶ Ἑρωτ. Παθημ. Κ': ἐκφρονα γενόμενον τὸν Ὀρίωνα καταξῆσαι τὸν θάλαμον. Ἀρριαν. Ἐπικτ. Διατρ. Γ', κδ', 84: ὅταν καταγῆ. Δ', ι', 34: ἂν δ' ἢ χύτρα, ἐν ἣ ἤψετό σοι τὸ κρέας, καταγῆ. Σιμπλικ. Ἐπικτ. Ἐυχχειρ. κς' (σ. 68, 48 Διδ.): ὅταν γὰρ ἄλλου παιδάριον κατάξῃ ποτήριον. Στέφαν. Βυζάντ. σ. 482, 12 Μειν.: τινὲς δὲ διὰ τὸ καταγῆναι τὸν τόπον καὶ κρημνώδη ὑπάρχειν (Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις κατὰ γῆν εἶναι). Ζηνοβ. Παροιμ. Β', 48 (Τόμ. Α', σ. 45): Ἡρακλεῖ δέδωκεν ἀντίλυτρον περιάξαντι θάτερον τῶν κεράτων αὐτοῦ. Ψευδαριστοτέλ. Μηχαν. 23 (Τόμ. Δ', σ. 66, 34 Διδ.): ἔτι δὲ σκληρῶ καὶ βαρεῖ συνθλίβων θᾶπτον ἂν κατάξαι ἢ ξυλίω καὶ κούφω τῶ ὀργάνω. Ἴδε καὶ Βασιλ. Β', κβ', 35: καὶ κατάξας τόξον χαλκοῦν ἐν βραχίονί μου. Παρὰ Ψευδιπποκράτει ἀναγινώσκειται πολλάκις ὁ ἄνευ αὐξήσεως τύπος. Περὶ Τόπ. τῶν κατὰ Ἀνθρ. ΛΑ' (Τόμ. Β', σ. 421 Ἑρμερ.) » ἦν μὲν τὸ ὀστέον κάτα γῆ καὶ ξυντριβῆ''. Περὶ Ἀγμ. καὶ περὶ Ἀθρ. Ζ' (Τόμ. Γ', σ. 13) » ἦν γὰρ τὰ μὲν ὀστέα ἄμφω καταγῆ'' (Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις καὶ κατηγῆ). Η' (σ. 15) » ἦν δὲ ὁ βραχίον καταγῆ''. ΙΕ' (σ. 22) » ἐπὶ δὲ κνήμης ὀστέα ἀμφότερα καταγῆ''. ΙΘ' (σ. 27) » ἦν δὲ τὸ τοῦ μηροῦ ὀστέον καταγῆ'' καὶ » ἀμφότερα καταγῆναι τὰ σκέλεα''. ΜΖ' (σ. 53) » βραχίον ἐπεδείτο καταγεῖς καὶ πῆχυσ''. ΜΗ' (σ. 54) » ἦν τε καταγῆ ἦν τε ἐκστῆ''. ΕΒ' (σ. 72) » κληῖς δὲ καταγεῖσα'' καὶ (σ. 73) » ὡν δ' ἂν παράμικες τὸ ὀστέον καταγῆ'' (Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις καὶ κατεαγῆ) καὶ » ὅταν μὲν οὖν νεωστὶ καταγῆ'' καὶ (σ. 76) » ὅταν οὖν καταγῆ ἢ κληῖς''. ΕΓ' (σ. 76) » εἰ μέντοι τινὶ ἐπὶ τὰναντία ἢ κληῖς καταγεῖη''. ΕΔ' (σ. 77) » εἰ δὲ μὴ καταγεῖη μὲν οὕτως''. Ες' (σ. 78) » ὁ βραχίον καταγεῖς ἐπιδέεται''. Π' (σ. 84) » ἦν δὲ καταγῆ ἢ κάτω γνάθος'' καὶ (σ. 85) » ἐπίδεσις ὀσθίων γνάθω καταγεῖση''. ΠΑ' (σ. 87) » ἐπίδέουσι γὰρ γνάθον καταγεῖσαν ποικίλως καὶ καλῶς καὶ κακῶς· πᾶσα γὰρ ἐπίδεσις γνάθου οὕτω καταγεῖσης κτέ.'. ΠΓ' (σ. 88) » ἦν δὲ ἢ ρίς καταγῆ''. ΠΕ' (σ. 90) » ὀκόσοισι μὲν οὖν ρίς ἐς τὸ κάτω καὶ ἐς τὸ σιμὸν ῥέπουσα καταγῆ'' καὶ » κάρτα γὰρ οἷη τε ρίς καταγεῖσα ἀναπλάσσεσθαι'' καὶ (σ. 91) » ἦτις οὕτω καταγεῖσα οὐκ οἷη τε κτέ.'. Πς' (σ. 92) » ἦν δὲ που κατὰ τὸν χόνδρον ἐς τὰ πλάγια καταγῆ''. ΠΗ' (σ. 94) » ἦν δὲ οὖς κατα-

γῆ" καὶ »τούτων δὲ ἥκιστα οὖς καταγὰν προσδέεται". ΖΔ' (σ. 102) »ὥστε πρόσθεν ἂν αὐτὸ καταγῆναι" καὶ (σ. 103) »ὅταν οὖν τι τούτων τῶν ὁστέων τῶν ὑπερερχόντων ἰσχυρῶς καταγῆ". ΖΖ' (σ. 111) »οἷσι μὲν γὰρ ἂν καταγῆ πλευρῆ". ΖΗ' (σ. 112) »ἦν πλευρῆ καταγῆ αὐτοῖσι". ΡΛΔ' (σ. 133) »οἷσι ἂν μάλιστα καταγεῖσι" (Πρβ. καὶ ΜΕ', σ. 32: ὅταν δὲ ἀπαγῆ ταύτη). Μοχλικ. Β' (Τόμ. Γ', σ. 159) »οὖς καταγὰν μὴ ἐπιδέειν". ΚΘ' (σ. 173) »οἷσι ἂν καταγεῖσι". ΛΔ' (σ. 175) »οἷσι μὲν οὖν καταγέντων τῶν ὁστέων". ΛΕ' (σ. 176) »οἶον πλευραὶ καταγεῖσαι μὲν . . . μὴ καταγεῖσαι δέ". ΛΖ' (σ. 179) »καταγέντων τῶν σπονδύλων". ΛΗ' (σ. 180) »ἢ πεσόντος ἢ κατὰξαντος". ΛΘ' (σ. 181) »τὰ καταγέντα θᾶσσον καὶ βραδύτερον φυόμενα" καὶ »οἷσι καὶ ὁστέα καταγεῖσι" καὶ »οἷσι καταγέντα ἐξέσχε". περὶ Ἑλκῶν Λ' (Τόμ. Γ', σ. 247) »τοῖσι ἐν κεφαλῇ καὶ μηρῶ καταγεῖσι" (Ἐπάρχει καὶ γραφὴ κατεαγέντι). Καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δὲ χωρίοις ὁ ἀνευ αὐξήσεως τύπος πρέπει νὰ γραφῆ. Ἐπίδημ. Δευτ. Ε', 4 (Τόμ. Α', σ. 500) »ἦν τῆς κεφαλῆς τὸ ὁστέον καταγῆ". περὶ Ἄγμ. καὶ Ἄρθρ. Δ' (Τόμ. Γ', σ. 7) »ἦν δὲ ἀμφοτέρω καταγῆ (Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις κατεηγῆ). Η' (σ. 13) »ἐπὶ καταγῆ". ΙΖ' (σ. 26) »ἦν δὲ τὸ ἕτερον ὁστέον καταγῆ ἐν κνήμῃ" (Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις κατεαγῆ, κατεηγῆ). ΙΗ' (σ. 26) »ἦν δὲ τὸ ἕξω ὁστέον καταγῆ" (Κοινῶς κατεηγῆ. Ἐν ἐνὶ τῶν ἀντιγράφων καταγῆ ἀλλὰ μεταβεβλημένον εἰς κατεηγῆ). ΕΓ' (σ. 76) »εἰ μέντοι τινὶ ἐπὶ τὰναντία ἢ κλιῖς καταγείη (Ἐν ἐνὶ τῶν ἀντιγράφων καταγῆ ἀλλὰ μεταγεγραμμένον εἰς κατεαγείη). ΡΙΖ' (σ. 138) »καταγέντων τῶν ὁστέων" (Κοινῶς κατεαγέντων. Ἐπάρχει καὶ γραφὴ κατεηγέντων καὶ κατηγὰν τῶν ὁστέων, τῆς τοῦ κατηγέντων ληγούσης ὑπὸ τοῦ ἄρθρου τῶν καταποθείσης, ὅπερ σύνηδες ἐν τοῖς ἀντιγράφοις). Μοχλ. Α' (Τόμ. Γ', σ. 159) »ῆς δὲ καταγεῖσα (Κοινῶς κατεαγεῖσα. Ἐν ἐνὶ ἀντιγράφοις καταγεῖσα). Ἐν Ἐπίδημ. Δευτ. Β', 9 (Τόμ. Α', σ. 473) γράφεται κοινῶς »τοῦ τὴν κεφαλὴν καταγέντος". Εἰς τῶν κώδικων ἐν μὲν τῷ ἐδάφει ἔχει κατεαγόςτος, ὅπερ παρέλαβεν ὁ Ἑρμερίσιος, ἐν δὲ τῷ μετωπίῳ κατεαγέντος, ὅπερ ὁ Λιτραῖος ἐξέδωκε.

Παρ' Ἀπολλωνίῳ Ἄργον. Δ', 1686 ἀναγινώσκειται »πρυμνόθεν ἐξεαγεῖσα κατήριπεν" ("Ἴδε Κόβητον Νου. Lect. σελ. 468) ·

ἀλλὰ φέρεται καὶ γραφὴ ἐξαγεῖσα, ἣν καὶ προῦκρινεν ὁ τελευταῖος τοῦ Ἀπολλωνίου ἐκδότης Μερκέλιος (Περὶ τῆς μακρότητος τοῦ α πρβ. τὸ παρὰ Βαβρίῳ καταγωγῆς). Παρ' Ἀπολλοδώρῳ Βιβλ. Β', ε', 7 εὑρίσκεται »καὶ τὰς πλευρὰς κατεάξας» (Ἴδε αὐτόθι Εὐνιον σελ. 201). Πρβ. καὶ Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. Ε', ε', β: καὶ τοὺς ἀμφορέας κατεάξαντες. Ἐπικτ. Ἐγχειρίδ. Γ': καταγωγῆς γὰρ αὐτῆς. Κς': ὅταν ἄλλου παιδάριον κατεάξῃ τὸ ποτήριον . . . ὅταν καὶ τὸ σὸν κατεαυῆ. Λίλιαν. περὶ Ζώ. Ι', 10: τὰ δὲ καὶ κατεάξαντες ὑπὸ βύμης (Ἐν ᾧ ΙΕ', 13 »κατᾶξαι μὲν αὐτοῦ τὴν βάχιν»¹⁾). Ὁ Ἐρχήρος καὶ τὸ κατεάξαντες μεταβάλλει εἰς κατᾶξαντες. Ἴδε τὴν ὑπ' αὐτοῦ

¹⁾ Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις παρὰ τε τῷ Λίλιανῳ καὶ παρ' ἄλλοις γράφεται κατᾶξαι. Ἄλλ' ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε κατᾶξαι, ἅτε τῆς παραληγουσῆς φύσει μακρῶς οὔσης. Πρωδιαν. περὶ Διχρόν. σ. 361 ἐκδ. Λερσ. β' »Τὸ α ἔχον ἐν τῇ δευτέρᾳ συλλαβῇ τὸ ξ ἢ τὸ ψ μὴ ἐν ῥηματικῇ κλίσει φιλεῖ συστέλλεσθαι· ἄξων, ἄξιος, ἄξινη, ἀψίς, ἄψια, Ἄψυρτος, ἀψευδής. Τὸ δὲ ἄξον ἔγχος Διομήδεος [Ἰλ. Ζ, 306] καὶ τὸ κρᾶξον [Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον ἔκραγον, οὐχὶ ἔκραξα. Τὸ δ' ἐκέκραξα εἶνε βδελυρώτατον] ἐκτεταμένον ἔχουσι τὸ α. Διδέφην μὴ ἐν ῥηματικῇ κλίσει». περὶ Ἰλιακ. Προσῳδ. σ. 310 Λερσ. (Σχολ. Ἰλιάδ. σ. 311 Βερκ.) »Ἐκτατέον τὴν πρώτην συλλαβὴν τοῦ ἄρδμος, ἐπεὶ καὶ τὸ ἄρδω ἔχει ἐκτεινόμενον τὸ α· τὸν νοῦν ἴν' ἄρδω καὶ λέγω τι δεξιόν [Ἀριστοφ. Ἰππ. 96]. Οὐχ ὅσα μέντοι ἐν ῥήμασι ἔκτασιν ἔχει, καὶ ἐν ὀνόμασι· παρὰ γὰρ τὸ ἄσσω καὶ κατᾶσσω καὶ μέλλοντα τὸν ἄξω καὶ προστακτικὸν τὸ ἄξον δὴ ἔγχος Διομήδεος ἢ ἄξινη συστέλλει τὸ α κτέ.'. Ἐτυμ. Μέγ. σ. 9, 4 »Ἄξον: Ἐκ τοῦ ἄσσω τὸ κλάνω ὁ μέλλον ἄξω, ὁ ἀόριστος ἦξα καὶ τὸ προστακτικὸν ἄξον. Διὰ τί περισπᾶται; Διὰ τὴν συνέμπτωσιν· ἔστι γὰρ ἄξον ἀπὸ τοῦ ἄγω τὸ κομίζω» (Τὸ ὀμηρικὸν ἄξον ἐκ τοῦ βαρβάρου ἄσσω! Περισπᾶται δέ, ἵνα μὴ συγχέηται μετὰ τοῦ ἄξον ἀπὸ τοῦ ἄγω! Λῆροι καὶ Φλύναφοι). Πρβ. τὸν παρακείμενον ἔαγα, ἰων. ἔηγα, τὸ ἀγῆ (α μακρόν. Περὶ τοῦ περιαγῆ ἴδε Ἑρμαννὸν Λίσχυλ. Τόμ. Β', σελ. 206, ἔνθα καὶ περὶ τοῦ περιαγῆς γίνεται λόγος. Ὁ Ἐκκήρος *Comment. Crit. de Anth. Gr.* Μέγ. Λ', σελ. 346 προτείνει νὰ γραφῆ ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Ἀρχιλόχου 42, σ. 544 Λυρ. Ποιητ. Βερκ. ἐκδ. β' »ἴσθη κατ' ἡγῆν κύματός τε κῆνεμον» ἀντὶ τοῦ »κατ' ἡκῆν κύματός τε κᾶνεμον»), τὸ ἀαγῆς, τὸ κυματοαγῆς, τὸ ναυαγῆς, ἰων. ναυηγῆς (καὶ τὸ ὄσφυῆς. Ἴδε καὶ Λοβέκιον Παραλειπομ. σελ. 399 κέξ.).

ἐκδοσιν τοῦ Λίλιανου ἐν Παρισ. σελ. XXXVI). Καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ Ἠθικ. σ. 212, 1 Διδ. (Ἄποφθέγμ. Φιλίππ. τοῦ Ἄλεξ. πατρὸς 9) ἀναγκινώσκειται »τῆς δὲ κλειδὸς αὐτῷ κατεαγείσης ἐν πολέμῳ», ἐν ᾧ σ. 618, 55 (Περὶ Ἄδολεσχ. 17) »ἐκέλευσε καταθραῦσαι καὶ κατὰξαι συνδεδεμένην καὶ ἀθρόαν». σ. 636, 54 (Περὶ Φιλοπλ. 7) »ἐκκόψας τὸν φυλάττοντα καὶ κατὰξας». Τόμ. Ε', σ. 2, 31 (Πότερ. Ψυχ. ἢ Σώμ. Ἐπιθυμ. καὶ Λύπ. Δ', 2) »μηδὲ τὴν κεφαλὴν ὄταν κατὰξωμεν». Καὶ παρὰ Γαλιηνῷ Τόμ. Δ', σ. 10 εὔρηται μετοχὴ κατεαγέντα. Προστακτικὴν ξυνέαξον ἴδε παρ' Ἀπολλιναρῖω Μεταφρ. Ψαλμ. ΚΑ', 23 »γαμφηλὰς ξυνέαξον ὄρειχάλοισι χαλινοῖς». Παρ' Ἠσυχίῳ κεῖται »Εαγῆ: κλασθῆ, κατεαγῆ, θραυσθῆ, συντριβῆ» (Τόμ. Β', σ. 1 Σμ. Πρβ. καὶ »Εαλείς: συσταλείς, συστραφείς» αὐτόθι. ? Εαγῆ καὶ Εαλείς. Ὁ Σμιδίτιος Τόμ. Α', σ. 220 ἔγραφεν »Ἄξαντες: κατὰξαντες» ἀντὶ τοῦ »Ἄξαντες: κατεάξαντες». Ἀδικεῖται, νομιζομεν, ὁ Ἠσύχιος στερούμενος τὸ κατεάξαντες. Πρβ. Μέγ. Ἐτυμ. σ. 418, 1: τὴν κατεαγεῖσαν. Σουῖδ. Τόμ. Α', Μέμ. β', σ. 535 Βερν.: ἀντὶ τοῦ μειώσας, κατεάξας, κτλ.

Πρὶν εἰς τὸν ἀόριστον ἤξαι τοῦ ῥήματος ἄγω μεταβῶμεν, ἃς ἐπιτραπῆ ἡμῖν νὰ ἐπεξέλθωμεν ὅσα ὁ Σκαρλάτος Βυζάντιος γράφει ἐν τῷ λεξικῷ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἐκδ. στερεοτ. σχηματίζων τὸ ἄγνυμι καὶ τὸ σύνθετον κατὰγνυμι, ἵνα καταδειχθῶσιν αἱ ἐν αὐτοῖς ἀποπταίαι καὶ ἀκρισταίαι οὗτ' ὀλίγαι οὕτε μικραί. Σελ. 12 »Ἄγνυμι [ἄγω], (ᾄθ. ὁ) Μ. ἄξω (παρτ. Ἐάγνυον καὶ Ἐάγνυον καὶ [σπν.] Ἠγνυον, ἀόρ. α' Ἠξαι καὶ Ἐαξα, πθ. πρκ. Ἐαγμαί, καὶ μσ. Ἐαγα, καὶ Ἰων. Ἐηγα καὶ πθ. ἀόρ. Ἐάγην. Ἡ αὐξησις φυλάττεται πολλάκις εἰς ὄλας τὰς ἐγκλίσεις). Σελ. 667 »Κατ-άγνυμι καὶ Κατ-αγνύω Μ. Κατὰξω (ἀόρ. Κατέαξα, καὶ πθ. Κατεάχθην, πρκ. Κατέαγα κτλ.)». Πρβ. καὶ σελ. 688 »Κατάσσω, Μ. ἄξω, = Κατάγνυμι». Τίνα ἀφέλειαν παρέχουσι ταῦτα τοῖς περὶ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν σπουδάζουσι νεανίσκοις; Δὲν γίνονται βλάβης μᾶλλον καὶ διαστροφῆς πρόξενα οὕτως ἀνεπιστάτως καὶ ἀνεπιλογίστως λεγόμενα; Πρῶτον μὲν περιττὸν νομίζει ὁ μέγας λεξικογράφος νὰ διδάξῃ ὅτι οἱ Ἀττικοὶ πεζολόγοι οὐδέποτε τὸ ἀπλοῦν ἄγνυμι μεταχειρίζονται¹⁾. Δεύτερον δὲ

¹⁾ Οἱ Ἀττικοὶ πεζολόγοι μεταχειρίζονται πάντοτε τὸ σύνθετον κατὰγνυμι, ἐξ οὗ τὸ κατακτὰς (Ἀριστοτ. Μετεωρολ. Δ', θ', 10: καὶ τὰ μὲν κατακτὰ καὶ θραυστὰ ἅμα ἢ χωρὶς, ὅσον ξύ-

δὲν ἀναφέρει παρὰ τίνι ἢ παρὰ τίσιν τῶν παλαιῶν κεῖται ὁ συνήθης παρατατικὸς ἐάγνυον ἢ ἐάγνυον καὶ ὁ σπάνιος ἤγνυον, ἵνα

λον μὲν κατακτόν, θραυστόν δ' οὐ, κρύσταλλος δὲ καὶ λίθος θραυστόν, κατακτόν δ' οὐ, κέραμος δὲ καὶ θραυστόν καὶ κατακτόν. Δ', θ', 12: ὅσα δ' εἰς πολὺ κατακτά. περὶ τὰ Ζῷ. Ἱστορ. Δ', α', 2: θραυστόν ὄν καὶ κατακτόν, ἀλλ' οὐ θλαστόν. Πρβ. Σουῖδ. Τόμ. Β', Μέρ. β', σ. 1228 Βερν.) καὶ μετὰ τοῦ δυσδυσκἀτακτος (Θεόφραστ. περὶ φυτ. Ἱστορ. Γ', ζ', 4: ἔτι δὲ συκαμινῶδες ἄλλο τῆ μορφῆ πλὴν σκληρόν καὶ δυσκἀτακτον. Πρβ. καὶ εὐκἀτακτος παρὰ Φίλωνι Τόμ. Β', σ. 509, 53. Καὶ παρ' Ἀρτεμιδώρῳ Οὐειροκρ. Α', 66 ἀντὶ τοῦ εὐκατέακτου ἔγραψεν εὐκἀτακτον ὁ Ἐρχήρος σελ. 61, 5). Τὸ κατὰγνυμι-μαὶ εὐρηται καὶ μετὰ τῆς περὶ συντεθειμένον, περικατὰγνυμι-μαὶ. Θεόφραστ. περὶ φυτ. Ἱστορ. Γ', ζ', 4: περικαταγνύμενον δ' ἐνδοθεν ἔχει πυρῆνος ἐλάας ἰσοφυές. Ἴδε καὶ Ἀθήν. Α', σ. 17, γ': ὡς καὶ τὰς ἀμίδας ἀλλήλοισ περικαταγνύναι (Τὸ ἀπαρέμφατον τοῦ ἐνεργητικοῦ ἀορίστου περικατᾶξαι Ἴδε παρ' Ἀριστοφάνει Λυσιστρ. 357 καὶ παρ' Ἀλκίφρονι Γ', 45, 2. Παρὰ Διονυσίῳ τῷ Ἀλικαρνασσεῖ Ῥωμ. Ἀρχ. Η', 67 κεῖται ἡ μετοχὴ τοῦ παρακειμένου περικατεαγῶς). Τὸ ἀπλοῦν ἄγνυμι-μαὶ εἶνε ἰωνικὸν καὶ ποιητικόν. Ἡρόδ. Α', 185: περὶ καμπᾶς πολλὰς ἄγνύμενος. Ἰλ. Μ, 148: δοχμῶ τ' αἴσσαντε περὶ σφίσι ἄγνυτον ὕλην. Π, 769: πάταγος δὲ τε ἄγνυμενάων. Ὀδ. Κ, 125: νηῶν θ' ἅμα ἄγνυμενάων (Ἡσύχ. Τόμ. Α', σ. 27 Σμ. »Ἀγνυμενάων: κλωμένων, συντριβομένων»). Ἡσιόδ. Ἄσπ. 279 καὶ 348: περὶ δὲ σφισι ἄγνυτο ἠχώ (Καὶ ἐν σίχ. 205 ἔγραψάν τινες ἐξ εἰκασίας τοῦ Εἰνσίου »θεῶν δ' ἔδος ἄγνυτ' Ὀλυμπος» ἀντὶ τοῦ »θεῶν δ' ἔδος ἄγνυς Ὀλυμπος», ἀνθ' οὗ φέρεται ἐς τοῖς ἀντιγράφοις καὶ ἄγνυν Ὀλυμπον. Οὐδῶλος ἀποδεκτὴ φαίνεται ἡμῖν ἡ γραφὴ τοῦ Εἰνσίου). Πρβ. καὶ Ἀπολλάν. Ἄργον. Γ', 1534. Κδίντ. ΙΔ', 517, κτλ. Εὐριπ. Ἐλ. 410: ναῦς δὲ πρὸς πέτρας πολλοὺς ἀριθμοὺς ἄγνυται ναυαγίων (Ἡσύχ. Τόμ. Α', σ. 27 »Ἀγνυται: κλᾶται.» Πρβ. καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 329, 29 καὶ Σουῖδ. Τόμ. Α', Μέρ. α', σ. 63 Βερν.). Ἀρχαῖος παρ' Ἀθηναίῳ ΙΕ', σ. 668, α': ῥιπτοῦντες, ἐκβάλλοντες, ἄγνύντες. Ἀνώνυμ. παρὰ Πλουτάρχῳ ἐν τῷ Οὐδὲ ζῆν ἔστιν ἠδέως κτέ. 6 (Ἠθ. σ. 1540, 52 Διδ.): εὐρύσπα κέλαδον ἀκροσόφῳν ἄγνύμενον διὰ στομάτων (Πρβ. Ἡσύχ. Τόμ. Α', σ. 27 »Ἀγνύμενον: κλωμένον» καὶ »Ἀγνυσθαι: συντριβεσθαι», Ἐν Ἀνθολ. Παλατ. Ζ', 702, β ἀναγινώσκειται »ἀγρυμένῃ δ' ὑπ' ὀδόντι κατέκτανεν κτέ., ἀνθ' οὗ παρὰ Πλανούδη φέρεται ἄγνυμένῃ, ὅπερ πολλοὶ ἐνέκριναν. Ἴδε Μεινέκιον *Delect. Poet. Anthol. Graec.*

μη περὶ τῆς παρὰ τοῖς παλαιοῖς χρήσεως αὐτῶν ἀμφιβολία τις ὑπάρχει. Ἐπειτα δὲ μνημονεύει ἀπλῶς τοὺς δύο τύπους τοῦ ἑνε-

σελ. 201 καὶ Δυβνήρον Ἀνθολογ. Παλατ. Τόμ. Α', σελ. 503), κτλ. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ παρ' Ἰωσήφω Ἰουδ. Πολ. Γ', θ', 5: πολλοὺς δὲ ἀγνυμένων ὁ ψόφος (Πρβ. καὶ Κλήμ. Ἀλεξ. Παιδαγωγ. Β', σ. 187 » ὥστε ὅτω [Πειρῶν Μοίρ. σελ. 198 οἶω] τρῶπῳ Ἐλπίνωρ ἀστράγαλον ἐάγη καταπεσῶν ὑπὸ μέθης, κτέ.». Ἡ τοῦ Βαλκεναρίου εἰκασία προτείνοντος παρ' Ἀμμωνίῳ σελ. 22 νὰ γραφῆ ἀγνύοιεν ἀντὶ τοῦ ἀνύτοιεν ἐν τῷ Οἰκονομικῷ τοῦ Ξενοφῶντος Π', 5 »στρέφοντες γὰρ καὶ ὑπὸ τοὺς πόδας ὑποβάλλοντες τὰτριπτα αἰεὶ δῆλον ὅτι μάλιστα ὀμαλίζοιεν ἂν τὸν δῖνον καὶ τάχιστα ἀνύτοιεν» διὰ τοῦτο μάλιστα δὲν φαίνεται ἀποδεκτὴ, διότι τὸ ἀπλοῦν ἀγνύναι ἀχρηστον τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἦτο. Πρβ. Κόβητον Νου. Lect. σελ. 599. Τὸ τὸν δῖνον εἶνε εὐστοχος τοῦ Ῥουκενίου εἰκασία Ἐπιστ. Κριτ. Β', σελ. 180 ὑπὸ πολλῶν ἐπιδοκιμασθεῖσα ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις τὸ δεινόν, ἀνθ' οὗ ὁ Λεουκκλάβιος εἴκασε τὸ δεόμενον, ὃ δὲ Ζεῦνιος τὸ δέον, ἀμφότεροι ἀστόχως. Πρβ. Μελήρον Μνημοσ. Τόμ. Β', σελ. 62. Ὁ πολλὸς Κόβητος Νου. Lect. σελ. 592 ἀναγινώσκει τὴν ὄλην βῆσιν οὕτω » . . . μάλιστ' ἂν ὀμαλίζοιεν τὸν δῖνον καὶ τάχιστ' ἂν ἀνύτοιεν»). Ῥηματικὸν ἐκ τοῦ ἀγνυμι-μαι ἐπίθετον μετὰ τοῦ μέσος συνθεσιμὸν εὐρίσκειται ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Αἰσχύλου παρ' Ἀθην. Θ', σ. 394, α': μέσ ακτα πλευρά (= ἐν μέσῳ κατεαγῶτα). Ὁ Ἡσύχιος ἀναφέρει καὶ » Ἄ ακτον: ἀθραυστον, ὑγιές» (Τόμ. Α', σ. 4 Σμ. Ἐν σελ. 412 λέγεται » Γ ακτός: κλάσμα», τούτεστι Γ ακτός. Ἴδε Ἀρήνσιον Δωρ. Διαλ. σελ. 53 καὶ Σμιδίτιον Ἡσυχ. Τόμ. Α', σελ. 554. Πρβ. μουκηροβάκτας = καρυκατάκτης [νῦν καρυδοσπάστης]. Ἀθην. Β', σ. 53, β' » Πάμφιλος ἐν γλώσσαις μουκηρόβατον [Γρ. μουκηροβάκταν] Φησὶ κλεῖσθαι τὸν καρυοκατάκτην ὑπὸ τῶν Λακόνων ἀντὶ τοῦ ἀμυγδαλοκατάκτην· μουκήρους γὰρ Λάκωνες καλοῦσι τὰ ἀμύδαλα». Ἡσύχ. Τόμ. Γ', σ. 125 » Μουκηρόβας [Γρ. μουκηροβάκτας]: καρυκατάκτης». Ἴδε Δοβρέκιον Φρυγ. σελ. 610. [Πρβ. ὁμοῦ καὶ Παραλειπ. σελ. 277]. Δοβραῖον Adversar. Τόμ. Β', σελ. 297 καὶ Κόβητον Νου. Lect. σελ. 599. Ὁ Ἀρήνσιος Διαλ. Δωρ. σελ. 45 καὶ 125 γράφει μουκηροβαγῶς κατὰ τὸ ναυαγῶς, ἐγκρίνοντος καὶ τοῦ Σμιδίτιου Ἡσυχ. Τόμ. Γ', σελ. 123). Τὸ ἀγνυμι-μαι καὶ μετ' ἄλλων προθέσεων πλὴν τῆς κατὰ καὶ τῆς διττῆς περὶ-κατὰ εὔρηται σύνθετον, οἷον περιἀγνυμι-μαι, προσἀγνυμαι, κτλ. Ἄλλ' οὐδὲν τούτων εἶνε ἄττικόν. Ἰλ. Π, 78: ἄλλ' Ἐκτορος ἀνδρὸς φένοιο Τρωσὶ κελεύοντες περιἀγνυται. Ἀπολλῶν Β', 791: ἕσσυες Βιλλαίικι μέλαν περιἀγνυται ὕδωρ

γητικοῦ ἀορίστου ἤξ α καὶ ἕαξ α μὴ δρίζων τὴν χρῆσιν ἑκατέρου. Πρὸς τούτοις δὲ λίαν ἀνεπισκέπτως ῥίπτει τὴν παρατήρησιν ὅτι ἡ αὔξησης Φυλάττεται πολλάκις εἰς ὄλας τὰς ἐγκλίσεις. Τέλος δὲ δὲν λέγει ὅτι ὁ ἀόριστος κατ᾽έχθην, ὁ παρακείμενος κατ᾽έγμαι καὶ ὁ ἐνεστὼς κατ᾽άσσω εἶνε μεταγενέστεροι καὶ ἀδόκιμοι.

Τῶν τριῶν τοῦ παρατατικοῦ τύπων οὐδένα οὐδέποτε παρ' οὐδενὶ τῶν παλαιῶν ἡμεῖς τοῦλάχιστον εὔρομεν, οὔτε τὸν σπάνιον διλουτί ἡγνυυ οὔτε τοὺς ἄλλους δύο τοὺς συνήθεις, τὸν ἑάγνυον

(Ἡσύχ. Τόμ. Γ', σ. 309 Σμ. »Περιάγνυται: περικλᾶται, συντριβεται, περιέρχεται, περιηχεῖ" [Ἐν τῷ κώδικι περιάγνυται] καὶ »Περιάγνυτο: περιεκλᾶτο καὶ τὰ ὅμοια" [Ἐν τῷ κώδικι περιάγνυτο]). Πρβ. καὶ Σουῖδ. Τόμ. Β', Μέρ. β', σ. 192 Βερν. »Περιάγνυται: περι[κατα]κλᾶται, οἶονεὶ περιῖσχηται [ῥ περιηχεῖται]. Καὶ περιαγνυμένου: περικλωμένου. Πρὸς τὴν ἐσπερίαν τοῦ κόλπου ἀκτὴν τοῦ πρὸς τῆ Ἄϊνφ τῆ πόλει περιαγνυμένου". Ἐτυμ. Μέγ. σ. 12,6 »Ἄγνυμι: Οἶον πάταγος δὲ τε ἀγνυμενάων. Συντριβομένων. Γίνεται ἀπὸ τοῦ ἀγνύω. Ἔστιν ἄγω τὸ κλῶ καὶ ἀγνῶ, ἀγνύω καὶ ἄγνυμι. Καὶ περιαγνύμενος σημαίνει τὸ περιτριβόμενος, περικλώμενος"). Ἀππιαν. Ἐμφυλ. Β', 150: ἐκέλευε τὰς ναῦς περιαγνύναι. Ζηνόβ. Παροιμ. Β', 48: περιάξαντι θάτερον τῶν κεράτων αὐτοῦ (Πρβ. καὶ Σχολ. Διον. Περιηγ. 11 σ. 324, 11 Βερν. »καὶ περιάγνυσθαι τῷ κόλπῳ"). Ἐν σ. 332, 7, σίχ. 121 ὑπάρχει »συμπεριαγνυμένῳ τῷ κόλπῳ"). Κόιντ. Γ', 510: προσαγνυμένης ἀλὸς αἰεῖ. ΙΔ', 626: ἀνιηρῆσι προσαγνύμενοι περὶ πέτρης. Ὀππιαν. Ἄλιευτ. Δ', 653: χῶρον κοιλοφυῆ κευθμῶσιν ὑπαγνύμενον θαμέεσσιν. Ἰώσηπ. Ἰουδ. Πολ. Δ', ε', 5: καὶ τοῖς ἀντικρυς ἔρκεσιν ἀμφιαγνύμενον. Εὐστάθ. Διον. Περιηγ. 254 (σ. 135, 26 Βερν.): οἷς καὶ προσαρασσομένα τὰ κύματα καὶ ἀμφιαγνύμενα. Ψευδιποκράτ. περὶ Ἄγμ. καὶ περὶ Ἀρθρ. ΜΖ' (Τόμ. Γ', σ. 5, 5 Ἐρμερ.): ὁκόσα ἀπάγνυται (Πρβ. ΜΕ', σ. 52: ὅταν δὲ ἀπαγῆ ταύτη. Μοχλ. ΔΗ', σ. 180: καὶ οἷσι ἐπίφυσις ἀπέαγε). Ὀρειβάσ. σ. 88 »ἐν δὲ τῆ κατ' ἀγκῶνα διαρθρῶσει ποτὲ μὲν τὸ τοῦ πήχους ὁστοῦν ἀπάγνυται, ποτὲ δὲ τὸ τοῦ βραχίονος. Ἀπάγνυται δὲ ὁ πήχυς κατὰ τρεῖς ἑαυτοῦ τρόπους" (Παρ' Ἡσυχίῳ Τόμ. Α', σ. 225 Σμ. ἀναγινώσκεται »Ἀπάγυλαται: διόλου κατάνυται"). Γραπτεῖον ἴσως »ἀπάγνυται: διόλου κατ᾽άγνυται"). Μοχλ. ΛΘ' (Τόμ. Γ', σ. 180): καὶ οἷσι ἡ κοτύλη κἀρέαγε.

καὶ τὸν ἐάγγυον. Ἐὰν δὲ σύ, Βυζάντιε, κάλλιον ἄλλων τῶν παλαιῶν γινώσκης μὴ ἀναγνοῦς ἀναγνόντων, ἄγαν ἄγαμαί σοφίην σευ. Τῶν δύο τοῦ ἐνεργητικοῦ ἀορίστου τύπων οἱ Ἄττικοὶ μεταχειρίζονται μόνον τὸν ἔχοντα τὴν συλλαβικὴν αὐξήσιν, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν ἕτερον. Ἀριστοφ. Σφηξ. 143b: γυνή ποτε κατέαξ' ἔχθρον. Θουκυδ. Γ', 89: καὶ δύο νεῶν ἀνείλικυσμένων τὴν ἐτέραν κατέαξεν. Πλάτ. Κρατύλ. σ. 389, β': πρὸς ὅπερ καὶ ἦν κατέαξεν ἐποίει. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ', β', 20: κατέαξεν τὸ σκέλος, κτλ. (Πρβ. καὶ Λουκίαν. Συμποσ. ἢ Λαπίθ. § 45: εἰ μὴ κατέαξε τὴν βακτηρίαν. Δί. Κάσσι. ΞΘ', 10, 2: καὶ γὰρ τὴν κλεῖν ἐν ταύταις κατέαξε, κτλ.). Ὁ Ὀμηρὸς συνήθως τὸν μετὰ συλλαβικῆς αὐξήσεως τύπον μεταχειρίζεται, σπανίως τὸν μετὰ χρονικῆς. Ἰλ. Η, 270: εἶσω δ' ἄσπίδ' ἔαξε (Ἡσύχ. Τόμ. Β', σ. 2 Σμ. »Ἐαξεν: ἔκλασε, συνέτριψεν»). Λ. 114: ῥηϊδίως συνέαξε. Λ, 175: τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε. Ν, 166: ὀξυνέαξεν. Ν, 257: τό νυ γὰρ κατεάξαμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον (Σχολ. σ. 363 Βεκκ. »Πληθυντικῶ ἐνικὸν ἐπήγαγεν. Καὶ Εὐριπίδης Ἴωνι [590] κλωυόμεσθα μὴ μαθεῖν ἅ βούλομαι. Τινὲς δὲ κατέαξα μὲν, ἵνα ἦ ὁ μὲν γὰρ εἶχον κατέαξα. — Ἡ διπλῆ ὅτι πληθυντικῶς κατεάξαμεν καὶ ἐνικῶς οἰσόμενος καὶ ἔχεσκον». Ὁ Θειρσχιος *Act. Philol. Monac.* Τόμ. Δ', σελ. 179 θέλει νὰ γραφῆ κατεαξάμεν ἀντὶ τοῦ κατεάξαμεν, ἵν' εἶνε ἀντὶ τοῦ κατεαξάμην, κατὰ συστολὴν δηλονότι τῆς ληγούσης. Ἀλλὰ ῥῆμα ἢ θαῦμα εἶνε τὸ κατεαξάμεν τοῦτο; Τίς εἶπέ ποτε κατεαξάμην; Ἡ τίς ποτε συνέστειλε τὴν λήγουσαν τοῦ μέσου ἀορίστου πρώτου; Ἀλλὰ τοιαῦτα οὐκ ὀλίγα προῆλθον ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Θειρσχιου). Ρ, 65: τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε. Ὀδ. Γ, 298: ἀτὰρ νηῆς γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν. Ε, 316: μέσον δὲ οἱ ἴστων ἔαξεν. Ε, 585: πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν. Ι, 283: νέα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων (Ὁ Γέντιος Μνημοσ. Τόμ. Γ', σελ. 277 νομίζει ὅτι ὁ ποιητὴς εἶπεν ΝΕΓΑΜΕΝΚΑΤΕΓΑΞΕ κτέ., τουτέστι νῆΓ' ἀμὴν κατέΓαξε κτέ.). Ξ, 383: τὰς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι¹⁾. Ἰλ. Ψ, 392: ἴππειον δὲ οἱ ἦξε

¹⁾ Ὁ Ζηνόδοτος ἔγραφε ξυνέηξεν ἐν Ἰλ. Ν, 166 καὶ κατέηξαμεν ἐν Ἰλ. Ν, 257 (Σχολ. Βεκκ. σ. 361 »Ζηνόδοτος ξυνέηξε». σ. 365 »Ζηνόδοτος κατεήξαμεν διὰ τὸ καὶ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ὀξυνέηξε λέγειν» (Πρβ. Δυντζῆρον Ζηνοδ. σελ. 61).

θεὰ ζυγόν. Ὀδ. Γ, 539: πᾶσι κατ' αὐχένιας ἤξε καὶ ἔκτανεν (Ἐν μὲν τῷ τῆς Ἰλιάδος χωρίῳ προτείνει ὁ Ὀφμαννὸς *Quaest. Homer.* Τόμ. Β', σελ. 77 νὰ γραφῆ ἢ ἴππειόν οἱ ἔαξε", ἐν δὲ τῷ τῆς Ὀδυσσεύου δὲ Κρήσιος Μνημοσ. Τόμ. ΙΑ', σελ. 298 »πᾶσι κατ' αὐχέν' ἔαξε" νομίζαν καὶ τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν αὐχένια ἀναγκαῖον ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ αὐχένιας¹⁾). Ἐν Δελφῶν *Miscell. Crit.* σελ. 244 Κιῶν γράφεται κατ' αὐχένια Γᾶξε καὶ ἴππειον δέ τε Γᾶξε). Καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ποιηταῖς συνήθως ὁ τὴν συλλαβικὴν αὐξῆσιν ἔχων τύπος ἀπαντᾷ. Ἀπολλών. Ἀργον. Β', 1109: ἠδὲ καὶ αὐτὴν νῆα διάνδιχ' ἔαξε τινασσομένην βόλοισιν. Θεοκρ. ΚΕ', 256: διὰ δ' ἀνδιχα τριχὺν ἔαξε κατέ. Κόιντ. Γ', 27: ἢ καὶ συνέαξεν ὀχῆας δόχμιος ἐγχιριμφθεῖς. ς', 288: ὑψοῦ ἀειράμενος κρατερῆς συνέαξε χέρεσσι. ΙΑ', 463: μεγάλη δὲ βίη κρατερόφρονος ἀνδρὸς κλίμακά οἱ συνέαξεν. ΙΑ', 488: συνέαξε δὲ πάντα ὅστέα σὺν πῆλκι. Νόνν. ΛΖ', 426: μεσσοπαγῆ συνέαξε βαλὼν τροχοειδέϊ κύκλῳ, κτλ. Παρ' Ἀπολλωνίῳ Λ', 1168

1) Πρβ. Ἰλ. Β, 560: Ἐρμιόνην Ἀσίνην τε βαθὺν κατὰ πόλιν ἐχοῦσας. Κ, 259: ἦτε καταῖτυξ κέκληται, βύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζιῶν. Ὀδ. Β, 276: παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται. Γ, 37: πρῶτος Νεστορίδης Πεισίστρατος ἐγγύθεν ἐλθὼν ἀμφοτέρων ἔλε χεῖρα, κτλ. Οὕτω καὶ Εὐριπ. Φοιν. 1242: ἦδη δ' ἐκρυπτον σῶμα παυχάλοισ ὄπλοισ δισσοὶ γέροντος Οἰδίπου νεανία (Πρβ. καὶ 1363). Ἡρακλ. Μαιν. 705: ἐξ ὄτου πέπλοισ κοσμεῖσθε σῶμα καὶ νεκρῶν ἀγάμμασιν (Πρβ. καὶ Τρω. 377. 392. Μηδ. 1042, κτλ). Ἀριστοφ. Ὀρν. 641: εἰσέλθεται ἐς νεοττιάν τε τὴν ἐμὴν . . . καὶ τοῦνομ' ἡμῖν φράσσατον. Πλούτ. 529: ὁπότεν νύμφην ἀγάγησθον, κτλ. Πρόδ. ς', 58: κατὰ δὲ τὴν πόλιν γυναῖκες περιϊοῦσαι λέβητα κροτέουσι, κτλ. (Παρὰ Δημοσθένει κατ' Ἀριστοκρ. § 61, σ. 639 φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις οὐ μόνον ὁ ἐνικὸς ἀριθμὸς »πάντες οἱ στρατεύματα ἔχοντες" ἀλλὰ καὶ ὁ πληθυντικὸς »οἱ στρατεύματα" ἔχοντες". Οὕτω καὶ παρ' Ἡροδότῳ ς', 156 ἐν δυοῖ μὲν »ἔσχον ἐν στόματι" ἀναγινώσκειται, ἐν τοῖς ἄλλοις δὲ »ἔσχον ἐν στόμασι", ἐν ᾧ ἐν Γ', 157 φέρουσι πάντα »εἶχον ἐν στόμασι"). Ἀλλὰ καὶ: τοῖτ' ἀλδάνται ψυχὰς παρθέμενοι κικόν ἀλλοδαποῖσι φέροντες (Ὀδ. Γ, 74), κτλ. Ἴδε μάλιστα Ὀδ. Κ, 259 »οἱ δὲ συῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς. Φανὴν τε τρίχας τε καὶ δέμας (Πρβ. καὶ Ἰλ. Σ, 594 »ἐνθα μὲν ἦθεσι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι ὄρχευντ' ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες").

ἀναγινώσκειται » μεσσόθεν ἄξιεν ἐρετμόν». Παρὰ Βαβρίῳ Γ', 6 » τὸ κέρασ κατῆαξε μακρόθεν λίθω πλήξας» (ἀνθ' οὗ ὁ Φίλιος μεταθεὶς τὰς λέξεις ἔγραψε » κατῆαξε τὸ κέρασ κτέ.») ἐξέδωκεν ὁ Λαρχμανὸς » τὸ κέρασ κατῆξε κτέ.». Χρήσις τοῦ κατῆξε εὐρηται παρὰ Ψευδιπποκράτει Ἐπιδημ. Πέμπτ. Κς' (Τόμ. Α', σ. 729 Ἐρμερ.) » καὶ κατῆξε τῶν πλευρέων».

Ἄδριστος παθητικὸς κατεάχθην παρὰ τοῖς παλαιοῖς οὐδαμοῦ κείται μεταχειριζομένοις αἰείποτε τὸν δεύτερον κατεάγην. Ἄριστοφ. Σφιξ. 1428: καὶ πως κατεάγη τῆς κεφαλῆς μέγα σφόδρα. Λυσ. πρὸς Σίμων. § 14: οὔτε κατεάγη τὴν κεφαλὴν οὔτ' ἄλλο κακὸν οὐδὲν ἔλαβεν. Ἄνδοκιδ. περὶ Μυστηρ. § 61: καὶ τὴν κλεῖν συνετρίβην καὶ τὴν κεφαλὴν κατεάγην, κτλ. Ὁ ἀπλοῦς ἐάγην ἀπαντᾷ παρ' Ὀμήρῳ, παρ' ᾧ βλέπει τις ἐνίοτε καὶ τὸν ἀνευ αὐξήσεως τύπον ἄγην. Ἰλ. Ν, 162 (Πρβ. καὶ Ρ, 607): ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ. Ὀδ. Κ, 560 (Πρβ. καὶ Λ, 66): ἐκ δὲ οἱ αὐχὴν ἀστραγάλων ἐάγη. Ἰλ. Δ, 214: πάλιν ἄγεν δξέες ὄγκοι (Σχολ. σ. 150 Βεκκ. » Τὸ πάλιν εἰ μὲν τοῖς ἡγουμένοις συνάττοιμεν, ἔσται τὸ ἄγεν ἀντὶ τοῦ κατεάχθισαν, ὡς νῦν δὲ μοι ἐν χεῖρεσσιν ἄγη ξίφος, ἦτοι συνεσταλμένης τῆς ἀρχῆς ποιητικῶς ἢ τοῦ εἰ ἀφηρημένου ἀπὸ τοῦ ἔαγεν. Ἐὰν δὲ τοῖς ἐξῆς προσδῶμεν αὐτό, ἔσται εἰς τοῦπίσω ἠχθισαν, ταυτέστιν ὑπέστρεψαν». Πρβ. Νικάνορ. περὶ Ἰλιακ. Στιγμ. ὑπὸ Φρειδαινδῆρου σελ. 89 καὶ 113. Ἄλλὰ τὸ χωρίον εἶνε σαφέστατον καὶ ἀπλούστατον οὔτε διττὴν σύνταξιν ἐπιδεχόμενον οὔτε διπλὴν ἐρμηνείαν. Τὸ ἄγεν εἶνε ἀντὶ τοῦ ἄγησαν ἢ μετ' αὐξήσεως ἐάγησαν, ὡς τὸ ἄλεν ἀντὶ τοῦ ἄλησαν ἢ ἐάλησαν, κτλ. καὶ οὔτ' ἔχει οὔτε δύναται νὰ ἔχη τὴν σημασίαν τοῦ ἠχθισαν. Πρβ. καὶ Εὐστάθ. σ. 464, 43 » Ἔστι δὲ τὸ πάλιν ἄγεν ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ἔμπαλιν ἐκλάσθισαν. Τοῦτο δὲ εἶρηται πρὸς διαστολὴν τῆς πρώτης περιαιγωγῆς καὶ κλάσεως, ἣν οἱ ὄγκοι πάσχουσι γλωχινούμενοι ἐν τῷ χαλκεύεσθαι· τότε μὲν γὰρ ἐπὶ τὸ ἄνω ἀφορῶντες γωνιοῦνται, νῦν δὲ θραυόμενοι ἔμπαλιν ἄγονται. Ποιητικὴ δὲ λέξις καὶ τὸ ἄγεν· καὶ ἔστιν, ὡς περ τραφεῖς τραφέντος τράφεν, ὃ ἔστιν ἐτράφησαν, οὕτω καὶ ἀγείεις ἀγέντος ἄγεν». Παρ' Ἠσυχίῳ Τόμ. Α', σ. 18 Σμ. λέγεται » ἈΓΕΝ: κατεαγέν, θραυσθέν, ὡς τὸ τοῦ δ' ἐξελλομένουιο πάλιν ἄγεν δξέες ὄγκοι». Ἡ γνώμη τοῦ Κοκκηίου ὅτι μετὰ τὸ θραυσθέν ἐλλείπει τι εἶν. πιθανωτάτη). Π, 801: πᾶν δὲ οἱ ἐν χεῖρεσσιν ἄγη ἔγχοι (Ἐὰν πάν-

τοτε παρ' Ὀμήρῳ ἡ λέξις αὕτη ἔχη τὸ δίγαμμα, πρέπει νὰ γραφῆ χειρέσσι ἄγη [Ἴδε Δαβησιού *Miscell. Crit.* σελ. 244 KIDD.] ἢ μάλλον χειρέσσο' ἑάγη, ὅπερ καὶ φέρεται ἐν τισι τῶν ἀντιγράφων. Οὕτω καὶ ἐν Γ, 367 γράφεται οὐ μόνον νῦν δέ μοι ἐν χειρέσσι ἄγη ξίφος" ἀλλὰ καὶ »ἐν χειρέσσο' ἑάγη ξίφος". Ὁ Εὐστάθιος εὔρεν ἐν ἀμφοτέροις τοῖς τόποις ἄγη σ. 424, 58 »τὸ δὲ ἄγη Ἀττικοὶ ἑάγη Φασίν". σ. 1087, 38 »πᾶν δὲ οἱ ἐν χειρέσσι ἄγη, τουτέστιν ἑάγη, αὐτόματον δηλαδὴ". Πρβ. καὶ Ἡσύχ. Τόμ. Α', σ. 20 Σμ. »Ἄγη: . . . Ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ κατεάγη, ὡς τὸ νῦν δέ μοι ἐν χειρέσσι ἄγη ξίφος". Ἀντὶ τοῦ κατεάγη ὑπάρχει ἐν τῷ κώδικι κατεαγῆναι, ὅπερ διόρθωσεν ὁ Βαλκενάριος Διατριβ. σελ. 254. Ὁ Εὐνιος διατείνεται ὅτι ἡ παλαιὰ γραφὴ ἦτο χερσὶν ἄγη, τουτέστι χερσὶν ἑάγη. Ἄλλ' ὁ ἀόριστος ἑάγην ἢ ἄγην ἔχει τὸ α πανταχοῦ παρ' Ὀμήρῳ βραχὺ πλὴν ἐνός καὶ μόνου χωρίου Ἰλ. Δ, 559 »ῶ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἑάγη", ἐνθα φαίνεται ὅτι ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε ἑάγη, ἂν καὶ ἄλλο παράδειγμα τοῦ παρακειμένου ἕαγα παρ' Ὀμήρῳ δὲν εὐρίσκηται. (Ἴδε καὶ Δαβησιού *Miscell. Crit.* σελ. 244 KIDD.). Πρβ. καὶ Ἀπολλών. Γ', 954: ἡ θαμὰ δὴ στηθέων ἑάγη κέαρ. Θεόκρ. ΚΒ', 190: δοῦρ' ἑάγη σακέεσσιν ἐνὶ δεινοῖσι παγέντα. Τρυφιδῶρ. 586: ἐπαυχενίους δὲ λυθέντες ἀστραγάλους ἑάγησαν, κτλ. Καὶ παρὰ Κοῖντω ἸΔ', 595 »ὧν δὲ που ἴστοι ἐκ κεράτων ἐράγησαν, ἐπισπέρχοντος ἀήτεω" ἀποφαίνεται ὁ Σπιτζινῆρος *Observ. in Quint.* σελ. 60 ὅτι τὸ ὀρθὸν εἶνε ἐκ κεράων ἑάγησαν¹⁾. Παρ' Ἡσυ-

1) Ἄν τις ἐπιθυμῆ νὰ μάθῃ τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐμορφώθη ὁ ἀόριστος ἑάγην, ἄς ἀκούσῃ τοῦ Μεγάλου Ἐτυμολόγου τὰ σοφὰ ῥήματα. »Ἐάγη: Ἔστιν ἄγω τὸ κλάνω, ὁ μέλλον ἄξω, ὁ ἀόριστος ἤξα, ὁ β' ἦγον, ὁ παθητικὸς ἦγην ἦγης ἦγη καὶ κατὰ διάλυσιν ἑάγη" (σ. 306, 54). Μεγάλῃ τῶ ὄντι τοῦ Μεγάλου Ἐτυμολόγου ἡ ἀγχινοια εἶνε καὶ ἡ δεξιότης καθ' ἣν οὕτω πιθανῶς ἐκ τῶν μὴ ὄντων τὰ ὄντα παράγει, ὥστε μόνος ὁ μὴ ἔχων τὸν νοῦν παρεξηλημένον δύναται ν' ἀμφιβάλλῃ. Δὲν εἶνε εὐφυστατα καὶ λογικώτατα ἐξευρημένον ὅτι τὸ ἑάγη προῆλθε κατὰ διάλυσιν ἐκ τοῦ ἦγη τοῦ ἐν Σκυθίᾳ ἴσως ἢ ἐν Παφλαγονίᾳ λεγομένου, ὅπερ ἐγένετο ἐκ τοῦ οὐδέποτε ὑπάρξαντος δευτέρου ἀορίστου ἦγον τοῦ πλαστοῦ ἐνεστώτος ἄγω τοῦ σημαίνοντος κλάνω; Βδε-λυγμία μ' ἔχει. Πρβ. καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 545 (σ. 353

χίφ Τόμ. Γ', σ. 308 Σμ. ἀναγινώσκειται »Περάγειν: διέρρωγα. 'Ρίνθων" ('Εν τῷ κώδικι φέρεται »Περάγειν: διέρρωγέειν θω". 'Ο Μεινέκιος εἴκασε »Περίεαγεν: διέρρωγε. 'Ρίνθων"). 'Ο πρῶτος ἀόριστος κατεάχθην εἶνε ἴδιος τῶν μεταγενεστέρων ἀπαντῶν πρῶτον παρ' Ἀριστοτέλει περὶ Ζψ. Μορ. Α', 1 (Τόμ. Γ', σ. 220, 1 Διδ.) »ὅτι στραφέντος καταχθῆναι συνέβη". "Ἴδε Δίων. Χρυσόστ. Λόγ. ΙΑ', Τόμ. Α', σ. 539 'Ρεισκ. (Τόμ. Α', σ. 190, 24 Δινδ.): ὡς τοῦ ξίφους καταχθέντος. Σιμπλίκ. Ἐπικτ. Ἐγχειρ. Κτ', σ. 68, 52 Διδ.: καὶ τὸ ὑάλινον προσκρουσθὲν ἢ ἀφελθὲν καταχθῆναι. "Ὅταν δὲ τὸ ἡμέτερον καταχθῆ, κτέ. Πρβ. καὶ Ἱερειμ. ΑΛ', 25: κατεάχθη κέρας Μωάβ, καὶ τὸ ἐπίχσιρον αὐτοῦ συνετρίβη ('Ησύχ. Τόμ. Β', σ. 438 Σμ. »Κατεά(χ)θη: κατεθλάσθη"). Παρὰ Κλήμεντι τῷ Ἀλεξανδρεῖ Στρωματ. Β', σ. 492 Ποττ. ἀναφέρεται ἀπόσπασμα τραγωδίας, ἐν ᾧ κεῖται ἡ μετοχὴ ἀχθέντες. »Ἐμφαντικῶς Διογένης ἐν τινι τραγωδίᾳ γράφει

οἱ τῆς ἀνάνδρου καὶ διεσκατωμένης
 τρυφῆς ὑφ' ἡδοναῖσιν ἀχθέντες κέαρ
 πονεῖν θέλοντες οὐδὲ βαιά".

'Ἄλλ' ὁ Μεινέκιος *Philol. Exercit. in Athen. Deipnos. Spec. Prim.* σελ. 47 προτείνει νὰ γραφῆ »τρυφῆς ὑφ' ἡδοναῖσι σαχθέντες κέαρ" πληραβάλλων Κερκιδᾶν παρὰ Στοβ. Ἀνθολ. Δ', 43 »ὧν τὸ κέαρ παλῶ σέσακται καὶ δυσεκνίπτω τρυγί" ('Ο Βεντλῆϊος: παλῶ . . . καὶ δυσεκνίπτω τρυγός). "Ἴδε καὶ Ναύκιον Τραγ. Ἑλλ. Ἀποσπ. σελ. 628, 1.

Καὶ ὁ παθητικὸς παρακείμενος κατέαγμαὶ παρὰ μόνοις εὔρηται τοῖς μεταγενεστέροις. Λουκιαν. Τίμων. ἢ Μισανθρ. § 10 (Τόμ. Α', σ. 47 Ἰακβ.): κατεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ καὶ ἀπεστομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται ('Εν ᾧ § 48, σ. 67 »κατέαγα τοῦ κρανίου ὑπὸ τοῦ ἀχαρίστου", ὅπερ ὑπὸ Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου ὡς παράδειγμα μνημονεύεται τῆς μετὰ γενικῆς τοῦ κατέαγα συντάξεως σ. 192, 17¹). Πρβ. καὶ Ἐταιρ. Διαλ. ΙΕ', § 1, Τόμ.

Διδ.) »Ἄγα τὸ συντρίβω, ὁ μέλλων ἄξω, ὁ μέσος παρακείμενος ἦγα καὶ ἀττικῶς ἔαγα"! ("Ἴδε Λοβέκκιον *Elem.* Τόμ. Α', σελ. 56).

¹) Περὶ τῆς συντάξεως ταύτης τοῦ κατέαγα ποιεῖται λόγον

Γ', σ. 418: ἢ πόθεν κατεαγότας τοὺς αὐλοὺς φέρεις; § 2, σ. 419: κατεαγότας μοι τοὺς αὐλοὺς προσρίψας. Ἐπιστ. Κρον. Γ', § 35, Τόμ. Γ', σ. 485: ἐπὶ κατεαγότι καὶ ταῦτα τῷ ἀμφορεῖ). Πausan. Η', μς', 5: τοῦ δὲ ὕδρος τῶν ὀδόντων κατεᾶχθαι μὲν τὸν ἕτερόν φασιν οἱ ἐπὶ τοῖς θαύμασιν. Γ', λα', 11: τῇ δὲ γραῖ κατεᾶχθαι τὴν ὕδριαν εἰκάσεις (Ἐν ᾧ Θ', λ', 2: καὶ λύρας κατεαγυίας ἐφαπτόμενον. Γ', λ', 8: κατεαγότες αὐτῆς οἱ πήχεις. Γ', λα', 9: ἐν κατεαγόσιν ὀστράκοις. Γ', λς', 4: κατεάγασιν οἱ πολλοί). Ἄρτεμιδ. Ὀνειροκρ. Δ', 58 (σ. 237, 12 Ἐρχ.): καὶ πάλιν αὖ ἔδοξέ τις τὸν κύβου αἰφνίδιον κατεᾶχθαι. Ε', 32 (σ. 260, 4): καταλαβεῖν τὸν ἐν αὐτῷ λίθον κατεαγμένον εἰς πολλά. Ε', 51 (σ. 263, 11): ἔδοξέ τις τὸ βάκτρον αὐτοῦ κατεᾶχθαι (Πρβ. καὶ σ. 263, 15. Ὁ Ἐρχῆρος ἐξέδωκε πανταχοῦ κατεᾶχθαι). Πολυδεύκ. Δ', 148: τῷ δὲ παρσιτῷ μάλλου κατέακται τὰ ὄτα. Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον πάντοτε ἔαγα, κατέαγα (ἰων. κατέγηγα. Ἡρόδ. Ζ', 224: ὄρατα μὲν νυν... ἐτύγχανε κατεηγότα ἤδη¹⁾). Ἡσιόδ. Ἔργ. 534: οὐτ'

καὶ ὁ σχολιαστὴς τοῦ Λουκιανοῦ Τόμ. Δ', σ. 50 Ἰακβ. καὶ ὁ Ἡρωδιανὸς Φιλεταῖρ. σ. 448 Πειρσ. Πρβ. καὶ Μοῖρ. σ. 235 Πειρσ. Σχολ. Πλάτ. Γοργ. σ. 469, δ'. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1167. Γραμματικὸς τις ἐν Ἀνεκδότοις Βεκκῆρου σ. 153, 21 ὡς παράδειγμα τῆς μετὰ γενικῆς συντάξεως τοῦ κατεάγη παρατίθεται χωρὶν τοῦ Προκοπίου! »Κατεάγη: Γενικῆ Προκόπιος. Ἐκ τῆς μονωδίας Ἀντιοχεῖας· ἄλλος κατεάγη τῆς κεφαλῆς τοῦ σώματος τὰ καίρια παρασπώμενος». Καὶ ὁ Προκόπιος νομοθέτης τοῦ ἑλληνισμοῦ! Ἰκανῶς καὶ ἐκ τούτου μόνου τεκμηριούται ὅση ἦτο ἢ περὶ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν προκοπὴ τοῦ γραμματικοῦ.

¹⁾ Ἐν τῷ τοῦ Ψευδιπποκράτους περὶ Ἀγμῶν καὶ περὶ Ἀρθρων Φέρουσι τάντιγραφα οὐ μόνον κατεηγένοι ἀλλὰ καὶ κατεαγέναι καὶ κατηγέναι (καὶ καταγέναι). Ὁ Ἐρμερίστιος ἔγραψε πανταχοῦ κατεηγένοι. Α' (Τόμ. Γ', σ. 3): χεῖρα κατεηγυῖαν. Γ' (σ. 7): χεῖρα κατεηγυῖαν. Δ', (σ. 7): ὧν μὴ ἀμφοτέρα κατέγηγε. (σ. 8): πρὸς τὸ σχῆμα τοῦ κατεηγότος. ε' (σ. 10): τὰ ὀστέα τὰ κατεηγότα. Ζ' (σ. 13): κατεηγότων τῶν ὀστέων. Η' (σ. 22): κνήμης ὀστέα κατεηγυῖης. (σ. 23): ὀστέα κατεηγότα. Ιε' (σ. 24): τὰ σκέλεα τὰ κατεηγότα. ΙΗ' (σ. 26): τούτου κατεηγότος. (σ. 27): τοῦ μὲν ἔξαθεν

ἐπὶ νῶτα ἔαγε. Σαπφ. Β', 9: ἀλλὰ καὶ μὲν γλῶσσα ἔαγε (= κατὰ μὲν γλῶσσα ἔαγε, γλῶσσα μὲν κατέαγε). Χοίριλ. παρ' Ἀθην. ΙΑ', σ. 464, β': κύλικος τρύφος ἀμφὶς ἔαγός (Πρβ. καὶ Ἄρατ. Φαιν. 46: περί τ' ἀμφί τ' ἔαγός. Κόϊντ. Α', 204: ὁ δ' ἄρ' ἄχρυτο θυμὸν ἔαγός. Νόνν. Ε', 151: ἔαγότα νῶτα. ΙΕ', 15: ἔαγότος ἀμφιφορῆος. Παρ' Ἠσυχίῳ Τόμ. Β', σ. 1 Σμ. ἀναγινώσκεται »Ἐαλόος: τεθραυσμένος" ἀντὶ τοῦ ἔαγός) ¹⁾. Εὐριπ. Κύκλ. 684: τὸ κρανίον παίσας κατέαγα. Ἀριστοφ. Ἄχαρν. 1180: καὶ τῆς κεφαλῆς κατέαγε περὶ λίθου πεσών. Θεσμοφ. 403: τῷ κατέαγεν ἢ χύτρα; Πλούτ. 545: στάμνου κεφαλὴν κατεαγότος. Μνησίμαχ. παρ' Ἀθην. Ι', σ. 421, γ': δορατίων τε λείψανα κατεαγότ'. Πλάτ. Γοργ. σ. 515, ε': τῶν τὰ ὄτα κατεαγότων (Πρβ. καὶ σ. 469, δ': κατεαγὼς ἔσται αὐτίκα μάλα). Δημοσθ. περὶ τοῦ Στεφ. § 67, σ. 247: τὴν κλεῖν κατεαγότα (Πρβ. Κόβητον Μνημοσ. Τόμ. ΙΑ', σελ. 590 καὶ 407). κατὰ Κόνων. § 35, σ. 1268: τὴν κεφαλὴν δὲ γ' ἡμεῖς ἢ ἕτερόν τι κατεαγέναι φήσομεν. Καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις πολλάκις εὐρίσκεται ὁ κατέαγα συνηθέστερος τοῦ κατέαγμαι ὢν. Διονύσ. Ἀλικαρν. περὶ Συνθ. Ὀνομ. ΙΗ', σ. 256 Σχαιφ.: κατεαγότων ἀνθρώπων (Πρβ. αὐτόθι Σχαιφῆρον σελ. 257). Ῥωμ. Ἀρχ. Η', 67: λόφος πολλαχῆ περικατεαγός. Πλούταρχ. περὶ Μουσ. ΙΕ' (Ἠθ. σ. 1389, 6 Διδ.): κατεαγουῖαν καὶ κωτίλην εἰς τὰ θέατρα εἰσάγουσι. Δίων Χρυσόστ. Λόγ. Β', Τόμ. Α', σ. 91 (Τόμ. Α', σ. 32, 19 Δινδ.): καὶ κατεαγότα μέλη. Φιλόστρ. Ἡρωϊκ. ΙΔ', 2 (σ. 722): τὰ δ' ὄτα κατεαγὼς ἦν. Ἀρτεμίδ. Ὀνειροκρ. Α', 74: ἢ ἐκ κατεαγότων ὕγιᾶ. Ἀλκίφρ.

ὁστέου κατεηγότος... τοῦ δὲ ἔσωθεν κατεηγότος. ΚΒ' (σ. 30): τὰ ὁστέα τὰ κατεηγότα. Οὕτω καὶ ΚΔ' (σ. 31) τετράκις. Κς' (σ. 33). ΚΖ' (σ. 35). Λ' (σ. 38) δίς. ΛΒ' (σ. 42). ΛΕ' (σ. 45). ΛΖ' (σ. 46). ΜΑ' (σ. 49). ΜΒ' (σ. 51). ΜΗ' (σ. 54). ΞΔ' (σ. 77). ΠΓ' (σ. 88). ΨΔ' (σ. 104). ΡΙΕ' (σ. 136 καὶ σ. 137). ΡΙς' (σ. 138). "Ὀφείλει δ' ἴσως, ἵνα συμφωνῇ ἑαυτῷ, καὶ τὸ παρέαγε εἰς παρέηγε νὰ μεταβάλλῃ καὶ τὸ ἀπέαγε εἰς ἀπέηγε, ἅπερ ἀναγινώσκονται ἐν τῷ Μοχλικῷ ΛΘ' (Τόμ. Γ', σ. 180).

¹⁾ Παρὰ Τζέτζη ἐν τοῖς μεθ' Ὀμηρ. 375 ἀναγινώσκεται νῶτα δὲ τοῖο ἔαγεν ὑπῆρεμα" ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἦσαν (κεκλασμένα) κεκαμμένα, κεκυρτωμένα.

Γ', 54, 1: ἢ πόθεν κατέαγα τὸ κρανίον ('Εν Α', 7 φέρουσι τάντιγραφα »ἐπειδὴ τὰμὰ κατεάγετο" πλὴν τοῦ βενετικού κώδικος ἔχοντος κατεάγη, ὅπερ ὅτε σχειλήρος ἐνέκρινε καὶ ὁ Μεινέκιος παρέλαβεν. Ὁ πολὺς Κόβητος *Var. Lect.* σελ. 43 λέγει ὅτι τὸ κατεάγη εἶνε εἰκασία ἀντιγραφῆως οὐχὶ ἱκανῶς εὔστοχος καὶ ὅτι ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε κατεάγε σωζομένη ἐν τῇ πλημμελεῖ κατεάγετο. Κατεάγεν εἰκασε καὶ ὁ 'Ρεϊσκίος). Ἀθήν. ΙΒ', σ. 524, 5': ἀνεμίνοι τὴν δίκαιάν εἰσι καὶ κατεάγδτες (Πρβ. καὶ Ἡσύχ. Τόμ. Δ', σ. 8 Σμ. »ἐν μὲν τὸ ἐπὶ διαβολῇ τῶν Σαμιῶν θυλουμένων ὡς κατεαγόντων"), κτλ. (Πρβ. καὶ τὰ τοῦ Λουκιανοῦ καὶ τοῦ Παιουσανίου παραδείγματα τὰ ἀνωτέρω παρατεθέντα). Ἔχει δὲ τὸ κατεάγμαῖ πρὸς τὸ κατεάγα ὡς τὸ ἔρρηγμαῖ (ἀπέρρηγμαῖ, κατέρρηγμαῖ, κτλ.) πρὸς τὸ ἔρρωγα (ἀπέρρωγα, κτλ.), τὸ πέπηγμαῖ πρὸς τὸ πέπηγα, τὸ τέτηγμαῖ πρὸς τὸ τέτηκα, τὸ σέσημμαῖ πρὸς τὸ σέσηπα, τὸ ἔσταμμαῖ πρὸς τὸ ἔστηκα, κτλ., περὶ ὧν ἀλλαχοῦ ἀκριβῆς θὰ γείνη λόγος.

Ὁ ἐνεστὼς κατάσσω εἶνε εἰδεχθὲς τῶν μεταγενεστέρων ἐξάμβλωμα ἀπαντῶν ἐνίστε καὶ ἐν τερατωδεστέρῃ μορφῇ κατεάσσω. Ἔχει δὲ τὸν αὐτὸν πρὸς τὸ κατάγνυμι λόγον, ὃν τὸ ῥήσσω πρὸς τὸ ῥήγνυμι καὶ τὸ πήσσω πρὸς τὸ πήγνυμι, περὶ ὧν ἄλλοτε (Πρβ. τὸν πρόλογον τῆς ὑπὸ Κυνήνου καὶ Κοβήτου ἐκδοθείσης Καινῆς Διαθήκης σελ. LXXIX). Ὁριγέν. κατὰ Κέλσ. Ζ', σ. 369: ὅς, τοῦ δεσπότητος στρεβλοῦντος αὐτοῦ τὸ σκέλος, ὑπομειδιῶν ἀνεκπλήκτως ἔλεγε κατὰσσεις. Καὶ κατὰξαντος, οὐκ ἔλεγον, εἶπεν, ὅτι κατὰσσεις; Ἀρτεμίδ. Ὀνειροκρ. Α', 73: καὶ ὅσα κατὰσσεται. Β', 39: ἀγαθὸν ἂν εἴη μῆτε συντριβόμενα ἰδεῖν μῆτε κατασσομένα τὰ ἀγάλματα αὐτῶν. Α', 66: τοῖς δὲ πλέουσι τὸ δοκεῖν κατὰσσειν ποτήρια ναυάγιον προαγορεύει. . . ταῦτα κατασσομένα πάσης θλίψεως καὶ στενοχωρίας λύσειν ὑπισχνεῖται (Ἐπάρχει καὶ γραφὴ κατεάσσειν, κατεασσομένα). Β', 24: ὄθεν κατασσομένον μᾶλλον τούτοις ἢ ὑγιᾶς ὃν συμφέρει. . . ὄθεν οὔτε ἀπολυμένη ἐστὶν ἀγαθὴ [Κάλλιον ἀγαθὸν] οὔτε κατασσομένη (Φέρεται καὶ γραφὴ κατεασσομένον, κατεασσομένη). Καὶ ἐν Α', 66 ὁ 'Ρεϊφίος τῷ 'Ρεϊσκίῳ ἀκολουθήσας ἔγραψεν (Ἀρτεμίδ. Τόμ. Β', σελ. 276) »ὄθεν εἰ κατὰσσηται" ἀντὶ τοῦ κατεασσηται, ἀνθ' οὗ ὑπάρχει καὶ γραφὴ κατεάσσοιτο.

Ὁ Ἐρχῆρος (Ἀρτεμιδ. σελ. 61, 6) ἔγραψε κατάσσοιτο. Καὶ ἐν Γ', 66 ἔγραφεν οὗτος (σελ. 194, 15) »ὄθεν συμπῆπτον ἢ κατασσομένον πονηρὸν ἂν εἴη καὶ ὀλέθριον" ἀντὶ τοῦ κατεασσομένου καὶ ἐν Β', 5 (σελ. 90, 9) »ἀπολλύμενα δὲ ἢ κατασσομένα" ἀντὶ τοῦ κατεασσομένα ἢ καταγνύμενα. Καὶ τὸ ἐν Ε', 78 »ῤῆξαι τε καὶ κατεάξαι τὸ κεράμιον" μετέβαλε (σελ. 270, 3) εἰς κατεάξαι (τὸ ὀρθὸν εἶνε κατεάξαι, οὐχὶ κατεάξαι). Καὶ παρ' Ἀππιανῶ Λιβυκ. 129 προτείνεται ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου Τόμ. Δ', σ. 1045 ἐκδ. Παρισ. νὰ γραφῆ ἔξ ἀντιγράφων »ἐς πολλὰ σχήματα κακῶν διεσπῶντο ῤῆγνύμενοί τε καὶ κατασσομένοι" ἀντὶ τοῦ καταπασσομένοι. Πρβ. καὶ Σχολ. Ἰλιάδ. Α, 651 (σ. 524 Βεκκ.) »Δηλοῖ δὲ ἡ λέξις ὅτε μὲν τὸ ἄλευρον ἀπὸ τοῦ κατᾶσσεσθαι καὶ ἀλεῖσθαι τὸν σῖτον, ὅτε δὲ τὸν αἰγιαλὸν ἀπὸ τοῦ περικατᾶσσεσθαι αὐτῷ τὰ κύματα". Ν, 322 (σ. 365) »Τὸν σῖτον, ἐπεὶ κατασσομένος καὶ ἀλούμενος ἄρτος γίνεται", κτλ. Ἐτυμ. Μέγ. σ. 9, 10 »ἢ ἀπὸ τοῦ ἄσσω καὶ κατᾶσσω τὸ κλω". σ. 494, 51 »Καταγνύναι: κατᾶσσειν, κατακλᾶν". Ἡσύχ. Τόμ. Β', σ. 100 Σμ. »Ἐνικλᾶν: ἐμποδίζειν, ἐγκόπτειν" ἀπὸ τῶν κατασσομένων μεταφορικῶς", κτλ. Ὁ Ἡσύχιος ἀναφέρει καὶ τὸ ἀπλοῦν »ἄσσει: κατᾶσσει" (Τόμ. Α', σ. 303. Τινὲς ἐνόμισαν ὅτι ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε »ἄσσει: κατᾶσσει"). Ἐν Τόμ. Α', σ. 27 κακῶς ἐξέδωκεν ὁ Σμιδίτιος »ἄγνυτον: κατᾶσσουσιν, κλωσιν" ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ κώδικι κατεασσουσιν, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ κατεασσουσιν. Τὸ κατεασσεσθαι ἴδε παρὰ Ψευδαριστοτέλει Μιχαῦν. 15 (Τόμ. Δ', σ. 63, 26 Διδ.) »Διὰ τί τὸ αὐτὸ μέγεθος ξύλου ῤῆον κατεασσεσθαι περὶ τὸ γόνυ κτέ;". Πρβ. καὶ Μύθ. Αἰσωπ. 7 Ἄλμ. »ἐκύλιε τὰ ῥᾶ καὶ κατεασσε". 105 »δοὺς αὐτοῖς ἀθροῦς τὰς βράβδους ἐκέλευσε κατεασσεσθαι". 179, γ': τὰ δένδρα ποτὲ κατεασσομένα ὑπὸ τῶν ἀνέμων... διὰ τοῦτο κατεασσεσθε". Βαρβαρώτατον εἶνε καὶ τὸ κατεάγμα ἀντὶ τοῦ κάταγμα (Πρβ. Λοβέκκιον *Elem.* Τόμ. Α', σελ. 59). Περὶ τοῦ παρ' Ἀρτεμιδώρῳ εὐκατέακτος ἐποισάμεθα λόγον ἐν τοῖς ἔμπροσθεν. Ὁμοίον τούτῳ εἶνε τὸ ἀπεωστός. Ἡσύχ. Τόμ. Α', σ. 259 Σμ. »Ἀπεωστόν: ἀπόθητον [Γρ. ἀπωθητόν]" (ἴδε Σουῖδαν Τόμ. Α', Μέρι. α', σ. 673 Βερν. »Καὶ ἀπωστόν: τὸ ἀπωθητόν"). Πρβ. καὶ »λέγων γὰρ ἴσως ἐξέώσεις τὸν πόνον" (Θεόδωρ. Πρόδρ. Α', 156. Ἀντὶ τοῦ ἐξέώσεις) καὶ »καὶ ἀπεώσομαι τὸ ὑπόλειμμα

τὰ διεσκορπισμένα. ς', 48: πῦρ ἐν πυρὶ προσήξας, ἐν Φλογὶ Φλόγα. ς', 479: οὐς γὰρ πόθος συνῆψεν εἰς συζυγίαν, τούτους ἐκείνος ἤξεν εἰς συντυμβίαν. Θ', 294: εἰς τὸν νεῶν εἰσηξεν ἅμα τοῖς ὄχλοις. Τζέτζ. Χιλ. Α', 666: κατὰ πετρῶν ἐκρήμνισεν ἐξάξας ἡμιθυῖται. IB, 464: τὸν μέγαν τὸν φιλόσοφον διάξαι Πυθαγόραν. Ἀκόλουθ. Γραμματ. εἰς τὰ Βρουμάλια 66: ἵνα σοὶ τεοὺς προσάξω, κτλ. Ἐπιγρ. Δελφ. ὑπὸ Οὐεσχήρου καὶ Φουκάρτου (Παρισ. 1863) 107, 17: τὸν Ἀρχέλαος συνᾶξε ὁ Πραόχου. 126, 8: τὸν συνᾶξαν Ἄθαμβος καὶ Εὐαγόρας. 213, 11: τὸν συνᾶξε Ἀμυνέας Χαριξένου. Ἐπιγρ. Δηλ. παρὰ Βοικκίω 2271: ἀπάντων τῶν ἐλευσομένων ἐμπόρων καὶ ναυκλήρων συναξάμενων ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, κτλ. Ἀθήν. Β', σ. 46, ε': Δημόκριτον δὲ τὸν Ἀβδηρίτην λόγος ἔχει διὰ γῆρας ἐξάξαι αὐτὸν διεγνωκότα τοῦ ζῆν. Ἄλκιφρ. Ἐπιστ. Γ', 8, 2: δύο δὲ ὄντες καὶ ἐρρωμένω τάχιστα αὐτὴν καὶ ἄκουσαν ἀπάξαιμιν (Ἐν τῷ βενετικῷ κώδικι φέρεται ἀπαῖξαι δυνησόμεθα. Οὕτω δ' ἔγραψε καὶ ὁ Μεινέκιος, τοῖσας ὁμῶς ὀρθῶς ἀπάξαι, οὐχὶ ἀπαῖξαι. Ὁ περικλεῆς Κόβητος *Var. Lect.* σελ. 57 νομίζει ὅτι ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε τάχιστ' ἂν αὐτὴν καὶ ἄκουσαν ἀρπάξαιμιν). Διόδ. Σικελ. Θ', 6 Διδ.: ὃν ἀντεισηξάν εἰς τοὺς ἐπὶ τὰ σοφούς. KE', 13: συνῆξαν λαὸν μυριάδας εἴκοσι (Περβ. καὶ Ἐρουερδῆνα *Spicil. Vatic.* σελ. 47). Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. ΙΖ', ιβ', 2: καὶ ὅς σε τοιαῦδε ἤξε τολμήσαι διανοεῖσθαι (Ἴδε καὶ ΙΓ', ς', 3 » φόβος οὐδεὶς ἔσται τηλικούτος, ὅς ταύτην ἡμῶν τὴν διάνοιαν ἐκβάλη τῆς ψυχῆς, ἀντεισάξῃ δ' εἰς αὐτὴν φιλοζωΐαν καὶ δόξης καταφρόνησιν»). Ἄλλ' ἴσως ἔγραψεν ὁ Ἰώσηπος κατὰ μέλλοντα ἐκβαλεῖ-ἀντεισάξει). Εὐνάπ. Βί. Φιλοσ. καὶ Σοφιστ. σ. 486, β Διδ.: ἤξαν εἰς γειτόνων. Εὐστάθ. Ἰσμίν. καὶ Ἰσμιν. Ζ', 11: ἴν' ἐξάξῃς ἡμᾶς ἀπὸ ζάλης. Ἡλιοδ. Λίθιοπ. Β', 28 (Ἐρωτ. Συγγρ. Ἰρσχιγ. σ. 264, 17): ἕως ἐπὶ τὴν διακεκαυμένην ζώνην συνάξωσι (Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ γραφὴ ὀρθοτέρα συναρράξωσι, δηλ. συναράξωσι. Κοραῆς Ἡλιοδ. Τόμ. Β', σελ. 99 » Συναράξωσι.] Ἀρίστη γραφὴ ἐκ τῶν ΛΛ' τοῦτο δὲ ἐστὶ Συγκρούσωσιν, ἀπὸ τοῦ Ἀράσσω. λέγεται δὲ ἀδιαφόρως καὶ, Συρράξωσι (ὡς σελ. 69), ἀπὸ τοῦ, Ῥάσσω, ὅπερ οὐδενὶ ἄλλω ἢ σχηματισμῷ διενήνοχε τοῦ Ἀράσσω. ἀποσκοραμιστέον οὖν τό, τε Συναύξωσι τῆς Β, καὶ τὸ Συναξωσι τῶν λοιπῶν). Παροιμιογρ. Ἑλλ. ὑπὸ Λευσχ. καὶ Σχηνειδῆ. Τόμ. Α', σ. 191, 64: ὁ τοῖνον Ζεὺς μετὰ τὸ κατὰξαι τῶν οὐρανῶν

τὸν πατέρα (Πρβ. καὶ σελ. 124, 22 »ὄν ἔμελλον τῷ Ἑρακλεῖ προσάξει». Ἄριστα θὰ εἶχεν ὁ μέλλων προσάξειν, καὶ ἴσως οὗτος ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Ζηνοβίου). Καὶ ἐν τοῖς αἰσωπείοις μύθοις τῆς τοῦ Φουρία ἐκδόσεως εὑρηνταί τινα τοῦ ἀόριστου ἤξα παραδείγματα. Σελ. 42 (Μύθ. 7Δ') καὶ σελ. 45 (Μύθ. ΡΒ'): ὅτι ἐκ λύκου στόματος καὶ ὀδόντων ἐξῆξας κάραν σῶαν. Σελ. 47 (Μύθ. ΡΘ'): ἡ δὲ ἅπαντα εἰς μίαν μερίδα συνῆξε. Σελ. 82 (Μύθ. Ρ7Ε'): μύρμηξ δὲ πολλὰς συνάξας τροφὰς . . . πῶς δ' οὐ συνῆξας τροφὰς ἐν ἀμήτω; Πρβ. καὶ Σύγκελλον παρὰ Κ. Μυλλήρω Ἄποσπ. Ἱστορ. Ἑλλ. Τόμ. Β', σελ. 530 »ἂ καὶ συνῆξαν» καὶ »συνῆξαν ἔτη», σελ. 554 »ὁ χρόνος τὰ πάντα συνῆξεν ἔτη», κτλ. Ἀρέθ. Βοισσον. Ἀνεκδ. Τόμ. Ε', σ. 45 »συνάξας Τιμόθεος . . . πάντας τοὺς ὀρθοδόξους», κτλ. Καὶ τὴν Παλαιὰν καὶ τὴν Καινὴν Διαθήκην κοσμεῖ ἐνιαχοῦ ὁ βάρβαρος ἀόριστος ἤξα. Ἐσδρας Η', 15 »καὶ συνῆξα αὐτοὺς πρὸς τὸν ποταμόν», κτλ. Λουκ. Η', 54 »ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυνάξαι τὰ τέκνα σου». Β' Πέτρ. β', 5 »κατακλυσμὸν κόσμῳ ἀσεβῶν ἐπάξας». Παρὰ τοῖς γραμματικοῖς οὐκ ὀλίγα παραδείγματα αὐτοῦ ἀπαντῶσι. Φώτιος Λεξ. σ. 551, 13 »Συναλίσας: συνάξας, ἀθροίσας». Ἡσύχ. Τόμ. Β', σ. 5 Σμιδ. »Ἐβίωσα: ἐξῆσα, διῆξα». σ. 57 »Ἐισφρήναι: εἰσάξαι, ἐνεγκεῖν» καὶ »Ἐισφρήσι: εἰσαγάγη, εἰσάξῃ». Σούϊδ. Τόμ. Β', Μέρ. α', σ. 397 Βερν. »ἐπάξας μάλα δικαίως τὴν τιμωρίαν». Σχολ. Ὀδυσσ. Α, 5 (σ. 12, 10 Δινδ.) »ὡς ὅταν τις . . . γνῶσιν συνάξῃ». Σχολ. Αἰσχύλ. Χοηφ. 534 (σ. 116, 20 Δινδ.) »ὅτι ἀπὸ τῆς ὄψεως παρῆξε τὸ ὄψανον». Ἐπτ. Θήβ. 660 (σ. 374, 11) »ἐὰν αὐτὸν κατὰξῃ εἰς τὴν πατρίδα». 662 (σ. 374, 21) »καὶ εἰσάξαι εἰς τὴν πατρίδα». Σχολ. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1402 (σ. 505 Ἑλμσλ.) »ἀπαταῖ δὲ καὶ θέλει ἄξαι εἰς τὴν Τροίαν». Σχολ. Εὐριπ. Ἴππολ. 428 (Τόμ. Α', σ. 150, 18 Δινδ.) »ὁ χρόνος εἰς φῶς ἐξῆξεν». Ἐκάβ. 1132 (Τόμ. Α', σ. 489, 9) »ἵνα μὴ ὁ παῖς καταλειφθεὶς σὸς ἐχθρὸς συνάξῃ τὴν Τροίαν». 1139 (σ. 490, 10) »ἀθροισή: περισυνάξῃ». Φοιν. 455 (Τόμ. Γ', σ. 143, 6) »συνάξασαν ἡμᾶς εἰς Φιλίαν». Μηδ. 564 (Τόμ. Δ', σ. 41, 20) »εἰς τὴν αὐτὴν αὐτοῖς τύχην προάξαιμι», κτλ. Ἄλλοτε θὰ μνημονευθῶσι καὶ ἄλλα χωρία, ἐν οἷς ὁ ἀόριστος ἤξα εὑρηται κείμενος.

Φρύνιχος σ. 287 Λοβ. »Ἴνα ἄξωσιν οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλ' ἵνα ἀγάγωσιν», »Ἐὰν ἄξῃς οὐδεὶς ἀνφαίη, ἀλλ' ἐὰν ἀγάγῃς».

Θωμάς Μάγιστρος σ. 5, 12 'Ρισχ. »'Ινα ἀγάγωσιν, οὐχ ἴνα ἄξωσιν. Καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν ὁ μὲν πρῶτος ἀόριστος καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ ἄχρηστοι τοῖς λογογράφοις, ὁ δὲ δεύτερος ἀόριστος καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ χρονοὶ ἐν χρήσει". Τὰ αὐτὰ σχεδὸν ἀναγινώσκονται καὶ παρὰ Φιλήμονι Λεξ. Τεχνολ. σ. 224 'Όσανν. 'Ο Μέγας Ἐτυμολόγος ἀναφέρει προστακτικὴν ἄξον ἐν οἷς διδάσκει τὴν αἰτίαν τῆς τοῦ ἄξον (= θραῦσον) περισπάσεως σ. 9, 6 »Διὰ τί περισπᾶται; Διὰ τὴν συνέμπτωσιν. Ἔστι γὰρ ἄξον ἀπὸ τοῦ ἄγω τὸ κομίζω". 'Ο δυνάμενος ἄς μὴ γελᾷ ἐπὶ τοιαύταις αἰτιολογίαις. Τὸ ἄξον οὐδεὶς τῶν παλαιῶν εἶπε. Τὸ δ' ἄξον περισπᾶτο διὰ τὸ φύσει μακρὸν τῆς παραληγοῦσης. Καὶ παρ' Ἑσυχίῳ ἀναφέρεται προστακτικὴ ἄπαξον, ἐκ μεταγενεστέρου πάντως συγγραφῆς. Τόμ. Α', σ. 226 Σμ. »Ἄπαξον: ἀπορρίπισον". Δὲν εἶνε δὲ σπάνια τὰ τοιαῦτα παρ' Ἑσυχίῳ. Καὶ ἀόριστος ἔλειψα ἀναφέρεται παρ' αὐτῷ (Τόμ. Γ', σ. 22 »Λεῖψαν: κατέλιπον". Τόμ. Β', σ. 94 »Ἐνέλειψε: παρέλειψε" καὶ σ. 158 »Ἐπιλείψασι: καταλείψουσι, παρελθούσης") καὶ ἀόριστος ἡμάρτησα (Τόμ. Α', σ. 139 »Ἀμαρτήσαι: στερηθῆναι". Πρβ. καὶ Ἐτυμ. Μέγ. σ. 78, 19) καὶ ἀόριστος ἤρησα-άμην (Τόμ. Α', σ. 85 »Ἀίρησαμένων: βουλευσαμένων" [Πρβ. καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 356, 30 καὶ Σουῖδ. Τόμ. Α', Μέμ. β', σ. 51 Βερν.]. »Ἀίρησαντας: πορθήσαντας". »Ἀίρησασθαι: λαβεῖν, βουληθῆναι" καὶ »Ἀίρησαμην: ἐξελεξάμην". σ. 351 »Ἀφαιρήσασθαι: λαβεῖν, στερησασθαι". Τόμ. Γ', σ. 377 »Προηρήσαντες [ἀντὶ τοῦ προαιρήσαντες]: θελήσαντες" Ἐν Τόμ. Β', σ. 115 ἀναγινώσκειται »Ἐξαιρήσαντες: πορθήσαντες". 'Ο Μουσοῦρος ἔγραψε πορθήσαντες, ὁ δὲ Σμιδίτιος ἐξαιρήσαντες. Περὶ τοῦ ἀόριστου τούτου θὰ γείνη ἀλλαγῆ ἀκριβέστερος λόγος ¹⁾), κτλ.

¹⁾ Τοῦτο μόνον ἐνταῦθα σημειωτέον, ὅτι ὁ Μέγας Ἐτυμολόγος, ὅστις συνήθως ἢ μαρολογεῖ ἢ οὐδὲν ὑγιὲς λέγει, ὀρθότατα ἀποκαλεῖ τὸν ἀόριστον ὑπεξαιρήσαν ἀνελλήμιστον. Σελ. 777, 55 »Ἐπεξαιρήσαν ἀντὶ τοῦ ὑπεξελδὸν ἀνελλήμιστόν ἐστι. Τοῦ γὰρ ἀόριστου μὴ ὄντος, λέγω δὴ τοῦ ἤρησα, οὐδὲ ἢ μετοχὴ αἰρήσας οὐδὲ οὐδέτερον τὸ αἰρήσαν". Μετὰ ταῦτα ἐπιφέρεται ἢ φιλοσοφικώτατη αἰτιολογία »Καθόλου γὰρ τῶν διὰ τοῦ αἰρω περισπωμένων ῥημάτων, ὅσον καθαιρῶ, ἀναιρῶ καὶ τῶν ὁμοίων, ἐκλέλοιπεν ὁ πρῶτος ἀόριστος καὶ τὰ τούτου κινήματα".

Τὰ συνήθως ἀναφερόμενα παραδείγματα εἰς ἀπόδειξιν τῆς παρὰ τοῖς Ἀπτικοῖς χρήσεως τοῦ πρώτου ἀορίστου ἤξ α εἶνε τὸ τοῦ Θουκυδίδου Β', 97 »Φόρος τ' ἐκ πάσης τῆς βαρβάρου καὶ τῶν ἑλληνίδων πόλεων, ὅσον προσῆξαν ἐπὶ Σεύθου, ὃς ὕστερον Σιτάλλου βασιλεύσας πλείστον δὴ ἐποίησε, τετρακοσίων ταλάντων ἀργυρίου μάλιστα δύναιμις", τὸ τοῦ Ἀντιφῶντος περὶ τοῦ Ἡρόδ. Φόν. § 46 »μηδ' ἐμοὶ ἐγγενέσθαι παρόντι ἄξαι τὸν ἄνδρα καὶ βασανίσαι αὐτόν" καὶ τὸ τοῦ Ξενοφῶντος Ἑλλην. Β', β', 20 »καὶ τὰς ναῦς πλὴν δάδεκα παραδόντας καὶ τοὺς φυγάδας κατ' ἄξαντας κτέ.". Ἀλλὰ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν πολλοῖς τῶν ἀντιγράφων φέρεται καθέντας (ἐν τισὶ δὲ κατὰθέντας¹⁾), οὗ τὸ κατ' ἄξαντας εἶνε προδήλως γλῶσσημα (Πρβ. Φώτ. Λεξ. σ. 121, 24 »Καθέντες: καταγαγόντες". Παρὰ Πλουτάρχῳ Λυσάνδρ. ΙΔ', 7 ἀναγινώσκειται »ταῦτά κα δρώντες τὰν εἰράναν ἔχοιτε, αἱ χρήδοιτε, καὶ τοὺς φυγάδας ἀνέντες"). Ὡς λέγεται διϊήμε ἀντὶ τοῦ ἐῶ διϊέναι (Ξενοφ. Ἄναβ. Δ', α', 8 »εἴ πως ἐβελήσειαν οἱ Καρδοῦχοι διϊέναι αὐτοὺς ὡς διὰ Φιλίας τῆς χώρας". Ἐν Ε', δ', 2 φέρουσι τάντιγραφα »οἱ δ' εἶπον ὅτι οὐ διοίσειεν" πλὴν ἐνὸς ἔχοντος δεήσειεν. Ὁρθότατα ἔγραψεν ὁ Ἰακώφιος Ἀθην. σελ. 265 διήσειεν = διϊέναι ἐάσειεν. Πρβ. καὶ Δημοσθ. περὶ τοῦ Στεφ. § 146, σ. 276 »μήτε Θετταλῶν ἀκολουθούντων μήτε Θηβαίων διϊέντων". § 213, σ. 299 »ἢ διέντας αὐτοὺς ἐφ' ὑμᾶς ἢ συνεμβαλόντας εἰς τὴν Ἀπτικήν", κτλ.), παρίημι ἀντὶ τοῦ ἐπιτρέπω παρίεναι (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Α', δ', 6 »καὶ ἂ πρόσθεν τῷ Σάκκῳ ἐμέμφετο, ὅτι οὐ παρίει αὐτὸν πρὸς τὸν πάππον, αὐτὸς ἤδη Σάκκας ἑαυτῷ ἐγγίνετο· οὐ γὰρ προσῆει κτέ.", κτλ. Εὐριπ. Ἡρακλ. 153 »τούσδε τ' ἐς γαῖαν παρείς". Ἡρόδ. Θ', 1 »καὶ τότε ἐκ τοῦ φανεροῦ παρήκε Μαρδόνιον ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα", κτλ. Ἴδε Βαίριον Ἡρόδ. Τόμ. Β', σελ. 143 καὶ 155 ἐκδ. β'), ἀφίημι ἀντὶ τοῦ συγχωρῶ ἀπιέναι, κτλ.²⁾ οὕτω καὶ καθίημι

¹⁾ Περὶ τῆς ἐν τοῖς ἀντιγράφοις διαφθορᾶς τοῦ καθήκε, καθείναι, καθείς, κτλ. εἰς κατέθηκε, κατὰθεῖναι, κατὰθείς, κτλ. Ἴδε Κόβητον Νου. Lecl. σελ. 784.

²⁾ Πρβ. καὶ Ἡρόδ. Γ', 158 »ὁ δὲ Ζώπυρος τὰς τε Κιστίας καὶ Βηλίδας καλεομένας πύλας ἀναπετάσας ἐσήκε τοὺς Πέρσας ἐς τὸ τεῖχος" = εἰσήγαγεν ἢ εἰσεδέξατο, οὗ τὸ ἐναντίον ἐξήκε

ἀντὶ τοῦ διδῶμι ἐξουσίαν κατιέναι (ψηφίζομαι κάθοδον, καταδέχομαι). Καὶ ἐν Ἀπομνημ. Δ', β', 8 ἀποκατέστη πρὸ πολλοῦ ἢ ὀρθῇ γραφῇ »πολλὰ γράμματα συνῆχας κτέ.» ἀντὶ τῆς βαρβάρου συνῆχας (Πρβ. Βαλκενάριον αὐτόθι σελ. 242 Ἀπομνημ. Ξενοφ. ὑπὸ Λ. Δινδορφίου). Παρ' Ἀντιφῶντι προτείνει ὁ Δοβραῖος *Adversar.* Τόμ. Α', σελ. 171 νὰ γραφῆ ἑλέγξει λέγων ὅτι μόλις ἄττικὸν εἶνε τὸ ἄξει ἀντὶ τοῦ ἀγαγεῖν καὶ ἄλλως ἀνάρμοστον ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ. Τὴν γραφὴν τοῦ Δοβραίου ἐπεδοκίμασε καὶ ὁ πολὺς Κόβητος *Νου. Lect.* σελ. 699. Ὅσα δ' ὁ Μαιτζινῆρος παρ' Ἀντιφῶντι γράφει σελ. 222 ἀντιτασσόμενος πρὸς τὴν τοῦ Δοβραίου γνώμην εἶνε τοιαῦτα, ὅποια πολλοὶ τῶν Γερμανῶν μάλιστα φιλολόγων δὲν ἀπαξιοῦσι νὰ γράψωσι προφανῶν πολλάκις τῶν ἀντιγραφῶν σφαλμάτων ἐκθύμως ὑπερμαχοῦντες καὶ λόγῳις ταῦτα εὖ πως εἰς τὸ πιθανὸν περιπέττοντες. Παρὰ Θουκυδίδῃ πρέπει νὰ γραφῆ »Φόρων τ' ἐκ πάσης τῆς βαρβάρου καὶ τῶν ἑλληνίδων πόλεων, ὅσοι προσῆσαν ἐπὶ Σεύθου, ὅς ὕστερον Σιτάλκου βασιλεύσας πλείστους δὴ ἐποίησε, τετρακοσίων ταλάντων ἀργυρίου μάλιστα δύναμις". Ἐδ προσῆσαν εἰς προσῆσαν παραφθαρὲν ἐγένετο αἴτιον καὶ ἄλλαι λέξεις νὰ μεταβληθῶσι κατ' αὐτὸ βυθμιζόμεναι. Παρατηρητέον δ' ὅτι, ἂν καὶ τὰντίγραφα φέρωσι παρὰ Θουκυδίδῃ τὸν τύπον ἤεσαν (ἀπῆσαν, προσῆσαν, κτλ.), ὁ θουκυδίδειος ὄμως καὶ παλαιὸς καθόλου τύπος εἶνε ἤσαν (ἀπῆσαν, προσῆσαν, κτλ.) ἐκ τοῦ ἰωνικοῦ ἤϊσαν συναιρεθείς ("Ἴδε Κόβητον *Var. Lect.* σελ. 32 κέξ. καὶ 380. *Νου. Lect.* σελ. 344 κέξ. Μνημοσ. Τόμ. Η', σελ. 159. Τόμ. Θ', σελ. 388 καὶ Τόμ. Γ', σελ. 85 κέξ.)¹). Ματαιοπονεῖ

Γ', 146 »τοὺς δὲ ἐπικούρους πάντας ὀπίσθας ὁ Χαρίλεως [καὶ] ἀναπετάσας τὰς πύλας ἐξῆκε ἐπὶ τοὺς Πέρσας". Ἐν Ζ', 210 ἀναγινώσκειται παρεξῆκε ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ εἶασεν ἢ ἡνέσχετο ἢ περιεῖδε παρεξελθεῖν. »Ἐσσερας μὲν δὴ παρεξῆκε ἡμέρας". Πρβ. Δίων. Κάσσ. Μ', 2 »ἔπειτα δὲ διίστάμενοι καὶ ἐκείνὰ τε παρεξιέντες καὶ τοὺς παραθέοντας ἐς τὰ πλάγια βάλλοντες" καὶ Ν', 31 »καὶ μετὰ τοῦτο ἐβουλεύσατο μὲν παρεξεῖναι αὐτούς".

¹) Καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ προοιμίου τοῦ Θουκυδίδου (Α', 1) »ὅτι ἀκμάζοντες τε ἤσαν ἐς αὐτὸν ἀμφότεροι παρασκευῇ τῇ πάσῃ κτέ." ἢ ὀρθῇ γραφῇ εἶνε ἤσαν ἐς αὐτόν (= ὄρμων εἰς αὐτόν, καθί-

ὁ Ἐρφτιος *Ueber C. G. Cobets Emendat. im Thukyd.* σελ. 7 ἀγωνιζόμενος ν' ἀποδείξῃ ἐκ τῆς ἐν πᾶσι τοῖς χωρίοις ὁμοφώνου τῶν ἀντιγράφων μαρτυρίας ὅτι ὁ γνήσιος τύπος παρὰ Θουκυδίδη εἶνε ἤσσαν (ἀπῆσαν, κτλ.), οὐχὶ ἤσαν, (ἀπῆσαν, κτλ.). Πρβ. καὶ Πόππον Θουκυδ. Ἐκδ. Μεγ. Μέρ. Α', Τόμ. α', σελ. 229 κέξ. καὶ Μέρ. Γ', Τόμ. α', σελ. 18 κέξ. καὶ ἄλλ. Πόσων ἄτοπον εἶνε ἡ ὁμόφωνος τῶν ἀντιγράφων μαρτυρία ὡς ἀποχρῶσα πάντοτε τῆς ὀρθότητος τύπου τινὸς ἀπόδειξις νὰ ὑπολαμβάνηται καὶ οὕτω μέγα κῦρος νὰ νομίζεται ὅτι ἔχουσι τὰντίγραφα, ὥστε παντάπασιν ὑπ' αὐτῶν συμφωνούντων ὁ ὀρθὸς λόγος νὰ παρευδοκιμῆται! Παγγέλοιον τῆ ἀληθείᾳ φαίνεται τὸ μὲν ὑπὸ τῶν ἀντιγράφων ὁμοφώνως μαρτυρούμενον εἶτ' ἀληθὲς εἶτε ψευδὲς ἀσπαστὸν παραχρῆμα καὶ ἀποδεκτὸν νὰ γίνηται, τὸ δ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ὀρθοῦ λόγου βεβαιούμενον καὶ λαμπρότατον ἐν ἑαυτῷ τὸν τύπον τῆς ἀληθείας φέρον νὰ παρωθῆται καὶ ν' ἀποβάλληται, ἂν τυχὸν δὲν ἔχῃ ἀντίγραφα τίνα συμμαρτυροῦντα. Πολλὰ ἐν τῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ ὑπάρχουσι οὕτως ἐναργῆ καὶ βέβαια, ὥστ' ἄλογον περὶ αὐτῶν ὄλωσ εἶνε καὶ ἐλάχιστον ν' ἀμφιβέλλῃ τις καὶ εἰς τὰ μυριάκις ψευδόμενα ἀντίγραφα νὰ καταφεύγῃ ἐλπίζων ἀληθέστερόν τι καὶ βεβαιότερον παρ' αὐτῶν νὰ μάθῃ. Νοῦς ὀρῆ καὶ νοῦς ἀκούει. Τάλλα κωφὰ καὶ τυφλά. Ὁ νοῦς ὀρᾷ καὶ διδάσκει ὅτι ὁ ὀρθὸς καὶ

σταντο εἰς αὐτόν, ἐπεχείρουσιν αὐτῷ, ἤπτοντο αὐτοῦ. Φώτ. Λεξ. σ. 57, 9 »Καὶ παρὰ Θουκυδίδη οὕτως ἀναγνωστέον· ὅτι ἀκμάζοντές τε ἤσαν ἐς αὐτόν». Ἴδε τὰ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ὑφ' ἡμῶν γεγραμμένα σελ. 48. Καὶ σχόλιον δ' ὑπάρχει διττόν, τὸ μὲν εἰς τὴν κοινὴν γραφὴν ἀκμάζοντές τε ἤσαν ἀναφερόμενον, τὸ δ' εἰς τὴν γνησίαν ἤσαν. Σελ. 13 Διδ. »Ἀκμάζοντές τε ἤσαν: ἀντὶ τοῦ ἤκμαζον». »Ἦσαν: μετὰ σπουδῆς ἐπορεύοντο». Ἴδε καὶ Α. Δινδῶρφιον Ξενοφ. Ἄναβ. σελ. Χ). Πρβ. Α', 78 »ἰόντες τε οἱ ἄνθρωποι ἐς τοὺς πολέμους κτέ.". Α', 118 »όντες μὲν καὶ πρὸ τοῦ μὴ ταχῆς ἰέναι ἐς τοὺς πολέμους". Α', 123 »ἀλλὰ θαρσοῦντας ἰέναι κατὰ πολλὰ ἐς τὸν πόλεμον" (Ἴδε καὶ Α', 121 »ἔπειτα ὁμοίως πάντας ἐς τὰ παραγγελλόμενα ἰόντας"). Ξενοφ. Ἄναβ. Ζ', α', 27 »ἡμεῖς γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι ἤλθομεν εἰς τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς συμμάχους ἔχοντες τριήρεις μὲν κτέ." (Ἵπάρχει καὶ γραφὴ εἰσ-ἤλθομεν. Τὸ σύνθετον ἀναγινώσκειται καὶ παρ' Ἴσοκράτει Εὐαγόρ. § 64 »ἄνπερ ἦν καὶ πρὶν εἰς τὸν πόλεμον εἰσελ-

γνήσιος παρὰ Θουκυδίδη τύπος εἶνε ὁ ἦσαν, οὐχὶ ὁ ἦσαν. Ἄν εἶνε ἀληθές ὅτι τὴν παλαιὰν ὁ Θουκυδίδης ἀττικὴν διάλεκτον ἔγραψε τὴν εὐθύς ἐκ τῆς ἰωνικῆς προσλοῦσαν, πρόδηλον εἶνε ὅτι δὲν εἶχεν ἄλλον τύπον νὰ μεταχειρισθῆ παρὰ τὸν παλαιὸν ἀττικὸν ἦσαν τὸν εὐθύς ἐκ τοῦ ἰωνικοῦ ἦσαν διὰ συναϊρέσεως γενόμενον, ὡς τὸ ἦα ἐκ τοῦ ἦια, τὸ ἐπεπόνθη ἐκ τοῦ ἐπεπόνθηα, κτλ.

Ὁ Βαλκηνάριος Σημειώσ. εἰς Ξενοφ. Ἄπομν. Δ', β', 8 (σελ. 242 ἐκδ. Δινδορφ. ἐν Ὁξων.) δύο παραδείγματα τοῦ ἀορίστου ἦξα ἀναφέρει, τὸ τοῦ Θουκυδίδου προσῆξαν καὶ τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους Βατρ. 471 (468) ἀπῆξας. Ἄλλὰ παρ' Ἀριστοφάνει ὀρθῶς νῦν γράφεται »ὄς τὸν κύν' ἡμῶν ἐξέλασας τὸν κέρβερρον ἀπῆξας ἄρχων ἀποδράς ὄχου λαβών" (Ἴδε Φρίσχιον Ἀριστοφ. Βατρ. σελ. 205. Πρβ. καὶ σελ. 240), ὡς καὶ παρὰ Θουκυδίδη Η', 25 »τῷ σφετέρῳ αὐτῶν κέρκ προεξάρξαντες" ἀντὶ τοῦ προεξάρξαντες, ἀνθ' οὗ ὁ Λοβέκκιος Φρυνίχ. σελ. 287 ἀποφαίνεται ὅτι »πάντων σχεδὸν τῶν κωδικῶν τῆ συμφωνίᾳ πρέπει ν' ἀποκατασταθῆ τὸ προεξάρξαντες" ἀναφέρων δύο τοῦ προεξάρχειν παραδείγματα, τὸ μὲν ἐκ τοῦ Συντίπα Μύθ. 242, σ. 160, τὸ δ' ἐκ τῆς Ἄννης τῆς Κομνηνῆς σ', 167, γ'! Τὸ προεξάρξαντες (ΠΡΟΕΞΑΡΞΑΝΤΕΣ) οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ πλημμελῆς γραφὴ τοῦ προεξάρξαντες (ΠΡΟΕΞΑΙΞΑΝΤΕΣ. Ἐν τῷ βατικανῷ κώδικι φέρεται προεξαῖξαντες, γεγραμμένου ὅμως ἀ ἐνωθεν τοῦ αἶ), τοῦ ι εἰς ρ μεταβληθέντος, ὕπερ δὲν εἶνε σπᾶνιον ἐν τοῖς ἀντιγράφοις ¹⁾). Πρβ. Ἡρόδ. Θ', 62 »προεξαῖσσον-

θεῖν"). Πλάτ. Ἄλκιβ. Α', σ. 109, α' »οὐδ' οἶσθα, ἐπειδὴν πόλεμον ποιῶμεθα, ὅ τι ἐγκαλοῦντες ἀλλήλοις πάθημα ἐρχόμεθα εἰς τὸ πολεμεῖν;" (Ἴδε καὶ Κόβητον Νου. Lect. σελ. 487). Οὕτω καὶ εἰς κίνδυνον ἰέναι, εἰς μάχην ἔλθεῖν, κτλ. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Β', γ', 11 »παραβαλλόμενοι δὲ οὐκ ἴσα εἰς τὸν κίνδυνον ἴμεν" (Ἐπάρχει καὶ γραφὴ ἴομεν!). Ἀριστοτ. Πολιτ. Ε', β', 11 (Τόμ. Α', σ. 568, 16 Διδ.) »ἐστασίασαν καὶ εἰς μάχην ἦλθον", κτλ. Συχνότερον παρὰ Θουκυδίδη εἶνε τὸ ἐς (τὸν) πόλεμον καθίστασθαι. Α', 23: ἀφ' ὧν λύσαντες τὰς σπονδὰς ἐς τὸν πόλεμον κατέστησαν. Β', 9: πόλεις δ' ἐκότεροι τάσδ' ἔχοντες ἐς τὸν πόλεμον καθίσταντο. Ἴδε καὶ Β', 13. Γ', 4. 5. 86. Δ', 23. Ε', 25. 31. 36. 44. 84. ς', 6.

¹⁾ Πρβ. Εὐριπ. Φοιν. 1460 »ἀνῆξε δ' ὀρθῶς λαδὸς εἰς ἔριν λόγων", ἔνθα ὑπάρχει καὶ γραφὴ ἀνήρξε (Ἴδε Βαλκηνάριον

τες κατ' ἕνα κτέ." ("Ἴδε Κόβητον *Nov. Lect.* σελ. 699 καὶ Ὑπερείδ. Ἐπιταφ. σελ. 52). Καὶ ἐν τῷ Ε' τοῦ Θουκυδίδου βιβλίῳ (Κεφ. 6) ἐγράφετο πρότερον »ἄξοντα μισθοῦ Θρακῆς ὡς πλείστους"! ἀντὶ τοῦ ἄξοντα. Παρὰ Σοφοκλεῖ Λί. 448 »καὶ μὴ τόδ' ὄμμα καὶ Φρένες διάστροφοὶ γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς κτέ." Φέρεται καὶ γραφὴ ἀπῆξαν καὶ ἀπεῖρξαν (Πρβ. καὶ Σχολ. Τόμ. Α', σ. 230 καὶ Τόμ. Β', σ. 209 Ὁξων. »Γνώμης ἀπῆξαν [Γρ. ἀπῆξαν] τῆς ἐμῆς: Οἶον εἰ μὴ δι' ἔκστασιν τοῦ δέοντος ἐξέπesson αἰ διάνοιαι μου, κτέ.". »Ἀπῆξαν: Ἀπήγαγον. Γράφεται καὶ ἀπεῖρξαν, ὃ ἔστιν ἐκώλυσαν". Ἴδε Λοβέκκιον Λίαντ. σελ. 261 ἐκδ. β'. Τὸ ἀπεῖρξαν προῆλθεν ἐκ τοῦ ἀπῆρξαν, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀπῆξαν. Πρβ. καὶ Ἡσύχ. Τόμ. Γ', σ. 281 Σμ. »Παρεῖρξαν: ἐκώλυσαν" καὶ σ. 284 »Παρήϊξαν: ἐκώλυσαν". σ. 285 »Παρηῖξαν: ἐκώλυσαν"). Πολλάκις ὁ τοῦ ἄσσω-ἄστω¹⁾ ἀόριστος ἦξα (ἄξαι, κτλ.) ἀπολέσας τὸ ὑπογεγραμμένον

Φοιν. σελ. 467 καὶ 494). Παρὰ Δίωνι τῷ Κασσίῳ ΛΘ', 29 »πρὸς δὲ δὴ τὸ συνέδριον ἄρξας ὀλίγου διεφθάρη" πρὸ πολλοῦ εὐρέθη ἢ ὀρθὴ γραφὴ ἄξας ("Ἴδε Δαβησίου *Miscell. Crit.* σελ. 425). Παρ' Ἡσυχίου οὐκ ὀλίγαι λέξεις ἀναγινώσκονται, ἐν αἷς τὸ ι εἰς ρ εἶνε μεταβεβλημένον. Τόμ. Α', σ. 187 Σμ. »Ἀνδεργμα: ὃ ἐπὶ τῆς τραγικῆς σκηπῆς παραγόμενος παράκοτος [Ὁ Γουυήτος παράκοπος] ἀντὶ τοῦ ἀνδειγμα = ἀνάδειγμα (Πρβ. σ. 170). Τόμ. Β', σ. 192 »Ἐρκάζειν: σκόπτειν" ἀντὶ τοῦ εἰκάζειν. σ. 480 »Κίενεν: ἐπετέλεσεν" ἀντὶ τοῦ κρήνεν. Τόμ. Γ', σ. 93 »Μερῶν: ἐλάσσαν" ἀντὶ τοῦ μεῖων. σ. 217 »Ὀρεσι: προβάτοις" ἀντὶ τοῦ οἴεσι". σ. 285 »Παρημοσύνη: θεραπεία" ἀντὶ τοῦ παιηοσύνη (σ. 265 »Παιηοσύνη: ἰατρεία"). Ἐν σ. 426 ἀναγινώσκειται »Ῥεπιδάω: τὸ πῦρ ἐκκαίουσι", τουτέστι »Ῥεπιπίδα: ᾧ τὸ πῦρ ἐκκαίουσι" ἀντὶ τοῦ ῤεπιπίδα = ῤιπιδα ("Ἴδε Πειρῶνα Μοίρ. σελ. XXI. σελ. 128 καὶ σελ. 274. Σχαιφῆρον Γρηγορ. Κορ. σελ. 215. Βάστιον *Comment. Palaeogr.* σελ. 751 κέξ. Κόβητον *Nov. Lect.* σελ. 281). Ἐν Τόμ. Γ', σ. 42 ὑπάρχει »Λίξαντα: ὀρμήσαντα" ἀντὶ αἰξαντα ἢ ἄξαντα, τοῦ Λ εἰς Λ μεταβληθέντος, ὅπερ σύνηθες ἐν τοῖς ἀντιγράφοις.

¹⁾ Καὶ τούτου πολλάκις τὸ ὑπογεγραμμένον ἰῶτα παραλείπεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις ("Ἴδε Δαβησίου *Miscell. Crit.* σελ. 425 Kidd. Ἐρμαννὸν Ἀριστοφ. Νεφέλ. σελ. 154 ἐκδ. β'. Κόβητον Μνημοσ. Τόμ. Η', σελ. 122 καὶ ἄλλ.). Ἀντὶ τοῦ διὰ ττεῖν ἀναγινώσκειται παρ' Ἡσυχίου Τόμ. Α', σ. 487 Σμ. δῖαιτεῖν (»Δῖαι-

ἴωτα ἐγένετο ἤξα ἢ ἤξα (ὡς ἐκ τοῦ ἤκω). Οὕτω παρ' Εὐριπίδῃ Ἴφιγ. Αὐλ. 426 »ταχεῖα δὲ διῆξε Φήμη» φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις διῆξε, ὅπερ διώρθωσεν ὁ Αἰμ. Πόρτος (Ἴδε καὶ Λοβέκιον Φρυνίχ. σελ. 743). Πρβ. καὶ Φοιν. 1379 »ἤξαν δρόμημα δεινὸν ἀλλήλοισ ἐπι», ἀνθ' οὗ τῶν ἀντιγράφων τινὰ ἔχουσιν ἤξαν (Ἴδε αὐτόθι Βαλκηνάριον σελ. 467) καὶ Αἰσχύλ. Προμ. 837 »κέλευθεν ἤξας πρὸς μέγαν κόλπον ῥέας», ἐνθα ὑπάρχει καὶ γραφὴ ἤξας καὶ ἤξας, κτλ. Ἀλλαχοῦ περὶ τούτων ἐκτενέστερος θὰ γείνη λόγος. Ἐν ἀποσπάσματι ἀδεσπότη παρ' Εὐσταθίῳ σ. 1189, 25 »πανοῦχον ἄξαντες φλόγα» προὔτεινεν ὁ Μεινέκιος νὰ γραφῆ ἄψαντες (Ἀποσπ. Κωμ. Ἑλλ. Τόμ. Δ', σελ. 378 ἐκδ. μεγ.), ὅπερ καὶ ὁ Ναύκιος ἐνέκρινε (Τραγ. Ἑλλ. Ἀποσπ. σελ. 675, 132).

Παρ' Ἡροδότῳ Ζ', 60 ἀναγινώσκειται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις »συναγαγόντες ἐς ἓνα χῶρον μυριάδα ἀνθρώπων καὶ συνάξαντες ταύτην ὡς μάλιστα εἶχον περιέγραψαν ἕξωθεν κύκλον». Τὸ πρᾶγμα ὅμως αὐτὸ βοᾷ ὅτι δὲν εἶνε ἀόριστος τοῦ συνάγω ἀλλὰ τοῦ συνάσσω (= συμπυκνῶ, συνειλῶ, κτλ.) τὸ ἕτερον ν ὑπὸ τῶν χρηστῶν ἀντιγραφῶν ἀπολέσας, ὅπερ συχνάκις ὑπ' αὐτῶν γίνεται. Τοῦτο πρὸ πολλοῦ εἶδεν ὁ Ῥεῖσκιος καὶ τὴν ὀρθὴν ἀποκατέστησε γραφὴν συνάξαντες τυχοῦσαν εἰκότως ἀποδοχῆς ὑπὸ τε τοῦ Βεκκήρου καὶ ὑπ' ἄλλων. Οὐδὲν δὲ θαυμαστὸν ἀν δὲν συνεπίσθη καὶ ὁ ἐξελληνίσας τὸ περὶ Διαλέκτων τοῦ Κρυγῆρου λέγων σελ. γ' »συνάξας (ὡς παρ' Ἡροδ., ἐνθα ἴσως οὐκ ὀρθῶς διορθοῦνται συνάξας)». Πρβ. Ζ', 36 »κατανάξαντες δὲ καὶ τὴν γῆν Φραγμαδὸν παρείρυσαν ἐνθεν καὶ ἐνθεν», ὅπερ ὁ Ἑρρικός Στέφανος Θησαυρ. Τόμ. Δ', σελ. 1157 Παρ. ὡς ἀόριστον τοῦ κατανάγω ἐξέλαβε! Παρ' Ἡσυχίῳ Τόμ. Β', σ. 429 Σμ. λέγεται »Κατανάξαντες: ἀνάξαντες, εἰς τοῦπίσω ἀναχωρήσαντες». Ὁ Ἀλβερτος θέλει νὰ γραφῆ νάξαντες ἀντὶ τοῦ ἀνάξαντες. Καὶ ὁ Σμιδίτιος δὲ περιέγραψεν αὐτοῦ τὸ ἀρκτικὸν α. Πρβ. καὶ Βαίριον Ἡροδ. Τόμ. Γ', σελ. 509 ἐκδ. β'). Καὶ ἐν

τετῶν: διατρέχειν, διανύειν») καὶ σ. 496 διαπτεῖν (»Διαπτεῖν: ὀρμᾶν». ΔΙΑΠΤΕΙΝ - ΔΙΑΠΤΕΙΝ. Π = Γ). Περὶ τῆς τοῦ ἄπτειν εἰς ἄπτειν διαφθορᾶς ἴδε Βαλκηνάριον Εὐριπ. Φοιν. σελ. 468. Κόλνιον Γρηγ. Κορ. σελ. 177 Σχαιφ. καὶ Μεινέκιον Σοφοκλ. Οἰδίπ. Κολ. σελ. 168 κέξ.

βιβλίω Α', 194 » τὰς δὲ διφθέρας ἐπισάξαντες ἐπὶ τοὺς ὄνους" φέρει ἐν τῶν ἀντιγράφων ἐπισάξαντες! (Πρβ. Γ', 9 » ἀσκούς καμῆλων πλήσας ὕδατος ἐπέσαξε ἐπὶ τὰς ζωὰς τῶν καμῆλων πάσας". Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 94, 23 » Ἐπισάξαι: ἀντὶ τοῦ ἐπιγεμίσαι. Ἡρόδοτος τρίτῳ"). Ἐν Ε', 54 ἀναγινώσκειται » ἐπεὶ μέντοι ἐπύθοντο (οἱ Νάξιοι), αὐτίκα μὲν ἐσηνεύοντο τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὸ τεῖχος, παρεσκευάσαντο δὲ ὡς πολιορκησόμενοι καὶ σῖτα καὶ ποτὰ καὶ τὸ τεῖχος ἐσάξαντο" (Ἐν τισὶ τῶν ἀντιγράφων γράφεται καὶ τὸ τεῖχος, ἐν ἄλλοις δὲ ἄνευ ἄρθρου καὶ τεῖχος). Ποικίλαι γινώμαι περὶ τοῦ χωρίου τούτου ὑπάρχουσιν. Ὁ Βαλκενάριος ὑποτοπεῖ ὅτι ὁ Ἡρόδοτος ἔγραψε » καὶ σῖτα καὶ ποτὰ τὸ τεῖχος ἐσάξαντο", τουτέστιν » ἐς τὸ τεῖχος ἤξαντο". Οὐδ' ἐλέγξεως ἀξία εἶνε ἡ δοξασία τοῦ ἄλλως περιδόξου Βαλκεναρίου. Ὁ Ρεῖσκιος εἶκασεν ἐς τεῖχος. Καὶ ὁ ἡμέτερος Νέγρης ἔγραψεν » ἐς τὸ τεῖχος ἐσάξαντο" ἐρμηνεύων εἰς τὸ τεῖχος ἤγαγον, ἔμβασαν εἰς τὸ φρούριον. Ὁ Οὐσελίγγιος ὑπέλαβεν ὅτι τὸ καὶ (τὸ) τεῖχος εἶνε ξένης χειρὸς παρέμβλημα. Ὁ Οἰγῆρος (*Act. Phil. Monac.* Τόμ. Γ', σελ. 492 κξ.) νομίζει ὅτι ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε » παρεσκευάσαντο δὲ ὡς πολιορκησόμενοι καὶ σῖτα καὶ ποτὰ, καὶ τὸ τεῖχος ἐφράξαντο". Ὁ Βρεδόβιος (Ἡροδ. Διαλ. σελ. 551) δὲν μεταβάλλει τὸ ἐσάξαντο, ἀλλ' ἐκδέχεται ἀντὶ τοῦ ἐφράξαντο παραβάλλων τὸν Ἀρποκρατίωνα » ἀποσάξαντα: ἀντὶ τοῦ φράξαντα τὸ τρῆμα καὶ ἀποπληρώσαντα" καὶ τὸν Σουῖδαν » σεσαγμένην: πεπληρωμένην, πεφορτωμένην". Ὁ Δείσχις γράφει κατὰ τάχος. "Ὅτι τὸ ἐσάξαντο δὲν εἶνε ἀόριστος τοῦ ἐσάγομαι δὲν ὑπάρχει οὐδεμίᾳ ἀμφιβολία. Ἀκουστέον δ' ἴσως ἀντὶ τοῦ συνήθροισαν ἑαυτοῖς, (συνένησαν ἢ) ἐστοίβασαν χάριν ἑαυτῶν, ἀπεταμειύσαντο, καὶ μεταβλητέον τὸ καὶ τὸ τεῖχος εἰς τὸ κατὰ τὸ τεῖχος ἢ ἀποδεκτέον τὴν γραφὴν τοῦ Δείσχι κατὰ τάχος. Πρβ. καὶ Α', 190 » οἱ Βαβυλώνιοι προεσάξαντο σῖτα ἐτέων κάρτα πολλῶν" (= προεθησαύρισαν. Ἐν τισὶ τῶν ἀντιγράφων προσάξαντο) καὶ Η', 20 » οἱ γὰρ Εὐβοεὲς παραχρησάμενοι τὸν Βάκιδος χρῆσμον ὡς οὐδὲν λέγοντα οὔτε τι ἐξεκομίσαντο οὐδὲν οὔτε προεσάξαντο" (Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις φέρεται καὶ προσεσάξαντο καὶ προσετάρξαντο). Παρατηρητέον προσέτι ὅτι ἐν Γ', 135 ἐγράφετο πρότερον βαρβαρότατα » ὅπως τε μὴ διαδρήσῃται (!) σφεαὶς ὁ Δημοκίδης, ἀλλὰ μιν πάντως ὀπίσω ἀπάξω-

σι" ἀντὶ τοῦ διαδρήσεται καὶ ἀπάξουσι (Πρβ. Στρούβιον *Orusc.* Τόμ. Β', σελ. 72 καὶ Κόβητον *Nov. Lect.* σελ. 698), καθάπερ ἐν Γ', 56 »ὄρα ὅπως μὴ σευ ἀποστήσωνται Πέρσαι", ἀνθ' οὗ ὁ Οὐεσσελιγγίος ὀρθῶς ἐξέδωκεν ἀποστήσονται, ὅπερ καὶ ἐν ἀντιγράφοις εὐρέθη, καὶ ἐν Ε', 23 »ποιέειν ὅπως μηκέτι ἐκεῖνος ἐς Ἑλληνας ἀπίξεται" ἀντὶ τοῦ νῦν ὀρθῶς ἐκδιδομένου ἀπίξεται τοῦ καὶ ἐν ἀντιγράφοις φερομένου. Ἄλλὰ περὶ τῶν τοιούτων ἀλλαγῶν ἐκτενέστατα.

Καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις δ' ὑπάρχουσι χωρία, ἐν οἷς ὁ ἀόριστος ἤξα ἤξάμην ἐκ παραφθορᾶς προελθὼν κεῖται ἀλλ' οὐχὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν συγγραφέων γραφείς. Οὕτω παρὰ Πλουτάρχῳ Συμποσ. Προβλήμ. Ζ', γ', 4 (Ἠθ. σ. 869, 55 Διδ.) ἀναγινώσκειται »μόνον, ἔφην, σκοπῶμεν ὅπως συμπτώταις διὰ λόγου καὶ φιλοσοφίας ἀλλήλους εὐφραίνειν δυναμένοις μηδὲν ἐπάξωμεν τοιούτον θύραθεν". Ἄλλὰ γραπτέον ἄνευ οὐδενὸς ὄγκου ἐπάξομεν, ὡς καὶ ἐν τῷ Εἰ Πρεσβυτ. Πολιτ. ΙΗ', 1 (σ. 968, 44) »ἐκεῖνο σκοπῶμεν ἤδη καὶ φιλοσοφῶμεν, ὅπως μηδὲν ἀπρεπὲς μηδὲ βαρὺ τῷ γήρῳ προσάξωμεν ἀγώνισμα" προσάξομεν ἀντὶ τοῦ προσάξωμεν. Ἐν βίῳ Εὐμένους Δ', 1 ὀρθῶς γράφεται νῦν »πιστεύων δι' αὐτοῦ προσάξεσθαι" (Κοραῆς Πλουτ. Παραλλ. Τόμ. Δ', σελ. 357 »Προσάξεσθαι.) Ἐξ ΕΔ, ΑΓ, Προσάξασθαι". Ἴδε καὶ Σχαιφῆρον Πλουτ. Παραλλ. Τόμ. Ε', σελ. 196), καθάπερ καὶ ἐν βίῳ Μαρκέλλου ΚΘ', 6 »πεπεισμένος ἐπάξεσθαι". Ὡσαύτως καὶ παρὰ Φιλοστράτῳ Εἰκόσ. Α', 16 (σ. 788) »οἰομένη προσάξεσθαι αὐτὸν τῷ εἶδει" (Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις πλὴν τοῦ ὀρθοῦ προσάξεσθαι φέρεται καὶ προσάξασθαι καὶ προσάξαι) καὶ παρὰ Δίωνι τῷ Κασσίῳ ΜΖ', 54 »ἐλπὶδα ἔχων δι' ἐκείνων αὐτοὺς προσάξεσθαι" καὶ παρὰ Ξενοφῶντι τῷ Ἐφεσίῳ Α', 10 »μελλούσης δὲ τῆς νεῶς ἐπανάξεσθαι" (Ἴδε αὐτόθι Πηλεκάμπιον σελ. 154), κτλ. Καὶ παρ' Ἀρριανῷ Ἀναβ. Ε', ιθ', 6 ἀποκατέστη ἤδη τὸ ὀρθὸν »εἰ μὴ ἀπάξουσιν αὐτῷ τὸν ἵππον" (ὅπερ καὶ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις φέρεται, ἂν καὶ περὶ πράγματος οὕτω καταφανοῦς περιττὸν εἶνε τῆς τῶν ἀντιγράφων μαρτυρίας νὰ φροντίζωμεν) ἀντὶ τοῦ εἰ μὴ ἀπάξωσιν (Ἴδε Ἑλλένδετον Ἀρριαν. Ἀναβ. Τόμ. Β', σελ. 201 καὶ Δυβνῆρον σελ. XXI ἐκδ. Διδ.).

Ὡς ἐπεξήλωμεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ὅσα ὁ Σικαρλάτος Βυζάντιος γράφει ἐν τῷ λεξικῷ τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης σχηματίζων τὸ

ἄγνυμι καὶ τὸ κατ' ἄγνυμι, οὕτω θὰ ἐξετάσωμεν ἐνταῦθα ὅσα ὁ αὐτὸς αὐτῶν λέγει τὰ κινήματα τοῦ ἄγω ἐκτιθεῖς.

Σελ. 16 » Ἄγω, Μ. ἄξω (πρκ. Ἦχα [ἄχρ. ὅθεν Συνήχας, Ξεν. καὶ Ἦρ.] καὶ Ἄττ. Ἀγήοχα, πθ. πρκ. Ἦγμαί, ἀδρ. α'. Ἦξα [ἄχρ. ὅθεν Προσηξα, Θκ. καὶ πρστ. Ἀξατε, Ὀμ.] ἀδρ. β'. Ἦγαγον καὶ μσ. Ἦγαγόμεν, πθ. ἀδρ. Ἦχθην, μέλλ. Ἀχθήσομαι)".

Ὁ μέλλων ἀχθήσομαι ἀναμιμνήσκει με ἀμάρτημά τι τοῦ Βυζαντίου ἐν τῷ σχηματισμῷ τοῦ ῥήματος ἀχθομαι, καὶ ἐπιθυμῶ περὶ τούτου πρῶτον νὰ διαλάβω. Ἐν σελ. 212 τοῦ λεξικοῦ αὐτοῦ ἀναγινώσκεται » Ἀχθομαι [ἄχθος], Μ. ἀχθή(ε)σομαι καὶ ἀχθεσθήσομαι (ἀδρ. Ἦχθέσθην)". Τὸ ἀχθήσομαι ὡς μέλλων τοῦ ἄγομαι εἶνε κάλλιστον καὶ δοκιμώτατον, ὡς μέλλων ὅμως τοῦ ἀχθομαι κάκιστον καὶ ἀδοκιμώτατον. Ἄλλ' ὁ μὲν Βυζάντιος ποιεῖται τοῦλάχιστον μνεῖαν καὶ τοῦ δοκιμωτάτου ἀχθήσομαι, ἂν καὶ ἐν παρενθέσει αὐτὸ ὡς ἀτιμότερον τρόπον τινὰ περικεκλεισμένον ἔχη· τὸ δὲ μέγα ὄφελος τοῦ γένους καὶ τὸ πρόσχημα τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημίου Δ. Βερναρδάκης ἐν τῇ γραμματικῇ αὐτοῦ σελ. 145 ἐκτιθεῖς τοὺς χρόνους τοῦ ἀνωμάλου ῥήματος ἀχθομαι ἀναφέρει μόνον τὸ ἀχθήσομαι καὶ τὸ ἀχθεσθήσομαι, καίτοι ἐν σελ. 105 (§ 351, β') λέγει » ἀχθομαι (ἀχθέ-) ἀχθέσομαι". Ἀπειρότατος ὢν ὁ ἄνθρωπος περὶ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ ἡ λευκὴ στάθμη πρὸς τὰ ὕψ' ἑτέρων λεγόμενα ἄλλοτ' ἄλλα περὶ τῶν αὐτῶν διδάσκει ἢ παρ' ἄλλων ἀκρίτως παραλαμβάνων ἢ αὐτὸς τὸ ἐπελθὼν ἐκάστοτε προφερόμενος¹⁾. Ἀχθέσομαι μόνον ἔλεγον οἱ παλαιοὶ οὔτε τὸ πονηρότα-

¹⁾ Πλεῖστα τούτου παραδείγματα προτιθέμεθα ἀλλαχοῦ νὰ καταλέξωμεν, ἵνα καὶ τοῖς τυφλοῖς γένηται φανερόν ὅτι ὁ Βερναρδάκης οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ κενεῖς οἰήσιος ἔμπλεος ἀσκόος. Νῦν δ' ἀρκεῖται τὰ ἐξῆς ὀλίγα. Ἐν σελ. 152 λέγει ὁ σοφὸς γραμματικὸς » κέχυκα κέχυμαι ἐχύθην [ἐχέθην] χυθήσομαι", ἐν δὲ σελ. 105 (§ 351, β') » ἀδρ. ἔχεα, ἐχέθην (τὸ: ἐχύθην εἶνε τῶν μεταγστρ.)". Ἐν σελ. 141 (§ 412) γράφει. » Ἦ δὲ μεταθέσις συμβαίνει συνήθως μετὰ τροπῆς ἐν τῷ παρακειμένῳ καὶ παθητικῷ ἀρίστῳ α'. τῶν ἐξῆς μάλιστα ῥημάτων: βάλ-λω, καλ-έω . . . βέ-βλη-κα, ἐ-κλήθ-ην", ἐν δὲ σελ. 105 (§ 352) » Πολλὰ τῶν ῥημάτων τούτων διφοροῦνται, ἐν τισὶ μὲν χρόνοις ἐκτείνοντα, ἐν τισὶ δὲ φυλάττοντα βραχὺ τὸ φωνῆεν, οἶον: . . . καλέω . . . ἐκάλεσα ἐκαλεσάμην κέκληκα κέκλημαι κεκλήσομαι ἐκλήθην". Ἐν σελ. 125

τον ἀχθήσομαι γινώσκοντες οὔτε τὸ πονηρὸν ἀχθεσθήσομαι τὸ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἐν χρήσει ὄν ἐκ τοῦ ἀορίστου ἠχθέσθην παραβλαστῆσαν. Παρὰ Μοίριδι σελ. 21 ἀντὶ τοῦ »ἀχθήσεται ἀττικῶς, ἀχθεσθήσεται ἑλληνικῶς» πρέπει νὰ γραφῆ »ἀχθέσεται ἀττικῶς, κτῆ.», καθάπερ πρὸ πολλοῦ προὔτεινεν ὁ Πειρσὼν καὶ ἄλλοι μετ' αὐτόν. Παρὰ Θωμᾶ τῷ Μαχίστρῳ ἀποκατέστησεν ἐξ ἀντιγράφων ὁ Οὐδενδὸρπιος τὸ ὄρθον »ἀχθέσομαι κάλλιον ἢ ἀχθεσθήσομαι» (σελ. 12, 12 'Ρισχ.) ἀντὶ τοῦ πλημμελοῦς ἀχθήσομαι (ὅπερ ἐν ὀλίγοις τῶν ἀντιγράφων φέρεται). Πόσον δ' εὐκατάφοροι τινες τῶν ἀντιγραφέων ἦσαν εἰς παραφθορὰν τῶν παλαιῶν καὶ γνησίων τύπων γίνεται μάλιστα φανερόν ἐκ τῶν ἐν ταῖς Νεφέλαις τοῦ Ἀριστοφάνους εἰχ. 1442 (»καὶ μὴν ἴσως γ' οὐκ ἀχθέσει παθὼν ἂ νῦν πέπονθας») διαφόρων γραφῶν ἀχθήση, ἀχθεσθήση, ἀπεχθέσει, ἀπεχθέση. Δὲν ἐμφαίνεται ἐναργέστατα ἐν τοῖς ἐκτρώμασι τούτοις τὸ ἡλίθιον καὶ βοσκοηματῶδες τῶν ἀντιγραφέων, οὐς οὐδ' αὐτὸ τὸ μέτρον βοῶν ἠδυνήθη νὰ διδάξῃ ὅτι τὸ ἀχθέσει ἔγραψεν ὁ Ἀριστοφάνης, καθάπερ καὶ ἐν εἰχ. 865 »ἢ μὴν σὺ τούτοις τῷ χρόνῳ ποτ' ἀχθέσει»; Πρβ. καὶ Ὅρν. 84: οἶδα μὲν σαφῶς ὅτι ἀχθέσεται. Παρὰ Πλάτωνι περὶ Πολιτ. Γ', σ. 603, ε' »πότερον οὐδὲν ἀχθέσεται» φέρεται καὶ γραφῆ ἀχθεσθήσεται. Πρβ. καὶ Ἰππ. Μείζ. σ. 292, ε', ἐνθα πλὴν τοῦ ὀρθοῦ »οὐκ ἀχθέσει,

(§ 385) διδάσκει »Οἱ λοιποὶ χρόνοι πλὴν τοῦ ἐνεστώτος, παρατατικοῦ καὶ β'. ἀορίστου, σχηματίζονται ἐκ τοῦ ἀκραιφνοῦς θέματος (§ 375) κανονικῶς, προσθετομένων εἰς αὐτὸ τῶν χρονικῶν καταλήξεων, καὶ ἐκτεινομένου τοῦ χαρακτήρος, οἷον: ἴστημι σταστή-σω ἔ-στη-σα ἔ-στη-κα [Σφάλμα τυπογραφικὸν ἀντὶ τοῦ ἔστη-κα] ἔ-στήθη», ἐν δὲ σελ. 126 (§ 317) »Ὁ θεματικὸς χαρακτήρ δὲν ἐκτείνεται ἐν τῷ παθητικῷ ἀορίστῳ καὶ μέλλουσι τοῦ τίθημι ἴστημι δίδωμι καὶ ἴημι, καθὼς καὶ ἐν τῷ παθητ. παρακειμένῳ καὶ ὑπερσυντελικῷ τοῦ ἴστημι καὶ δίδωμι, ἐτέθην τεθήσομαι, ἔσταμαι ἐστάμην, ἐδόθην δοθήσομαι, ἐθήναι ἐθήσομαι, ἔσταμαι ἐστάμην, ἐδέδομαι ἐδεδόμην». Ὁ συνάμιμος συνάμινα φέρει, ὁ πρῖνος ἀκύλους, ὁ κόμαρος μιμαίνικλα, ἡ κράνεια μέσπιλα, ὁ μαρὸς μαρολογήματα. Παρατηρητέον δ' ὅτι ὁ παρακείμενος ἔσταμαι καὶ ὁ ὑπερσυντελικὸς ἐστάμην εἶνε ἴδιοι τῶν μεταγενεστέρων. Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον πάντοτε ἔστηκα καὶ ἔ(εἰ)στήκη(ειν), ὡς ἀλλαχοῦ θὰ γείνη φανερόν.

ἂν εἶπω ταῦτα; ὑπάρχει ἐν τοῖς ἀντιγράφοις καὶ ἀχθῆσθαι (ἐν δὲ ταῖς παλαιαῖς ἐκδόσεσι καὶ ἀχθήσει). Ἐν Γοργία σ. 506, γ' ἔχουσι πάντα τὰντίγραφα ἀχθῆσθαι σοί· ἀλλὰ τὸ ὄρθον καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Πλάτωνος γραφὴν εἶνε ἀχθέσομαι σοί. Παρὰ Ξενοφῶντι Κύρ. Παιδ. Η', δ', 10 ἀναγινώσκεται »καὶ σὺ αὖ οὐκ ἀχθῆσθαι (-η) μοι ἀκούων τάληθῆ''. Ἄλλ' ἐκ τῆς ἐν ἐνὶ τῶν ἀντιγράφων γραφῆς ἀχθήσει γίνεται δῆλον ὅτι ὁ Ξενοφῶν ἀχθέσει, οὐχὶ ἀχθῆσθαι ἔγραψεν. Οὕτω καὶ παρ' Αἰσχίνῃ κατὰ Κτησιφ. § 242 τὸ ἐν ἐνὶ τῶν κωδίκων φερόμενον συναχθῆσθαι τεκμηριῶ ὅτι γεγραμμένον ἐν ἀρχῇ ἦτο »συναχθῆσθαι ἐπὶ τῇ τοῦ Μολοπτῶν βασιλείᾳ Ἀλεξάνδρου τελευτῇ'', οὐχὶ συναχθῆσθαι. Καὶ παρ' Ἀνδοκίδῃ περὶ Εἰρήν. § 21 ἡ ὄρθῃ γραφὴ εἶνε »εἴ τις ὑμῶν ἀχθέσεται'', καίτοι πάντα τὰντίγραφα φέρουσιν ἀχθῆσθαι. Πιθανώτατον δ' ἡμῖν φαίνεται ὅτι οὐδὲ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Θεοφράστου ἐν χρήσει ἦτο ὁ μέλλων ἀχθῆσθαι καὶ ὅτι ὁ Θεοφράστος ἐν τῷ περὶ Φιλοπονηρίας δὲν ἔγραψεν »οὐχ ἕξομεν τοὺς ὑπὲρ τῶν κοινῶν συναχθῆσθαι, ἂν τοὺς τοιοῦτους προώμεθα'', ἀλλὰ συναχθῆσθαι. Παρὰ Φιλοστράτῳ Ἀπολλων. ε', ια', 16 (σ. 248) ἀναγινώσκεται »εἰ δὲ μὴ ἀχθέσει, Θεσπεσίαν, τῷ λόγῳ''. Πρβ. καὶ Β', ζ, 3 (σ. 56): ἀχθέσεται, εὖ οἶδα, καὶ κτέ. (ὑπάρχει καὶ γραφὴ ἀχθήσεται καὶ ἡσθ ὑπὲρ τὸ ἀχθέσεται τεθειμένον). Ε', κε', 1 (σ. 207): οὐ γὰρ ἀχθέσει περὶ τῆς μοίρας (φέρεται καὶ γραφὴ ἀχθῆσθαι). ε', λδ', 2 (σ. 272): οὐ γὰρ μοι ἀχθέσεται ὁ πατήρ ἀληθείας ἡττωμένῳ καὶ σοῦ (τὰντίγραφα ἔχουσι καὶ ἀχθῆσθαι. Πρβ. καὶ Κόβητον Μνημοσ. Τόμ. Η', σελ. 170). Παρὰ Λουκιανῷ ἐν μὲν τῷ Περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συν. § 25 (Τόμ. Α', σ. 420 Ἰακβ.) κεῖται »εἰ καὶ πάνυ ἀχθέσει τῷ ὀνόματι'', ἐν δὲ τῷ Ἡρακλ. § 3 (Τόμ. Γ', σ. 252) »εὐκότες ἀχθῆσθαι''. Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ γραφὴ ἀχθῆσθαι, ἐξ ἧς τεκμαιρόμεθα ὅτι ἀχθῆσθαι, οὐχὶ ἀχθῆσθαι ἔγραψεν ὁ Λουκιανός (Πρβ. Κόβητον Var. Lect. σελ. 156). Τὸν μέλλοντα ἀχθέσομαι ἴδε καὶ παρὰ Δίωνι τῷ Κασσίῳ ΝΒ', 29 (Τόμ. Γ', σ. 61 Δινδ.) »τινὲς τῶν τε φόρων καὶ τῶν τελῶν καθισταμένων ἀχθῆσονται''. Παρὰ Θεμιστίῳ Λόγ. Δ', σ. 61, γ' ἀναγινώσκεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις »εἰ οὖν ἀχθήσεται βασιλεύς'', ὅπερ ὁ Πειρισὼν Μοίρ. σελ. 21 λέγει ὅτι πρέπει νὰ μεταβληθῆ εἰς ἀχθέσεται. Ἴδε καὶ Κόβητον

Μνημος. Τόμ. ΙΑ', σελ. 403 ἀποφαινόμενον ὅτι καὶ ἐν Λόγ. ΙΑ', σ. 144, β' ἔγραψεν ὁ Θεμιστιος »ἀλλὰ δυσχερανεῖ καὶ ἀχθέσεται' ἀντὶ τοῦ ἀχθεσθήσεται. Παρ' Ἀψίνῃ Τέχν. Ῥητορ. Τόμ. Α', σ. 543, 23 Ῥητ. Ἑλλ. Σπευγυ. εὐρίσκεται »ἄμην μὲν ἔγωγε καὶ τοὺς συναχθεσθησομένους ἐμοὶ γεγενηῖσθαι". Πρβ. καὶ Ἀριστείδ. Τόμ. Α', σ. 524, κτλ.

Εἰπόντες ὅσα εἶχομεν περὶ τοῦ μέλλοντες τοῦ ἄχθομαι νὰ εἴπωμεν τὰ ὑπὸ τοῦ Βυζαντίου ἐξελέγχοντες περὶ τὸν σχηματισμὸν αὐτοῦ πεπλημμελημένα ἅς καταδείξωμεν ἤδη, ὅπερ ἐξ ἀρχῆς προϋπομύμεθα, καὶ ὅσα ὑπ' ἰδιωτείας καὶ ἀπειρίας ὁ δεινὸς οὗτος καὶ ἔμπειρος λεξικογράφος σφάλλεται τοὺς χρόνους τοῦ ἄγω ἐκτιθεῖς. Κατ' αὐτὸν ὁ μὲν παρακείμενος ἀγύχοχα εἶνε ἀττικός, ὁ δ' ἤχα ἄχρηστος πλὴν τοῦ ἐξ αὐτοῦ συνθέτου συνήχας τοῦ παρὰ Ξενοφῶντι καὶ Ἡροδότῳ ἀπαντῶντος. Ἀλλὰ πρῶτον μὲν παρακείμενος συνήχας παρ' Ἡροδότῳ οὐδαμοῦ ὑπάρχει. Δεύτερον δὲ οὐ μόνον συνήχας εὐρίθαι ἀλλὰ καὶ προήχασι καὶ ἐξήχεν παρὰ Δημοσθένει. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ', β', 8 »πολλὰ γράμματα συνήχας κτέ." (Ἀ'λ. Ἡρωδ. Σχηματ. Ὀμηρ. παρ' Οὐερφήρῳ Ἐτυμ. Μέγ. σ. 9, 28 »Τὸ ξυνήχα παρὰ Ξενοφῶντι ἀντὶ τοῦ συνήγαγον". Ἐν τινι ἀντιγράφῳ εἶνε σύνηχας γεγραμμένον καὶ λο ὑπὲρ τὸ νη τεθειμένον, ὅπερ ἐμφαίνει ὅτι ἤθελέ τις ν' ἀναγνωσθῆ συνήλοχας, τουτέστι συνειλοχας, ἀντὶ τοῦ συνήχας¹⁾). Καὶ ἐν ἀποσπασματι τοῦ Διφίλου παρ' Ἀθηναίῳ σ', σ. 228, β' ὀρθῶς ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Σχουερχαιουσήρου »συνήχας ἡμῶν εἰς τὰ λάχανα τὴν πόλιν" ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις συνήκας). Δημοσθέν. περὶ Πάραπρεσβ. § 18, σ. 546 »εἰς ἃ προήχασι τὴν πόλιν" (Πρβ. καὶ κατ' Ἀριστογείτ. § 8, σ. 772 »εἰς ὅσην αἰσχύνῃ καὶ ἀδοξίαν προήχε τὴν πόλιν"). πρὸς Φαίνιππ. § 19, σ. 1044 »ὃν ἐξήχεν ἐκ τῶν οἰκημάτων σῖτον κτέ.". Καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις δ' ἀπαντᾷ ἐνίοτε ὁ παρακείμε-

¹⁾ Ἐν Γ', ε', 22 ἀναγινώσκεται »καὶ πολλὰ μὲν οἶμαι σε τῶν πατρῶων στρατηγημάτων παρεληφῶτα διασώζειν, πολλὰ δὲ πανταχόθεν συνεννηνοχέναι". Ὁ πολὺς Κόβητος Nov. Lect. σελ. 700 ἀποφαινόμενος ὅτι ἐπὶ τοιοῦτου πράγματος ἢ τὸ συνάγειν τίθεται ἢ τὸ συλλέγειν νομίζει ὅτι ἢ ἀληθῆς γραφὴ εἶνε ἢ συνηχέναι ἢ συνειλοχέναι. Συνηχέναι ἐξέδωκε καὶ ὁ Λ. Δινδάρφιος σελ. 120 Ὁξων.

νος ἤχα ἀπλοῦς τε καὶ σύνθετος. Πολύβ. Γ', 111, 3: εἰς τοιούτους τόπους ἤχασι τοὺς ἐχθρούς. ΙΒ', 26 γ', 5: ἐξ ὧν διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς παραδοξολογίας εἰς διαβολὴν ἤχασι τὴν ὅλην αἴρεσιν. Θ', 22, 7: ἐπεὶ δ' ἡ πραγμάτων διάθεσις εἰς ἐπίστασιν ἡμᾶς ἤχε περὶ τῆς Ἀννίβου φύσεως. ΙΒ', 16, 2: μετὰ βίας εἰς οἶκον ἀπηχέναι τὸν δοῦλον. Πausan. Γ', ια', 10: ὃν βασιλέων ἐς τοσοῦτον τιμῆς προήχασιν, ὥστε κτέ. Δ', λς', 6: εὐλοκασί δὲ αἱ ἀνθρώπειαι τύχαι καὶ χωρία τέως ἀγνωστα ἐς δόξαν προηχέναι, Δίων Κάσσ. ΜΕ', 23, 4: ταύτην οὗτος πρυτανεύσαι κελευσθεὶς οὕτω διήχε. Πρβ. καὶ Πολυδεύκ. Β', 175 »διηχότα τὰ σκέλη». Σουῖδ. Τόμ. Α', Μέρ. β', σ. 917 Βερν. »Ἦχεν: ἐγεγαμήκει" (?Ἦχαι: ἐγεγαμήκει. Ἐν σ. 798 ἀναγινώσκεται »Εἶχεν: ἐγεγαμήκει" ἢ »Εἶχεν: γυναικᾶ ἐγεγαμήκει", ἀνθ' οὗ ὁ Κουστῆρος ἔγραψεν »Εἶχεν γυναικᾶ: ἐγεγαμήκει") καὶ »Ἦχεν ἐπὶ τὸν οἶκον: ἀντὶ τοῦ ἐκδομῆσαι" (Ἐν Τόμ. Β', Μέρ. β', σ. 469 λέγεται »Προσηχεν: ἀντὶ τοῦ προσῆγεν"!).

Ἐπειτα δὲ κακῶς ὁ παρακειμενος ἀγῆοχα λέγεται ἀττικῶς. Ὁ μολογουμένως ἀττικῶς καὶ δοκιμὸς εἶνε ὁ ἤχα. Τοῦ δ' ἀγῆοχα ἢ παρὰ τοῖς Ἀττικῶς χρήσις εἶνε ἀμφιβολωτάτη. Φρύνιχ. σ. 121 Λοβ. »Ἀγῆοχεν εἴ τις εἴποι ὅτι ἐν τῷ συνθέτῳ Λυσίας κέχρηται, καταγῆοχασι, μὴ πάνυ πείθου· ἤχε μὲν γὰρ λέγουσι, καὶ Δημοσθένης ἤχασι λέγει, ἀλλ' οὐκ ἀγῆοχασι" (Σφόδρα ἀμφιβάλλομεν ἂν ὁ Λυσίας μετεχειρίσθῃ τὸ καταγῆοχασι). Μοῖρ. σ. 147 Πειρσ. »Εἰσηχεν ἀττικῶς, εἰσαγῆοχεν ἐλληρικῶς". Θωμ. Μάγιστρ. σ. 125, 8 Ῥισχ. »Εἰσηχε κάλλιον ἢ εἰσαγῆοχεν. Ἀπὸ τοῦ εἰσάγω, εἰσάξω, εἰσηχα". Ζωναρ. Λεξ. σ. 34 Τιτμ. »Ἀγῆοχασιν: ἤνεγκαν. — Παρ' οὐδενὶ εὐρίσκεται τῶν ἀκριβῶν ἀγῆοχασιν, ἀλλ' ἐν ἐπιστολῇ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνο. Οἱ δοκιμοὶ δὲ περὶ τὴν διάλεκτον ἤχα, συνῆχα, ἐξῆχα λέγουσιν". Ὁ παρακειμενος ἀγῆοχα οὐ μόνον ἐν ἐπιστολῇ τοῦ Φιλίππου εὐρίσκεται (Δημοσθ. περὶ τοῦ Στεφ. § 39, σ. 258 »Φρουρὰς εἰσαγῆοχότασ") ἀλλὰ καὶ ἐν ψηφίσματι τῶν Ἀθηναίων (Δημοσθ. αὐτόθι § 73, σ. 249 »ὁ παρὰ Φιλίππου στρατηγὸς Ἀμύντας καταγῆοχεν εἰς Μακεδονίαν"). Καὶ αἱ ἐπιστολαὶ ὅμως καὶ τὰ ψηφίσματα καὶ οἱ νόμοι καὶ οἱ κατάλογοι καὶ τὰ δόγματα κτλ., ἅπερ ἐν τῷ ἐπιφανεστάτῳ τούτῳ τοῦ Δημοσθένους λόγῳ παρέγκεινται, εἶνε νόθα πάντα καὶ πεπλασμένα πλὴν μόνου τοῦ ψηφίσματος τῶν Βυζαντινῶν ("Ἴδε Κόβητον

Μνημοσ. Τόμ. ΙΑ', σελ. 195 κέξ.). Παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἀπαντᾷ μὲν, ὡς εἶδομεν, καὶ ὁ παρακείμενος ἦχα, συχνότερος ὁμῶς παρ' αὐτοῖς εἶνε ὁ ἀγῆοχα ἀναγινωσκόμενος καὶ ἐν τοῖς Ἀριστοτελείοις Οἰκονομικοῖς Β', β', 1 (Τόμ. Α', σ. 640, 20 Διδ.) » ἃ ὑπολαμβάνομεν ἀξίολογα αὐτῶν εἶναι συναγῆοχα μὲν". Ἴδε Πολύβ. ΚΔ', γ', 1: Φάσκοντες οὐδ' ἔτι καὶ νῦν αὐτὸν ἐξαγῆοχένοι τὰς Φρουρὰς ἐκ τῶν πόλεων (Πρβ. καὶ Α', δ', 17: ὑπὲρ ὧν ὁ χρόνος εἰς λήθην ἀγῆοχει τοὺς ὑπερέχοντας. Κς', ε', β: οὗς πρότερον ἐξαγῆοχει). Δίων Χρυσόστ. Λόγ. ΛΒ', Τόμ. Α', σ. 659 Ῥεισκ. (Τόμ. Α', σ. 403, 20 Δινδ.): τινὲς δὲ ὀλίγοι παρρησίαν ἀγῆοχασι πρὸς ὑμᾶς. ΛΓ', Τόμ. Β', σ. 25 (Τόμ. Β', σ. 17, 51): ἢ μηδέπω τὴν τέχνην ἐπὶ τοσοῦτον προαγῆοχασιν. Πλούταρχ. Φωκίων. ΙΖ', 2: εἰς τὰ τοιαῦτα, ἔφη, τὴν πόλιν οὗτοι παραγῆοχασιν. Συμποσιακ. Προβλημ. Ζ', β', 1 (Ἠθικ. σ. 855, 14 Διδ.): ἐν οἷς πολλὰ συναγῆοχε καὶ ἰσθόρηκε κτέ. Δημήτρ. Μάχνης παρὰ Διονυσ. Ἀλικαρν. Τόμ. Ε', σ. 631 Ῥεισκ.: ὁ δὲ τὰς περὶ Κρήτην συναγῆοχε μυθολογίας. Ἀθήν. ΙΓ', σ. 592, ε': αὐτὸς γοῦν ἐν τῷ περὶ χρυσοῦ λόγῳ προαγῆοχε τὰ τέκνα ἐπὶ τὸ δικαστήριον. Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. ΙΔ', ιε', 1 (Πρβ. καὶ Ἰουδ. Πολ. Α', ιε', 3): καὶ συναγῆοχῶς δύνανται οὐκ ὀλίγην ξένων τε ἅμα καὶ ὁμοφύλων. ΙΕ', ια', 1: ὅσον οὐ πρότερον ἀγῆοχένοι τὸ Ἰουδαίων ἔθνος. Ἰουδ. Πολ. Α', λ', 1: ἀγῆοχένοι τε πρὸ δυοῖν ἡμερῶν τὴν μητέρα ταύτης κτέ. Ἀριστείδ. Τεχν. Ῥητορ. Β', β (Ῥητ. Ἑλλ. Σπεργγ. Τόμ. Β', σ. 525, 22): πρὸς τοῦτο ἀπιδὼν προαγῆοχε τὸν λόγον (Γρ. προαγῆοχε). Ἀλέξανδρ. περὶ Σχημ. ΙΑ' (Τόμ. Γ', σ. 18, 50): εἰς ἔννοιαν ἀκριβεστέραν αὐτῷ ἀγῆοχε. Ἡλιδῶαρ. Αἰθιοπ. Θ', 24: ἀλλά σοι κόρη καὶ νεανίαν προαγῆοχότατες. Διοσκωρίδ. Α', σ. 2, δ': συναγῆοχα μὲν τὴν πραγματείαν ἐν πέντε βιβλίοις. Στέφαν. Βυζάν. σ. 167, 2 Μειν.: ἃ χρύσεια λέγεται Ἡρακλῆς ἐκ τῆς Λιβύης ἀγῆοχένοι. Ἰάμβλιχ. περὶ τοῦ Πυθαγ. Βίου ΛΕ' (254): μεγάλην μὲν ἑταιρείαν συναγῆοχότατες. Σχολιαστ. Ἀπολλων. Β', 259 (σ. 403, 6 Κειλ.): κατηγοροῦσι τινες τοῦ Ἀπολλωνίου ὡς οὐκ εἶ τὸν ὄρκον τοῦτον εἰσαγῆοχότος, κτλ. Γένεσ. Μς', 32: καὶ πάντα τὰ αὐτῶν ἀγῆοχασιν. Λευιτ. Γ', 19: εἰ σήμερον προαγῆοχασι τὰ περὶ τῆς ἀμαρτίας αὐτῶν. Βασιλ. Α', κα', 15: ὅτι εἰσαγῆοχάτε αὐτόν. Τωβίτ ΙΒ', 5: ὅτι με ἀγῆοχέ σοι ὕγιῃ. Σειράχ ΚΕ', 4: ἐν νεότητι οὐ συναγῆοχάσας. Μακ-

καβ. Γ', ε', 45: εἰς κατάστημα μανιῶδες ἀγιοχώσ, κτλ. Πρβ. Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 325, 24 (Σουῖδ. Τόμ. Α', Μέρ. α', σ. 54 Βερν.) »Ἀγιοχώσ: ἐνεγκας". Ἰσὺχ. Τόμ. Β', σ. 34 Σμ. »Εἰσαγιοχασιν: εἰσήνεγκαν" καὶ »Εἰσαγιοχώσ: εἰσηνεγκών" (Ἐν τῷ κώδικι εἰσαγεώχασιν, εἰσαγεωχώσ). Τόμ. Γ', σ. 384 »Προσαγιοχασι: προσήγαγον". Τόμ. Δ', σ. 104 »Συνηγιοχαι: ἐκόμισεν" (Περὶ τοῦ ἡγιοχαιν ἴδε Φιλῆμ. Λεξ. Τεχνολ. σ. 229, 15 Ὅσανν. »Ἀλήλιφα ἡληλίφειν, ἀγιοχαι ἡγιοχαιν ἄττικοί εἰσιν ὑπερσυντέλικοι. Ὅτε ὁ ἄττικὸς παρακείμενος ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος, τότε αὐξάνει τὴν ἄρχουσαν ὁ ὑπερσυντέλικος. Σησημείωται δὲ ἐν τοῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένοις ὁ ἐληλύθειν ὑπερσυντέλικος· οὐκ αὐξάνει γὰρ τὴν ἀρχουσαν· καὶ ὁ ἐώλπειν καὶ ὁ ἐώργειν καὶ ὁ ἐφέκειν, τῆς πρώτης συλλαβῆς συσταλείσης εἰς τὸ ε, τῆς δευτέρας ἐκταλείσης εἰς τὸ ω μέγα". Πρβ. Γοιτλίγγιον Θεοδοσ. Γραμματ. σελ. 247 κέξ.). Ἐν Τόμ. Α', σ. 21 ἀναγινώσκεται ἐν τῷ κώδικι »Ἀγιοχαι: ἡνεκα" καὶ »Ἀγιοχότων: κομισάντων, ἐνεγκάντων". Ὁ Μουσοῦρος ἔγραψεν ἀγιοχαι καὶ ἀγιοχότων. Ὁ Σμιδίτιος ἀποδοκιμάζει τὴν μεταβολὴν ταύτην ἀναφέρων τὰ ἐν τῷ κώδικι γεγραμμένα εἰς τὴν βοιωτικὴν διάλεκτον· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀγιοχότων προτιμᾷ τὸ ἀγιοχόντων ἢ μᾶλλον ἀγειοχόντων (Πρβ. Ἐτυμ. Μέγ. σ. 9, 34 »Τὸ μέντοι ἀγειοχαι βοιωτῶν ἐστὶ, τροπῆ τοῦ η εἰς τὴν ει δίφθογγον". Ἴδε Ἀρήνσιον Διαλ. Λῖολ. σελ. 183 καὶ Βουτμαννὸν Λεξιλ. Τόμ. Α', σελ. 297). Περὶ τοῦ δωρικοῦ παρακειμένου ἀγάγοχα ἴδε Βουτμαννὸν ἔνθ. ἀνωτ. Ματθίαν Γραμματ. § 186, σημ. β', σελ. 412 ἐκδ. γ'. Ἀρήνσιον Διαλ. Δωρ. σελ. 357, κλπ.). Ἐγένετο δ' ὁ παρακείμενος ἀγιοχαι κατὰ τινὰς μὲν τῶν παλαιῶν γραμματικῶν ἐκ τοῦ ἄγιοχαι ἐπενθέσει ἢ πλεονασμῷ τοῦ ο. Μοσχόπουλ. περὶ Σχεδῶν σ. 187 »Ἡχα καὶ ἄττικῶς ἄγιοχαι καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο ἀγιοχαι. Τὴν γὰρ τρίτην συλλαβὴν οἱ ἄττικοί (παρακείμενοι) συνεσταλμένην θέλουσιν ἔχειν· ἀλήλιφα, ἀκήνοα, ἐλήλυθα" (Πρβ. καὶ Ἐτυμ. Γουδ. σ. 4, 18 καὶ Λῖλ. Ἡρώδιαν. παρ' Οὐερφύρω Ἐτυμ. Μέγ. σ. 9, 28). Κατ' ἄλλους δὲ κάλλιον τὴν κηροπλαστικὴν τέχνην γινώσκοντας ἐκ τοῦ ἄγιοχαι ἐπενθέσει ἢ πλεονασμῷ τῆς συλλαβῆς γο καὶ ἐκπτώσει ἢ ἀποβολῇ τοῦ γ. Ἐτυμολ. Μέγ. σ. 9, 28 »Ἀγιοχαι: Ἀγω, ἄξω, ἦχα, ὁ ἄττικὸς ἀγιοχαι. Καὶ ἐπειδὴ

ἔμελλεν ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ τρίτῃ συλλαβῇ ἔχειν τὸ αὐτὸ σύμφωνον. ἐπλεόνασεν ἡ γο συλλαβή, καὶ ἐγένετο ἀγήγοχα, ὥστερ ἀπὸ τοῦ ἔδω τὸ ἐσθίω ἔσω, ἦκα ὁ παρακειμένος καὶ ἀπτικῶς ἔδικα καὶ πλεονασμῶ τῆς δο συλλαβῆς ἐδήδοκα· καὶ ἀποβολῇ τοῦ γ ἀγήγοχα" (Πρβ. καὶ Χοιροβοσκ. Καν. σ. 570. "Ἴδε Λοβέκιον *Elem.* Τόμ. Α', σελ. 476 κέξ. — Πρβ. καὶ Σμιδίτιον Διδύμ. σελ. 317).

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ παρακειμένου ἦχα καὶ τοῦ ἀγήγοχα. Ὑπολείπεται δὲ νῦν νὰ ἐλέγξωμεν καὶ τὰ περὶ τοῦ ἀόριστου ἦξα ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Βυζαντίου εἰκαιολογούμενα. »Ὁ ἀόριστος ἦξα", λέγει ὁ σοφὸς λεξικογράφος, »εἶνε ἀχρηστος· ὅθεν τὸ παρὰ Θουκυδίδῃ προσῆξα καὶ τὸ παρ' Ὀμήρῳ προστακτικὸν ἄξατε". Τί λέγεις, ὦ δαιμόνιε; Τί σημαίνουσι ταῦτα; "Ἀν τὸ παρὰ Θουκυδίδῃ προσῆξαν εἶνε ὀρθόν, εἶνε ἐπίσης ὀρθὸν καὶ τὸ παρ' Ἀντιφῶντι ἄξαι, κτλ. Πῶς λοιπὸν ὁ ἀόριστος ἦξα εἶνε ἀχρηστος πλὴν τοῦ παρὰ Θουκυδίδῃ προσῆξα; Ἄλλ' οὔτε ὁ Θουκυδίδης οὔτ' ἄλλος οὐδεὶς τῶν παλαιῶν οὔτε ἀπλοῦν οὔτε σύνθετον τὸν ἀόριστον ἦξα μετεχειρίσθη, ὡς διὰ πολλῶν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἀπεδείχθη. Ὅθεν τὸ ὀρθὸν εἶνε νὰ λέγηται »ὁ ἀόριστος ἦξα εἶνε ἀχρηστος τοῖς παλαιοῖς", ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως. "Ἀν δέ τις εὐλαβέστερος καὶ ψοφδεέστερος ἴδῃ ὀκνηῖ οὕτω πεποιθότως νὰ ἐκφράζηται τολμηρὸν τοῦτο καὶ κινδυνῶδες νομίζων, ἄς λέγη »ὁ ἀόρ. ἦξα εἶνε σπανιώτατος παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ ἀμφιβολώτατος". Καὶ αὐτὸς ὁ Βυζάντιος, ἐλπίζομεν, θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι πολλῶ ὀρθότερον τοῦτο καὶ ἀκινδυνότερον εἶνε ἢ τὸ »ὁ ἀόρ. ἦξα εἶνε ἀχρηστος· ὅθεν προσῆξα, Θουκ. κτέ.". Ἐπειτα δὲ τοῦ τῶν ὀμηρικῶν ποιημάτων κέῖται τὸ προστακτικὸν ἄξατε; Ὁ ὀμηρικὸς καὶ ἐπικὸς καθόλου τῆς προστακτικῆς τοῦ ἀόριστου τύπος δὲν εἶνε ἄξατε, ἀλλ' ἄξετε, οὗ ἢ ἀπαρέμφατος ἀξέμεν ἢ ἀξέμεναι. Ἰλ. Γ, 105: ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην (Σχολ. σ. 101 Βεκκ. »Ἄξετε: Ἦ διπλῆ ὅτι τὸ ἄξετε οὐ τὸν μέλλοντα σημαίνει, ἀλλ' ἴσον τῷ ἄγετε". Ἀπολλών. Λεξ. Ὀμηρ. σ. 141. »Ἄξετε: ἄγετε. Ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην". Ἐτυμ. Μέγ. σ. 232, 15 »Καὶ τὰ παρὰ ἡμᾶς ἀπὸ μέλλοντος εἰς ἐνεστώτα, ὡς τὸ ὄρω, εἰς οὗ τὸ ὄρω, καὶ ἄξω. Ἄξετε Πριάμοιο βίην"). Ω, 778: ἄξετε νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄστυδε. Ὀδ. Ξ, 414: ἄξεθ' ὅσον τὸν ἀόριστον, ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω. Ἰλ. Ψ, 111: οὐρήας τ' ἄτρουε καὶ ἀνέρας ἀξέμεν ὕλην πάντοθεν ἐκ κλισιάων. Ω, 665: τηλόθι δ'

ὕλη ἀξέμεν ἐξ ὄρεος (Πρβ. Εὐστάθ. σ. 1576, 2 »'Εν τῷ ἀγι-
νέμεν ὕλην, ὃ ἔστιν ἄγειν, φέρειν, μετακομίζειν, δηλοῦται ὡς
καὶ τὸ ὕλην ἀξέμεν τὸ ἀγαγεῖν μᾶλλον δηλοῖ, οὐ μὴν τὸ κλά-
σαι· πάντως γὰρ ἀγινεῖν μόνου τὸ ἄγειν, οὐ μὴν καὶ τὸ κλάν").
Ζ, 53: δώσειν ᾧ θεράποντι καταξέμεν. Ψ, 50: ἠῶθεν δ'
ὄτρυνον... ὕλην τ' ἀξέμεναι παρά τε σχεῖν ('Ἠσύχ. Τόμ. Α',
σ. 220 Σμ. »'Ἀξέμεναι: ἐνεγκεῖν"). Πρβ. 'Ομηρ. "Τμν. εἰς
'Απόλλ. Δήλ. 102: αἰ δ' Ἴριν προὔπεμψαν εὐκτιμένης ἀπὸ νήσου
ἀξέμεν Εἰλείθιαιν. Εἰς Δήμητρ. 443: ταῖς δὲ μέτ' ἄγγελον
ἦκε βαρύνκτυπος εὐρύοπα Ζεὺς 'Ρεῖην ἠῶκομον Δημήτερα κυανόπε-
πλον ἀξέμεναι μετὰ Φῦλα θεῶν. Οὕτω καὶ ἄξεσθε ἐπικῶς
λέγεται ἀντὶ τοῦ ἀγάγεσθε καὶ ἄξοντο ἀντὶ τοῦ ἠγάγοντο.
'Ἰλ. Θ, 505: ἐκ πόλιος δ' ἄξεσθε βόας καὶ Ἴφια μῆλα (Σχολ.
σ. 237 Βεκκ. »'Ἡ διπλῆ ὅτι οὐ μέλλοντα σημαίνει τὸ ἄξεσθε,
ἀλλ' ἐν Ἰσφ τῷ ἄγετε")¹⁾. Θ, 545: ἐκ πόλιος δ' ἄξοντο
βόας καὶ Ἴφια μῆλα (Σχολ. σ. 238 »Τὸ ἄξαντο οὐ τὸν μέλ-
λοντα σημαίνει, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἄγοντο". "Ὅτι ὁ γράφας τὸ
σχόλιον τοῦτο εὔρε παρ' 'Ομήρῳ ἄξοντο καὶ ὅτι τοῦτο κατ' ἀρχαῖς
ἐν τῇ ῥήσει τοῦ σχολιαστοῦ ἔκειτο, οὐχὶ τὸ ἄξαντο, εἶνε ἡλίου
φανότερον. Ἀλλὰ τί πρέπει τις μᾶλλον νὰ θεωμάσῃ; Τὴν μω-
ρίαν τοῦ γραμματικοῦ τοῦ νομίσαντος δυνατὴν τὴν τοῦ ἄξοντο
ἀντὶ μέλλοντος ἐκδοχὴν καὶ κρίναντος ἀναγκαῖον ὑπόμνησιν εἰς προ-
φυλακὴν νὰ γράψῃ ἢ τὴν τῶν ἀντιγραφῶν εὐήθειαν, οἵτινες οὐδό-
λως ὑπονοήσαντες ὅτι ἀδύνατον ἦτο τοιοῦτον σχόλιον νὰ γραφῇ,

¹⁾ Κοινῶς ἀναγινώσκειται βαρβάρως ἄξεσθε, ὡς καὶ παρ' Εὐ-
σταθίῳ, ὅστις λόγον περὶ αὐτοῦ ποιούμενος ἀποφαίνεται ὅτι ἀντὶ
τοῦ ἐνεργητικοῦ εἶνε εἰρημένον ἀττικῶς (!) σ. 726, 32 »Τὸ δὲ
ἄξεσθε ἀττικῶς ἐρρέθη κατὰ πάθος. Ἄλλως γὰρ ἢ τοῦ ἄγειν
κίνησις καὶ ἐνεργητικῶς κεῖται ἐν πολλοῖς παρὰ τῷ ποιητῇ".
'Ἀλλὰ πόσῃν περὶ τὰ τοιαῦτα ἐμπειρίαν ὁ Εὐστάθιος εἶχεν ἀρκούν-
τως, νομίζομεν, ἐμφαίνουσιν ὅσα περὶ τῆς χρήσεως τοῦ νεῖμον
καὶ ἀνάτειλον παραδοξολογεῖ ἐν σελ. 1576, 18 »'Ὅρα δὲ τὸ
νεῖμον· οὐ γὰρ πάνυ σύνηδες τὸ ῥήμα, ὡς οὐδὲ τὸ ἀνάτειλον
καὶ τὰ τοιαῦτα· νεῖμαι γὰρ καὶ ἀνάτειλαι τὸ κοινότερον".
Πρβ. καὶ σελ. 985, 43 »'Ὅθεν καὶ τὸ ἐνεγκε διὰ τοῦ ε ψιλῶ
ὡς ἐπὶ πολὺ ἔχει τὴν λήγουσαν. Εἰ δὲ καὶ διὰ διφθόγγου διὰ τὸ
ἦνεγκα κάξέσωσα [Σοφοκλ. 'Ἠλ. 13], κτέ.". Περὶ τῶν τοιού-
των πολὺς σὺν θεῷ λόγος θὰ γείνη ἀλλαχοῦ.

ἀν παρ' Ὀμήρῳ ἔκειτο ἄξαντο, μετέβαλον τὸ ἄξοντο εἰς ἄξαντο; Τὸ παρ' Ἡσυχίῳ Τόμ. Α', σ. 220 Σμ. »Ἀξέσθαι: ἀγαγέσθαι, ἀφίξεσθαι, παραγενέσθαι" εἶνε κατὰ Κόβητον Μνημοσ. Τόμ. ΙΑ', σελ. 292 σύγκριμα δύο δημηρικῶν γλωσσῶν τῶν ἐξῆς: »Ἀξέσθε: ἀγάγεσθε" καὶ »Ἰξέσθαι: ἀφίξεσθαι, παραγενέσθαι"). Τῷ ἀορίστῳ ἄξετε-ἄξέμεν-ἄξέμεναι ὅμοιος εἶνε ὁ οἶσετε-οἰσέμεν-οἰσέμεναι, οὐ καὶ ὁ ἐνικὸς τῆς προστακτικῆς οἶσε-οἰσέτω εὔρηται παρ' Ὀμήρῳ. Ὀδ. Χ, 106: οἶσε θέων εἴως μοι ἀμύνεσθαι πάρ' ὀϊστοί. Χ, 481: οἶσε θέιον, γρηῦ, κακῶν ἄκος, οἶσε δέ μοι πῦρ (Εὐστάθ. σ. 1934, 59 »Καὶ ὄρα τὸ οἶσε δις λεχθὲν τοῖς μετρικοῖς μόνοις ὄν χρήσιμον, οὐπερ ἢ γραφῆ διὰ ψιλοῦ λόγῳ παρατακτικῷ ὡς προδεδήλωται, ἀπὸ ἐνεστώτος τοῦ οἶσω". Πρβ. καὶ Καλλιμ. εἰς Δήμ. 157: οἶσε θερισμόν¹⁾). Ἰλ. Γ, 175: τὰ δὲ δῶρα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορῆν. Ὀδ. Θ, 255: Δημοδόκῳ δέ τις αἰψακιδὼν Φόρμιγγα λίγεια οἰσέτω. Ἰλ. Γ, 105: οἶσετε δ' ἄρ', ἕτερον λευκόν, ἕτερον δὲ μέλαιναν (Σχολ. σ. 101 Βεκκ. »Οἶσε-

¹⁾ Το οἶσε εὔρηται καὶ παρ' Ἀριστοφάνει. Ἀχαρν. 1099: ἄλλως θυμίτας οἶσε, παῖ, καὶ κρόμμυα. 1101: θρίτον ταρίχους οἶσε δεῦρο, παῖ, σαπρού. 1122: τοὺς κιλλίβαντας οἶσε, παῖ, τῆς ἀσπίδος. Βατρ. 482: ἄλλ' οἶσε πρὸς τὴν καρδίαν μου σπογγιάν (Ὁ Μεινέκιος: σφογγίαν. Πρβ. Μοῖριν σ. 285 Πειρσ. »Οἶσε ἀττικῶς, Φέρε ἑλληνικῶς καὶ κοινῶς"). Καὶ ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Ἀλέξιδος παρ' Ἀθηναίῳ Γ', σ. 114, δ' προὔτεινεν ὁ Δοβραῖος (*Adversar.* Τόμ. Β', σελ. 303) καὶ γραφῆ »οἶσε δεῦρό μοι" ἀντὶ τοῦ οἶσω (ἢ οἶσο) δεῦρο καὶ ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Μενάνδρου παρ' Ἀθην. ΙΕ', σ. 700, ε' »οἶσ' εἰσὶν (ἢ οἶσ' ἰδὼν) παυόν, λύχνον, κτέ." ἀντὶ τοῦ »εἰσὶν παυόν κτέ." (*Advers.* Τόμ. Β', σελ. 271) καὶ ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Ἀναξίππου παρ' Ἀθην. Δ', σ. 169, β' »ζωμήρυσιν φέρε', οἶσ' ὀβελίσκουσ δῶδεκα" ἀντὶ τοῦ »ζωμήρυσιν φέροις, ὀβελίσκουσ κτέ.". Παρ' Ἡσυχίῳ Τόμ. Γ', σ. 190 Σμ. ἀναγινώσκεται »Οἶσον: κόμισον, Φέρε ἢ σχοινίον". Ἀλλὰ περὶ τοῦ ἀορίστου οἶσαι ἀντὶ τοῦ ἐνεγκεῖν ἀλλαχοῦ. — Περὶ τοῦ οἶσε, οἶσετε καὶ ἄξετε διέλαβε καὶ ὁ ἀοιδιμος Κοραῆς Ἀτάκτ. Τόμ. Α', σελ. 104 κέξ. Ἀλλὰ παρατηροῦνται τινὰ ἐν τοῖς αὐτοῦ λόγοις προχειρότερον καὶ ἀτακτότερον εἰρημένα, ὅπερ σφόδρα λυπεῖ ἡμᾶς. Πρβ. καὶ Ἀσώπιον Εἰσαγ. Ἑλλην. Συντάξ. σελ. 539 κέξ. καὶ Σουτσ. σελ. 165 κέξ. Ἴδε καὶ Μουλλάχιον Δημητρ. Ζήν. σελ. 60 καὶ Γραμματ. τῆς Κοιν. Ἑλλην. Γλώσσ. σελ. 227.

τε: Ἡ διπλῆ πρὸς τὸ οἶσσετε ὅτι οὐ μέλλοντός ἐστι χρόνου, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ Φέρετε, ἀπὸ τοῦ οἶσε, ὃ ἐστι Φέρε. — Οἶσσετε ἀπὸ τοῦ οἶσε, ὡς ἄξετε ἀπὸ τοῦ ἄξε". Εὐστάθ. σ. 389, 44 » Ἐν δὲ τοῖς βηθεῖσι κειμένου καὶ τοῦ οἶσσετε βήματος, οἶον οἶσσετε δ' ἄρνε καὶ ἐξῆς, σημείωσαι ὅτι οὐδὲ τοῦ Φέρω μέλλον ἐστίν, ὡς παρατετήρηται τοῖς παλαιοῖς, οὐδὲ τοῦ οἶσω, ὃ ἐστὶ κομίσω, εὐρηται ἐνεστώς. Διὸ Φησιν ἄρνας Φέρειν καὶ οἶσσετε ἄρνε. Καὶ ὅτι ἀλλήλαις ἰσοδυναμοῦσιν αἱ λέξεις αὗται. Διὸ καὶ τὸ συμφέρον καὶ τὸ συνοῖσον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαυνομένου τίθενται"). Ο, 718: οἶσσετε πῦρ, ἅμα δ' αὐτοὶ ἀολλέες ὄρνυτ' αὐτήν (Σχολ. σ. 435 » Ἡ διπλῆ ὅτι οἶσσετε ἀντὶ τοῦ Φέρετε· οὐ γὰρ τὸν μέλλοντα δηλοῖ τὸ οἶσσετε, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ οἶσε θέσιον ἐστὶν ἀνάλογον [? ἀναλόγου] τῷ Φέρε"). Ὀδ. Τ, 154: ταὶ δὲ μεθ' ὕδωρ ἔρχεσθε κρήνηνδε καὶ οἶσσετε θᾶσσον ἰοῦσαι (Εὐστάθ. σ. 1887, 64 » Τὸ δὲ οἶσσετε ποιητικῶς κανονίζεται ὡς παρατατικῶς ἀπὸ μέλλοντος ἀναδραμόντος εἰς ἐνεστώτα. Οἶσω γάρ· οὐ παρατατικῶς οἶσον, τὸ τρίτον οἶσε, τὸ προστακτικὸν ὁμοφώνως οἶσε, οὐ πληθυντικὸν τὸ οἶσσετε βῆμα εἰς πεζολογίαν ἄχρηστον". Πρβ. καὶ Ἐτυμ. Μέγ. σ. 619, 1. Ἴδε καὶ Θεόδωρ. ΚΔ', 48: οἶσσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρῶνος ἐλόντες. Καλλιμ. εἰς Λουτρ. Παλλ. 31: οἶσσετε καὶ κτένα οἱ παρχρῦσεον. Πρβ. καὶ 17 καὶ 48)¹⁾. Ὀδ. Γ, 429: εἶπατε δ' εἶσω ἡμῶσιν... καὶ ἀγλαδὸν οἰσέμεν ὕδωρ (Πρβ. καὶ Καλλιμ. Ἀποσπ. 110, σ. 251 Βλομφ. » ὄγε τέθειμον οἶσεμεν ἄλλους [? ἄλλοις] κτέ."). Γρ. οἰσέμεν). Ἰλ. Γ, 120: ἠδ' ἄρν' ἐκέλευεν οἰσέμεναι (Πρβ. καὶ Ψ, 564. Ὀδ. Θ, 599. Μ, 10. Σ, 291. Ἡσύχ. Τόμ. Γ', σ. 189 Σμ. » Οἰσέμεναι: κομίσαι καὶ τὰ ὅμοια". Ἐν τῷ κώδικι οἰσέμεναι). Προστακτικῆ οἰσόντων εὐρηται ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Ἀντιμάχου παρ'

¹⁾ Πρβ. Σχολ. Ἰλιάδ. Α, 120 (σ. 15 Βεκκ.) » Τὸ λεύσσετε Ἀρίσταρχος γράφει διὰ δύο σ· ἐγὼ δὲ ἐνεστώτα ἀπὸ τοῦ μέλλοντος, ὡς ἄξετε, οἶσσετε, καταβήσεο δίφρου. — Ἀρίσταρχος μέλλοντά Φησιν, ἐγὼ δὲ ἐνεστώτα ἀπὸ τοῦ μέλλοντος, ὡς τὸ ἄξετε, οἶσσετε". Ἐτυμ. Μέγ. σ. 562, 9 » Λεύσσετε: Ὀρᾶτε. Ἄλλαι δι' ἐνὸς σ γράφουσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ λεύσω μέλλοντος· ὥσπερ καὶ τὸ ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην καὶ οἶσσετε δ' ἄρν' καὶ καταβήσεο δίφρου". Μῖνον τὸ λεύσσετε εἶνε ὁρθόν.

Ἰθην. ΙΑ', σ. 468, β': ἄλλοι δὲ κρητῆρα πανάργυρον ἠδὲ δέπαστρα οἰσόντων. Πρβ. καὶ Ἰξον, Ἰξε(ν). Ἰλ. Ε, 773: ἄλλ' ὅτε δὴ Τροίην Ἰξον κτέ. (Πρβ. καὶ Κ, 470, κτλ. Ἡσύχ. Τόμ. Β', σ. 562 Σμ. »Ἰξον: ἀφίκοντο, ἦλθον"). Β, 667: αὐτὰρ ὄγ' ἐς Ῥόδον Ἰξεν ἀλώμενος (Πρβ. καὶ Ζ, 172, κτλ. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 32. Ἀποσπ. 82 Γοιτλ. Ἡσύχ. Τόμ. Β', σ. 361 »Ἰξε: παρεγένετο, ἐνέβαλεν, ἦλθεν"). Τὸ δεύτερον πρόσωπον Ἰξε ἴδε ἐν τῷ εἰς Ἀπόλλωνα Πύθιον ὁμηρικῶ ὕμνῳ εἰς. 52 »Ὀρχηστὸν δ' Ἰξεε» καὶ 100 »Ἰξεε δ' ἐς Φλεγυῶν ἀνδρῶν πόλιν ὕβριστῶν". Ἐν εἰς. 45 φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις οὐ μόνον τὸ ὄρθον »τάχα δ' Ἰξεε ἀπ' αὐτοῦ" ἀλλὰ καὶ τὸ βάρβαρον Ἰξεε (ἴδε Βαουμειστῆρον Ἰμν. Ὀμηρ. σελ. 151. Πρβ. καὶ Σπιτζήνηρον *Observat. in Quinl.* σελ. 292 καὶ Βοισσονάδην Ἀνθολ. Παλατ. Τόμ. Α', σελ. 556 ἐκδ. Δυβν. Παρ' Ἡσυχίῳ Τόμ. Β', σ. 361 ἀναγιγνώσκεται »Ἰξεαι: διηθῆσαι, ἦκειν". Ὁ Ἐμστερρούσιος εἰκασε δεηθῆναι ἀντὶ τοῦ διηθῆσαι, ὁ δὲ Σμιδίτιος »(ὕλ)Ἰξεαι: διηθῆσαι". Ἄλλ' ἴσως ἐν τῷ »Ἰξεαι: διηθῆσαι" λαμβάνει τὸ »ἦσαι: διηθῆσαι". Περὶ τοῦ ἦσαι πρβ. Λοβέκκιον Ῥηματα. σελ. 90). Τῷ μέσῳ ἀορίστῳ ἄξοντο-ἄξεσθε ὁμοίος εἶνε ὁ (ἐ)βήσετο ἀντὶ τοῦ ἔβη καὶ ὁ (ἐ)δύσετο ἀντὶ τοῦ ἔδυ, ὧν ἡ προστακτικὴ βήσεο = βῆθι καὶ δύσεο = δῦθι. Ἰλ. Γ, 262: πᾶρ δὲ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσετο δίφρον (Γράφεται καὶ βήσατο βαρβάρως. Κραμ. Ἀνέκδ. Παρ. Τόμ. Γ', σ. 282, 17 »Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἄμεινόν φησι τὸ βήσετο, οὐ μεταποιεῖ δὲ τὴν γραφὴν". Σχολ. Ἰλιάδ. σ. 109 Βεκκ. »Προκρίνει μὲν τὴν διὰ τοῦ ε γραφὴν βήσετο, πλὴν οὐ μετατίθησιν ἀλλὰ διὰ τοῦ α γράφει Ἀρίσταρχος". Πρβ. καὶ σελ. 49 [Β, 35] »Ἀπεβήσετο: εἰ μὲν ἀντὶ τοῦ ἀπέβαινε παρατακτικῷ, διὰ τοῦ α γραπτέον ἀπεβήσατο¹⁾). Οὕτως Ἐπαφρόδιτος. — Ὁ μὲν Ζηνόδοτος διὰ

¹⁾ Ἡ βῆσις αὕτη, ἂν δὲν σφαλλώμεθα, ἦτο κατ' ἀρχὰς οὕτω γεγραμμένη. »εἰ μὲν ἀντὶ τοῦ ἀπέβαινε παρατακτικῷ, διὰ τοῦ [ε γραπτέον ἀπεβήσετο· εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπέβη ἀορίστου, διὰ τοῦ] α γραπτέον ἀπεβήσατο". Ἀποπλανηθεὶς ὁ ἀντιγραφεὺς ἀπὸ τοῦ πρώτου διὰ τοῦ εἰς τὸ δεύτερον παρέλιπεν οὕτως ὑπερπηδήσας τὰ ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἀτελεῖ τὴν βῆσιν καὶ πως ἀδιανόητον κατέστησεν. Ὁμοίως ἠφικνίσθησαν λέξεις οὐκ ὀλίγαι ἐν Σχολ. Εὐριπ. Τόμ. Δ', σελ. 150 Δινδ. »Οὕτως τὸ μὲν ἰδοῦ καὶ ἰοῦ πρὸς ἀντιδικστολήν τῆς ου ἀντωνυμίας ἢ τοῦ ου ἄρθρου ὑποτα-

τοῦ ε γράφει, ὃ καὶ ἄμεινον· οἱ δὲ ἄλλοι διὰ τοῦ α". σελ. 190 [Z, 288] »Κατεβήσατο: Γράφεται καὶ κατεβήσατο". σελ. 298 [K, 513] »Ἐπεβήσατο: Οὕτως Ἀρίσταρχος. Ἄλλοι δὲ

κτικῶν", ὅπερ, τῶν ἐλλειπόντων προστιθεμένων, γίνεται »Οὕτως τὸ μὲν ἰδοῦ καὶ ἰοῦ πρὸς ἀντιδιαστολὴν [τοῦ προστακτικοῦ ἰδοῦ καὶ ἰοῦ, τὸ δὲ οὐ πρὸς ἀντιδιαστολὴν] τῆς οὐ ἀντωνυμίας ἢ τοῦ οὐ ἄρθρου ὑποτακτικοῦ". Τοιοῦτόν τι συνέβη καὶ ἐν τῷ Α' προτρεπτικῷ τοῦ Λεσβώνιακος § 2 (Ῥήτ. Ἀττ. Διδ. Τόμ. Β', σ. 184) »Ἐπανενεγκεῖν δὲ τὴν γνώμην ὑμῶν ἕκαστον βούλομαι, ὃ καὶ δεῖ σκέψασθαι [? ὃ καὶ δεῖν ὄν σκέψασθαι], ἃ περὶ πλείστου ποιούμενοι κατελίπομεν, τοὺς γεννήσαντας πατέρας καὶ μητέρας. Ὁ δὲ υἱὸς τε ἐφύτευσε καὶ ἐξέφυσεν, ὃ δὲ ὁμογενεῖς ἀδελφούς τε καὶ ἀδελφάς". Γραπτέον »ἃ περὶ πλείστου ποιούμενοι κατελίπομεν, ὃ μὲν τοὺς γεννήσαντας, πατέρα καὶ μητέρα, ὃ δὲ υἱὸς, οὓς τε ἐφύτευσε καὶ ἐξέφυσεν, ὃ δὲ ὁμογενεῖς, ἀδελφούς τε καὶ ἀδελφάς". Παρὰ Πλουτάρχῳ Παραλλ. Ἑλλ. καὶ Ῥωμ. 40 (Ἠθ. σ. 388, 14 Διδ.) ἀναγινώσκεται »Εὐνήος Ἀρεως καὶ Στερότης τὴν Οἰνομάεω γήμας Ἀλκίπτην ἐγέννησε θυγατέρα Μάρπησσαν, ἣν παρθένον ἐφρούρει. Ἴδας ὁ Ἀφάρητος καὶ ἀρπάσας ἐκ χοροῦ ἔφυγεν". Οὐδεὶς, νομίζομεν, δύναται ν' ἀμφιβάλλῃ ὅτι πρὸ τοῦ Ἴδας ἐξέπεσεν ἢ μετοχῇ ἰδῶν, καθάπερ ἐν βίῳ Καμίλλου Δ', β »πλῶν τε χρησάμενοι' καὶ τῶν παρὰ τοῦ θεοῦ τυχόντες κτέ." πρὸ τοῦ χρησάμενοι τὸ ἐπίθετον χρῆσται. Καὶ ἐν τῇ Ῥητορικῇ τοῦ Ἀριστοτέλους Γ', ε', β »ἄδηλον γὰρ τὸ αἰεὶ πρὸς ὀποτέρῳ διαστίξαι" φαίνεται ὅτι πρὸ τοῦ διαστίξαι ἐξερρῦν τὸ ῥῆμα δεῖ (ΔΕΙ = ΔΙ) καὶ ὅτι τὸ πλῆρες εἶνε »πρὸς ὀποτέρῳ δεῖ διαστίξαι". Ἐν πραγματεία τινὶ περὶ μέτρων ἐκδοθείσῃ ὑπὸ τοῦ Γαισφόρου μετὰ τοῦ Ἡφαιστίνου λέγεται (Τόμ. Α', σελ. 322 ἐκδ. β') »ἢ ὅτι Δημήτηρ περίλυπος οὔσα ἐπὶ τῇ ἀρπαγῇ τῆς κόρης παρεξενώθη γυναικὶ Νίβῃ καλουμένην κατὰ τὴν Ἀττικὴν". Τὸ Νίβῃ εἶνε παραφθορὰ τοῦ νεῖρη(-ρα), ὅπερ προήλθεν ἐκ τοῦ Μετανεῖρη(-ρα) ἐκπτώσει τῶν δύο πρώτων συλλαβῶν. Ἀλλὰ πῶς ἐγένετο ἢ ἐκπτώσις αὕτης; Ἐν τοῖς σχολίοις τοῦ Ἡφαιστίνου (Τόμ. Α', σελ. 168-9) ἀναγινώσκεται »ὅτι ἡ Δημήτηρ περίλυπος οὔσα ἐπὶ τῇ ἀρπαγῇ τῆς ἑαυτῆς θυγατρὸς καὶ πλαναμένη παρεξενώθη τινὶ ὀνόματι Κελεῶ καὶ τῇ αὐτοῦ γαμετῇ Νῆρι". Δὲν εἶνε φανερώτατον ὅτι αἱ δύο τελευταῖαι συλλαβαὶ τοῦ γαμετῆ κατέπιον τὰς δύο πρώτας συλλαβὰς τοῦ Μετανεῖρη(-ρα) καὶ ὅτι τὸ ὑπολειφθὲν νεῖρη(-ρα) ἐγέννησε τὰ δύο τέρατα Νῆρι καὶ Νίβῃ; Καὶ ἄλλα πλείστα τοιούτων ἐκπτώσεων ἢ κτακτώσεων λέξεων ἢ μερῶν λέξεων παραδείγματκα ὑπάρχουσιν.

ἐπεβήσατο". σελ. 394 [Ξ, 229] » Ζηνοδοτος καὶ Ἀριστοφάνης εἰς πόντον ἐβήσετο, καὶ μήποτε ἄμεινον". Τὸ (ἐ)βήσατο (ἀπεβήσατο, κτλ.) ἀντὶ τοῦ ἔβη εἶνε ἀναντιρρήτως βάρβαρον· καὶ ἂν που παρὰ παλαιῶ ἐπικῶ ἀναγινώσκηται, πρέπει ἀδιστάκτως νὰ μεταβληθῇ εἰς τὸ ὀρθόν (ἐ)βήσετο (ἀπεβήσετο, κτλ.). Κακῶς γράφεται παρ' Ἡσιόδῳ Ἄσπ. 33 » προσεβήσατο μητίετα Ζεύς" ἀντὶ τοῦ προσεβήσετο καὶ 338 » εἰς Δίφρον ἐβήσατο δῖα θεῶν" ἀντὶ τοῦ ἐβήσετο, ὅπερ καὶ ἐν ἀντιγράφῳ φέρεται. Καὶ ἐν τοῖς ὀμηρικοῖς ὕμνοις ὁ διὰ τοῦ ε τύπος πρέπει νὰ γραφῆ. Εἰς Ἀπόλλ. Δήλ. 49 » ἐπὶ Δήλου ἐβήσετο πότνια Λητώ" [Ἐν ἐνὶ τῶν ἀντιγράφων ἀναγινώσκηται ἐβήσετο, ἐν ἑτέρῳ δ' ἐβήσσατο. Πρβ. καὶ Ἡσύχ. Τόμ. Α', σ. 575 Σμ. » Βήσσατο: ἐπέβη"]. Εἰς Ἑρμ. 99 » ἡ δὲ νέον σκοπιῆν προσεβήσετο δῖα Σελήνη" [Ὁ εἶχος οὗτος νομιζέται ὑπὸ τινῶν ὑποβολιμαῖος]. 233 » σπεύδων κατεβήσετο λαῖνον οὐδόν". Εἰς Ἀπόλλ. Δήλ. 141 » ἄλλοτε μὲν τ' ἐπὶ Κύνθου ἐβήσεο παιπαλόεντος". Ἴδε Κόβητον Μνημοσ. Τόμ. ΙΑ', σελ. 291 καὶ 511. Τὸ ἐν Ὀδυσσεύς Ο, 475 » οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὕγρα κέλευθα νῶ ἀναβησάμενοι" ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ ἀναβιβασάμενοι ὡς μέσον τοῦ ἀνέβησα = ἀνεβίβασα). Ἰλ. Η, 465: δύσετο δ' ἥλιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν (Σχολ. σ. 215 Βεκκ. » Δύσετο: Σημειοῦνται τινες ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐδύετο". Πρβ. καὶ σελ. 39 [Α, 496] » Ἀνεδύσετο: Παρατατικῷ παθητικῷ. Ὡς ἀπὸ τοῦ δύω ἐνεστώτος τὸ παράγωγον δῦμι, ὁ μέλλων δύσω. Καὶ ἐγένετο ὁ μέλλων ἐνεστώς, οὗ ὁ παθητικὸς δύσομαι, ὁ παρατατικὸς ἐδυσόμεν ἐδύσετο. Ὡς περ καὶ ἐκ τοῦ βῶ βιβῶ βίβημι ὁ μέλλων βήσω· καὶ μετάγεται εἰς ἐνεστώτα, οὗ παθητικὸς βήσομαι, ὁ παρατατικὸς ἐβησόμεν ἐβήσετο". Σχολ. Ὀδυσσ. Β, 388, σ. 114, 51 Δινδ. » Δύσετό τ' ἥλιος: Εἶπεν ὁ ποιητὴς τοὺς μέλλοντας πολλάκις εἰς ἐνεστώτα μετάγειν. Ἔστιν οὖν τὸ ἐδύετο παρατατικὸν ἀπὸ ἐνεστώτος τοῦ δύσω". Πρβ. καὶ σελ. 320, 6 [Ζ, 321] καὶ 348, 21 [Η, 289]. Ἑτυμ. Μέγ. σ. 290, 6 » Δύσετό τ' ἥλιος: Ἐχρῆν δείλετο, εἰς δείλην ἐπάραψ· ἡμέρα γὰρ ἦν ἔτι. Δύω, δύσω· καὶ μετάγεται ὁ μέλλων εἰς ἐνεστώτα· δύσω, δύσομαι, ἐδυσόμεν". Πρβ. καὶ Ἡσύχ. Τόμ. Α', σ. 544 Σμ. » Δύσετο: κατῆλθε" καὶ Τόμ. Β', σ. 18 » Ἐδύετο: ἐνεδύετο". Ἐν τῷ κώδικι ἐδύετο. Παρ' Ὀμήρῳ ἀναγινώσκηται ἐνιαχοῦ καὶ ἐδύσατο· ἀλλὰ μόνον τὸ ἐδύετο εἶνε ὀρθόν. Τὸ ἐν Ἰλ. Ψ,

738 »καὶ ῥ' ἀπομορξάμενο κοινήν δύσαντο χιτῶνας» μεταγραπτόν εἰς δύσαντο. Τὸ δ' ἐν Σ, 376 »ἄφρα οἱ αὐτόματοι θεῶν δυσαίατ' ἀγῶνα» μεταβλητόν εἰς δυσοίατ'. Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ γραφὴ δύσονται καὶ δύσονται. Πρβ. Σχολ. σ. 500 Βεκκ. καὶ Εὐστάθ. σ. 1148, 6. Περὶ τοῦ ἐν Ὀδυσσεΐ Λ, 24 »οἱ μὲν δυσομένου Ἑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος» καὶ τοῦ παρ' Ἡσιόδῳ Ἔργ. 384 »Πηλιάδων Ἀτλαγγενέων ἐπιτελλομενάων ἄρχεσθ' ἀμήτου, ἀρότιοιο δὲ δυσομενάων» διαφέρονται οἱ Φιλολόγοι, οἱ μὲν ἀντ' ἀορίστων ἐκλαμβάνοντες, οἱ δ' ἀντὶ μελλόντων, οἱ δ' ἀντ' ἐνεστώτων. Πρβ. καὶ Ψευδοπλουτ. περὶ τοῦ Βίου καὶ τῆς Ποιήσ. Ὀμήρ. ΝΔ' [Τόμ. Ε', σ. 116, 49 Διδ.] »Καὶ ὁ μέλλων ἀντὶ τοῦ ἐνεστώτος. Οἱ μὲν δυσομένου Ἑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος»). Ἰλ. Ε, 221: ἀλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο (Πρβ. καὶ Θ, 105. Λ, 512. Εὐστάθ. σ. 702, 13 »Τὸ δὲ ἐπιβήσεο, οὗ κρῆσις τὸ ἐπιβήσου, ἀσυνήθως καὶ αὐτὸ ἔχει κανονισθὲν ὡς ἀπὸ ἐνεστώτος τοῦ ἐπιβήσω οὐκ ἔχοντος δύο σ, ἵνα τε μὴ ὁ βήσω μέλλων, ἐξ οὗ ἐκινήθῃ, ἀπολέσῃ τὸν οἰκεῖον χαρακτήρα καὶ ἵνα δὲ ἴσως μὴ συνεμπέσῃ τῷ βήσω βήξω, ἐξ οὗ τὸ βήξ βιηχός»). Λήροι καὶ Φλήναφοι). Ἰλ. Ε, 109: ὄρσο, πέπον Καπανηιάδη, καταβήσεο δίφρου. Τ, 36: αἶψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσσεο, δύσεο δ' ἀλκήν (Πρβ. καὶ Ὀδ. Ρ, 276 καὶ Ἡσιόδ. Ἀσπ. 108. Εὐστάθ. σ. 1050, 6 »Τοῦ δὲ δύσεο ἐνεστῶς δύσω ἀναδραμῶν ἐκ μέλλοντος εἰς θέμα τὸ δύσω δύσομαι ἐδυσόμην ἐδύσου. Τοιοῦτον δὲ σὺν ἄλλοις καὶ τὸ ἐβησόμην ἐβήσετο ἐξ ἐνεστώτος τοῦ βήσω, οἷς ἐν ἀποκεκλήρωται σίγμα πρὸς ἀκολουθίαν τοῦ α' μέλλοντος»). Πρβ. καὶ σ. 1169, 58). Σ, 134: ἀλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσεο μῶλον Ἄρηος (Εὐστάθ. σ. 1155, 7 »Τὸ δὲ καταδύσεο ἢ μὲν κοινὴ διάλεκτος εὐκτικὸν οἶδεν [Παρὰ τῷ πολυμαθεστάτῳ τῆς Θεσσαλονίκης ἐπισκόπῳ τὸ καταδύσεο εἶνε τὸ αὐτὸ καὶ τὸ καταδύσαιο!], ἢ δὲ ποιήσις τὸ ἐνδύσω [Ἐκ τοῦ καταδύσεο αἴφνης γίνεται μετάβασις εἰς τὸ ἐνδύσω!] εἰς ἐνεστώτα προάγουσα ὡς παθητικοῦ ἐνεστώτος προστακτικὸν ἐκεῖθεν προάγει αὐτὸ»). Πρβ. καὶ λέξεο (Ἰλ. Ι, 617: σὺ δ' αὐτόθι λέξεο μίμνων. Ὀδ. Τ, 598: σὺ δὲ λέξεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ. Εὐστάθ. σ. 1879, 51 »Τὸ δὲ λέξεο προστακτικὸν πάνυ καινῶς ἔχει. Γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ λέγω λέξω· οὗ ἀναδραμῶντος εἰς ἐνεστώτα ἑττιν αὐτοῦ παθητικὸν τὸ λέξομαι· οὗ παρατακτικὸς ἐλεξόμην, τὸ τρίτον λέξετο, καὶ ἐξ αὐτοῦ προστακτικὸν τὸ λέξεο. Εἰ

δέ γε καὶ εὐκτικόν που εὐρεθείη ἐν ἀντιγράφοις, εὐδοκὸν καὶ οὕτω τὸ μέτρον ἔσται διὰ συνιζήσεως". Πῶς γὰρ οὐ; Πρβ. καὶ σ. 778, 57), ὄρσεο (Ἰλ. Γ, 250: ὄρσεο, Λαομεδοντιάδῃ, καλέουσιν ἄριστοι. Πρβ. καὶ Π, 126. Σ, 170. Φ, 331. Ὀδ. Ζ, 255. Σχολ. Ἰλιάδ. σ. 109 »τὸ δὲ ὄρσεο ἀπὸ τοῦ ὄρσω ἐνεστώτως ἔστιν") ἢ ὄρσευ (Ἰλ. Δ, 264: ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδ' οἷος πάρος εὔχεαι εἶναι. Πρβ. καὶ Τ, 139).

Ἄν μεγάλη εἶνε καὶ παράδοξος φαίνεται ἡ τοῦ Χρυσοβέργη ἀκρισία καὶ ἀσυνεσία ἐν οἷς περὶ τῆς τοῦ ἄγνουμι αὐξήσεως λόγον ποιούμενος διδάσκει, δὲν εἶνε μικρὰ οὐδ' ἀναξία θαυμασμοῦ φαίνεται ἡ παρατηρουμένη ἐν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ γεγραμμένοις περὶ τῆς παρ' Ἀττικῶς χρήσεως τοῦ κοινῶ λεγομένου μέλλοντος. Ἐν σελ. 67 τοῦ παραρτήματος αὐτοῦ εἶνε τὰ ἐξῆς σημειωμένα· »Ἀπαντᾶται ὅμως ἐνίοτε παρὰ τοῖς Ἀττικῶς ὁ κοινὸς Μέλλον· οἶον, κατοικτίσειν, διολέσω, φροντίσει [Εὐριπ. Ἡρακ. 53. Ἐλ. 894. Τρ. 1254], ἀντὶ κατοικτιεῖν, διολῶ, φροντιεῖ. — καλέσω, χαρίσομαι (Ἀριστοφ. Πλούτ. 964. Θεσμ. 959), νεωτερίσειν, νομίσειν [Θουκ. Γ'. 66. Η'. 48], κομίσουσι, διατελέσουσι [Πλάτ. Πολιτ. Β'. 570. Δ'. 425]. Βλ. Συνακτ. Ἀσωπ. σελ. 553-4". Βλέπομεν καθ' ἃ κελεύμεθα τὸ συνακτικὸν [ἢ τὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὴν ἑλληνικὴν σύνταξιν] τοῦ Ἀσωπίου καὶ εὐρίσκομεν ἐν αὐτῷ τὰ θαυμάσια ταῦτα γεγραμμένα (σελ. 555, § 143). »Περὶ δὲ τῶν Ἀττικῶν λεγομένων Μελλόντων σημειώτεον ὅτι δὲν ἀληθεύει ἡ γνώμη τοῦ Ελμσλῦ, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἐμεταχειρίσθησαν [Οὕτω. Τὸ μετεχειρίσθησαν εἶνε λίαν ἑλληνικὸν καὶ οὐδαμῶς συναδὸν οὔτε τῇ ἀφελείᾳ οὔτε τῇ γλαφυρότητι τοῦ δεξιωτάτου συγγραφέως τοῦ χαριέστατα πολλάκις τὸν λόγον ὑπογλυκαίνοντος διὰ τοῦ πολυβρυλήτου ναὶ μὴν!] οὐδέποτε τὸν κοινὸν τύπον τοῦ χρόνου τούτου [Ποῖος εἶνε ὁ χρόνος ὁ δηλούμενος διὰ τοῦ »τοῦ χρόνου τούτου"; Τὸ προηγούμενον »περὶ δὲ τῶν Ἀττικῶν λεγομένων μελλόντων" βοᾷ ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν ἄλλος χρόνος νὰ σημαίνεται ἢ ὁ Ἀττικὸς μέλλον. Ἄλλὰ δὲν εἶνε ἄστοπον καὶ γελοῖον νὰ λέγεται »δὲν μετεχειρίσθησαν οὐδέποτε τὸν κοινὸν τύπον τοῦ Ἀττικοῦ μέλλοντος"; Ὁφείλει, νομίζομεν, ὁ συγγραφεὺς νὰ εἴπῃ »Περὶ δὲ τοῦ μέλλοντος σημειώτεον ὅτι δὲν ἀληθεύει κτέ."]. οὕτω π. χ. ἀπαντᾶται κατοικτίσειν, διολέσω, φροντίσει (Εὐρ. Ἡρακ. 165. Ἐλ. 894. Τρ. 1254).

ἀντὶ κατοικτιεῖν, διολῶ, φροντισεῖ — καλέσω, χαρίσομαι (Αρισ. Πλούτ. 964. Θεσμ. 959) — νεωτερίσειν, νομίσειν (Θουκ. Γ', 66. Η', 48) — κομίσουσιν, διατελέσουσι [Ἐλλείπει ἐνταῦθα τὸ ἐκ τοῦ Λυκούργου παράδειγμα καταψηφίσεσθαι] (Πλατ. Πολιτ. Β', 370. Δ', 425 Λυκ. κατὰ Λεωκρ. ἐν τέλει. Ἴδε Λοβέκκιον εἰς Φρύνιχον σελ. 746). Δὲν πρέπει δὲ νὰ παρατρέξωμεν ὅτι καὶ ἐκ τούτων καὶ ἐκ τῶν προηγουμένων πολλὰ γράφονται διαφόρως ὑπὸ τῶν διαφόρων ἐκδοτῶν· οὕτω π. χ. τὸ τοῦ Λυκούργου καταψηφίσεσθαι γράφεται καὶ παρ' ἄλλων καὶ παρὰ Κοραῆ καταψηφίζεσθαι· τὸ τοῦ Σοφοκλέους κρυβεῖς γράφεται κρυφείς [Ἄλλ', ὦ μακάριε, τίς ὁ λόγος καὶ ποῖον τὸ ὄφελος τῆς παρατηρήσεως ταύτης; Τί διαφέρει πρὸς τὸ προκείμενον ἂν κρυβεῖς ἢ κρυφείς γράφηται; Δὲν μένει τὸ πρᾶγμα τὸ αὐτὸ ὁπότερος ἂν τῶν τύπων τούτων τεθῆ; Δὲν εἶνε καὶ τὸ κρυφείς δεύτερος ἀόριστος; Δὲν προτίθεσαι δὲ σὺ ν' ἀποδείξης ἐν σελ. 553, § 142 ὅτι οἱ τραγικοὶ μετεχειρίζοντο καὶ τὸν δεύτερον παθητικὸν ἀόριστον; Πόσον λογικὸν τῇ ἀληθείᾳ εἶνε νὰ λέγη τις » Ἀλλὰ καὶ ἐξύγην ἀπαντᾶται παρὰ τοῖς Ἑρακλειοῖς, καὶ ῥιφέντα καὶ κρυβεῖς (Σοφ. Λγ. 1145. Ἴδε Ερμ. εἰς Εὐρ. Εκ. 555). . . Δὲν πρέπει δὲ νὰ παρατρέξωμεν ὅτι τὸ τοῦ Σοφοκλέους κρυβεῖς γράφεται κρυφείς" !! "Ἄν ὑπῆρχε καὶ γραφὴ κρυφθείς, τοῦ μέτρου συγχωροῦντος, οὐ μόνον καλῶς ἀλλὰ καὶ ἀναγκαίως θὰ εἶχεν ἢ διάφορος αὕτη γραφὴ νὰ μνημονευθῆ, ἅτ' ἐκ τῆς ἀλλοίας γραφῆς καὶ τοῦ πράγματος ἀλλοιουμένου. Νῦν δὲ οὔτε ὑπάρχει οὔτ' ἐπιτρέπει τὸ μέτρον νὰ ὑπάρχη. Τὰ δ' ὑπὸ τοῦ Ἀσωπίου γραφόμενα εἶνε ἄτοπα καὶ ἀλλόκοτα]· τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ἰσχύσειν (Ἰππ. 182) γράφεται ἰσχύειν, κτλ.". Πᾶς τις βλέπει ὅτι ὅσα ὁ ταλαίπωρος Χρυσοβέργης ἐν τῷ παρατήματι αὐτοῦ ἔγραψεν αὐτολεξεῖ ἐκ τῆς τοῦ Ἀσωπίου εἰσαγωγῆς εἰς τὴν ἑλληνικὴν σύνταξιν παρέλαβεν εὐπιστότατα καὶ ἀνυποπόττοτα κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἀκρίτων. Καὶ οὕτω συνέβη τὸ τῆς παροιμίας » τυφλὸς τυφλὸν ὠδήγαε, κηῦραν τὸ φῶς σὺ δὲ λάκκο". Ἄλλὰ πόθεν ὁ Ἀσώπιος ἐτύγχεσε τὰ ἐν τῇ εἰσαγωγῇ αὐτοῦ εἰς τὴν ἑλληνικὴν σύνταξιν; Ὁ Ἀσώπιος μικρὸν ἢ οὐδὲν τοῦ Χρυσοβέργη κατὰ τὸ ἀστάθμητον καὶ τὸ ταχυπειθὲς διαφέρειν, ἂν καὶ σφώτατος κατὰ τὴν Ἑλλάδα νομίζεται καὶ ἦρας τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ὑπὸ τινῶν μαυμοθρέπτων ἀνακαλῆται (ὥστε με, νῆ τὰς χάριτας, πολλὰ πάνυ δακρυῦσαι ὑπὸ

τοῦ γέλωτος), πάνθ' ὅσα μετὰ στόμφου προφέρεται ἐλέγχων δῆθεν τὸν Ἑλμτλήϊον ἐκαρπολόγησε, καθὰ καὶ ἡ παραπομπὴ αὐτοῦ ἐμφαίνει, ἀνεξετάστως καὶ ἀβασανίστως ἐκ τῶν εἰς τὸν Φρύνιχον παρέργων τοῦ Λοβέκκιου. "Ὡστ' ἴσως ποτὲ ἐν τῷ ἔδῃ ὁ μὲν Χρυσοβέργης τὸν Ἀσώπιον θὰ ἄγχι ὡς ὑπ' αὐτοῦ ἀπατηθεῖς, ὁ δ' Ἀσώπιος τὸν Λοβέκκιον θὰ ἔλκη ὡς τὸ αὐτὸ ὑπ' αὐτοῦ παθὼν· καὶ πράγματα οὕτω τῷ Λιακῷ καὶ ἀηδῖαν πολλὴν θὰ παρέχωσι γραμματικὰς τερθρείας ἀναγκάζοντες αὐτὸν ν' ἀκούῃ. Ἀλλὰ τὰ μετὰ τὸν βίον εἶνέ πως ἄδηλα καὶ οὐδεὶς γινώσκει ἂν αἱ ψυχὰὶ τῶν κεκμηκότων φροντίζωσιν ἐν τῷ ἔδῃ περὶ τῶν ἐν τῇ γῆ Φλυαριῶν οὐδ' ἂν ὅλως οἱ τεθνηκότες αἰσθῆσιν ἔχωσιν, ἄνδρες ὡς Φασίν τινες. Διὸ καταλείποντες τὰ ἐν τῷ ἔδῃ ὡς ἐν σκότει ὄντα καὶ ἀγνούμενα ἄς ἀποβλέψωμεν μᾶλλον εἰς τὰ ἐνταῦθα καὶ ἄς ἴδωμεν τί ἡμεῖς οἱ ἐν τῷ Φωτὶ τοῦ προσφιλεστάτου ἡλίου κινούμενοι περὶ τε τοῦ Χρυσοβέργη καὶ τοῦ Ἀσωπίου ἔχομεν νὰ εἴπωμεν. Ἀμφότεροι, νομίζομεν, μομφῆς μεγάλης καὶ ἐπιτιμῆσεως σκληρᾶς ἄξιοι εἶνε ὅτι περὶ πράγματος ἀμφισβητούμενου λόγον ποιούμενοι οὐδ' ἐλάχιστον πόνον ἀναλαμβάνουσιν εἰς ἔρευναν καὶ ἔλεγχον αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπὶ τὰ ἔτοιμα μᾶλλον ὑπὸ ῥαθυμίας τρεπόμενοι προχείρως τοὺς ἀλλοτρίους λόγους ἀσπάζονται καὶ ἀνεπισκέπτως ἀποδέχονται. "Ἄν δὲν ἐπελανθάνοντο οἱ σοφοὶ οὗτοι ἄνδρες τοῦ ἐπιχαρμείου » νᾶφε καὶ μέμνωσ' ἀπιστεῖν" καὶ δὲν ἦτο παρ' αὐτοῖς ὅλως ἀταλαιπαρὸς ἡ ζήτησις τῆς ἀληθείας, ἄνευ πολλοῦ μόχθου θὰ εὕρισκον ὅτι τὸ ἐν τῇ Ἑλῆνι τοῦ Εὐριπίδου διολέσω (»τέλος δ' ἐφ' ἡμῖν εἶθ' ἂ βούλεται Κύπρις λέξασ' ἀδελφῶ σ' ἐνθάδ' ὄντα διολέσω εἶτ' αὐ μεθ' Ἡρας σταῖσα σὸν σώσω βίον") δὲν εἶνε μέλλων τῆς ὀριστικῆς ἀλλ' ἀόριστος τῆς ὑποτακτικῆς (Ὁ Πφλούγκιος Εὐρίπ. Ἑλέν. σελ. 115 ἐκδ. Κλοτζ, ἐλαμβάνων αὐτὸ ὡς μέλλοντα, καθάπερ ὁ Λοβέκκιος, πικρατίζεται, ἴν' ἀναμφίβολον δῆθεν τὴν χρῆσιν τοῦ μέλλοντος καταστήσῃ, τὸ ἐξῆς τοῦ Ἡροδότου χωρίου· Η', 56 »ἐμαντεύοντο περὶ τῶν ἱρῶν χρημάτων εἶτε σφέα κατορύξουσι εἶτε ἐκκομίσουσι ἐς ἄλλην χώραν". Ἀλλ' ἄτοπος καὶ γελοῖος φαίνεται ὁ ἀνὴρ σπουδάζων τὸ ἀμφίβολον δι' ἀμφιβολωτάτου νὰ καταστήσῃ ἀναμφίβολον. Τὸ χωρίον τοῦ Ἡροδότου φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις καὶ καθ' ὑποτακτικὴν γεγραμμένον· »εἶτε σφέα κατορύξουσι εἶτε ἐκκομίσουσι", ὅπερ καὶ ἡ φύσις καὶ ἡ χρῆσις τοῦ ἑλληνισμοῦ κηρύττουσιν ὅτι εἶνε τὸ μόνον ὀρθόν, ὡς διὰ πολλῶν ἄλλοτε θ' ἀποδειχθῆ). ὅτι τὸ ἐν τῷ

Πλούτω τοῦ Ἀριστοφάνους καλέσω («Φέρε νυν ἐγὼ τῶν ἔνδοθεν καλέσω τινά») κάκιστα ἐλαμβάνεται ὡς μέλλων πρόφανεστάτα ἀδριστεός τῆς ὑποτακτικῆς ὄν, καθάπερ καὶ τὸ ἐν Λυσιστράτῃ 864 («Φέρε νυν καλέσω καταβάσά σοι». Πρβ. καὶ 851 »ἰδοῦ, ἢ καλέσω ἄγε Μυρρίνην σοι; σὺ δὲ τίς εἶ;») καὶ τὸ ἐν τῷ Φιλοκλήτῃ τοῦ Σοφοκλέους 1452 («Φέρε νυν στείχων χώρων καλέσω»). ὅτι τὸ ἐν ταῖς Θεσμοφοριαζούσαις χαρίσομαι («τί σοι χαρίσομαι») εἶνε κακὴ γραφὴ τῆς ὑποτακτικῆς χαρίσωμαι (Πρβ. Δημοσθ. Ὀλυμπ. Γ', § 22, σ. 34 »τί βούλεσθε; τί γράψω; τί ὑμῖν χαρίσωμαι;», ἐνθα φέρουσι τὰντίγραφα καὶ χαρίσομαι! Ὁ πολὺς Κόβητος *Nov. Lect.* σελ. 596 προτείνει νὰ γραφῆ »τί βούλεσθε γράψω, ἢν ὑμῖν χαρίσωμαι;») ὅτι παρὰ Θουκυδίδῃ ἐν ταῖς ἀντιγράφοις ἀντὶ μὲν τοῦ νεωτερίσειν φέρεται καὶ νεωτερίσαι (Θησ. Στεφ. Παρ. Τόμ. Ε', σελ. 1478; νεωτεριεῖν), ἀντὶ δὲ τοῦ νομίσειν γράφεται καὶ νομίζειν ὅτι παρὰ Πλάτωνι ὑπάρχει ἐν ταῖς ἀντιγράφοις οὐ μόνον κομίσουσι ἀλλὰ καὶ κομιοῦσι (καὶ κομισοῦσι, ἐν ᾧ ἐπ' αὐτοφώρῳ καταλαμβάνεται ὁ ἀντιγραφεὺς παρεμβάλλον τὸ σίγμα εἰς τὴν παλαιὰν καὶ γνησίαν γραφὴν κομιοῦσι), κτλ. Οὕτω δὲ πολλὰ εἶνε ὅσα περὶ τοῦ προκειμένου πράγματος ἀναγκαῖον ἡμῖν φαίνεται νὰ λεχθῶσιν, ἵνα καταφανὲς γένηται πῶς ἔχει τὰληθές καὶ μηδεμίαν μηδενὶ ἀμφιβολίαν ὑπολειφθῆ, ὥστε φοβούμενοι μὴ πέρα τοῦ δέοντος μακρὰ ἀποβῶσι τὰ προλεγόμενα νομίζομεν καλὸν αὐτὰ μὲν εἰς ἄλλον καιρὸν ν' ἀναβάλλομεν, εἰς ἕτερα δὲ νῦν τοῦ Ἀσωπίου εἰκαιολογήματα νὰ μεταβῶμεν, ἵνα μὴ τις τυχὸν ἡμᾶς μεμφθῆ ὅτι ἄνδρα σοφώτατον καὶ ἥρωα τῶν ἑλληνικῶν γραμμῶν ὀλίγου ἠξιώσαμεν λόγου καὶ οὐχ ἱκανὸν γεῦμα τῆς περὶ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν δεινότητος αὐτοῦ ταῖς ἀναγνώσταις προσηνέγομεν.

Ἐν τῇ εἰσαγωγῇ αὐτοῦ εἰς τὴν ἑλληνικὴν σύνταξιν σελ. 516, § 57 ἀναγιγνώσκονται τὰ ἑξῆς. »Καὶ ἐν τούτοις μὲν οὕτως ἄλλαν δὲ βημάτων ὁ Μετ' ὀλίγον μέλλων ἐπέχει τόπον ἀπλοῦ παθητικοῦ Μέλλοντος, ἀχρήστου γενομένου παρ' Ἀττικοῦς ὡς τοιαῦτα ἀναφέρει ὁ Βουτμάννος τὸ πεπράσομαι καὶ δεδήσομαι, ἀντὶ τῶν ἀχρήστων πραθήσομαι καὶ δεθήσομαι ὡσαύτως πεπαύσομαι, κενόψομαι καὶ εἰρήσομαι ἐκ τοῦ εἶρημαι, ἀντὶ τοῦ σπανιωτέρου παρ' Ἀττικοῦς βηθήσομαι (Ἰσ. πρὸς Φίλ.

ἀρχ. Θουκ. Α', 75. Αἰσχ. Κτησ. Δ')

Περὶ τῶν ἄλλων οὐδένα λόγον ἐπὶ τοῦ παρόντος ποιούμεθα οὐδ' ἐξετάζομεν ἂν ὄντως ὁ μετ' ὀλίγον μέλλων ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ κεῖται. Μόνον περὶ τοῦ ῥηθῆσομαι λέγομεν ὅτι δὲν εἶνε σπανία παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς αὐτοῦ ἡ χρήσις καὶ ὅτι μεγάλας σφάλλεται ὁ Ἀσώπιος πιστεύων ὅτι »ἀντὶ τοῦ σπανιωτέρου παρ' Ἀττικοῖς ῥηθῆσομαι εἶνε τὸ εἰρήσομαι ἐν χρήσει". Παρὰ Θουκυδίδῃ οὐ μόνον ἐν Α', 75 ἀναγινώσκεται »ῥηθῆσεται δ' οὐ παραιτήσεως μᾶλλον ἔνεκα", ἀλλὰ καὶ ἐν Η', 66 »καὶ τὰ ῥηθῆσόμενα πρότερον αὐτοῖς προὔσκηπτο". Παρ' Αἰσχίνῃ οὐ μόνον ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος εὔρηται § 8 »τῶν μελλόντων ῥηθῆσεσθαι λόγων" (Πρβ. καὶ § 147: εἰ μὴ τῶν Ἑλλήνων ἐναντίον ἀναρρηθῆσεται), ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου § 95 »οἱ δ' ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ ῥηθῆσόμενοι" καὶ § 192 »καὶ μοι σφῶδρα τὸ μέλλον ῥηθῆσεσθαι διαμνημονεύετε". Παρ' Ἰσοκράτει οὐ μόνον ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον § 1 ἀπαντᾷ »τοῦ λόγου ποιήσομαι τὴν ἀρχὴν οὐ τοῦ πρὸς σὲ ῥηθῆσομένου" (Πρβ. καὶ § 14: τῶν πραγμάτων τῶν ῥηθῆσομένων. § 15: ὦν οἶμαι καὶ τὰ ῥηθῆσόμενα προσδεήσεσθαι. § 140: τοὺς περὶ σοῦ ῥηθῆσομένου), ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Πανηγυρικῷ § 13 »τῶν μελλόντων ῥηθῆσεσθαι" καὶ ἐν τῷ περὶ Εἰρήνης § 63 »ἀληθὲς μὲν ἐστὶ τὸ ῥηθῆσόμενον" καὶ § 75 »καὶ τῶν ῥηθῆσεσθαι μελλόντων" καὶ ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ § 6 »τῷ λόγῳ τῷ μέλλοντι ῥηθῆσεσθαι" καὶ § 24 »τῶν ῥηθῆσεσθαι μελλόντων" καὶ § 56 »ἐκ τοῦ ῥηθῆσεσθαι μέλλοντος" καὶ § 258 »τὸ ῥηθῆσεσθαι μέλλον" καὶ ἐν τῷ περὶ Ἀντιδόσεως § 55 »τὰ μέλλοντα ῥηθῆσεσθαι" καὶ § 240 »τῶν ῥηθῆσεσθαι μελλόντων" (Πρβ. καὶ Ἐπιστ. Α' Διονυσ. § 10). Οὕτω καὶ παρὰ Λυσία κατὰ Σιτοπῶλ. § 14 »ἢ τὰς σπονδὰς μέλλειν ἀπορρηθῆσεσθαι" καὶ παρὰ Δεινάρχῳ κατὰ Δημοσθ. § 54 »ἢ παρὰ τούτου ῥηθῆσομένη κατὰ τοῦ συνεδρίου διαβολή" καὶ κατ' Ἀριστογείτ. § 17 »τῶν ἐν τῷ δήμῳ ῥηθῆσεσθαι μελλόντων λόγων" καὶ παρ' Ὑπερείδῃ Ἐπιταφ. σ. 2, 1 Κοβ. »τῶν μὲν λόγων τῶν μελλόντων ῥηθῆσεσθαι" καὶ σ. 2, 10 »οὐ γὰρ ἐν τοῖς τυχοῦσιν οἱ λόγοι ῥηθῆσονται" καὶ παρὰ Δημοσθένει (περὶ Συντάξ. § 18, σ. 171 »τὸν γὰρ ὑπὲρ τηλικαύτης πόλεως ῥηθῆσόμενον λόγον"). κατ' Ἀνδρῶτ. § 4, σ. 594 »τῶν ὑπὸ τούτου ῥηθῆσομένων". κατὰ Τιμοκράτ. § 104, σ. 752 »καὶ γὰρ εἰ φορτικώτερον εἶναι τὸ ῥηθῆσόμενον δόξει". § 194, σ. 760 »Φενακισμοῦ καὶ παρακρούσεως ἔνεκα ῥηθῆσόμενα". κατ' Ἀρι-

στογ. Α', § 1, σ. 770 » τοὺς ὑπ' ἐμοῦ μέλλοντας ρηθῆσεσθαι". κατ' Ἀφρόβ. Α', § 53, σ. 850 » εἰ δ' ὡς οὐ ρηθῆσομένων παραλίποιμι". πρὸς Λεωχ. § 45, σ. 1094 » ἐξελέγξαι τὰ ὑπὸ τούτων ρηθῆσομένα". § 51, 1095 » τὰ δ' αὐτίκα μάλα ρηθῆσομένα". κατὰ Στεφ. Α', § 46, σ. 1116 » τοὺς ἐπ' ἐξαπάτη νῦν λόγους ὑπὸ τούτου ρηθῆσομένουσ". κατὰ Θεοκρίν. § 25, σ. 1329 » τοὺς ὑπὸ τούτου ρηθῆσομένουσ" (Ἐρωτ. § 34, σ. 1411 » τοῖς μέλλουσι ρηθῆσεσθαι. Προοιμ. Γ', § 1, σ. 1425 » ὡς ἐκ τῶν ρηθῆσομένων δοκιμάσαι δέον". ΜΖ', § 2, σ. 1455 » ὡς ἐκ τῶν ρηθῆσομένων τὸ κράτιστον ἐλέσθαι δέον". Ὁ πολὺς Κόβητος ἀποφαίνεται Ἰππερείδ. Ἐπιταφ. σελ. 72 ὅτι ἐν τῷ περὶ Παραπρεσβ. § 179, σ. 397 » ἀπλοῦς γὰρ ἐστὶ ὁ μέλλων λόγος οὐτοσί πρὸς ὑμᾶς ἤδη" καὶ ἐν τῷ πρὸς Λεπτίν. § 74, σ. 479 » καὶ πρὸς Διδῶ, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μηδεὶς φθόνῳ τὸ μέλλον ἀκούσῃ" πρέπει νὰ προστεθῆ τὸ ἀπαρέμφατον ρηθῆσεσθαι, δηλ. ὁ μέλλων ρηθῆσεσθαι λόγος καὶ τὸ μέλλον ρηθῆσεσθαι. Πρβ. καὶ Πλάτων. περὶ Νόμ. Γ', σ. 892, ε' » καὶ δὴ καὶ νῦν ὁ μέλλων ἐστὶ λόγος σφοδρότερος"). Οὐκ ὀλίγα τοῦ ρηθῆσομαι παραδείγματα εὐρίσκονται καὶ παρὰ τῷ ἀττικωτάτῳ καὶ λαμπροτάτῳ Πλάτωνι. Φαίδ. σ. 88, γ' » εἰς τὰ ὕστερον μέλλοντα ρηθῆσεσθαι". Πολιτ. σ. 295, β' » ἐκ τῶν μελλόντων ρηθῆσεσθαι". Συμποσ. σ. 189, β' » περὶ τῶν μελλόντων ρηθῆσεσθαι". Φαίδρ. σ. 259, ε' » τοῖς εὖ γε καὶ καλῶς [? εὖ τε καὶ καλῶς] ρηθῆσομένοις". περὶ Πολιτ. Ε', σ. 473, ε' » ὡς πολὺ παρὰ δόξαν ρηθῆσεσται". Κριτ. σ. 107, α' » περὶ τῶν μελλόντων ρηθῆσεσθαι" καὶ » τὰ ρηθῆσομένα πλείονος συγγνώμης δεῖται". σ. 108, α' » περὶ τῶν μελλόντων ρηθῆσεσθαι". περὶ Νόμ. Δ', σ. 723, γ' » οὐ γὰρ σμικρὸν τὸ μετὰ τοῦτό ἐστι ρηθῆσομένον". ς', σ. 768, ε' » περὶ τε τῶν εἰρημένων καὶ τῶν μελλόντων ρηθῆσεσθαι". Ζ', σ. 809, ε' » τοῖς μετὰ ταῦτα μέλλουσι ρηθῆσεσθαι". Θ', σ. 880, ε' » τοὺς μέλλοντας λόγους ρηθῆσεσθαι". ΙΒ', σ. 957, β' » τὰ δ' ἔτι πρὸς τῷ τέλει ρηθῆσεσται" (Ἐπινομ. σ. 977, δ' » ἀλλὰ καὶ ὁ νῦν ὀρθῶς ρηθῆσεσται". Ἐπιστ. Η', σ. 353, γ' » τὰ μέλλοντα ρηθῆσεσθαι". σ. 353, ε' » τοῦ ὑπ' ἐμοῦ ρηθῆσομένου"). Φιλῆβ. σ. 19, δ' » τὸ προσρηθῆσομένον ὀρθῶς". Πολιτ. σ. 259, β' » βασιλικὸς ὀρθῶς προσρηθῆσεσται". σ. 301, β' » καὶ οὐδὲν ἕτερον προσρηθῆσε-

ται". περι Πολιτ. Ε', σ. 479, β' »ταῦτα προσρηθήσεται ἢ τὰ-
 ναυτία". Ἴδε καὶ Ξενοφ. Ἑλλην. ε', γ', 7 »οὐ πρὸς χάριν ἡμῶν
 ῥηθήσεται". Καὶ παρὰ τῷ Ἀριστοτέλει δέ, ἐξ οὗ ἀρχεται ἡ πα-
 ρακμὴ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, πλεῖστα τοῦ ῥηθήσομαι παραδείγ-
 ματα εὑρίνται. Κατηγορ. Β', 3 (Τόμ. Α', σ. 2, 7 Διδ.) »καὶ κατὰ
 τοῦ ὑποκειμένου ῥηθήσεται" (Πρβ. καὶ Γ', 15, σ. 4, 35). Ε', 15
 (σ. 10, 52 καὶ σ. 11, 4) »πρὸς αὐτὸ ῥηθήσεται" (Πρβ. καὶ
 Ε', 14, σ. 11, 7 καὶ 10). ε', 23 (σ. 16, 26. Πρβ. καὶ σ. 16,
 30) »οὐδὲν μᾶλλον ἕτερον ἑτέρου ῥηθήσεται". Η', 16 (σ. 19,
 45) »ἢ ὄψιν ἔχον ῥηθήσεται". Ἀναλυτ. Πρωτ. Α', α', 5 (σ.
 39, 30) »ἐν τοῖς ἐπομένοις ῥηθήσεται". Τοπικ. Α', α', 10
 (σ. 173, 8) »τῶν μετὰ ταῦτα ῥηθησομένων". Α', δ', 5 (σ. 175,
 2) »ἢ πρὸς τι ἴδιον ῥηθήσεται". Α', η', 6 (σ. 178, 54) »ἐν
 τοῖς ὑπὲρ τῶν ἐναντιῶν λεγομένοις ῥηθήσεται". Α', ιγ', 8 (σ. 182,
 22) »πλεοναχῶς ῥηθήσεται" (Πρβ. καὶ § 9 καὶ § 10 τετρακτίς).
 Α', ιγ', 12 (σ. 183, 16) »τὸ μὲν γὰρ ζῶον ποῖον τι ῥηθήσεται".
 Α', ιγ', 16 (σ. 184, 2) »ἢ γὰρ ὁμοίως ῥηθήσεται κτέ.". Β', δ', 3
 (σ. 190, 25) »ἀπὸ τίνος αὐτῶν ῥηθήσεται". Β', θ', 1 (σ. 195, 20)
 »ῥηθήσεται δὲ τὸ δικαίως κτέ.". Β', ια', 3 (σ. 197, 6 καὶ 8)
 »ἢ λευκὸν ῥηθήσεται... ἢ ἤττον ῥηθήσεται". Β', ια', 4 (σ.
 197, 39) »ἀπλῶς ῥηθήσεται". Γ', α', 3 (σ. 198, 12) »πρὸς
 ὅ τι ἂν ἦ χρησίμου τὸ ῥηθησόμενον". Δ', β', 10 (σ. 209, 40)
 »ἐπ' ἑλαττόν τε γὰρ ῥηθήσεται". Δ', δ', 9 (σ. 212, 35 καὶ
 36) »καὶ τὸ ὑπερέχον ἡμίσεος ῥηθήσεται... πρὸς τὸ ἡμισυ
 ῥηθήσεται". Δ', ε', 3 (σ. 214, 31) »ἐπ' ἴσον ἢ ὑπόληψις καὶ
 ἢ πίστις ῥηθήσεται". Δ', ε', 2 (σ. 216, 51) »ἢ διαφορὰ τοῦ
 γένους ῥηθήσεται". Ε', γ', 3 (σ. 223, 10) »οὐ ῥηθήσεται
 τοῦνομα". Ε', δ', 1 (σ. 224, 54) »ἐν ἐκείνοις οὖν ῥηθήσονται".
 Ζ', δ', 1 (σ. 259, 8) »ἐκ τῶν μετὰ ταῦτα ῥηθησομένων".
 Ῥητορ. Α', ι', 5 (σ. 333, 20) »ἐκ τῶν περὶ τὰ πάθη ῥηθησομέ-
 νων". Α', ιβ', 1 (σ. 338, 8) »ἐν τοῖς ὕστερον ῥηθήσεται".
 Α', ιγ', 8 (σ. 341, 7) »περὶ μὲν οὖν θυμοῦ ῥηθήσεται ἐν τοῖς
 περὶ τὰ πάθη" (Ῥητορ. πρὸς Ἀλέξ. Λς', 16, σ. 450, 42 »ἐκ
 τούτων τὰ ἐπίδοξα ῥηθήσεται προκαταληπτέον"). Πολιτ. Β', γ',
 15 (σ. 505, 40) »ἐκ τούτων Φανερόν καὶ τῶν ὕστερον ῥηθησο-
 μένων". Ἠθικ. Νικομ. Β', β', 2 (Τόμ. Β', σ. 15, 41) »ῥηθή-
 σεται δ' ὕστερον περὶ αὐτοῦ". Β', ζ', 6 (σ. 21, 17) »ὕστερον
 ῥηθήσεται". Β', ζ', 9 (σ. 21, 32) »ἐν τοῖς ἐξῆς ῥηθήσε-

ται". Δ', α', 14 (σ. 39, 36) »οὐκ ἐλευθέριος ἀλλ' ἄλλος τις [Κάλλιον ἄλλο τι] ῥηθῆσεται" (Ἠθικ. Εὐδ. Α', ε', 1, σ. 188, 37 »συνολογούοντας τοῖς ῥηθῆσομένοις"). περὶ Ζώφ. Μορ. Α', 1 (Τόμ. Γ', σ. 219, 3) »οὐδὲ γε τὸ νῦν ῥηθῆσόμενον". περὶ Ἑπν. καὶ Ἑργη. Β' (σ. 603, 37) »ῥηθῆσεται δὲ περὶ αὐτῆς ὕστερον καθ' αὐτήν". Πρβ. καὶ Θεόφρ. περὶ Φυτ. Ἰστορ. Α', β', 4 »αἱ γὰρ δυνάμεις καὶ ὧν χάριν ἕκαστον ὕστερον ῥηθῆσονται".

Ἐν τοῖς Σουτσειοῖς, περιβοήτῳ τοῦ Ἀσωπίου συγγράμματι, ἐξ οὗ καὶ γραμματοφάγος ὁ συγγραφεὺς ὑπὸ τινος ἐπεκλήθη, εἶνε τὰ ἐξῆς ὑπὸ τοῦ ἥρωος τῶν ἐλληνικῶν γραμμᾶτων γεγραμμένα (σελ. 98). »Προσθήσομεν δὲ τοῖς προειρημένοις δύο ἄλλας παρατηρήσεις. α'. ὅτι ἐν πολλοῖς, ἐὰν ἀποβάλωμεν τοὺς συνήθεις τύπους, ἵνα πλησιάσωμεν δῆθεν περισσότερον εἰς τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν, θέλομεν ἀλλάξει γνήσια πρὸς κίβδηλα. Λέγοντες θέλω ἀκούει καὶ ἀκούσει, ἀγνοεῖ καὶ ἀγνοήσει, ἀποθνήσκει καὶ ἀποθάνει, πλέει καὶ πλεύσει, πίπτει καὶ πέσει, κτλ, μεταχειριζόμεθα τύπους ἀπ' αἰῶνων καθιερωμένους καὶ εἰς τὰ στόματα μυριάδων ἀνθρώπων ὑπάρχοντας, ἐν ᾧ ἀκούσω, ἀγνοήσω, πλεύσω, πέσω, ἀποθανῶ, δὲν ὑπῆρξαν οὐδέποτε. Ἀρμόζουσι δ' ἐνταῦθα τὰ περὶ προφορᾶς τῆς ἀρχαίας γλώσσης· οἱ ὀρθότατα δηλ. περὶ τούτου φιλοσοφῆσαντες εἶπαν ὅτι, εἰ μὲν ἡ προφορὰ τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων δὲν εἶναι ἡ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ Ὀμήρου, στηρίζεται τοῦλάχιστον εἰς χιλιάδων ἐτῶν ἱστορικὴν ἀπόδειξιν, ἀπ' ἐναντίου δὲ ἡ τῶν ἀλλοφύλων Εὐρωπαίων, τῶν ἠτακιστῶν, εἶναι προφορὰ οὐδέποτε ἐν χρήσει γενομένη, οὐδέποτε ζήσασα (Θείσχη. Ἑλλην. Γραμματ. σ. 30). οὔτε = Ἀἰφρόσυνε, π. χ. οὔτε = Εὐφρόσυνε, οὔτε = Ἰουφρόσυνε προὔφερων βεβαίως οἱ ἀρχαῖοι τὴν Εὐφροσύνην, οὔτε αἰδῖαν τὴν ἰδέαν· τὸ αὐτὸ δυνατὸν ἐφαρμόσαι καὶ εἰς τὰ προηγούμενα· ἀκούσω, δηλ. πλεύσω, κτλ, εἰσὶν ἱστορικώτατα παρ' ἡμῖν καὶ ἀνυπαρκτα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις".

Τί θέλει διὰ τούτων ὁ ἥρωος τῶν ἐλληνικῶν γραμμᾶτων νὰ διδάξῃ; Ἀρχόμενος μὲν τοῦ λόγου ἀποφαίνεται ὡς ἀπὸ τρίποδος ὅτι τὸ ἀκούσω, τὸ ἀγνοήσω, τὸ πλεύσω, κτλ. εἶνε κίβδηλα καὶ ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξαν· τελευτῶν δὲ λέγει ὅτι τὸ ἀκούσω, τὸ πλεύσω, κτλ. εἶνε ἱστορικώτατα παρ' ἡμῖν, τούτεστιν ἀπὸ πολλῶν

χρόνου παρ' ἡμῖν ἐν χρήσει, καὶ ἀνύπαρκτα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Δὲν εἶνε ταῦτα ἀντικρὺς ἀνδρὸς παρακαλιόντος καὶ Φαρμακκῶντος; Τίς ὑγιαίνων τὸν νοῦν δύναται περὶ τῶν αὐτῶν νὰ εἴπῃ ὅτι εἶνε κίβδηλα καὶ ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξαν καὶ πάλιν ὅτι εἶνε ἱστορικώτατα; Ἄλλ' ἴσως ἀπαντήσῃ τις ἡμῖν ὅτι ὁ Ἀσώπιος προὔτιθετο νὰ εἴπῃ ὅτι τὸ θέλω ἀκούσει, τὸ θέλω πλεύσει, κτλ. εἶνε ἱστορικώτατα παρ' ἡμῖν καὶ ἀνύπαρκτα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἀνθρώπινον δέ τι παθὼν ἔγραψεν »ἀκούσω, δηλ. πλεύσω, κτλ., εἰσὶν ἱστορικώτατα παρ' ἡμῖν καὶ ἀνύπαρκτα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις". Ἔστω. Ἄλλὰ διὰ τί λέγει ὅτι τὸ ἀγνοήσω, τὸ πλεύσω καὶ τὸ ἀκούσω δὲν ὑπῆρξαν οὐδέποτε; Ὅτι πλάνην πλαυᾶται μεγίστην ὁ πολυμαθὴς Ἀσώπιος νομίζων ὅτι δὲν ὑπῆρξαν οὐδέποτε οἱ μέλλοντες οὗτοι ἀποδείκνυται τρανότατα ἐκ τῶν ἐξῆς παραδειγμάτων. Βακχυλιδ. παρ' Ἡφαιστίῳι Ἐγχειριδ. Π', 11 (Τόμ. Α', σ. 82 ΓαισΦ. ἐκδ. β') »ὦ περικλειτὲ δ' ἄλλ' ἀγνοήσῃν μὲν οὐ σ' ἔλπομαι" (Ὁ Βέρκιος Ποιητ. Λυρ. σελ. 973 ἐκδ. β' ἐξέδωκεν »ὦ Περικλείτε, τᾶλλ' ἀγνοήσῃν κτέ."). Ἡ ὀρθὴ γραφὴ φαίνεται ὅτι εἶνε »ὦ περικλειτὲ δ' ἄμ', ἀγνοήσῃν κτέ.". ΔΑΛΛ = ΔΑΜ. Τὸ Μ καὶ τὸ διπλοῦν ΛΛ μεγίστην ἔχοντα ὁμοιότητα καὶ οὐδὲν σχεδὸν ἐν τοῖς ἀντιγράφοις διαφέροντα πολλάκις συγχέονται πρὸς ἄλληλα). Πλάτ. Ἀλκιβ. Α', σ. 133, ε' »οὐκοῦν εἰ τὰ τῶν ἄλλων, καὶ τὰ τῶν πόλεων ἀγνοήσῃ". Ἰσοκράτ. Παναθην. § 251 (σ. 285, γ' ΣτεΦ.) »οὐδὲν ἀγνοήσῃν τῶν λεγομένων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπαίνων αἰσθησεσθαι κτέ.". Δημοσθέν. πρὸς Ζηνόθ. § 10, σ. 885 »οὐς οὐδ' ὑμεῖς ἀγνοήσετε ἰδόντες" (Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ γραφὴ ἀγνοήσαιτε). κατὰ Κόνων. § 30, σ. 1266 »καὶ ἐπιγράφεται μάρτυρας ἀνθρώπου, οὐς οὐδ' ὑμᾶς ἀγνοήσῃν οἶμαι, ἐὰν ἀκούσητε" (Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις φέρεται καὶ ἀγνοεῖν). κατὰ Θεοκρίν. § 49, σ. 1337 »ὥσπερ ὑμᾶς ἀγνοήσονται τὸν νόμον" (Τ' ἀντίγραφα ἔχουσι καὶ ἀγνοήσαντας. Ἐν Βεκκ. Ἄνεκδ. σ. 208, 29 ἀναγινώσκειται »Ἀπόκριναι γὰρ μοι δεῦρο ἀναστάς· οὐ γὰρ δι' ἀπειρίαν ἀγνοήσεις ὅ τι εἶπῃς: κτέ.". Ἡ ῥῆσις αὕτη εἶνε ἐκ τοῦ περὶ Παραπρεσβείας τοῦ Δημοσθένους § 120, σ. 378, ἔνθα ἡ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις φερομένη γνησία γραφὴ εἶνε »οὐ γὰρ δὴ δι' ἀπειρίαν γ' οὐ φήσεις ἔχειν ὅ τι εἶπῃς"). Ἀριστοτέλ. Ἄναλυτ. Πρωτ. Β', κγ', 6 (Τόμ. Α', σ. 113, 46 Διδ.) »ὥσθ' ἅμα εἴσεται καὶ ἀγνοήσῃ ταῦτόν". περὶ Ψυχ. Α', ε', 10 (Τόμ. Γ', σ. 442, 22) »γνώσε-

ται μὲν γὰρ ἐν ἑκάστῳ, πολλὰ δ' ἀγνοήσῃ" (Ῥητορ. πρὸς Ἀλέξ. Β', 9, Τόμ. Α', σ. 418, 28 «ἂν μὲν οὖν ὀρέγεσθαι δεῖ τοὺς νόμους καὶ τὴν πολιτικὴν κατασκευὴν ἐκ τούτων οὐκ ἀγνοήσεις". ΙΘ', 2, σ. 454, 13 «καὶ περὶ μὲν τούτων ἐκ τῶν εἰρημένων οὐκ ἀγνοήσομεν". ΚΒ', 5, σ. 456, 11 «περὶ μὲν οὖν τούτων ἐντεῦθεν οὐκ ἀγνοήσεις"). Ψευδογοργ. ὑπὲρ Παλαμῆδ. § 2 (Ῥητ. Ἀττ. Διδ. Τόμ. Β', σ. 210) «ἀλλ' ἀγνοήσομεν τοὺς ἀλλήλων λόγους". Λουκιαν. Ἐνυπν. § 15 (Τόμ. Α', σ. 10 Ἰακβ.) «οἷα καὶ ἡλικα μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσῃν ἔμελλες". Θεῶν Διαλ. Α', § 2 (σ. 92) «οὐ γὰρ ἀγνοήσεις αὐτίς". περὶ Ὁρχήσ. § 57 (Τόμ. Β', σ. 229) «οὐκ ἀγνοήσῃ δὲ καὶ τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις ἀπάσας". § 61 (σ. 230) «οὐδὲν τῶν ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου [καὶ] τῶν ἀρίστων ποιητῶν καὶ μάλιστα τῆς τραγῳδίας λεγομένων ἀγνοήσῃ". Ψευδοσοφιστ. § 4 (Τόμ. Γ', σ. 600) «καὶ μὴν εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν" (Ἐν Ψευδολογ. § 21 «ἀλλ' οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἴσως ἀγνοοῦσί σε" φέρεται καὶ καὶ γραφὴ ἀγνοήσουσί σε. Ἐν τοῖς πρὸς Κρόν. § 6 «πῶς ἀγνοήσεις [Κάλλιον πῶς ἂν ἀγνοήσεις] λίθον ἀντὶ βρέφους ἐσθίων" ὑπάρχει καὶ γραφὴ ἀγνοήσει. Ἐν Δημοσθέν. Ἐγκωμ. § 22 ἀναγινώσκειται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις «σὺ γὰρ, ἔφην, ἀγνοήσεις μοι τὸ παρὸν ἄπορον, εἶτα . . . ἄλλο θεραπεύεις" καὶ ἀγνοήσεις μοι καὶ ἀγνοήσημοι καὶ ἀγνοείσης μοι ἀντὶ τοῦ ὄρθου «ἀγνοεῖς, οἶμαι". Ἐν Ἐπιστ. Κρον. Β', § 25 ἀντὶ τοῦ «εἰ μόνος τῶν ἀπάντων ἀγνοεῖς" ἐξέδωκεν ὁ Ἰακωβίτζιος ἐξ ἀντιγράφων ἀγνώσσεις. Ὁ Φρίσχιος προὔτεινε νὰ γραφῆ *Quaestio. Lucian.* σελ. 147 ἀγνοήσεις. Ἡ ὀρθὴ γραφὴ φαίνεται ὅτι εἶνε ἀγνώς εἶ = ἀγνοεῖς. Πρβ. περὶ τῆς Συρ. Θεοῦ § 18 «ὁ μὲν ὧδε ἀγνώς ἐδὼν ἐδέετο" = ἀγνοῶν, ὅπερ ὅμως ὁ πολὺς Κόβητος *Var. Lect.* σελ. 212 κελεύει νὰ μεταβληθῆ εἰς ἀγνώστων. Περὶ τῆς ἐνεργητικῆς τοῦ ἀγνώς σημασίας ἴδε τὰ ὑπὸ τοῦ σοφωτάτου τούτου ἀνδρὸς γεγραμμένα ἐν τῷ *Nov. Lect.* σελ. 596). Πλούταρχ. Ἀριστείδ. ΙΕ', 7 «νικῶσης δὲ τῆς Ἑλλάδος, οὐδένα τὴν Ἀλεξάνδρου προθυμίαν καὶ ἀρετὴν ἀγνοήσῃν". Πausan. Ι', ιδ', 3 «οὐ γὰρ τὸν πάντα ἔμελλε χρόνον ἀγνοήσῃν ἀπατόμενος". Ἀρριαν. Ἐπικτ. Διατρ. Α', β', 31 «καὶ ἡμῶν τοῖνον ὅστις ἂν ἔχη τοιαύτην παρασκευὴν οὐκ ἀγνοήσῃ αὐτήν". Ἐρμογέν. Προγυμν. Ζ' (Ῥητ. Ἑλλ. Σπευγγ. Τόμ. Β', σ. 15, 21) «ἐντεῦθεν οὐκ ἀγνοήσεις ὅπως θεοὺς ἐγκωμιαστῆον". Ἰώσηπ.

Ἄρχαιοιολ. Θ', δ', 3 » ἀχλὺν αὐταῖς ἐπιβαλόντα, ἀφ' ἧς ἀγνοή-
σειν αὐτὸν ἔμελλον», κτλ. (Θωμάς δὲ Μάγιστρος λέγει σ. 7, 1 Ῥισχ.
» Ἀποφοιτήσομαι κάλλιον ἢ ἀποφοιτήσω, ἀπολαύσομαι ἢ ἀπολαύ-
σω, ἀγνοήσομαι ἢ ἀγνοήσω». Ἄλλ' ἢ χρήσις τῶν παλαιῶν
ἐξελέγχει σφαλλόμενον τὸν Μάγιστρον). ΨευδοΦιλῆμ. Ἀποσπ.
Κωμ. Ἑλλ. Μειν. Τόμ. Δ', σελ. 41 ἐκδ. μεγ. » εἰς ἄρας ἐγὼ
πλεύσω, φυτεύσω, τοῖχον ἄρας κτήσομαι (στήσομαι)» (Πρβ.
Μεινέκιον Καλλιμ. σελ. 157). Πολύβ. Β', ιβ', 3 » μὴ πλεύ-
σειν πλέον ἢ δυοὶ λέμβοις ἔξω τοῦ Λίσσου». Ἄρριαν. Ἀναβ.
ς', κη', 6 (Διδ.) » τοῦτον μὲν δὴ καταπέμπει αὐτῆς ἐκπεριπλεύ-
σοντα ἔστε κτέ.". Ἐπικτ. Διατρ. Β', κβ', 57 » καὶ συσκηνησете
καὶ συμπλεύσετε κτέ.". Δίων Κάσσ. Ν', 30 » μὴ περιῶδωμεν
ἄλλοσέ πη [Γρ. ποι] πλεύσοντας» (Ἄλλ' ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ
Διονδορφίου Τόμ. Β', σελ. 414 ὀρθότερον πλεύσαντας). Διόδ. Σικελ.
ΙΑ', οδ', 5 » νομίζων οὕτω τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ νικῶντας Ἀθηναίους ἀπο-
πλεύσειν εἰς τὰς Ἀθήνας κτέ.". ΙΓ', νδ', 5 » οὐ πάρεστιν ἐκεί-
νοις πολεμῆσαν οὐδὲ ναυτικῇ δυνάμει παραπλεύσων ἐπὶ Συρα-
κούσας». Ἀνώνυμ. παρὰ Σουῖδα Τόμ. Α', Μέρ. β', σ. 151 Βερν.
(Πρβ. καὶ Τόμ. Β', Μέρ. α', σ. 150. Αἰλιαν. Ἀποσπ. 370,
σ. 475 Διδ.) » Ἐκπλεύσειν: Ἐξω γενέσθαι. Μὴ γὰρ ἂν ἐκ-
πλεύσειν ποτὲ τῶν Φρενῶν ἐς τοσοῦτον κτέ." (Ὁ λό-
γος εἶνε βάρβαρος ἄμικ καὶ σόλοικος. Οὔτε ἐκπλεύσειν ἀντὶ
τοῦ ἐκπλεύσεσθαι ἔλεγον οἱ δόκιμοι οὔτε τὸ ἂν μετ' ἀπαρεμ-
φάτου μέλλοντος συνέταττον, ὡς ἀλλαχοῦ διὰ πολλῶν θ' ἀποδει-
χθῆ). Ἰώσηπ. Ἀρχαιοιολ. ΙΕ', γ', 2 » ᾧ διαπλεύσειν εἰς τὴν
Αἴγυπτον ἔμελλον». Ἰουδ. Πολ. Α', κδ', 4 » καὶ γὰρ εἰς Ῥώμην
ἐκπλεύσειν ἔμελλε". Θεμιστ. σ. 340, β' » σὺγε οὐ παρα-
πλεύσεις τὴν νῆσον ἐκείνην» (Ὁ Κόβητος Μνημοσ. Τόμ. ΙΑ',
σελ. 435 νομίζει ὅτι ἐν τῷ παραπλεύσεις λαμβάνει ὁ ἀπτικὸς
τύπος παραπλεύσει). Ἀχιλλ. Τάτ. Γ', 9 » μεταστρέφει τὴν
ναῦν ὡς ἐπαναπλεύσων εἰς τοῦπίσω». Χαρίτων Β', 11 » καὶ
καταπλεύσεις λαμπρῶς ἐπὶ τριήρους μιλησίας". Γ', 2 » κα-
ταπλεύσουσιν ἤδη τριήρεις κτέ.". Εὐστάθ. Ὑσμίν. καὶ Ὑσμιν.
ς', 2 » εἰ δέ μοι καὶ σὺ συνεκπλεύσεις κτέ.". ς', 16 » συν-
εκπλεύσεις ἡμῶν". Ζ', 3 » καὶ συνεκπλεύσει οὗτος ἡμῶν".
Θ', 8 » καὶ νῦν ὁμόδουλος σοι ἐπὶ Δαφνήπολιν συνεκπλεύσω
σοι". Νικήτ. Εὐγεν. Γ', 404 » καὶ ναῦν ἀποπλεύσουσαν
εἰσδεδορκότες". Θεόδωρ. Πρῶδρ. ς', 257 » ἐπεὶ δὲ μακρὸν ὑπερεκ-

πλεῦσοι τόπον” (Σολοικώτατα καὶ ἀσχιστα). Λουκίλλ. Ἀνθολ. Παλατ. Β', σ. 389. »πλεῦσει τάχα καὶ τις ἐν ἡμῖν” (“Ἴδε Μεινέκιον Ἀναλ. Ἀλεξανδρ. σελ. 267. Πρβ. καὶ τὰ παρὰ Στεφάνῳ τῷ Βυζαντίῳ σελ. 524). Σιβυλλ. Χρησμ. Α', 193 »πλεῦσει γῆ, πλεῦσουσιν ὄρη, πλεῦσει δὲ καὶ αἰθήρ” (Πρβ. καὶ Ζ', 9, περὶ οὗ ἴδε Βολκμαννὸν *de Oracul. Sibyll.* σελ. 32). Ἀνώνυμ. Σταδισμ. τῆς Θαλάσσο. 273 (Γεωγρ. Ἑλλ. Μικρ. ὑπὸ Κ. Μυλλήρ. Τόμ. Α', σ. 497) »πλεῦσεῖς δὲ ἔχων ἐκ τῶν εὐωνύμων κτέ.”. 280 (σ. 498) »πλεῦσεῖς δὲ εἰς Κάλυδναν· καταπλεῦσεῖς δὲ ἐκ δεξιῶν κτέ.”. 281 (σ. 498) »πλεῦσεῖς δὲ διὰ τῶν Κορσικῶν”. Παροιμιογρ. Ἑλλ. Τόμ. Α', σ. 457, 96 »καθ' ἣν ἡμέραν ἀποπλεῦσουσιν”. Σχολ. Θουκυδ. σ', 30 (σ. 106 Διδ.) »Διαβαλοῦσι: διαπλεῦσουσι, διαπεραιωσομένοις” καὶ »Ἀναξόμενοι: ἤγουν μέλλοντες ἀναπλεῦσειν”. Εὐστάθ. σ. 461, 59 »ἐν αἷς οὐ πλεῦσει ὁ ἀδελφὸς Μενέλαος”. σ. 1442, 28 »ὡς τοῦ Τηλεμάχου δι' ἐκείνους πλεῦσοντος”. Προκόπ. Τόμ. Β', σ. 116, 12 ἐκδ. Βόνν. »ἐφ' ᾧ πλεῦσουσιν εἰς Ἰταλίαν”. Καντακουζ. Τόμ. Γ', σ. 15, 22 Βόνν. »ὡς ἅμα ἦρι τοῦ ἔτους ἐκείνου μεγάλη δυνάμει ναυτικῇ ἐπιπλεῦσων Βυζαντίοις” (Πρβ. καὶ Πόππον. Θουκυδ. ἐκδ. μεγ. Μέρ. Γ', Τόμ. δ', σελ. 119), κτλ. Παρὰ Σουῖδα Τόμ. Β', Μέρ. α', σ. 940 Βερν. λέγεται »Ναῦς παλαιὰ πόντον οὐχὶ πλώσει”. Ἀλλὰ παρ' Ἀποστολίῳ ΙΑ', 96 ἡ παροιμία αὕτη ἀναγινώσκεται οὕτως· »Ναῦς δὲ παλαιὰ πόντῳ οὐχὶ πλωῖται”. Πρβ. καὶ Διογενεῖαν σ', 78, ἔνθα φέρεται καὶ γραφὴ »πόντον οὐχὶ πλεῦσει”¹⁾. Διονύσ. Ἀλικαρν.

¹⁾ Παρατηρητέον δ' ὅτι ὁ γεραρὸς Ἀσώπιος ὁ διατεινόμενος ὅτι δὲν ὑπῆρξεν οὐδέποτε μέλλων πλεῦσω ἀναφέρει Εἰσαγ. εἰς Ἑλλ. Σύντ. σελ. 552, § 139 (παραλαβὼν ἀκρίτως ἐκ τῶν τοῦ Λοβεκκίου εἰς Φρύνιχον παρέργων σελ. 748) παραδείγμα ἐξ ἐνδόξου συγγραφέως ἔχον τὸ καταπλεῦσειν. »Τὰ ῥήματα ταῦτα καὶ τὰ ὁμοταγῆ... ἂν καὶ κανονικῶς συντάσσονται [Γρ. συντάσσονται] μετὰ Εὐεστῶτος καὶ Λορίστου... ἀπαντῶνται ὁμοῦ ἐνίοτε καὶ μετὰ Μέλλοντος, οἷον... κωλύσει καταπλεῦσειν (Δεῖν. Φιλοκλ. [§ 1 »Φάσκων κωλύσειν Ἄρπαλον εἰς τὸν Πειραιᾶ καταπλεῦσειν”]). Δὲν εἶνε ἄτοπον νὰ πιστεύῃ μὲν τις ἀνευδοκίμως ὅτι ὁ Δείναρχος εἶπε »κωλύσειν... καταπλεῦσειν”, ν' ἀποφαινῆται δὲ πάλιν πεποιθῶς ὅτι ὁ μέλλων πλεῦσω δὲν ὑπῆρξεν οὐδέποτε; Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι τῶν δοκίμων οὐδεὶς οὐδέ-

Ἄρχ. Ῥώμ. Ε', 57 (σ. 980 Ῥεισκ.) »ὡς ἐκεῖ τάξιν τε καὶ χώραν καὶ σύνθημα ληφομένους καὶ ἃ δεῖ πράττειν ἀκούσοντας» (Πρβ. Πόππον Θουκυδ. ἐκδ. μεγ. Μέρ. Α', Τόμ. α', σελ. 191 καὶ Κόβητον Νου. Lect. σελ. 581). Λουκιαν. Δις Κατηγορ. § 17 (Τόμ. Γ', σ. 79 Ἰακβ.) »εἰ δὲ κάμου μετ' εὐνοίας ἀκούσεται, εἴσεσθε ὡς κτέ.» (Ἄλλὰ διορθοῦται ἀκούσεται. Πρβ. καὶ Πλοῦ. ἢ Εὐχ. § 11, Τόμ. Γ', σ. 351, ἔνθα τὸ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις ὑπακούσεις μεταβάλλεται εἰς ὑπακούσει, καὶ Βίαν Πρᾶσ. § 26, Τόμ. Α', σ. 335, ἔνθα πλὴν τοῦ ἀκούσεις ἢ ἀκούσοις φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις καὶ ἀκούσειας, ὅπερ καὶ προτιμᾶται εἰκότως. Καὶ ἐν Δημοσθέν. Ἐγκωμ. § 44, Τόμ. Γ', σ. 570 πλὴν τοῦ ἀκούσαις ὑπάρχει καὶ γραφὴ ἀκούσεις. Ἄλλὰ καὶ ἐν τῷ Περὶ τοῦ μὴ βραδίως πιστεύειν τῇ διαβολῇ § 8, Τόμ. Γ', σ. 271 »φισὶ δέ· μήτε δίκην δικάσης πρὶν ἄμφω μῦθον ἀκούσης» φέρουσι τ' ἀντίγραφα καὶ ἀκούσεις! Παρατηρητέον δ' ὅτι ἡ ὀρθὴ γραφὴ τοῦ ὄλου στίχου εἶνε »μηδὲ δίκην δικάσης πρὶν (ἂν) ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης». Πρβ. Ἀριστοφ. Σφηξ. 725 καὶ Κόβητον Μνημοσ. Τόμ. ΙΑ', σελ. 363. Ἴδε καὶ Βέρκιον Ποιητ. Λυρ. σελ. 365 ἐκδ. β'. Ἡ χρῆσις τοῦ ἀμφω ἀντὶ τοῦ ἀμφοῖν ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ κρατίστου τοῦ ἐλληνισμοῦ ἐπιγνώμονος Κοβήτου Μνημοσ. Τόμ. Ι', σελ. 312). Ἐν Λουκίῳ ἢ Ὄνω, οὐχὶ γνησίῳ τοῦ Λουκιανοῦ συγγράμματι, § 4, Τόμ. Β', σ. 413 ἀντὶ τοῦ κοινοῦ »εἰ μὴ τις ὑπακούσει αὐτῇ» ἔγραψεν ὁ Ἰακωβίτζιος

ποτε τὸν ἐνεργητικὸν τύπον μετεχειρίσθη καὶ ὅτι ἡ βῆσις »κωλύσειν . . . καταπλεύσειν» εἶνε ἡμιβάρβαρος καὶ ὑποσόλοιος, εἰ μὴ σόλοιος. Ὁ Δείναρχος ἀναμφηρίστως εἶπε »κωλύσειν . . . καταπλεύσαι», ὡς ἔγραψεν ὁ Βεκκῆρος καὶ ἄλλοι (Πρβ. Κόβητον Μνημ. Τόμ. Β', σελ. 328). Σημειωτέον δ' ἐν τέλει ὅτι ὁ Ἀσωπίος ἐν μὲν τῇ εἰσαγωγῇ εἰς τὴν ἐλληνικὴν σύνταξιν σελ. 252, § 17 λέγει ὅτι ὁ μέλλων τοῦ σιωπῶ εἶνε σιωπήσομαι (παρὰ τοῖς παλαιοῖς πάντως· διότι οἱ μεταγενέστεροι μεταχειρίζονται ἐνίοτε καὶ τὸν βάρβαρον σιωπήσω), ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ τοῦ συντακτικοῦ περιόδῳ σελ. 518, § 7 ἐκδ. α' (σελ. 558, § 7 ἐκδ. β') ἀναφέρει παράδειγμα ἀδέσποτον ἔχον τὸν μέλλοντα σιωπήσω. »Ἔσονται ἐπὶ ἐρωτήσεως μετὰ μέλλοντος κατὰ προστακτικὴν ἔνοιαν· οὐ σιωπήσεις; = σιώπα». Ἄλλ' ἂν τὰ τοιαῦτα θελήσωμεν ἐν τοῖς τοῦ Ἀσωπίου συγγράμμασι νὰ ἐξουχίσωμεν, φόβος πολὺς εἶνε μὴ πάθωμεν ὅ τι ὁ ἐπιχειρῶν νὰ πλύνῃ πλύνθω.

ἐξ ἀντιγράφων ὑπακούσῃ. Καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ περὶ Σαρκοφαγ. Β', ε', 2, 'Ηθ. σ. 1221, 31 Διδ. »εἴ τις... ἀκούσοι τι-νὸς λέγοντος» γραπτέον ἀκούσαι. Κακῶς ὁ Δοιῆρος ἐν βίῳ Δημητρίου ΚΗ', 2, σ. 1076, 52 Διδ. ἐξέδωκεν »ἀγωνίᾳς μὴ μόνος σὺ τῆς σάλπιγγος οὐκ ἀκούσεις» ἀντὶ τοῦ ἀκούσῃς. Καὶ ἐν 'Ηθικοῖς σ. 217, 59 Διδ. εἶνε κάλλιον νὰ γραφῆ »τὶ δέδοικας, εἰπέ μοι, μὴ μόνος τῆς σάλπιγγος οὐκ ἀκούσῃς;» ἀντὶ τοῦ ἀκούσῃς). Δίων Κάσσ. Λς', 78 »ὡς καὶ ἐκείνων αὐτοῦ ἀκούσοντος». ΜΕ', 44 »ἢ ὅτι ὑπακούσει ποτὲ ὑμῖν καὶ αἰδεσθήσεται ποτε ὑμᾶς;». Νς', 3 »καὶ οἱ ἄλλοι ὑμῖν ὑπακούσουσι». Ος', 4 »παρεσκευάζετο ὡς καὶ ἀπολογουμένου αὐτοῦ ἀκούσων». Ἀρριαν. Ἐπικτ. Διατρ. Β', ιγ', 17 »πῶς μ' ἀποδέξεται; πῶς μου ἀκούσει». Β', κα', 1 »πάντων ἀκούσεις λεγόντων». Γ', κβ', 62 »πυθομένου δὲ τοῦ νεανίσκου εἰ νοσήσας... ὑπακούσει» (Κάλλιον θὰ εἶχε τὸ ὑπακούσῃ). Ἐπίκτ. Ἐγχειρ. ΑΒ', 2 »καὶ τίνων παρακούσεις ἀπειθήσας». Σιμπλικ. Ἐπικτ. Ἐγχειρ. ΙΒ' (σ. 49, 43 Διδ.) »ὅτι καλούμενος ὁ παῖς οὐχ ὑπακούσει» καὶ (σ. 50, 11) »ὅτι οὐ πάντως ὑπακούσει». Εὐστάθ. Ἰσμίην. καὶ Ἰσμίην. Γ', 4 »ἂν χαίροις εἶπη, ἑκατοντάκις χαίρει ἀκούσει». Ψευδοπυθαγόρ. Στοβ. Ἀνθολ. Παραρτ. σ. 76 Γαισφ. »λάλει ἂ δεῖ καὶ ὅτε δεῖ, καὶ οὐκ ἀκούσεις ἂ μὴ δεῖ» (Πρβ. Σχηνιδεβίνου Conject. Crit. σελ. 179 καὶ Παροιμιογρ. Ἑλλ. ὑπὸ Λευσχ. καὶ Σχηνιδ. Τόμ. Α', σελ. 397. Ὁ Μεινέκιος Στοβ. Ἀνθολ. Τόμ. Δ', σελ. 241 ἐξέδωκε »καὶ οὐκ ἀκούσει ἂ μὴ δεῖ»). Ματθ. Εὐαγγ. ΙΒ', 19 »οὐκ ἐρίσει οὐδὲ κραυγᾶσει, οὐδὲ ἀκούσει τις ἐν ταῖς πλατείαις τὴν Φωνὴν αὐτοῦ». Ἰωάνν. Γ', 16 »καὶ τῆς Φωνῆς μου ἀκούσουσιν». Ις', 15 »οὐ γὰρ λαλήσει ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὅσα ἀκούσει λαλήσει». Βασιλ. Β', ιδ', 16 »ὅτι ἀκούσει ὁ βασιλεὺς». Ἡσαΐας ς', 9 (Πρβ. Ματθ. ΙΓ', 14) »ἀκοῆ ἀκούσετε καὶ οὐ μὴ συνητε». Ἰωβ. ΑΖ', 4 »ὅτι ἀκούσει Φωνὴν αὐτοῦ», κτλ. Λυκόφρ. 378 »ὅσων στεναγμῶν ἐκβεβρασμένων νεκρῶν σὺν ἡμιθραύστοις ἰκρίαις ἀκούσετε» (Πρβ. καὶ 686 καὶ 1575. Ἴδε καὶ Βαχμαννὸν Λυκόφρ. σελ. 92). Παλλαδ. Ἐπιγρ. 99 (Ἀνθολογ. Ἰακωψ. Τόμ. Γ', σ. 134) »ἦν δὲ θάνης παλάμησιν ἐμαῖς, μάτηρ μὲν ἀκούσω δύσμορος κτέ.", κτλ. (Ἴδε Ἰακώψιον Ἀνθολογ. Παλατ. Τόμ. Α', σελ. L καὶ Ὁσαννὸν Συλλογ Ἐπιγρ. σελ. 567). Σιβυλλ. Χρησμ. Η', 205 »καὶ κωφὸς ἀκούσει καὶ τυφλοὶ βλέψουσι κτέ." (Πρβ. καὶ 345. Τὸ παρὰ

Νόννη ΛΓ', 256 » ἀργέγονον δὲ Ἴνδον ἀπορρίψας ἐμὸν οὖνομα Λυ-
δὸς ἀκούσω" εἶνε ὑποτακτικτὴ ἀντ' εὐκτικῆς! Πρβ. καὶ ΜΗ',
908 » μὴ παλάμη θλίψαιμι νόθον γάλα, μηδ' ἐνὶ λόχμαϊς θη-
ροφόνος γεγαυῖα γυνὴ Φιλότεκνος ἀκούσω"), κτλ. Σχολ. Σοφοκλ.
Τραχ. 71 (Τόμ. Β', σ. 192, 11 Δινδ.) » πᾶν ὄνειδος ἀκούσο-
μεν". Σχολ. Εὐριπ. Ὀρέστ. 1568 (Τόμ. Β', σ. 297, 9 Δινδ.)
κοῦ πεισομένηα: ἀφ' οὗ ἀκούσομεν κτέ." (Πρβ. καὶ σ. 296,
13, σίχ. 1357), κτλ. 1).

1) Σημειωτέον δ' ὅτι τὸν ἀδόκιμον καὶ βάρβαρον μέλλοντα ἀκού-
σω φέρουσιν ἐνίοτε τάντιγραφα καὶ ἐν τοῖς τῶν παλαιῶν συγ-
γράμμασιν ἐξ ἀπροσεξίας ἢ καὶ ἀμαθίας τῶν ἀντιγράφων πα-
ρσισφραγέμενα. Οὕτω παρ' Ὀμήρῳ Ἰλ. Η, 129 » τοὺς νῦν εἰ
πῶσσοντας ὕφ' Ἐκτορι πάντας ἀκούσαι" ὑπάρχει καὶ γραφὴ
ἀκούσοι. Παρ' Αἰσχύλῳ Προμ. 283 » χρήζω διὰ παντὸς ἀκού-
σαι" φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις καὶ ἀκούσειν. Παρ' Ἀριστο-
φάνει Ἀχαρν. 295 τῶν ἀντιγράφων τινὰ ἔχουσι » σοῦ γ' ἀκού-
σομεν";. Παρὰ Θεουκιδίῳ Α', 140 ἀναγινώσκειται ἐν τοῖς ἀν-
τιγράφοις οὐ μόνον » οἷς [? ὡς] εἰ ξυγχωρήσετε, καὶ ἄλλο τι
μεῖζον εὐθὺς ἐπιταχθήσεσθε, ὡς φόβῳ καὶ τοῦτο ὑπακούσαν-
τες" ἀλλὰ καὶ » ὡς φόβῳ καὶ τοῦτο ὑπακούσαντες", οὐ-
περ ἀπρὶξ ἔχεται ὁ Γάλλος Διδάσκαλος ταῦτα ὑπὲρ αὐτοῦ
γράφων Θεουκιδ. Τόμ. Α', σελ. 456: *Bekker, Porro,*
Goeller et Haacke ont adopté la variante ὑπακούσαντες.
La leçon vulgaire est indispensable; car il s'agit d'un
fait qui devait avoir lieu dans l'avenir: » ils vous don-
neront des ordres plus rigoureux, croyant que, par crainte,
vous leur obéirez encore". Τὸ ὑπακούσαντες εἶνε βάρ-
βαρον. Ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε ὑπακούσαντες. Ἰνα δὲ μὴ εἰς τὸ
παρελθὸν ἀναφέρηται (δηλ. δοκοῦντες φόβῳ καὶ τοῦτο ὑπακούσαι,
δόξης οὐσης ὅτι ὑπὸ φόβου καὶ τοῦτο ὑπηκούσατε), πρέπει τὸ καὶ
νὰ μεταβληθῆ εἰς καὶ, δηλ. » ὡς φόβῳ καὶ τοῦτο ὑπακού-
σαντες" (ὅ ἐστι: δόξαν παρέχοντες ὡς ὑπὸ φόβου καὶ τοῦτ' ἂν
ὑπακούσαντες, ἐλπίδος ὑπαρχούσης ὅτι ὑπὸ φόβου καὶ τοῦτ' ἂν
ὑπακούσαιτε). Παρὰ Πλάτωνι Λάχ. σ. 193, ε' ἔχουσι τάντιγρα-
φα » ἔργῳ μὲν γάρ, ὡς εἶοικε, φαίη ἂν τις ἡμᾶς ἀνδρείας μετέ-
χειν, λόγῳ δ', ὡς ἐγῶμαι, οὐκ ἂν, εἰ νῦν ἡμῶν ἀκούσει διαλεγο-
μένων", ἀνθ' οὗ ὀρθῶς ὁ Ἰακώβιος ἔγραψεν ἀκούσειε. Πρβ. καὶ
Εὐθὺδ. σ. 285, ε', ἐνθα τῶν ἀντιγράφων τινὰ φέρουσιν » ἀληθῆ λέ-
γεις, ἔφη, ἀλλὰ [Γρ. ἀλλ'] ἀκούσομεν νῦν" ("Ἄλλ. ἀκούω-
μεν ἢ ἀκούω μὲν). Παρὰ Ξενοφῶντι Ἀπόμν. Δ', δ', 9 ἐν ἐνὶ
μὲν τῶν ἀντιγράφων ἀναγινώσκειται » ἀλλὰ, μὰ Δί', ἔφη, οὐκ

Ἐν σελ. 45 τοῦ αὐτοῦ συγγράμματος ἐλέγχων ὁ Ἀσώπιος Γρηγόριον τὸν Κορίνθου ἀποφαινόμενον ὅτι οἱ Ἀττικοὶ μεταχειρίζονται τὰ προστακτικὰ ἀντὶ ὑποτακτικῶν ἀπαγορευτικῶν λέγει τὰ ἑξῆς: »Ἐν § II [Γρ.: Ἐν § II τοῦ περὶ Ἀθόδου]. Ἀναφέρει ὡς ἰδιόζον τοῖς Ἀττικοῖς τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους μὴ ψεῦσον, τὴν χρῆσιν δηλ. τῶν προστακτικῶν ἀντὶ ὑποτακτικῶν ἀπαγορευτικῶν, ἐν ᾧ καὶ παρ' Ὀμήρῳ εὐρίσκονται πάμπολλα παραδείγματα (Ἰλ. Δ, 410. Ὀδ. Ω, 248, κλ.)». Πάμπολλα παραδείγματα παρ' Ὀμήρῳ! Τί λέγεις, καλέ μου Ἀσώπιε; Ποῖα εἶνε τὰ πάμπολλα ταῦτα παραδείγματα καὶ ποῦ κείνται παρὰ τῷ ποιητῇ κεκρυμμένα καὶ ἡμᾶς τοὺς νεωτέρους λαυθάνοντα; Καθ' ὅσον ἡμεῖς γινώσκομεν οὔτε πάμπολλα οὔτε πολλὰ εἶνε τὰ παρ' αὐτῷ ἀπαντῶντα παραδείγματα, ἀλλ' ὀλίγα καὶ, ἴν' ἀκριβέστερον εἴπωμεν, ὀλίγιστα. Νομίζομεν δ' ὅτι τὸ ὀλίγιστα καὶ τὸ πάμπολλα οὐκ ὀλίγον ἀλλὰ πάμπολυ

ἀκούσεις κτέ., ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις »οὐκ ἀκούση». Τὸ ὀρθὸν εἶνε ἀκούσει. Παρ' Ἰσαίῳ περὶ τοῦ Κλεων. Κλήρ. § 8 »ἐπειδὴν πάντων ἀκούσητε» ὑπάρχει καὶ γραφῆ ἀκούσετε! Πρβ. Βαλκενάριον Φαλάριδ. Ἐπιστ. ὑπὸ Λεννεπ. σελ. XXII. Δαβθίου *Miscell. Crit.* σελ. VII Kidd. Σχαιφῆρον Μελετ. Κριτ. σελ. 128. Γρηγ. Κορ. σελ. 1065. Δημοσθ. Τόμ. Β', σελ. 252. Μεινέκιον Μεν. καὶ Φιλ. Λειψ. σελ. 20. Φρίσχιον Ἀριστοφ. Θεσμοφ. σελ. 12 καὶ 540. Βρεϊτεμβάχιον Ξενοφ. Οἰκον. σελ. 56. Βοθίον Ἀριστοφ. Τόμ. Γ', σελ. 178. Βοιμέλιον Δημ. σθ. Δημήγορ. σελ. 255, κλπ. καὶ Κόβητον *Nov. Lect.* σελ. 581. Ἰππερίδ. Ἐπιταφ. σελ. 19 καὶ 29). Τὸ παρὰ Θεόγνιδι 531 »αἰεὶ μοι φίλον ἦτορ λαίνεταί, ὅππότε' ἀκούσω αὐλῶν φλεγγομένων ἡμερδέσσαν ὅπα» εἶνε προδήλως ἀόριστος τῆς ὑποτακτικῆς, ὡς καὶ τὸ παρ' Ὀμήρῳ Ἰλ. Φ, 475 »μή σευ νῦν ἔτι πατρός ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω», ὅπερ ὁ Γκυλῆρος *Particul. Graec. Serm. Negat.* σελ. 74 ὡς μέλλοντα ἐξέλαβεν!! — Ἐν Ἀνεκδ. Βεκκ. σ. 372, 14 ἀναγινώσκειται »Ἀκουσέτην Σοφοκλῆς ἔφη, ἀκούσεσθαι δὲ Ἀριστοφάνης». Τί εἶνε τὸ ἀκουσέτην τοῦτο, ὅπερ μετεχειρίσθη ὁ Σοφοκλῆς; Ἐν σελ. 369, 13 λέγεται »Ἀκουσείων: ἀντὶ τοῦ ἀκουσόμενος. Σοφοκλῆς». Ὅθεν ὁ Δοβραῖος ἐν τοῖς Προσθετοῖς εἰς τὰ Πόρσωνος Ἀριστοφάνεια σελ. 147 εἶκασεν ὅτι ἀκουσεῖιν ἀντὶ τοῦ ἀκουσέτην πρέπει ν' ἀναγνώσθῃ. Τὴν γνώμην τοῦ Δοβραίου ἐνέκριναν καὶ ἄλλοι. Ἰδε Δινδῶρφιον Σοφοκλ. Ἀποσπ. σελ. 179 ἐκδ. γ'. Νυκίου *Træg.* Ἑλλ. Ἀποσπ. σελ. 270, 897, κλπ.

Θουγενίδου (περὶ οὗ ἴδε Μεινέκιον Ἱστορ. Κριτ. Ἑλλ. Κωμ. σελ. 499) μὴ νόμισον καὶ τὸ τοῦ Καλλιμάχου μὴ πῖθι. Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 870 (σ. 270 Διδ.) »Σύνηθες τὸ σχῆμα. Μένανδρος οἷσθ' ὃ ποίησον; Σοφοκλῆς Πηλεῖ μὴ ψεῦσον, ὃ Ζεῦ, μὴ μ' ἔλῃς ἄνευ δορός. Οἷσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; Εὐριπίδης Πολυίδῳ". Σχολ. Εὐριπ. Ἐκάβ. 225 (τόμ. Α', σ. 273, 27 Διδ.) »Οἷσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; Οἱ Ἀττικοὶ χράνται τοῖς προστακτικοῖς ἀντὶ ὑποτακτικῶν ἀπαγορευτικῶν καὶ αὐτοῖς τοῖς προστακτικοῖς [Γρ. καὶ αὖ τοῖς προστακτικοῖς] ἀντὶ ὀριστικῶν. Τοῦ μὲν οὖν πρώτου τὸ Ἀριστοφάνους ἐν Θεσμοφοριαζούσαις παράδειγμα μὴ ψεῦσον, ὃ Ζεῦ, τῆς ἐπιούσης ἡμέρας. Τοῦ δευτέρου δὲ Μένανδρος οἷσθ' ὃ τι ποίησον; ἀντὶ τοῦ ὅ τι ποιήσεις. Τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ Εὐριπίδης οἷσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; ἀντὶ τοῦ δράσεις ἐξήνεγκεν". Γρηγόρ. Κορ. σ. 14 Σχαιφ. »Χράνται τοῖς προστακτικοῖς οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ ὑποτακτικῶν ἀπαγορευτικῶν καὶ αὖ τοῖς προστακτικοῖς ἀντὶ ὀριστικῶν. Κάκεινου μὲν τὸ Ἀριστοφάνους ἐν Θεσμοφοριαζούσαις παράδειγμα μὴ ψεῦσον, ὃ Ζεῦ, τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος ἀντὶ τοῦ μὴ ψεύσης, τοῦ δευτέρου δὲ πάλιν τὸ Μενάνδρου οἷσθ' ὃ τι ποίησον; ἀντὶ τοῦ ποιήσεις. Ἀλλὰ καὶ Εὐριπίδης ἐν Πολυίδῳ τῷ δράματι οἷσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; ἀντὶ τοῦ δράσεις ἐξήνεγκεν" 1).

1) Περὶ τοῦ οἷσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; (= οἷσθ' οὖν ὅ σοι ποιητέον εἶναι ἠγοῦμαι; Πρβ. Εὐριπ. Ἰκέτ. 932 »ἀλλ' οἷσθ' ὃ δρᾶν σε βούλομαι τούτων πέρι;») λέγει ὁ Ἀσώπιος περὶ Ἑλλ. Συντ. Περ. Δευτ. σελ. 421, § 240 ἐκδ. β; »Περίφημον ἐν τούτοις εἶναι τὸ τοῖς τραγικοῖς σύνηθες οἷσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; (Εὐρ. Ἐκ. 225)". Ἡ ῥῆσις αὕτη εὔρηται παρὰ τῷ τραγικῷ Εὐριπίδῃ καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ Ἀριστοφάνει. "Ὅθεν ἀντὶ τοῦ τοῖς τραγικοῖς ἔπρεπε νὰ κέῖται μᾶλλον τοῖς δραματικοῖς. Εὐριπ. Ἑλέν. 318 »οἷσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; . . . πυθοῦ πόσιν σὺν Θεονόῃς κτέ.". 1235 »οἷσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; τῶν πάρος λαθώμεθα". Ἰφιγ. Δύλ. 726 »οἷσθ' οὖν ὃ δρᾶσον, ὃ γύναι; πιθοῦ δέ μοι . . . ἡμεῖς μὲν ἐνθάδ' κτέ.". (Τὸ πιθοῦ δέ μοι, ὡς καὶ ὁ σύνδεσμος ἐμφαίνει, κέῖται διὰ μέσου). Ἰων. 1029 »οἷσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; . . . κάθεσ βαλὼν ἐς πῶμα" (Πρβ. καὶ Ἡρακλ. 451 »ἀλλ' οἷσθ' ὃ μοι σύμπραξον; . . . ἔμ' ἔκδος Ἀργείοισιν ἀντὶ τῶνδ', ἀναξ"). Ἀριστοφ. Ἰππ. 1138 »οἷσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; . . . ἄφες ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τε καὶ τουτονί". Ὀρν. 80 »οἷσθ' οὖν ὃ δρᾶσον, ὃ τροχίλε; τὸν δεσπότην ἡμῖν κάλεσον" (Πρβ. καὶ 54 »ἀλλ' οἷσθ' ὃ δρᾶσον; τῷ σκέλει θένε τὴν

φιλεταίρ. σ. 479 Πειρσ. (Πρβ. Κόκκιον Μοίρ. σελ. CVI κέξ.) »Τὸ μὴ ἀπαγορευτικὸν [? ἀπαγορευτικὸν ὄν] οὐ συντάσσεται ὑποτακτι-

πέτρων". Εἰρ. 1061 »ἀλλ' οἷσθ' ὃ δρᾶσον; ... μὴ διαλέγου".
 "Ἴδε καὶ Σοφοκλ. Οἶδ. Τυρ. 543 »οἷσθ' ὡς ποιήσον; ἀντὶ τῶν εἰρημένων ἴσ' ἀντάκουσον, κᾶτα κρῖν' αὐτὸς μαθῶν" (Κοινῶς ποιήσων. Σχολ. Τόμ. Α', σ. 22 Ὁξ. »Ἰοίησον. Ἀντὶ τοῦ ποιήσεις. "Ἔστι δὲ ἀπτικισμός". Σουῖδ. Τόμ. Β', Μέρ. β', σ. 1285 Βερν. »Σοφοκλῆς οἷσθ' ὡς ποιήσον; ἀντὶ τοῦ ποιήσεις ἀπτικῶς"). Ἐρμιππ. παρ' Ἀθην. ΙΑ', σ. 476, δ' »οἷσθά νυν ὃ μοι ποιήσον; τήνδε νῦν μὴ μοι δίδου" (Ἴδε Πόρσωνος *Adversaria* σελ. 127. Πρβ. καὶ Ἀριστοφάνεια σελ. 170). Τρίτου προσώπου χρήσιν Ἴδε παρ' Εὐριπίδῃ Ἴφιγ. Ταύρ. 1204 »οἷσθά νυν ἄ μοι γενέσθω; ... δεσμὰ τοῖς ξένοις πρόσθεσ'" (Πρβ. Πόρσωνος *Adversar.* σελ. 262), πληθυντικοῦ δ' ἀριθμοῦ παρ' Ἀριστοφάνει Ἀχαρν. 1064 »οἷσθ' ὡς ποιεῖτε τοῦτο; τῆ νύμφῃ φράσον κτέ." (Τὰ πλείω τῶν ἀντιγράφων ἔχουσι ποιεῖται. Ὁ Ἑλμσλήγιος εἰκάσε ποιεῖσθω. Ἴδε Δινδόρφιον Ἀριστοφ. Τόμ. Γ', σελ. 441). Ἐν Εὐριπίδου Κύκλωπι 131 φέρουσι τᾶντίγραφα »οἷσθ' οὖν ὃ δρᾶσεις, ὡς ἀπαίρωμεν χθονός; ὀδησον ἡμῖν σίτον, οὐ σπανίζομεν". Ἀλλ' ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε »οἷσθ' οὖν ὃ δρᾶσον", ὡς πρὸ πολλοῦ εἶδεν ὁ Καντήρος καὶ ἄλλοι (Ἴδε Κοίνιον Γρηγ. Κορ. σελ. 18 Σχαιφ. Πρβ. καὶ Δινδόρφιον Εὐριπίδ. Τόμ. Γ', σελ. 224). "Ὅτι δ' εὐκολωτάτη τοῖς ἀντιγραφεῦσιν ἢ τοῦ δρᾶσον εἰς δρᾶσεις μεταβολὴ ἦτο οὐδεὶς δύναται ν' ἀμφιβάλλῃ, ἐν εἰς τὴν παρὰ τοῖς γραμματικοῖς περιφερομένην δόξαν ἀποβλέψῃ, ὅτι ἡ προστακτικὴ ἀντὶ τοῦ μέλλοντος ἐν τῇ ῥήσει ταύτῃ κεῖται (Ἴδε Γρηγόρ. Κορ. σ. 14 κέξ. Σχαιφ. κλπ. Πρβ. καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 1158 καὶ Ὀρν. 54). Οὕτω τὸ χωρίον τῆς Ἐκάβης (225) ἐν τοῖς πλείοσι τῶν ἀντιγράφων εἶνε κατὰ μέλλοντα γεγραμμένον »οἷσθ' οὖν ὃ δρᾶσεις" ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ »ὃ δρᾶσον", περὶ οὗ ἐν τοῖς σχολίοις ἀναγινώσκεται (Τόμ. Α', σ. 275, 26 Δινδ.) »Τὰ καλὰ τῶν ἀντιγράφων δρᾶσον ἔχει" ἢ »Τὰ ἀκριβέστερα τῶν ἀντιγράφων οἷσθ' οὖν ὃ δρᾶσον ἔχουσιν" (Πρβ. καὶ Πόρσωνα Ἐκάβ. σελ. 21 Λειψ.). Καὶ ἐν Μηδείας εἰχ. 600 »οἷσθ' ὡς μετευξέει καὶ σοφωτέρα φανεῖ;" ἔγραψεν ὁ Ἑλμσλήγιος »οἷσθ' ὡς μέτευξαι" (Πρβ. καὶ Κόβητον *Var. Lect.* σελ. 101). Τὸ τῆς Ἰφιγενείας ἐν Ταύροις 759 »ἀλλ' οἷσθ' ὃ δρᾶσω; ... λόγῳ φράσω σοι πάντ' ἀναγγεῖλαι φίλοις" ἔχει ὀρθότατα (= ὃ μέλλω δρᾶσειν. Πρβ. καὶ Πλάτ. Φαίδρ. σ. 237, α' »οἷσθ' οὖν ὡς ποιήσω; ... ἐγκαλυψάμενος ἐρῶ"). Πρὸς τὸ ἐν Οἰδίποδι Τυράννω »οἷσθ' ὡς ποιήσον" παρέβαλεν ὁ Σειδλήρος τὸ ἐν Οἰδίποδι ἐπὶ Κολωνῶ »οἷσθ', ὃ ξέν', ὡς νῦν μὴ σφαλῆς" (εἰχ. 75). Περὶ τῆς ῥήσεως »οἷσθ'.

κῶ ἐνεστῶτι, προστακτικῶ δέ, καὶ ὑποτακτικῶ ἀορίστῳ. Οἶον μὴ ποιῆς οὐκ ἐρεῖς ἀλλὰ μὴ ποιεῖ, μὴ ποιήσης δὲ ἐρεῖς καὶ μὴ ποιήσον οὐκ ἐρεῖς. Τὸ δὲ μὴ ψεῦσον καινόν". Σουῖδ. Τόμ. Β', Μέρ. Β', σ. 1711 Βερν. »Ψεῦσον: Σύνηθες τὸ σχῆμα. Μένανδρος οἶσθ' ὃ ποιήσον; Καὶ ὁ Σοφοκλῆς μὴ ψεῦσον, ὃ Ζεῦ, τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος". Φώτ. Λεξ. σ. 267, 8 »Μὴ νόμισον: Ἄντι τοῦ μὴ νομίσης. Οὕτω Θουκυδίδης" (Γρ. Θουγενίδης. Ἴδε Πειρσῶνα Μοίρ. σελ. 354. Πρβ. καὶ Φρίσχιον Ἄριστοφ. Θεσμοφ. σελ. 337. Μεινέκιον Ἄποσπ. Κωμ. Ἑλλ. Τόμ. Δ', σελ. 593 ἐκδ. μεγ. Βερναρδῶν Σουῖδ. Τόμ. Β', Μέρ. α', σελ. 834. Ναβῆρον Φωτ. Λεξ. Τόμ. Α', σελ. 164 καὶ 421, καὶ ἄλλ.). Σουῖδ. Τόμ. Β', Μέρ. α', σ. 834 »Μὴ νόμισον: Ἄντι τοῦ μὴ νομίσης. Οὕτως Θαγενίδης" (Γρ. Θουγενίδης. Ἴδε Πειρσῶνα ἔνθ. ἀνωτ. κτλ.). Γραμματ. περὶ Βαρβαρισμ. καὶ Σολοικισμ. ἐν Ἄνεκδ. Βοισσον. Τόμ. Γ', σ. 239, 15 »Περὶ τὰς ἐγκλίσεις (σολοικίζουσιν), ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἴσχε, τέκνον, μὴ πῖθι, προστακτικὴ ἀνθ' ὑποτακτικῆς τῆς μὴ πίης". Τινὲς ἐνόμισαν ὅτι καὶ ὁ Σοφοκλῆς εἶπε μὴ νόμισον ἀντὶ τοῦ μὴ νομίσης τεκμαιρόμενοι τοῦτο ἐξ ἃν λέγει ὁ Ἄντιαττικιστῆς ἐν Βεκκ. Ἄνεκδ. σ. 107, 30 »Μὴ νόμισον: Ἄντι τοῦ μὴ νομίσης. Σοφοκλῆς Πηλεῖ. Καὶ μὴ ψεῦσον". Ἄλλ' ἢ ῥῆσις αὕτη δύναται νὰ γραφῆ καὶ οὕτω· »Μὴ νόμισον: Ἄντι τοῦ μὴ νομίσης. Σοφοκλῆς Πηλεῖ καὶ μὴ ψεῦσον", τουτέστι »Σοφοκλῆς δὲ Πηλεῖ καὶ μὴ ψεῦσον εἶπεν". Ἄλλως πρέπει νὰ ὑποληφθῆ ὅτι ἀμυδρὰν τινα καὶ οὐχὶ εὐκρινῆ τοῦ πράγματος γνώσιν ἔχων ὁ Ἄντιαττικιστῆς ἔγραψεν ἄλλ' ἀντ' ἄλλων. Δὲν θὰ νομίση δὲ τις τοῦτο παράδοξον, ἂν ἐνθυμηθῆ τὸ ἄφροντι περὶ τὰ τοιαῦτα καὶ ὀλίγων τῶν γραμματικῶν καὶ τὸ εἰς τὴν σύγχυσιν καὶ ταραχὴν εὐεπίφορον αὐτῶν. Οὕτως, ἴνα μὴ μακρόθεν ζητῶμεν παραδείγματα, ὁ μὲν Σουῖδας ἐν λέξ. ψεῦσον (ἀντὶ τοῦ μὴ ψεῦσον) ὡς χωρίον τοῦ Σοφοκλέους παρατίθεται τὸ τοῦ Ἄριστοφάνους (Θεσμοφ. 870) »μὴ ψεῦσον, ὃ Ζεῦ, τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος" (ἐν ᾧ τὸ τοῦ Σοφοκλέους εἶνε »μὴ ψεῦσον, ὃ Ζεῦ, μὴ μ' ἔλῃς ἀνευ δόξης"), ὁ δὲ σχολιαστῆς τοῦ Εὐριπίδου (Ἐκἀβ. 225)

οὔν ὃ δρᾶσον", κτλ. διέλαβον καὶ ἄλλοι πολλοὶ καὶ ὁ ὕπατος τῶν κριτικῶν Κόβητος ἐν Μνημοσ. Τόμ. Δ', σελ. 175 (Var. Lect. σελ. 101) καὶ Τόμ. ΙΑ', σελ. 438 κέξ.

ἀναφέρων τὸν τοῦ Ἀριστοφάνους τίχον γράφει »μὴ ψεῦσον, ὃ Ζεῦ, τῆς ἐπιούσης ἡμέρας» ἀντὶ τοῦ »τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος» (Πρβ. Σχαιφῆρον Γρηγ. Κορ. σελ. 17 καὶ Φρίσχιον Ἀριστοφ. Θεσομοφ. σελ. 337). Καὶ τὸ τοῦ Μενάνδρου δὲ οἱ μὲν γράφουσιν »οἶσθ' ὃ ποίησον», οἱ δὲ »οἶσθ' ὃ τι ποίησον» (Πρβ. Μεινέκιον Ἀποσπ. Κωμ. Ἑλλ. Τόμ. Δ', σελ. 297 ἐκδ. μεγ.)¹⁾.

¹⁾ Τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ μῆτ' ἐπιλάθου (Ἡλέκτρ. 177 »μῆθ' οἷς ἐχθαίρεις ὑπεράχθεο μῆτ' ἐπιλάθου») δὲν εἶνε ἀόριστος ἀλλ' ἐνεστώσως δωρικός (= ἐπιλήθου). Παρὰ Πινδάρῳ Πυθιον. Δ', 99 Βερκ. »ἐχθίστοισι μὴ ψεῦδεσιν καταμιάναις εἶπε γένναν» δὲν ἀναφέρεται τὸ μὴ εἰς τὸ εἶπε ἀλλ' εἰς τὴν μετοχὴν καταμιάναις (δηλ. »εἶπε γένναν μὴ καταμιάναις ἐχθίσταις ψεῦδεσιν»). Ἴδε καὶ Διονύσιος Καλλιφῶντος Ἀναγρ. τῆς Ἑλλάδος. 21 »διδ' σεαυτὸν μὴ βραδὺν ὄλοσχερῶς ἐπὶ ταῦτα δούς καὶ σπουδάσας συμφιλομάθησον» = διδ' συμφιλομάθησον μὴ βραδὺν σεαυτὸν ὄλοσχερῶς ἐπὶ ταῦτα δούς κτέ. Πρβ. καὶ Αἰσχίν. κατὰ Τιμάρχ. § 193 »μὴ οὖν εἰς ἀθρόους ἀλλ' εἰς ἕνα ἀποσκήψατε» = μὴ οὖν εἰς ἀθρόους ἀποσκήψητε, ἀλλ' εἰς ἕνα ἀποσκήψατε· ἢ = ἀποσκήψατ' οὖν μὴ εἰς ἀθρόους ἀλλ' εἰς ἕνα. § 161 »μὴ γὰρ ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενον ἀλλὰ γιγνόμενον τὸ πρᾶγμα νομίσαθ' ὄραν» = νομίσατε γὰρ ὄραν μὴ ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενον ἀλλὰ γιγνόμενον τὸ πρᾶγμα. Λουκιαν. περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συμ. § 3, Τόμ. Α', σ. 405 Ἰαμβ. »ἄκουσον ἐξ ἀρχῆς ἀπάντων καὶ τὸ δίκτυόν τε αὐτὸ καὶ τῶν κύρτων τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοσθεν ἐπὶ σχολῆς ἀλλὰ μὴ ἔνδοθεν ἐκ τοῦ μυχοῦ προεπισκόπησον» = καὶ τῶν κύρτων τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοσθεν ἐπὶ σχολῆς — ἀλλὰ μὴ ἔνδοθεν ἐκ τοῦ μυχοῦ — προεπισκόπησον, κτλ.). Τὸ πρὸ τοῦ Βρουγκίου ἐν τῇ Ἀριστοφάνους Λυσιστράτῃ 1036 ἀναγινωσκόμενον μὴ Φίλησον εἶνε γραφὴ τοῦ Λίμ. Πόρτου καὶ τοῦ Κουστήρου. Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις φέρεται μὴ Φιλῆσης ἢ οὐ Φιλῆσεις (Ἴδε Πόρτωνα Εὐριπίτ. Ἐκάβ. σελ. 84 Λειψ. Σχαιφῆρον Γρηγ. Κορ. σελ. 17 καὶ Ἐγγῆρον Ἀριστοφ. Λυσιστρ. σελ. 152). Παρ' Εὐριπίδῃ Ἴων. 745 ἀντὶ τοῦ »ἀλλὰ μὴ πάρεσκε πω» ἔγραψεν ὁ Τυροῦίττος »μὴ πάρες κόπω», ὅπερ καὶ ὁ Διονύσιος ἐνέκρινε καὶ ὁ Φίλιος (Πολλῶ κάλλιου δὲ εἶχε τὸ μὴ παρής). Ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Εὐριπίδου παρὰ Στοβ. Ἀνθολ. ΡΙΑ', 2 »μὴ μοι προτείνων ἐλπιδ' ἐξ ἄδου δάκρυ, γένοιτο κτέ.» εἶκασεν ὁ Γεσνήρος »μὴ μοι πρότεινον ἐλπιδ', ἐξ ἧς οὐ δάκρυ γένοιτο», ὅπερ οὐτ' εὐστοχον εἶνε οὔτε πιθανότητά τινα ἔχει. Ἡ ἀληθὴς γραφὴ φαίνεται ὅτι εἶνε ἢ τοῦ Μουσυγραβίου »μὴ μοι προτείνων ἐλπιδ' ἐξ ἄγου δάκρυ», ἣν καὶ ἄλλοι ἐπεδοκίμασαν (Πρβ. Φρίσχιον Ἀριστοφ. Θεσομοφ. σελ. 499). Ὁ Βέρκιος Ἀνακρέοντος, Λειψ. σελ. 247 (1834)

Οὕτω δὲ σφόδρα τὰ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἀκριβοῦς ὁ Ἀσώπιος, ὥστ' ἀδιστάκτως πεπεισμένος εἶνε ὅτι καὶ ὁ Ξενοφῶν μετεχειρίσθη τὸ μὴ μετὰ δευτέρου προσώπου προστακτικῆς ἀόριστου συντεταγμένον! Περὶ Ἑλλήν. Συντάξ. Περ. Πρώτ. σελ. 86, § 14 ἐκδ. 5' »Ἀπαντᾶται δέ, ἀλλὰ σπανιώτερον, καὶ ἀόριστος προστακτικῆς· καὶ σὺ μὴ πρότερον ἔμβαλε τοῖς πολεμίοις (Ξ. Κ. Π. Ζ', α', 17)". Ἀλλὰ διὰ τί, ὦ Ἀσώπιε, προκρίνεις τὴν γραφὴν ταύτην τῆς ἐτέρας »καὶ σὺ μὴ πρότερον ἔμβαλε τοῖς ἐναντίοις", ἦτις προφανέστατα εἶνε ἡ μόνη ὀρθή; (Πρβ. Κρατῖν. Ζων. Λεξ.

προϋτείνε νὰ γραφῆ ἐν ἀποσπάσματι τῆς Σαπφούς παρ' Ἡρωδιανῶν περὶ Μον. Λεξ. σ. 26, 22 »ἀλλὰ, μὴ κάμε τὸ στερέαν φρένα" (ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ κώδικι »ἀλλαν μὴ καμειστέραν φρένα". Πρβ. καὶ Ποιητ. Λυρ. σελ. 692 ἐκδ. β'. Ὁ Ἀρήνσιος Διαιλ. Αἰολ. σελ. 270 ἔγραψεν »ἀλλαν, μῆτι κατ' ἀμμετέραν φρένα") καὶ παρ' Ἀριστοφάνει Εἰρ. 391 (387) »τοῦτο μὴ φαῦλον νόμισον ἐν τούτῳ [Γρ. τουτῶϊ] τῷ πράγματι" (ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις »τοῦτο μὴ φαῦλον νομίζων ἐν τῷδε τῷ πράγματι" ἢ »ἐν γε τῷδε πράγματι". Νόμισον ἔγραψε καὶ ὁ Ῥεϊσκίος. Ἴδε Ἰούλ. Ῥιχτῆρον Ἀριστοφ. Εἰρ. σελ. 158 ἀναφέροντα καὶ ἄλλων γραφάς). Οὐδετέρα τῶν γραφῶν τούτων εἶνε ἀποδοχῆς ἀξία, ἴσως δ' οὐδὲ λόγου. Ἐν τοῖς παρὰ Στοβαίου Ἀνθολ. ΞΘ', 16 εἰχοις τῆς Ἐκάβης τοῦ Εὐριπίδου (1183 κέξ.) ἐξέδωκεν ὁ Γράτιος »μηδὲ... μέμψαι γένος" ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ »μηδὲ τοῖς σαυτοῦ κακοῖς τὸ θῆλυ συνθεῖς ὡς πᾶν μέμψη γένος" (Πρβ. καὶ Πόρσωνα Ἐκάβ. σελ. 85 Λειψ.). Περὶ τοῦ παρὰ Ψευδομενάνδρῳ »μηδὲ βελόνης, ὧ φίλτατ', ἐπιθύμησον ἀλλοτρίας ποτὲ" Ἴδε Μεινέκιον Μεν. καὶ Φιλ. Λειψ. σελ. 308. Ἐν Ἀνακρεοντεῖων ΛΑ', 11, σ. 821 Ποιητ. Λυρ. Βερκ. ἐκδ. β' ἀναγινώσκεται »βρέφος εἶμι' μὴ φόβησαι"! (περὶ οὗ ὁ Σκ. Βυζάντιος ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Ῥαγκαβῆ ἐκδοθείσῃ ἑλληνικῇ χρηστομαθειᾷ Τόμ. Ε', σελ. 221 λέγει »Φόβησαι], Αἰολ. ἀντὶ Φοβοῦ, ὅθεν τὸ παρ' ἡμῖν Φοβεῖσαι". Εὐ, νῆ τὸν Ἑρμῆν· ὅ τι λέγεις δ' οὐ μανθάνω). Παρὰ τῷ Νόνῳ εὔρηται τινα παραδείγματα τοῦ μὴ μετὰ δευτέρου προσώπου προστακτικοῦ ἀόριστου. ΚΖ', 89 »μὴ χθονίους Κύκλωπας ὀλέσσατε". ΛΕ', 175 »μὴ Σπάρτης ἐπίβηθι". ΜΖ', 275 »μὴ βόπτρα τινα ἄξατε. ΜΖ', 291 »μὴ δεῦρο χορεύσατε". ΜΗ', 768 »μὴ κρύψατε νυμφίον Ἀῤῥης". Πρβ. καὶ Ἰγνάτ. εἰχ. εἰς τὸν Ἀδάμ 61 »μὴ δὴ σὺ ταῦτα σαῖς Φρεσί λαβοῦ, γύναι". Παράδοξον ἡμῖν φαίνεται τὸ παρὰ Πλουτάρχῳ ἐν τῷ Εἰ καλῶς εἴρηται κτέ. Β', 1 (ΗΘ. σ. 1379, 43 Διδ.) »ἐγὼ δ' ἂν εἴποιμι· μὴ δὲ καλῶς βιώσας λάθεις". Γραπτέον ἴσως λάθεις.

ἀναφέρων τὸν τοῦ Ἀριστοφάνους εἶχον γράφει »μὴ ψεῦσον, ὦ Ζεῦ, τῆς ἐπιούσης ἡμέρας» ἀντὶ τοῦ »τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος» (Πρβ. Σχαιφῆρον Γρηγ. Κορ. σελ. 17 καὶ Φρίσχιον Ἀριστοφ. Θεσμοφ. σελ. 337). Καὶ τὸ τοῦ Μενάνδρου δὲ οἱ μὲν γράφουσιν »οἶσθ' ὃ ποίησον», οἱ δὲ »οἶσθ' ὃ τι ποίησον» (Πρβ. Μεινέκιον Ἀποσπ. Κωμ. Ἑλλ. Τόμ. Δ', σελ. 297 ἐκδ. μεγ.)¹⁾.

¹⁾ Τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ μῆτ' ἐπιλάθου (Ἡλέκτρ. 177 »μῆθ' οἷς ἐχθαίρεις ὑπεράχθεο μῆτ' ἐπιλάθου») δὲν εἶνε ἀόριστος ἀλλ' ἐνεστώσως δωρικός (= ἐπιλήθου). Παρὰ Πινδάρῳ Πυθιον. Δ', 99 Βερκ. »ἐχθίστοισι μὴ ψεῦδεσιν καταμιάναις εἶπὲ γένναν» δὲν ἀναφέρεται τὸ μὴ εἰς τὸ εἶπὲ ἀλλ' εἰς τὴν μετοχὴν καταμιάναις (δηλ. »εἶπὲ γένναν μὴ καταμιάναις ἐχθίστοις ψεῦδεσιν». Ἴδε καὶ Διονύσ. Καλλιφῶντ. Ἀναγρ. τῆς Ἑλλάδ. 21 »διὸ σεαυτὸν μὴ βραδὺν ὄλοσχερῶς ἐπὶ ταῦτα δούς καὶ σπουδάσας συμφιλομάθησον» = διὸ συμφιλομάθησον μὴ βραδὺν σεαυτὸν ὄλοσχερῶς ἐπὶ ταῦτα δούς κτέ. Πρβ. καὶ Αἰσχίν. κατὰ Τιμάρχ. § 193 »μὴ οὖν εἰς ἀθρόους ἀλλ' εἰς ἕνα ἀποσκήψατε» = μὴ οὖν εἰς ἀθρόους ἀποσκήψητε, ἀλλ' εἰς ἕνα ἀποσκήψατε· ἢ = ἀποσκήψατ' οὖν μὴ εἰς ἀθρόους ἀλλ' εἰς ἕνα. § 161 »μὴ γὰρ ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενον ἀλλὰ γιγνόμενον τὸ πρᾶγμα νομίσαθ' ὄραν» = νομίσατε γὰρ ὄραν μὴ ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενον ἀλλὰ γιγνόμενον τὸ πρᾶγμα. Λουκιαν. περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συν. § 3, Τόμ. Α', σ. 405 Ἰακβ. »ἄκουσον ἐξ ἀρχῆς ἀπάντων καὶ τὸ δίκτυόν τε αὐτὸ καὶ τῶν κύρτων τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοσθεν ἐπὶ σχολῆς ἀλλὰ μὴ ἔνδοθεν ἐκ τοῦ μυχοῦ προεπισκόπησον» = καὶ τῶν κύρτων τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοσθεν ἐπὶ σχολῆς — ἀλλὰ μὴ ἔνδοθεν ἐκ τοῦ μυχοῦ — προεπισκόπησον, κτλ.). Τὸ πρὸ τοῦ Βρουγκίου ἐν τῇ Ἀριστοφάνους Λυσιστράτῃ 1036 ἀναγινωσκόμενον μὴ φίλησον εἶνε γραφὴ τοῦ Λίμ. Πόρτου καὶ τοῦ Κουστήρου. Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις φέρεται μὴ φιλήσης ἢ οὐ φιλήσεις (Ἴδε Πόρωνα Εὐριπ. Ἐκάβ. σελ. 84 Λειψ. Σχαιφῆρον Γρηγ. Κορ. σελ. 17 καὶ Ἐγγῆρον Ἀριστοφ. Λυσιστρ. σελ. 152). Παρ' Εὐριπίδῃ Ἴων. 745 ἀντὶ τοῦ »ἀλλὰ μὴ πάρεσκε πῶ» ἔγραψεν ὁ Τυρούιττος »μὴ πάρες κόπῳ», ὅπερ καὶ ὁ Διδυδρῆφιος ἐνέκρινε καὶ ὁ Φίλιος (Πολλῶ κάλλιον θὰ εἶχε τὸ μὴ παρής). Ἐν ἀποσπασματι τοῦ Εὐριπίδου παρὰ Στοβ. Ἀνθολ. ΡΙΛ', 2 »μὴ μοι προτείνων ἐλπιδ' ἐξ ἄδου δάκρυ, γένοιτο κτέ.» εἶκασεν ὁ Γεσνήρος »μὴ μοι πρότεινον ἐλπιδ', ἐξ ἧς οὐ δάκρυ γένοιτο», ὅπερ οὐτ' εὐστοχον εἶνε οὔτε πιθανότητά τινα ἔχει. Ἡ ἀληθὴς γραφὴ φαίνεται ὅτι εἶνε ἢ τοῦ Μουσγραβίου »μὴ μοι προτείνων ἐλπιδ' ἐξ ἄγου δάκρυ», ἣν καὶ ἄλλοι ἐπεδοκίμασαν (Πρβ. Φρίσχιον Ἀριστοφ. Θεσμοφ. σελ. 499). Ὁ Βέρκιος Ἀνακρέοντ. Λειψ. σελ. 247 (1834)

ἐν τοῖς ἀντιγράφοις καὶ ἔκδοτέ με καὶ ἐκδότε, ὅπερ καὶ ἐκ τοῦ
τόνου γίνεται δῆλον ὅτι εἶνε αὐτὸ τὸ ἐκδῶτε πλημμελῶς γεγραμ-
μένον. Παρὰ Δημοσθένει κατὰ Μειδ. § 220, σ. 585 ἀναγινώσκεται ἐν
τοῖς ἀντιγράφοις οὐ μόνον τὸ ὀρθὸν »μὴ τοῖνον μὴδ' ἐμέ, ὦ ἄνδρες
Ἀθηναῖοι, πρόησθε τούτῳ" ἀλλὰ καὶ τὸ ἡμαρτημένον μὴ...
πρὸςθε. Ἐν § 160, σ. 566 πλὴν τοῦ »ὑβρίζειν δὲ μὴ δῶτε"
ἔχουσι τὰντίγραφα καὶ τὸ ἐσφαλμένον μὴ δότε. Καὶ ἐν τῷ κατ'
Ἀριστογείτ. Α', § 53, σ. 786 τινὰ μὲν τῶν ἀντιγράφων Φέ-
ρουσι τὸ ὀρθὸν »μὴ τοῖνον μὴδὲ τούτῳ δῶτε νῦν", τινὰ δὲ τὸ πλημ-
μελὲς μὴ... δότε, ὅπερ προτίμησεν (!) ὁ Δινδῶρφοιος Δημο-
σθέν. Τόμ. Β', σελ. 822, 25 Ὁξων. καὶ ὁ Βοιμέλιος Δημοσθ.
σελ. 410 Διδ. (Πρβ. καὶ Σχαιφῆρον Δημοσθ. Τόμ. Β', σελ. 25.
Τόμ. Γ', σελ. 449 καὶ 492 καὶ Τόμ. Δ', σελ. 34). Καὶ παρὰ
Λουκιανῷ περὶ Παρασ. § 13 (Τόμ. Γ', σ. 108 Ἰακβ.) τὸ ὀρθὸν
εἶνε μὴ δῶτε, οὐχὶ μὴ δότε ("Ἴδε Κόβητον *Orat. de Art. In-
terpr.* σελ. 117. Καὶ ἐν τῷ Λουκίῳ ἢ "Ὀνοφ § 59, Τόμ. Β', σ.
441 »μήτε ἀθυμία τοιαύτη δῶς σεαυτὸν" ἐν τῶν ἀντιγράφων
ἔχει δός. Πρβ. καὶ Δημῶν. ΒΙ. § 57, Τόμ. Β', σ. 286, ἐνθα
ἀντὶ τοῦ »μὴ πρότερον, ἔφη, ταῦτα, ὦ Ἀθηναῖοι, ψηφίσισθε"
φέρεται καὶ γραφὴ ψηφίσασθε. Ἐν Δημοσθ. Ἐγκωμ. § 49,
Τόμ. Γ', σ. 575 ὀρθῶς νῦν ἀναγινώσκεται ἐξ ἀντιγράφων »μὴ
πρόσαγέ μοι τὴν χεῖρα" ἀντὶ τοῦ »μὴ πρόσαγέ μοι τὴν
χεῖρα". Καὶ ἐν τῷ Ἐγχειριδίῳ τοῦ Ἐπικτήτου ΚΘ', 7 ἢ ὀρθὴ
γραφὴ εἶνε »εἰ δὲ μή, μὴ πρόσαγέ", οὐχὶ μὴ πρόσαγαγε,
ὅπερ καὶ ἐν τῇ διδοτείῳ ἐκδόσει ἀναγινώσκεται). Καὶ τὸ παρ' Ἰου-
λιανῷ σ. 285, β' »ἄνδρες στρατιῶται καὶ ξένοι καὶ πολῖται, μὴ
πρόδοτε τὸν αὐτοκράτορα" μεταγραφτέον εἰς μὴ προδῶτε ("Ἴδε
Κόβητον Μνημοσ. Τόμ. Η', σελ. 396). Κακῶς ὁ Ἐρμερίσιος
παρὰ Ψευδιπποκράτει περὶ Νούσ. Β', 40 (Τόμ. Β', σ. 212) ἀντὶ
τοῦ »τούτῳ μὴ δῶς Φάρμακον" ἐξέδωκε μὴ δός («δός scripsi pro
vulg. δῶς"! Πρβ. περὶ Νούσ. Γ', 6, Τόμ. Β', σ. 251 »καὶ μήτε
Φάρμακον δῶς κτέ.", ἀνθ' οὗ ἐν ἐνὶ τῶν κωδίκων ὑπάρχει δοίς, καὶ
περὶ τῶν ἐντὸς Παθ. ΑΒ', Τόμ. Β', σ. 360 »πλὴν ἄνω Φάρμακον μὴ
δῶς", ἐνθα φέρεται καὶ γραφὴ μὴδαμῶς. Ἐν Τόμ. Β' τῶν Ἑλλ.
Παροιμιολογ. σελ. 401, 24α' ἀναγινώσκεται »ἀντὶ τοῦ προχώρει
καὶ μὴ αἰτίαν δός πρὸ καιροῦ τελευτήσαι". "Ἄν εἶνε σφάλμα
τῶν ἀντιγραφέων ἢ αὐτοῦ τοῦ Ἀποστολλίου ἄς κρίνωσιν ἄλλοι. Πρβ.
σελ. 529, 58 »Μὴ θεᾶς ἄνθρωπον ὡς Ἀθάμας: Λεῖπει τὸ ἐλοῦ",

τουτέστι μὴ . . . ἐλοῦ!). Παρ' Αἰλιαυῶ περι Ζῳ. Γ', 48 ἀναγι-
νώσκεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις οὐ μόνον »τῶν νεβρῶν μὴ ἄψῃ''
ἀλλὰ καὶ »τῶν νεβρῶν μὴ ἄψαι''. Παρὰ ΨευδοΦαλαρίδι Ἐπιστ.
Δ' ἀντὶ τοῦ »μήτε ἐμὲ μήτε τοὺς πρέσβεις ὑμῶν αἰτιᾶσθε''
φέρεται ἐν τισὶ τῶν ἀντιγράφων αἰτιᾶσασθε, ὅπερ προῦκρινεν ὁ
Λεννέπιος Φαλάρ. σελ. 15! Καὶ ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ, ἐν καὶ
εἶνε σύμμικτον εἶδος κάποφώλιον τέρας, ἀντὶ τοῦ »καὶ
νῦν τὰς θυγατέρας ὑμῶν μὴ δότε τοῖς υἱοῖς αὐτῶν καὶ ἀπὸ τῶν
θυγατέρων αὐτῶν μὴ λάβητε τοῖς υἱοῖς ὑμῶν'' (Ἐσδρ. Θ', 12) νο-
μιζομεν ὅτι κατ' ἀρχὰς ἦτο γεγραμμένον μὴ δῶτε (Πρβ. καὶ Ἰησ.
Ναυ. ΚΒ', 19 »μὴ ἀπὸ θεοῦ ἀποστάται γενήθητε καὶ ὑμεῖς μὴ δ'
ἀπόστητε ἀπὸ κυρίου''. Γρ. Ἰσως γενηθῆτε καὶ ἀποστήτε),
κτλ. Παρ' Ἀπολλωνίῳ Ἀργου. Β', 219 ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε »μηδέ
μ' ἀκηδέισιν ἀφορμηθῆτε λιπόντες'', οὐχὶ ἀφορμήθητε. Ἐν
Γ', 109 »καὶ μὴ τι χαλέπτεο μὴδ' ἐρίδηνε'' ἔγραψεν ἐρίδη-
νον ὁ Βρούγκιος. Τὸ ὀρθὸν εἶνε ἐρίδαινε, ὅπερ καὶ ἐν ἀντιγρά-
φοις εὐρέθη. Ἴδε καὶ Βεκκῆρον *Homoc. Blatt.* σελ. 90. Πρβ. καὶ
'Ὀμηρ. Ἰων. εἰς Ἀφροδ. 290, ἐνθα φέρεται ἐν τοῖς κώδιξιν »Ἰσχεο
μὴδ' ὀνόμηνε'' ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ ὀνόμαινε, ὅπερ πρῶτος ἀποκα-
τέστησεν ὁ Ἑρμαννός). Παρὰ ΨευδοΦωκυλίδῃ 58 (Ποιητ. Λυρ. Βερκ.
σ. 365 ἐκδ. β') »μηδέ τιν' αὐξόμενον καρπὸν λωβήσῃ ἀρούρης''
ὑπάρχει καὶ γραφὴ λῶβησον (!). Παρ' Εὐριπίδῃ Τρω. 170 ἀντὶ
τοῦ »μὴ νῦν μοι τὰν βακχεύουσαν Κασάνδραν πέμψασθ' ἕξω''
προὔτεινεν ὁ Ματθίας νὰ γραφῆ πέμψισθ' (Ἴδε Δινδόρφιον Εὐ-
ριπ. Τόμ. Γ', σελ. 657. Πρβ. καὶ Δοβραῖον *Adversar.* Τόμ. Β',
σελ. 88. Σημειωτέον δ' ὅτι τὸ πέμψασθ' εἶνε γραφὴ τοῦ Μου-
σούρου. Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις φέρεται πέμψιστ' ἢ πέμψετ').
Ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Εὐπόλιδος παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστείδ. Τόμ.
Γ', σ. 672 Δινδ. ὀρθῶς ἔγραψεν ὁ Ἑλμολήϊος (Εὐριπ. Μηδ. σελ.
145) »καὶ μηκέτ' . . . ἐάσετ' ἄρχειν μειράκια κτέ.'' ἀντὶ τοῦ
ἐάσατ'. Ἐν ἐπιστολῇ γυναικὸς Λακαίνης πρὸς τὸν ἑαυτῆς υἱὸν
ἀναφερομένην (δίδ) ὑπὸ τοῦ Τέλητος παρὰ Στοβαίῳ Ἀνθολ. ΡΗ',
83 (Τόμ. Δ', σ. 51 Μειν.) ἀναγινώσκεται μὴδ' ἀμῖν φάνευ,
ὡς ἐκ τοῦ ἐφανόμην ἀορίστου ἀνελληνίστου »ἀκούσασά τις (Λα-
κωνικὴ γυνὴ) τὸν ἑαυτῆς υἱὸν σεσασμένον καὶ πεφευγότα ἐκ τῶν
πολεμίων γράφει αὐτῷ: Κακὰ φάμα τευ καικκέχυται. Τὸ ὄν ἢ
ταύταν ἀπότρισται ἢ μὴδ' ἀμῖν φάνευ''. Ἄλλ' ἡ ὀρθὴ γραφὴ
εἶνε μὴ δαμῆ (ἢ μὴ δαμοῦ) φαίνευ (Ἴδε Κόβητον Μνημ.
Τόμ. Θ', σελ. 145), κτλ.

τουτέστι μὴ . . . ἐλοῦ!). Παρ' Αἰλιαυῶ περι Ζῳ. Γ', 48 ἀναγι-
νώσκεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις οὐ μόνον »τῶν νεβρῶν μὴ ἄψῃ''
ἀλλὰ καὶ »τῶν νεβρῶν μὴ ἄψαι''. Παρὰ ΨευδοΦαλαρίδι Ἐπιστ.
Δ' ἀντὶ τοῦ »μήτε ἐμὲ μήτε τοὺς πρέσβεις ὑμῶν αἰτιᾶσθε''
φέρεται ἐν τισὶ τῶν ἀντιγράφων αἰτιᾶσασθε, ὅπερ προῦκρινεν ὁ
Λεννέπιος Φαλάρ. σελ. 15! Καὶ ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ, ἐν καὶ
εἶνε σύμμικτον εἶδος κάποφώλιον τέρας, ἀντὶ τοῦ »καὶ
νῦν τὰς θυγατέρας ὑμῶν μὴ δότε τοῖς υἱοῖς αὐτῶν καὶ ἀπὸ τῶν
θυγατέρων αὐτῶν μὴ λάβητε τοῖς υἱοῖς ὑμῶν'' (Ἐσδρ. Θ', 12) νο-
μιζομεν ὅτι κατ' ἀρχὰς ἦτο γεγραμμένον μὴ δῶτε (Πρβ. καὶ Ἰησ.
Ναυ. ΚΒ', 19 »μὴ ἀπὸ θεοῦ ἀποστάται γενήθητε καὶ ὑμεῖς μὴ δ'
ἀπόστητε ἀπὸ κυρίου''. Γρ. Ἰσως γενηθῆτε καὶ ἀποστήτε),
κτλ. Παρ' Ἀπολλωνίῳ Ἀργου. Β', 219 ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε »μηδέ
μ' ἀκηδέισιν ἀφορμηθῆτε λιπόντες'', οὐχὶ ἀφορμήθητε. Ἐν
Γ', 109 »καὶ μὴ τι χαλέπτεο μὴδ' ἐρίδηνε'' ἔγραψεν ἐρίδη-
νον ὁ Βρούγκιος. Τὸ ὀρθὸν εἶνε ἐρίδαινε, ὅπερ καὶ ἐν ἀντιγρά-
φοις εὐρέθη. Ἴδε καὶ Βεκκῆρον *Homoc. Blatt.* σελ. 90. Πρβ. καὶ
'Ὀμηρ. Ἰων. εἰς Ἀφροδ. 290, ἐνθα φέρεται ἐν τοῖς κώδιξιν »Ἰσχεο
μὴδ' ὀνόμηνε'' ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ ὀνόμαινε, ὅπερ πρῶτος ἀποκα-
τέστησεν ὁ Ἑρμαννός). Παρὰ ΨευδοΦωκυλίδι 58 (Ποιητ. Λυρ. Βερκ.
σ. 365 ἐκδ. β') »μηδέ τιν' αὐξόμενον καρπὸν λωβήσῃ ἀρούρης''
ὑπάρχει καὶ γραφὴ λῶβησον (!). Παρ' Εὐριπίδῃ Τρω. 170 ἀντὶ
τοῦ »μὴ νῦν μοι τὰν βακχεύουσαν Κασάνδραν πέμψασθ' ἕξω''
προὔτεινεν ὁ Ματθίας νὰ γραφῆ πέμψισθ' (Ἴδε Δινδόρφιον Εὐ-
ριπ. Τόμ. Γ', σελ. 657. Πρβ. καὶ Δοβραῖον *Adversar.* Τόμ. Β',
σελ. 88. Σημειωτέον δ' ὅτι τὸ πέμψασθ' εἶνε γραφὴ τοῦ Μου-
σούρου. Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις φέρεται πέμψιστ' ἢ πέμψετ').
Ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Εὐπόλιδος παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστείδ. Τόμ.
Γ', σ. 672 Δινδ. ὀρθῶς ἔγραψεν ὁ Ἑλμολήϊος (Εὐριπ. Μηδ. σελ.
145) »καὶ μηκέτ' . . . ἐάσετ' ἄρχειν μειράκια κτέ.'' ἀντὶ τοῦ
ἐάσατ'. Ἐν ἐπιστολῇ γυναικὸς Λακαίνης πρὸς τὸν ἑαυτῆς υἱὸν
ἀναφερομένην (δῖς) ὑπὸ τοῦ Τέλητος παρὰ Στοβαίῳ Ἀνθολ. ΡΗ',
83 (Τόμ. Δ', σ. 51 Μειν.) ἀναγινώσκεται μὴδ' ἀμῖν φάνευ,
ὡς ἐκ τοῦ ἐφανόμην ἀορίστου ἀνελληνίστου »ἀκούσασά τις (Λα-
κωνικὴ γυνὴ) τὸν ἑαυτῆς υἱὸν σεσασμένον καὶ πεφευγότα ἐκ τῶν
πολεμίων γράφει αὐτῷ: Κακὰ φάμα τευ καικκέχυται. Τὸ ὄν ἢ
ταύταν ἀπότρισται ἢ μὴδ' ἀμῖν φάνευ''. Ἄλλ' ἡ ὀρθὴ γραφὴ
εἶνε μὴ δαμᾶ (ἢ μὴ δαμοῦ) φαίνευ (Ἴδε Κόβητον Μνημ.
Τόμ. Θ', σελ. 145), κτλ.

Και τοῦτο δὲ τοῦ Ἀσωπίου δὲν φαίνεται ἡμῖν ἐπαινετόν, ὅτι περὶ τῆς μετὰ προστακτικῆς ἀορίστου συντάξεως τοῦ μὴ λόγον ποιούμενος ἐκφράζεται καθολικῶς καὶ δὲν διακρίνει τὴν μετὰ δευτέρου προσώπου καὶ τὴν μετὰ τρίτου σύνταξιν αὐτοῦ. Αἱ δύο αὗται συντάξεις πρέπει, νομίζομεν, ἀκριβῶς ἀλλήλων νὰ διαστολλῶνται· διότι ἡ μὲν πρώτη εἶνε σπανιωτάτη, ὡς εἶδομεν, καὶ παρὰ μόνοις τοῖς ποιηταῖς ἐν χρήσει, ἡ δὲ δευτέρα οὔτε σπανιωτάτη εἶνε οὔτε παρὰ μόνοις τοῖς ποιηταῖς εὐχρηστος ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς πεζολόγοις. Ἰλ. Π, 200: Μυρμιδόνες, μὴ τίς μοι ἀπειλάων λελαθέσθω. Ὀδ. Π, 301: μὴ τις ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀκουσάτω ἔνδον ἔόντος. Πίνδαρ. Ὀλυμπ. Η', 55 Βερκ.: μὴ βαλέτω με λίθω τραχεῖ Φλόνος. Πυθιον. Ε', 25: τῶ σε μὴ λαθέτω Κυράνα κτέ. Λισχύλ. Προμ. 352: καὶ νῦν ἔασον, μηδέ σοι μελησάτω. Ἐπτ. 1056: μὴ δοκησάτω τινί (Ἐν ᾧ 1040: μηδέ τῷ δόξῃ πάλιν). Ἰκέτ. 678: μηδέ τις ἀνδροκμῆς λοιγῶς ἐπελθέτω. Σοφοκλ. Οἰδ. Τυρ. 1449: ἐμοῦ δὲ μή ποτ' ἀξιοθήτω τόδε πατρῶον ἄστου ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν. Αἴ. 1180: μηδέ σε κινήσάτω τις. 1334: μηδ' ἡ βία σε μηδαμῶς νικήσάτω. Εὐριπ. Τρω. 1049: μὴ νυν νεῶς σοὶ ταῦτόν ἐσβήτω σκάφος. Διοκλῆς ἐν Βερκ. Ἀνεκδ. σ. 339, 18: μηδεῖς ποθ' ὑμῶν, ἄνδρες, ἐπιθυμησάτω γέρον γενέσθαι (Ἐν τῷ τοῦ Κλεοβούλου παρὰ Διογ. Λαερτ. Α', 91 »μὴ μάταιος ἀχαρις γινέσθω» ἔγραψεν ὁ Ἐμπέριος γενέσθω, ὅπερ καὶ ὁ Βέρκιος παρέλαβε Ποιητ. Λυρ. σελ. 738 ἐκδ. β'. — Πρβ. καὶ ΨευδοΦωκυλ. 84 »μηδέ τις ὄρνιθας καλιῆς ἅμα πάντας ἐλίσθω». Μανέθ. 5', 202 »μὴ λαθέτω σε Κρόνος». Νόνν. ΙΖ', 172 »μηδέ τις ὑμείων πιέτω ξανθόχροον ὕδωρ», κτλ.). Πλάτ. Ἀπολ. σ. 17, γ': καὶ μηδεῖς ὑμῶν προσδοκησάτω ἄλλως. Κρίτ. σ. 45, β': μήτε δ' ἔλεγες ἐν τῷ δικαστηρίῳ δυσχερές σοι γενέσθω. περὶ Νόμ. ΙΑ', σ. 931, α': μηδεῖς διανοηθήτω ποτέ κτέ. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Ζ', ε', 73: καὶ μηδεῖς γε ὑμῶν ἔχων ταῦτα νομισάτω ἀλλότρια ἔχειν. Η', ζ', 26: μηδεῖς ἔτ' ἀνθρώπων τοῦμόν σῶμα ἰδέτω. Ἀγχιλ. Ι', 3: μὴ... θρήνόν τις τοῦτον τὸν λόγον νομισάτω. Κυνηγετ. Β', 2: καὶ μηδεῖς αὐτὰ Φαῦλα νομισάτω εἶναι. Ἰππικ. Γ', 1: πρῶτον μὲν τοίνυν μὴ λαθέτω αὐτόν τις ἡ ἡλικία (Τὸ παρὰ Θουκυδίδη Α', 129 »καὶ σε μήτε νύξ μὴ θ' ἡμέρα ἐπισχέτω» δὲν εἶνε ἀόριστος, ἐπι-σχέτω, ἀλλ' ἐνεστώς, ἐπ-ισχέτω). Ἰσαῖ. περὶ τοῦ ἈστουΦ. Κλήρ. § 35: τοῦτο αὐτῷ ἄνευ τοῦ νόμου καὶ τοῦ δικαίου μηδὲν ἰσχυ-

σάτω. Δίσχιν. κατὰ Τιμάρχ. § 19: μηδὲ ἀρξάτω ἀρχὴν μηδεμίαν μηδέποτε... μηδὲ κηρυκευσάτω μηδὲ πρεσβευσάτω. § 20: μηδὲ γνώμην εἰπάτω μηδέποτε. κατὰ Κτησιφῶντ. § 60: ὅστις οὕτω διάκειται μὴτ' ἀπογνώτω μηδὲν μήτε καταγνώτω. Δημοσθέν. περὶ Παραπρ. § 77, σ. 365: μὴ δότω δίκην (Φέρεται ὅμως ἐν οὐκ ὀλίγοις ἀντιγράφοις διδόντω ἀντὶ τοῦ δότω. Ἴδε Βοιμέλιον Δημοσθ. κατ' Αἰσχίν. σελ. 464. Πρβ. καὶ Κόβητον Μνημ. Τόμ. Η', σελ. 596) (Ἴδε καὶ πρὸς Φαίν. § 31, 1048 »δὲ μηδ' αὐτῶς νυκτὶ γενέσθω». πρὸς Τιμόθ. § 1, σ. 1184 »μηδενὶ ὑμῶν ἄπιστον γενέσθω». Ἐπάρχει καὶ γραφὴ γινέσθω. Προσίμ. ΛΕ', § 2, σ. 1444 »καὶ μηδεμιᾶς λοιδορίας ὃ μέλλω λέγειν ἀρχὴν γενέσθω». Φέρεται καὶ γραφὴ γινέσθω). Ἀριστοτέλ. Ἀναλυτ. Πρωτ. Β', β', 3 (Τόμ. Α', σ. 90, 17 Διδ.): μὴ ὅτι δὲ κεῖται τὸ Α εἰς ὄρος ὑποληφθῆτω ἐνδέχασθαι κτέ.¹⁾ Πρβ. καὶ Πολύβ. ΚΒ', κς', 6: μὴ ἐξαγα-

¹⁾ Καὶ προτεταγμένον δ' ἐνίοτε τὸ βῆμα εὐρίσκεται τοῦ ἀπαγορευτικοῦ μορίου. Δίσχύλ. Προμ. 1002: εἰσελθέτω σε μὴ ποθ' ὡς ἐγὼ κτέ. Πλάτ. περὶ Νόμ. ΙΑ', σ. 924, γ': καὶ τοῦτ' ἐκλιπέτω μηδέποτε κατὰ δύναμιν. Ξενοφ. Συμποσ. Δ', 20: κρινάτω δὲ ἡμᾶς μὴ Ἀλέξανδρος ὁ Πριάμου (Ὅπερ ὅμως μᾶλλον = κρινάτω δὲ ἡμᾶς — μὴ κτέ. Πρβ. καὶ Δημοσθ. κατ' Ἀφόβ. Α', § 59, σ. 832 »δειξάτω μὴ διπλάσια μηδὲ τριπλάσια μοι γεγενημένα ἀλλ' αὐτὰ τάρχητά μοι πάντ' ἀποδεδομένα», κτλ.). Πρβ. καὶ Λουκιαν. Τοξάρ. § 50 (Τόμ. Β', σ. 400 Ἰακβ.) »ἀκουσάτω δὲ μηδεὶς», κτλ. Ἀλλὰ καὶ: νομίσητε μηδεὶς ἀλλοτρίως γῆς πέρι οἰκεῖον κίνδυνον ἔξειν (Θουκυδ. Γ', 13), παραστῆ δὲ μηδενὶ ὑμῶν ὡς κτέ. (Θουκ. Δ', 95. Πρβ. καὶ Διον. Ἰλικ. Ῥωμ. Ἀρχ. Γ', 23: παραστῆ δὲ μηδενὶ ὑμῶν δέος κτέ.), ὑπολάβη δὲ μηδεὶς ὡς κτέ. (Θουκ. ε', 84. Πρβ. Ἰώσηπ. Ἀρχαιοι. Η', ζ', 1: ὑπολάβη δὲ μηδεὶς ὅτι κτέ.), θαυμασὴ δὲ μηδεὶς ὑμῶν εἰ ἀκριβῶς ἴσμεν (Δημοσθ. πρὸς Τιμόθ. § 5, σ. 1186. Πρβ. Δί. Κάσσο. Λς', 18: καὶ θαυμάση μηδεὶς ὅτι κτέ. ΟΕ', 13: καὶ θαυμάση μηδεὶς εἰ κτέ.). Πρβ. καὶ Ἐρμογέν. περὶ Ἰδεῶν Α', 1 (Ῥητ. Ἑλλ. Σπευγ. Τόμ. Β', σ. 267, 8) »ἐπιτιμῆση δὲ μηδεὶς μήτε τῆ μεθόδῳ κτέ.», κτλ. Ἐπὶ δευτέρου προσώπου τίθεται ὑποτακτικῆ. Σοφοκλ. Φιλ. 332 »φράσης μοι μὴ πέρα». Ἡλ. 452 »τύμβῳ προσάψης μηδέεν'. Ἀντιγ. 84 »ἀλλ' οὖν προμηνύσης γε τοῦτο μηδέεν'. (Γράφεται καὶ προμηνύσεις). Οἶδ. Κολ. 1737 »φίλοι, τρέσητε μηδέεν'. Εὐριπ. Ἑκ. 871 »ξύνισθι μὲν γάρ... συν-

γέτω μηδὲν πλὴν τῶν ὄπλων. ΚΒ', ἐ', 13: μηδὲν α προσ-
λαβέτωσαν Λίτωλοι, Λουκιαν. Ἑναλλ. Διαλ. ΙΒ', § 2 (Τόμ.

δράσης δὲ μή". Ἰφιγ. Αὐλ. 651 »ὀργισθῆς δὲ μή". Ἰφιγ.
Ταύρ. 1220 »θαυμάσης μηδὲν". Τρφ. 458 »δακρύσης μη-
δὲν, ὦ Φίλι πατρίς". Ἑρακλ. Μαιν. 215 »βίβα δὲ δράσης μη-
δὲν". 278 »ἡμῶν δ' ἕκατι δεσπότηαις θυμούμενοι πάθητε μηδὲν".
(Καὶ ἐν Μηδείᾳ 822 ὀρθῶς ἔγραψεν ὁ Ἑλμσλήϊος »λέξις δὲ μη-
δὲν τῶν ἐμοὶ δεδομένων" ἀντὶ τοῦ »λέξεις δὲ μηδὲν κτέ.".)
Ἴδε Δινδορφίου Εὐριπίδην Τόμ. Γ', σελ. 235 κέξ. καὶ Ἑρ-
μαννὸν Opusc. Τόμ. Γ', σελ. 215). Θέογν. 64 »χρῆμα δὲ
συμμίξις μηδενὶ μηδ' ὀτιοῦν σπουδαῖον" (Πρβ. Πυθαγορ.
Χρυσ. Ἐπ. 11 »πρήξις δ' αἰσχροῦ ποτε μήτε μετ' ἄλλου
μήτ' ἰδίῃ". Κοινῶς πρήξεις. Καὶ ἐν Μενάνδρ. Μουστ. 397
»ξένον ἀδικήσεις μηδέποτε καιρὸν λαβῶν" τὸ ὄρθον εἶνε ἀδι-
κήσης. Πρβ. 742 »Φίλου τρόπους γίνωσκε, μισήσης δὲ μή",
ὅπερ πιθανῶς εἶνε ἡμαρτημένον ἀντὶ τοῦ μιμήση δὲ μή. Καὶ ἐν
B35 »Φίλων τρόπους γίνωσκε, μὴ μίσει δ' ὄλωε". Φαίνεται ὅτι
κατ' ἀρχὰς ἦτο γεγραμμένον μιμήση δὲ μή. Τὸ μιμήση εἰς
δύο λέξεις διασπασθὲν παρεφθάρη εἰς τὸ μὴ μίσει. Ἐπειτα δέ,
ἀτόπως ἔχοντος τοῦ μὴ μίσει δὲ μή, ἀντὶ τοῦ δὲ μὴ ἐτέθη τὸ
πρόσφορον τῷ λόγῳ φαίνόμενον δ' ὄλωε. Πρβ. τὴν παροιμίαν
»ἦθι φίλων γίνωσκε, μιμήση δὲ μή"). Λυσ. ὑπὲρ τοῦ Ἑρατοσθ.
Φόν. § 18 »ψεύση δὲ μηδὲν, ἀλλὰ πάντα τάληθῆ λέγε".
Πλάτ. περὶ Νόμ. ε', σ. 781, δ' »θαυμάσητε δὲ μηδὲν ἐάν
κτέ." (Πρβ. Φιλίστρ. Εἰκόσ. ΚΓ', 1, σ. 848 »ἀλλὰ δείσητε
μηδὲν". Ἀρριαν Ἐπικτ. Διατρ. Β', ιγ', 26 »καὶ ἐκείνων ἀπο-
στῆς μηδέποτε". Λουκιαν. Ῥητ. Διδασκ. § 22, Τόμ. Γ', σ.
187 Ἰακβ. »καὶ ἐπισείσης δὲ μὴ πολλάκις τὴν χεῖρα". πρὸς
τὸν Ἀπαίδ. § 28, σ. 265 »προσάψη δὲ μηδέποτε μηδὲ ἀνα-
γνώς". Ἐν Τοξάρ. ἢ Φιλ. § 55, Τόμ. Β', σ. 590 »προσδο-
κήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτο παρ' ἡμῶν" πρέπει ν' ἀποκατασταθῆ
τὸ ἐν ἐνὶ τῶν ἀντιγράφων φερόμενον προσδοκήσης. Καὶ ἐν Ῥητ.
Διδασκ. § 13, Τόμ. Γ', σ. 181 γραπτέον »προσδοκήσης δὲ
μηδὲν τοιοῦτον ὕψομαι κτέ." ἀντὶ τοῦ προσδοκήσεις. — Περὶ
τοῦ παρ' Ἀπολλων. Ἄργον. Α', 1332 »Αἰσουλῆ, μὴ μοί τι χολώ-
σεται" ἀναγινώσκονται ἐν τοῖς σχολίοις τὰ ἐξῆς σ. 584, 24
Κεῖλ. »Διὰ μὲν τοῦ μὴ μοί χολώσεται τὸ ἀποφατικὸν τέτα-
χεν ἀντὶ τῆς ἀπαγορεύσεως. ἔδει γὰρ εἰπεῖν μὴ μοί χολοῦ
προστακτικῶς". Ἀλλὰ τὸ χολώσεται εἶνε ὑποτακτικὴ μετὰ συνε-
σταλμένης τῆς παραληγοῦσης. Πρβ. Ὁδ. Π, 255 »μὴ πολὺπικρα
καὶ αἰνὰ βίαις ἀποτίσεται ἐλθόν" = ἀποτίση, κτλ. Καὶ παρ'
Ἑμπεδοκλεῖ 46, σ. 51 Στεῖν. ἔγραψεν ὁ Βέρκιος »μηδὲ σύγ' εὐ-

Α', σ. 178 Ἰακβ.): μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ κτέ. Πλούτ. περὶ Μουσ. ΜΓ', 4 (Ἠθ. σ. 1401, 43 Διδ.): καὶ μοι μὴ δεῖς ὑπολαβέτω. Δί. Χρυσόστ. Λόγ. ΙΒ', Τόμ. Α', σ. 381 Ῥεϊσκ. (Τόμ. Α', σ. 219, 12 Δινδ.): μὴ τοῦτο ἡγησάσθω μηδεῖς. Λόγ. ΛΕ', Τόμ. Β', σ. 63 (Τόμ. Β', σ. 40, 20): ὥστε μὴ δεῖς ἕνεκα τοῦ σχήματος νομισάτω κτέ. Ἀλκίφρ. Β', 2, 6: μὴ σοι ταῦτα ὑπελθέτω (Ὁ Δοβραῖος προκρίνει τὸ ἐπελθέτω. Ἰδε καὶ Κόβριτον *Var. Lect.* σελ. 49). Β', 4, 8: μὴ δέ με Ἀθηναῖοι διὰ ταῦτα μισησάτωσαν. Αἰλιαν. περὶ Ζῴ. ΙΔ', 29: μὴ δὲ ἐξ ἡμῶν ἀγέραστοι γενέσθωσαν τῷ λόγῳ τῶδε. Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. ΙΕ', ια', 1: καὶ μὴ δεῖς ἀμέλειαν εὐσεβείας τῶν πατέρων καταγνώτω. Μάρκ. Ἀντανῖν. Ε', 3: καὶ μὴ σε παρειπάτω κτέ. Ψευδιπποκράτ. περὶ Ἀφόρ. Ζ' (Τόμ. Β', σ. 664 Ἑρμερ.): καὶ μὴ ἀλειψάσθω μηδενί. Η' (σ. 665): μὴ ἐλθέτω παρὰ τὸν ἄνδρα. Γυναικείων Β', 54 (Τόμ. Β', σ. 756): σίτου δὲ μὴ ἀψάσθω. περὶ Ἐπικυήσ. ΚΕ' (Τόμ. Β', σ. 806): μὴ ἀλειψάσθω δὲ μηδενί. ΨευδοΦάλαρ. Ἐπιστ. ΡΛΘ' (σ. 568 Λεννεπ.): καὶ μὴ δεῖς εὐτυχῆς... νομισθῆτω. Ματθ. Εὐαγγ. ε', 5: μὴ γνώτω ἢ ἀριστερά σου κτέ. ΚΔ', 17-18: καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ δώματος μὴ καταβάτω... καὶ ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ μὴ ἐπιστρε-

δόξιο βιήσεαι ἄνευ τιμῆς πρὸς θνητῶν ἀνελεσθαι" ἀντὶ τοῦ »μηδέ σέ γ' εὐδόξιο βιήσεται κτέ.". Πρβ. Μουλλάχιον *Fragment. Philos. Graec.* σελ. 26. Παρατηρητέον δ' ὅτι παρὰ Λουκιανῶ πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. § 58, Τόμ. Β', σ. 37 φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις »ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῶ μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν... μήτε Ἀλέξανδρος [ἢ: μὴτ' ἀλέξανδρος] ἀνιάσεται κτέ.". Ἀλλὰ τὸ ὄρθον εἶνε »μὴτ' εἰ Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται κτέ.", ὡς εἶδεν ὁ Φρίσχιος *Quaest. Lucian.* σελ. 168). Ἐν τῷ »κρίνον αὐτὴ μὴ μετ' ὄξυρεγμίας" (Ἀριστοφ. Ἀποσπ. παρὰ Φωτ. Λεξ. σ. 340, 25) τὸ μὴ συνάπτεται στενωῶς μετὰ τοῦ μετ' ὄξυρεγμίας (μὴ μετ' ὄξυρεγμίας = δίχα ἢ ἄνευ ὄξυρεγμίας). Πρβ. καὶ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 446 »σὺ δ' εἶπέ μοι μὴ μῆκος ἀλλὰ σύντομα". Τραχ. 1117 »δός μοι σεαυτὸν μὴ τοσοῦτον ὡς δάκνει θυμῷ δύσσοργος". Θουκυδ. Δ', 17 »λάβετε δὲ αὐτοὺς μὴ πολεμῶς". ε', 87 »καὶ νομίσατε μὴ πάντας ἐν Ἰσῶ βλάπτειν αὐτά, πολὺ δὲ πλείους τῶν Ἑλλήνων καὶ ὀφελείν". Δισχίν. κατὰ Κτησιφ. § 153 »γένεσθε δὲ μοι μικρὸν χρόνον τὴν διάνοικαν μὴ ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἀλλ' ἐν τῷ θεάτρῳ" (Ψευδιπποκρ. Τόμ. Β', σ. 624 Ἑρμ. »πρὸς τὸν ὀμφαλὸν πρόσθε μὴ πούλυν χρόνον"), κτλ.

ψάτω κτέ. (Ίδε καὶ Μάρκ. Γ', 15, 16. Λουκ. ΙΖ', 31). Γένεσ. ΜΕ', 5: μὴ δὲ σκληρὸν ὑμῖν φανήτω. Ἐξοδ. ΛΔ', 5: καὶ μὴ δεῖς ἀναβήτω μετὰ σοῦ μὴ δὲ ὀφθήτω ἐν παντὶ τῷ ὄρει (Ίδε καὶ Ἀριθμ. ΚΖ', 3. Δευτερον. Δ', 9. ΛΓ', 6 καὶ 11. Ἰησ. Ναυ. ς', 10. Ζ', 5. Κριτ. ΙΓ', 14. Ρουθ. Γ', 14. Βασιλ. Α', β', 3. ιζ', 52. Β', α', 21. ιγ', 32 καὶ 33. Γ', ιη', 23. Δ', θ', 15. ι', 19. κγ', 18. Παραλειπ. Β', ιδ', 11. Νεεμ. Θ', 32. ΙΓ', 14. Ἐσθήρ Α', 19. Ἰώβ. ς', 9. ΙΑ', 14. Λς', 19. Ψαλμ. ΚΔ', 3. ΛΕ', 12. ΞΗ', 16. 29. ΟΓ', 21. ΡΙΗ', 122 καὶ 133, κτλ.).

Παρατηρητέον δ' ὅτι ὁ μνημονικώτατος Ἀσώπιος, καίτοι αὐστηρῶς ἐλέγχει τὸν Π. Σοῦτσον καὶ σφοδρῶς αὐτοῦ καθάπτεται ἐν Σουτο. σελ. 23 διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ μὴ ἀπόβαλε ἀντὶ τοῦ μὴ ἀποβάλῃς,

» — μὴ ἀπόβαλε. Ἡ μὴ ἀπόβαλλε ἢ μὴ ἀποβάλῃς εἶναι ὀρθόν· διότι ἀπὸ μὲν ἐνεστώτος εἰς προστακτικὴν, ἀπὸ δὲ ἀορίστου εἰς ὑποτακτικὴν φέρεται τὸ μὴ. Οὗτός ἐστιν ὁ κανὼν τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν· οὐδὲ πιστεύομεν ὅτι θέλει προσπαθήσει ὁ συγγραφεὺς νὰ δικαιολογήσῃ τὰ [Γρ. τὸ] ἑαυτοῦ διὰ τοῦ μὴ ψεῦσον (Ἀριστοφ. Θ. 879)"¹⁾, αὐτὸς ἐν Συντ. Περ. Δευτ. σελ. 504, § 46 ἐκδ. β' λέγει »οὐ μὴ διατρίψεις; = μὴ ἀνάβαλε" καὶ σελ. 572, § 57 »ψηφίσασθε καὶ μὴ φοβήθητε". Δοκῶ δὲ τὸ ἐγκαλεῖν ἑτέροις, εἴτα περιπίπτει αὐτὸν οἷς ἐγκαλεῖ καὶ μὴ φυλάττεσθαι τῶν ἐναντιωμάτων

¹⁾ Μεταχειρίζεται μὲν συνήθως ἀξιοματικόν τινα καὶ σεμνὸν λόγον ὁ Ἀσώπιος καὶ μορμολύττεται οὕτως εἰπεῖν τοὺς ἀναγινώσκοντας καὶ καταπλήττει ὡς τὰ πολλὰ τοὺς πολλοὺς διὰ τὴν ἐπίφασιν τῆς ἀκριβολογίας, φωρᾶται ὅμως πολλάκις κατὰ τὸν κωμικὸν οὐδὲ τρί' εἰπεῖν ῥήμαθ' οἷός τ' ἂν πρὶν ἐξαμαρτεῖν. Τί δηλοῖ τὸ »ἀπὸ μὲν ἐνεστώτος εἰς προστακτικὴν, ἀπὸ δὲ ἀορίστου εἰς ὑποτακτικὴν φέρεται τὸ μὴ"; Ἡμῖν τοῦλάχιστον ἀνοήτως γεγραμμένη ἢ ῥῆσις αὕτη φαίνεται καὶ ἀδιανοήτως ἔχουσα. "Ἦφειλε, νομίζομεν, ὁ συγγραφεὺς νὰ εἴπῃ »ἐπὶ μὲν ἐνεστώτος εἰς προστακτικὴν, ἐπὶ δὲ ἀορίστου εἰς ὑποτακτικὴν φέρεται τὸ μὴ" ἢ μᾶλλον »ἐπὶ μὲν ἐνεστώτος μετὰ προστακτικῆς, ἐπὶ δὲ ἀορίστου μετ' ὑποτακτικῆς συντάσσεται τὸ μὴ". Αὕτη εἶνε ἡ λογικὴ καὶ ὀρθὴ σύνταξις, καὶ δὲν πιστεύομεν ὅτι θέλει προσπαθήσῃ ὁ συγγραφεὺς νὰ δικαιολογήσῃ ὅπωςδήποτε τὰς ἑαυτοῦ ἀλογίας. Πρβ. Σχολ. Φιλολογ. Ἡρωϊκ. σ. 570 Βοισσον. »Τὸ μὴ ἐπὶ μὲν ἀορίστου συντάσσεται μετὰ ὑποτακτικοῦ, ἐπὶ δὲ ἐνεστώτος μετὰ προστακτικοῦ", κτλ.

μέγιστον εἶναι καὶ τῶν διαπτωμάτων αἰσχιστον (Πλούτ. περὶ Στωϊκ. Ἐναντ. ΚΘ, 2).

Ἔστι μὲν οὐδὲν ἀκριβὲς ὃ Ἀσώπιος γινώσκει καὶ οὐδὲν ἀληθὲς διδάσκει περὶ τῆς μετ' ἀορίστου συντάξεως τοῦ ἀπαγορευτικοῦ μὴ ἀρκούντως, νομίζομεν, ἐγένετο Φανερόν ἐξ ὅσων ἐν τοῖς ἔμπροσθεν διελάβομεν. Κατάλοιπον δ' εἶνε νὰ ἐλεγχθῆ ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀνεπιστημοσύνη περὶ τὰ τῆς μετ' ἐνεστώτος συντάξεως τοῦ μορίου τούτου.

Ἐν τῇ εἰσαγωγῇ αὐτοῦ εἰς τὴν ἑλληνικὴν σύνταξιν σελ. 554, § 98 κ.ε. εἶνε γεγραμμένα τὰ ἑξῆς.

»... ἐνταῦθα δὲ σημειοῦμεν ὅτι ὁ ἀνωτέρω κανὼν δὲν εἶναι πάντῃ [Κάλλιον πάντῃ] ἀνεξαίρετος· ἀπαντᾶται δηλ. τὸ ἀπαγορευτικὸν μὴ καὶ μετὰ ἐνεστώτος τῆς ὑποτακτικῆς, καὶ πολλὸν συχνότερον μετ' ἀορίστου τῆς Προσακτικῆς.

Τὸ ἀπαγορευτικὸν μὴ μετὰ ἐνεστώτος τῆς ὑποτακτικῆς. Ἐρωσ δὲ μὴ τις πρότερον ἐμπίπτῃ στρατῶ (Λίσχ. Λγαμ. 349) — μὴ τις οὕτως οἴηται — μὴ οὐδὲν κινῆτε ἀλλ' ἑᾶτε (Πλάτ. Νομ. Θ', 861. Συμπ. 175) — καὶ Κερκυραίουσ τε τούσδε μήτε ξυμμάχοουσ δέχησθε βίβῃ ἡμῶν, μήτε ἀμύνητε αὐτοῖσ ἀδικοῦσι (Θουκ. Α', 43).

Ἀλλὰ τὰ περισσώτερα ἐξ αὐτῶν καὶ ἄλλα ὡσαύτως τοιαῦτα τρέπουσιν εἰς Προσακτικὴν, μὴ κινεῖτε, κτλ. καὶ ἴσως ὄχι ὀρθῶς, διότι ὁ σκοπὸς ἐν τούτοις φαίνεται νὰ μετριάσῃ τὴν ἀπότομον προσαγῆν, τρέποντες αὐτὴν (!) εἰς προτροπὴν καὶ παραίνεσιν· οὕτω π. χ. τὸ τοῦ Θουκυδίδου εἶναι = ὀρᾶτε ἢ βλέπετε μὴ δέχησθε (ἴδε Γραμ. Θειρσχ. σελ. 524)''.

Τὸ μὴ κινῆτε, τὸ μὴ δέχησθε καὶ τὰ ὅμοια εἶνε ἀναμφιβόλως σόλοικα. Ὅσα δὲ πρὸς ὑπεράσπισιν καὶ ἐξήγησιν αὐτῶν γράφονται εἶνε φιλοσοφικοὶ ὕθλοι δοκησίων ἀνδρῶν, οἵτινες οὐδαμῶς τὴν φύσιν καὶ τὴν χρῆσιν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης πρὸ ὀφθαλμῶν λαμβάνοντες οὐδὲ τὸ τῶν ἀντιγραφῶν ἐπιρρεπὲς εἰς παραφθορὰν τῶν γνησίων γραφῶν ἐνθυμούμενοι ἐπιμελῶς τὰ νόθα καὶ ἀνελληνιστὰ περιστέλλουσι καὶ γνωμίδιά τινα χάριν αὐτῶν μαρσόσφα κηροχουτοῦσιν, ὧν τὸ κίβδηλον καὶ ὑπόχαλκον ὃ μὴ ὑπὸ τῆς φιλοσοφίας τὴν διάνοιαν διεφθαρμένοσ παραχρῆμα διορθῶ. Παρὰ Θουκυδίδῃ ἀποκατεστάθη πρὸ πολλοῦ ἐξ ἀντιγράφων τὸ ὀρθόν »καὶ Κερκυραίουσ τούσδε μήτε ξυμμάχοουσ δέχεσθε βίβῃ ἡμῶν, μήτε ἀμύνητε αὐτοῖσ ἀδικοῦσι'', καθάπερ ἐν Ε', 103 τὸ »μὴ βούλεσθε

παθεῖν" ἀντὶ τοῦ μὴ βούλησθε καὶ ἐν σ', 17 τὸ »τὸν ἐς τὴν Σικελίαν πλοῦν μὴ μεταγιγνώσκητε" ἀντὶ τοῦ μὴ μεταγιγνώσκητε (Πρβ. καὶ Α', 140, ἔνθα τῶν ἀντιγράφων τινὰ ἀντὶ τοῦ »μηδ' ἐν ὑμῶν αὐτοῖς αἰτίαν ὑπολίπησθε" φέρουσιν ὑπολείπησθε!). Καὶ ἐν τῷ Συμποσίῳ τοῦ Πλάτωνος (σ. 175, β') ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἀναγιγνώσκεται ἐξ ἀντιγράφων »μη οὖν κινεῖτε, ἀλλ' ἔατε", ἀποσκορακισθέντος τοῦ σολοῖκου κινῆτε (Πρβ. Σχαιφῆρον Γρηγ. Κορ. σελ. 16). Καὶ ἐν τῇ Ἀπολογία σ. 21, α' ἀντὶ τοῦ πρότερον ἐκδιδόμενου »μη θορυβῆτε, ὦ ἄνδρες" γράφεται νῦν ὀρθῶς θορυβεῖτε, ὅπερ καὶ ὑπὸ τοῦ Βαστίου προτάθη (Γρηγ. Κορ. σελ. 1005 Σχαιφ.) καὶ ἐν ἄσασι σχεδὸν τοῖς ἀντιγράφοις εὔρηται (Ἐν τῇ ἑλληνικῇ χρῆστομαθεῖα τοῦ ἑλληνικῶν γραμμάτων ἀπειροτάτου Ῥαγκαβῆ Τόμ. Γ', σελ. 192 ἐκδ. στερεοτήρηθη τὸ σόλοικον μὴ θορυβῆτε). Τὸ ἐν Γοργία σ. 500, ε' »ἢ σύμφαθι ἢ μὴ συμφῆς" μετεβλήθη ὑπὸ τοῦ Εἰνδορφίου εἰς »ἢ σύμφαθι, ἢ μὴ συμφῆς;", ὑπὸ δὲ τοῦ Σταλβαύμου εἰς »ἢ σύμφαθι, ἢ μὴ σύμφης;" (= συμφωνεῖς; ὁμολογεῖς; κτλ. Γραπτέον ὅμως μάλλον συμφῆς ἢ συμφῆς, περὶ οὗ ἄλλοτε. Πρβ. σ. 501, δ', ἔνθα μὴ φάθι λέγεται, οὐχὶ μὴ φῆς" »ἢ μὲν ἂν σοι δοκῆ τούτων εἶναι, φάθι, ἢ δ' ἂν μὴ, μὴ φάθι"). Καὶ παρ' Ἡροδότῳ Η', 140 φαίνεται νῦν ἡ γνησίᾳ γραφῇ »μη ὧν βούλεσθε παρισέυμενοι βασιλεῖ κτέ." ἐξ ἀντιγράφων ἀποκατασταθεῖσα ἀντὶ τῆς σολοῖκου »μη ὧν βούλησθε κτέ.". Παρὰ Ξενοφῶντι Ἀναβ. σ', σ', 18 φέρουσι τάντιγραφα οὐ μόνον τὸ ὀρθὸν »τούτου ἕνεκα μήτε πολεμεῖτε Λακεδαιμονίσις κτέ." ἀλλὰ καὶ τὸ πλημμελὲς πολεμῆτε ("Ἴδε Πόρωνα Ξενοφ. Ἀναβ. σελ. LVI). Πρβ. καὶ Κύρ. Παιδ. Β', β', 25, ἔνθα ὑπάρχει καὶ γραφῇ »μηδὲ μέντοι σκοπῆτε". Οὕτω καὶ παρὰ Δημοσθένει Ὀλυμπ. Γ', § 12, σ. 31 ἐν τισὶ τῶν ἀντιγράφων ἀναγιγνώσκεται »μη σκοπῆτε τίς εἰπὼν κτέ." ("Ἴδε Σχαιφῆρον Δημοσθ. Τόμ. Α', σελ. 289 καὶ Βοιμέλιον Δημοσθ. Δημηγ. σελ. 383) καὶ παρ' Ἀισχύλῳ Προμ. 436 ἐν ἐνὶ τῶν ἀντιγράφων φέρεται »μη τοὶ χλιδῆ δοκῆτε κτέ.". Παρὰ Σοφοκλεῖ Φιλ. 582 »μη με διαβάλλης στρατῶ" ὑπάρχει καὶ γραφῇ διαβάλλης (καὶ διαβάλλε. Ἴδε Δινδόρφιον Σημειώσ. Σοφοκλ. σελ. 356). Παρ' Εὐριπίδῃ Ἐκάβ. 1184 πλὴν τοῦ »μηδὲ τοῖς σκυτοῦ κακεί; τὸ θῆλυ συνθεῖς ὡδε πᾶν μέμψη γένος" ἔχουσι τάντιγραφα καὶ μέμψη. Ἐν Ἀλκίτιδι 1077 »μη νῦν ὑπέρβαιν', ἀλλ' ἐναισίμως φέρε" ἀνα-

γινώσκειται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις καὶ »μὴ νῦν ὑπέρβαλ'». Πρβ. καὶ Ἰφιγ. Αὐλ. 1145, ἔνθα πάντα τὰντίγραφα ἀντὶ τοῦ »μὴ κάμης λέγων» φέρουσι μὴ κάμνης, ὅπερ πρῶτος παρετήρησεν ὁ κριτικώτατος Πόρσων Εὐριπ. Ἐκάβ. σελ. 83 Λειψ. (Ἐν Μηδείᾳ 215 ὑπάρχουσι τέσσαρες γραφαί· »Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξήλθον δόμων, μὴ μοί τι μέμψησθ'» καὶ »μὴ μοί τι μέμφησθ'» καὶ »μὴ μοί τι μέμφοισθ'» καὶ »μὴ μοί τι μέμφοισθ'»). Τὰ μέλη ὅμως τῆς ῥήσεως ταύτης δὲν εἶνε παράλληλα ἀλλ' ὑπάλληλα, ὡν τὸ δεύτερον ὑποτελεῖς δν τῷ πρώτῳ τὸν σκοπὸν αὐτοῦ ἐμφαίνει. Δηλ. »ἐξήλθον δόμων, ἵνα μὴ μοί τι μέμψησθε" ἢ »φοβουμένη μὴ μοί τι μέμψησθε". Σχολ. Τόμ. Δ', σ. 21, 27 Δινδ. »Ἐξήλθον πρὸς ὑμᾶς, ὧ γυναῖκες, ἵνα μὴ μοί τι μέμψησθε ὡς δι' ὑπερηφανίαν μὴ προσελθούσῃ". Ἴδε Ματθίαν Εὐριπ. Τόμ. ε', σελ. 452 καὶ Δινδῶρφιον Εὐριπ. Τόμ. Γ', σελ. 204. Πρβ. τὸ ἐπιχώριον »ὧ πονηρέ, μὴ τὰ μαλακὰ μῶσο, μὴ τὰ σκλήρ' ἔχῃς". Αἰσχύλ. Ἄγαμ. 1624 »πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε, μὴ πταίσας μογῆς". Χάρητ. παρὰ Στοβ. Ἄνθολ. ΔΗ', 3 »μὴ φθόνει τοῖς εὐτυχοῦσι, μὴ δοκῆς εἶναι κακός". Ἀνώνυμ. αὐτόθι Γ', 1 »ἂ δαί παρὼν φρόντιζε, μὴ παρὼν ἀπῆς". Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Γ', γ', 13 »ἀλλ' ἴσως αἰσχύνει λέγειν ταῦτα, μὴ δοκῆς ἀχθόμενος κτέ.". Λυσ. κατ' Εὐάνδρ. § 5 »ταῦτα χρὴ ὑπολαμβάνειν, μὴ εὐήθεις αὐτῶ εἶναι δοκῆτε". Πλάτ. περὶ Πολιτ. Γ', σ. 391, ε' »ὧν ἔνεκα παυστέον τοὺς τοιοῦτους μύθους, μὴ ἡμῖν πολλὴν εὐχέριαν ἐντίκτωσι τοῖς νέοις πονηρίας". Πρβ. καὶ Ε', σ. 450, δ'. Κριτ. σ. 113, α'. περὶ Νόμ. ΙΒ', σ. 945, ε', κτλ. Ἰλ. Ζ, 331 »ἀλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστν πυρὸς δῆϊοιο θέρηται". Ἡσίοδ. Ἔργ. 407 »χρήματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι, μὴ σὺ μὲν αἰτῆς ἄλλον, ὁ δ' ἀρνήται, σὺ δὲ τητᾶ, ἢ δ' ἄρη παρὰ μείβηται, μιν ὕθῃ δέ τε ἔργον". Ἴδε καὶ τῖχ. 394. 599. 496. 747. Ἄλλαχοῦ πλείονα. — Παρατηρητέον δ' ὅτι ὁ Βαλκενάριος ἐν Ἰππολύτῳ 871 »μὴ σφάλης δόμους" ποιούμενος μνείαν τῆς διαφόρου γραφῆς σφάλης λέγει ὅτι ἠδύνατο νὰ γραφῆ μὴ σφάλλης δόμους! Καὶ ὁ ἀκριβέστατος περὶ τὰ τοιαῦτα Πόρσων ἐν ἀποσπασματι τοῦ Εὐριπίδου παρὰ Στοβ. Ἄνθολ. ΛΔ', 2 ἀντὶ τοῦ μὴ λέγε ἔγραψεν *Adversar.* σελ. 274 μὴ λέγῃς! Τὸ ὄρθον εἶνε μὴ λέγ' εὔ, ὅπερ εὔρεν ὁ Βαλκενάριος). Καὶ περὶ τῆς παρ' Ἀριστοφάνει Ὀρν. 1554 πλημμελοῦς γραφῆς »ὑμεῖς δὲ μὴ σπένδῃσθ'» ἀντὶ τοῦ σπένδεσθ' ἐποιήσατο λόγον ὁ Πόρσων

ἐν Ἐκάβ. σελ. 85 Λειψ. (τὸ ὄρθον σπένδουσθ' ἀναγινώσκειται καὶ ἐν τῷ βοσσιανῷ κώδικι ἐκ διορθώσεως). Πρβ. καὶ Βατράχ. 844 »καὶ μὴ πρὸς ὄργην σπλάγγνα θερμίνης κότῳ», ἔνθα ὑπάρχει καὶ γραφὴ θερμαίνης, τουτέστι θερμίνης. Καὶ ἐν Πλούτῳ 598 τῶν ἀντιγράφων τινὰ φέρουσιν »ἀλλὰ φθείρου καὶ μὴ γρύζης» (Πρβ. καὶ Θωμ. Μάγ. σ. 377, 12 Ῥισχ. Ἴδε Δοβραῖον Πλούτ. σελ. 78 καὶ Δινδῶρφιον Ἀριστοφ. Τόμ. Γ', σελ. 71 κέξ. Σημειωτέον δ' ὅτι παρὰ Σουῖδα Τόμ. Α', Μέρ. α', σελ. 601 Βερν. τὸ ἐν Νεφέλαις 996 »μὴδ' εἰς ὄρχηστρίδος εἰσάττειν» γράφεται »μὴδ' εἰς ὄρχηστρίδος εἰσάττης [Γρ. εἰσάττης]», ἐν ᾧ ἐν σελ. 922 καὶ ἐν Μέρ. β', σελ. 781 ἀναγινώσκειται ὀρθῶς, καθάπερ καὶ παρὰ Μοσχοπούλῳ σελ. 54 Τζίτζ. Πρβ. καὶ Στοβ. Ἀνθολ. ΟΘ', 2, ἔνθα ἀναφερόμενον τὸ τοῦ Θεοκρίτου Η', 64 »μὴδ' ἀδίκει μ' ὅτι μικρὸς ἐὼν πολλοῖσιν ὀμαρτέω» γράφεται »μὴδ' ἀδικῆς με κτέ.»). Τὸ ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Εὐπόλιδος παρὰ Στοβ. Ἀνθολ. Δ', 33 »μὴ φθονῆθ' ὅταν τις κτέ.» διορθώθη ὑπὸ τοῦ Δοβραίου Ἀριστοφ. Πλούτ. σελ. 150 μεταβληθὲν εἰς μὴ φθονεῖθ'. Καὶ παρὰ Φιλήμονι ἀντὶ τοῦ μὴ λυπῆς σαυτὸν ἔγραψεν ὁ Μεινέκιος Ἀποσπ. Κωμ. Ἑλλ. Τόμ. Δ', σελ. 39 μὴ λύπει σε αὐτόν, καθὰ καὶ ὁ Δοβραῖος εἴκασεν *Adversar.* Τόμ. Β', σελ. 291. Παρὰ Ψευδοφωκυλίδῃ 21, σ. 362 Ποιητ. Λυρ. Βερν. ἐκδ. β' »μὴτ' ἀδικεῖν ἐθέλοις μὴτ' οὖν ἀδικοῦντας ἐάσης (? ἐάσαις)» φέρουσιν τάντιγραφα καὶ ἐθέλης (καὶ ἔθελε καὶ ἐθελήσης) καὶ 48, σ. 363 »μὴδ' ἕτερον κεῦθοις κραδίῃ νόον ἄλλ' ἀγορεύων κτέ.» ὑπάρχει ἐν τοῖς ἀντιγράφοις καὶ κεύθης (Πρβ. καὶ Παροιμιογρ. Ἑλλ. Τόμ. Β', σελ. 528) καὶ κεύθων . . . ἀγορεύεις ἢ ἀγορεύεις(-ης) καὶ 57, σ. 364 πλὴν τοῦ »μὴ προπετῆς ἐς (ἢ εἰς) χεῖρα» φέρεται καὶ γραφὴ ἦς (Ὁ Νάυκιος προὔτεινε νὰ γραφῆ »μὴ προπετῆς ἔσο χεῖρα»). Ἴδε Βέρκιον Ποιητ. Λυρ. σελ. 1081 ἐκδ. β'). Πρβ. καὶ 97, σ. 366, ἔνθα τὸ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις »μὴδὲ μάτην ἐπὶ πῦρ καθίσας μινύθης(-ης) φίλον ἦτορ» μετεβλήθη εἰς μινύθοις κατ' εἰκασίαν τοῦ Ἑρμαννοῦ *Opusc.* Τόμ. Α', σελ. 275. Παρὰ Λουκιανῷ Δημῶν. § 66 (Τόμ. Β', σ. 288 Ἰακβ.) »μὴ πολυπραγμονεῖτε, ἔφη» ὑπάρχει καὶ γραφὴ πολυπραγμονῆτε. Πρβ. καὶ Δίς Κατηγ. § 23 (Τόμ. Γ', σ. 86), ἔνθα ἀντὶ τοῦ »μὴ φιλονεικεῖτε (φιλονικεῖτε)» ἀναγινώσκειται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις καὶ φιλονεικῆτε, ἀντὶ δὲ τοῦ »μὴ ἀγανακτεῖτε» καὶ ἀγανακτῆτε, καὶ § 29

(σ. 90), ἔνθα φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις οὐ μόνον »τοῦτο μὲν μὴ ἐπιτρέπεται» ἀλλὰ καὶ μὴ ἐπιτρέπητε, κτλ. Κοραῆς Ἴσοκρ. Τόμ. Β', σελ. 297 »Καὶ μὴ θαυμάσης.] Ἄπαντες σολοικῶς κατ' ἐνεστῶτα, Καὶ μὴ θαυμάσης, πλὴν τῆς μικρᾶς Οὐλοφίου ἐκδόσεως. Τὸ γὰρ ἀπαγορευτικὸν, Μὴ, ὑποτακτικῇ μὲν ἐγκλίσει κατ' ἀόριστον συνάπτεται, προστακτικῇ δὲ κατ' ἐνεστῶτα, οἶον, Μὴ θαυμάσης, καὶ Μὴ θαύμαζε· ὅπερ ἐδίδαξε καὶ Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος¹⁾. Ἡ δὲ παρ' ἡμῶν συνήθεια ἀδιαφόρως συντάττει τὸ ἀπαγορευτικόν· καὶ γὰρ καὶ, Μὴ θαυμάσης, καὶ, Μὴ θαυμάσης, Φαμὲν, σπανιότερον δὲ τῶ, Μὴ θαύμαζε, χρώμεθα²⁾. σελ. 312

¹⁾ Θωμ. Μάγ. σ. 253, 12 Ῥισχ. »Τὸ μὴ ἀπαγορευτικὸν ἐστὶ καὶ ἐπὶ μὲν ἐνεστῶτος προστακτικῶ συντάσσεται, ἐπὶ δὲ ἀορίστου καὶ τῶν ἄλλων ὑποτακτικῶ. Οὐκ ἔρεῖς ἐπὶ ἐνεστῶτος μὴ τύπτῃς ἀλλὰ μὴ τύπτει, μὴ τύψῃς δὲ ἐπὶ ἀορίστου καὶ τῶν ἄλλων χρόνων. Ἐδειξε δὲ ἀμφότερα Ἀριστείδης ἐν τῶ πρὸς Ἀχιλλέα πρεσβευτικῶ εἰπὼν μὴ δὲ ἀπέχου μὲν ὡς Φίλων, πρὸς δὲ ὡς πολέμους, ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος μὲν προστακτικὸν θείς, τὸ ἀπέχου, ἐπὶ παρρηχημένου δὲ ὑποτακτικὸν ἐπενεγκῶν, τὸ πρὸς ἡ». Παραδείγματα ὅμοια τῶ τοῦ Ἀριστείδου εὑρῆνται παρὰ τοῖς ἐνδόξοις πλεῖστα, ὧν μέγας ἀριθμὸς θὰ προενεχθῆ ἀλλαχοῦ, ἴν' ὑποδειχθῆ πως ἢ τοῦ Μαγίστρου καὶ τῶν ὁμοίων αὐτῶ γραμματικῶν ἀβελτερία, οἵτινες τὰς καθαρωτάτας καὶ ἀφθονωτάτας τοῦ ἑλληνισμοῦ πηγὰς καταλείποντες ἀρῶνται μαρτύρια ἐκ κακοδαιμόνων σοφιστῶν, οἷος ὁ Ἀριστείδης, ὁ Θεμιστιος, ὁ Λιβάνιος καὶ οἱ τούτοις παραπλήσιοι. Παρατηρητέον δ' ὅτι τὸ »ἐπὶ δὲ ἀορίστου καὶ τῶν ἄλλων ὑποτακτικῶ» εἶνε κάκιστα λελεγμένον. Ἐπὶ παρακειμένου τὸ μὴ συντάσσεται ἀείποτε μετὰ προστακτικῆς, ὡς μὴ ἔσταθι, μὴ δέδιθι, μὴ τέτλαθι, μὴ ἀλλάγησο, μὴ ἦσο, μὴ ἔστάτω, μὴ ἴστω, μὴ κέκωλύσθω, μὴ δεδόσθω, μὴ καταπέπληχθε, κτλ., περὶ ὧν ἄλλοτε.

²⁾ Πρβ. Ἴσοκρ. πρὸς Δημόν. § 44 »καὶ μὴ θαυμάσης εἰ κτέ.". πρὸς Φίλ. § 1 »μὴ θαυμάσης, ὡ Φίλιππε". § 81 »καὶ μὴ θαυμάσης ἄπερ κτέ.". § 116 »καὶ μὴ θαυμάσης εἰ κτέ." (Ἴδε καὶ Ἐπιστ. Δ', § 13. Ζ', § 12 καὶ Θ', § 12). Καὶ ἐν Βουσίριδι § 50 γράφεται νῦν ἐκ τοῦ ἀορίστου ἀντιγράφου »καὶ μὴ θαυμάσης εἰ κτέ." ἀντὶ τοῦ »καὶ μὴ θαύμαζε εἰ κτέ.", καθάπερ προτείνεται ὑπὸ τε τοῦ Βαιτιήρου καὶ ἄλλων γὰρ γραφῆ καὶ ἐν τῶ πρὸς Νικοκλέα § 40 ἀντὶ τοῦ »καὶ μὴ θαύμαζε εἰ κτέ." (Πρβ. Βεν-

Μὴ θαυμάσητε.] Ἐτρεψα καὶ πάλιν, ὡς ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 297), τὸ παρ' ἅπασι σόλοικον Μὴ θαυμάζητε, εἰς τὸ Μὴ θαυμάσητε· ἢ γὰρ οὕτω καθ' ὑποτακτικὸν ἀόριστον γραπτέον, ἢ κατὰ προστακτικὸν ἐνεστώτα, Μὴ θαυμάζετε, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ (σελ. 20, ιβ') δῆλός ἐστι κεχρημένος τῆ συντάξει" (Πρβ. καὶ Ξενοφ. Ἄναβ. Α', γ', 3. Λυσ. ὑπὲρ Πολυστρ. § 18. Δημοσθ. κατὰ Στεφ. Β', § 17, σ. 1134. πρὸς Καλλικλ. § 51, σ. 1280, κτλ.). σελ. 520 »Μὴ θαυμάσητε.]" Ἐτρεψα καὶ πάλιν τὸ παρ' ἅπασι σόλοικον Μὴ θαυμάζητε, εἰς τὸ Ἑλληνικὸν, Μὴ θαυμάσητε, ὃ καὶ, Μὴ θαυμάζετε, ἔχοι τις ἂν γράφειν" (Πρβ. καὶ *Act. Phil. Monac.* Τόμ. Α', σελ. 275 κέξ.). Τὰ ὑπὸ τοῦ Κοραῆ γεγραμμένα εἶνε ὀρθότατα· οὐδὲν δὲ θαυμαστὸν ἂν ἀποδοκιμάζωνται ὑπὸ τοῦ ἀκριτωτάτου Γαυλήρου *Particul. Graec. Serm. Negat.* σελ. 70. Καὶ παρὰ Ξενοφῶντι Κύρ. Παιδ. Δ', ε', 37 ἀνεγινώσκετο πρότερον »μὴ θαυμάζητε ὅτι κτέ.", ὅπερ πρῶτος ὁ Ζεύσιος μετέβαλεν ἐξ ἀντιγρ. εἰς θαυμάζετε. Νομίζομεν δ' ὅτι οὐδ' ὁ Καισαρείας Βασιλείος, καίτοι μαθητὴς ἀλιέων ὧν, μετεχειρίσθη ἐν τῇ πρὸς τοὺς νέους παραινέσει Β' τὸ »μὴ θαυμάζητε δὲ κτέ.", ὡς γράφεται ἐν τῇ ἀθλιωτάτῃ τοῦ Ῥαγκαβῆ χριστομαθεία Τόμ. Β', σελ. 233 ἐκδ. στερ. ¹). Παρατηρητέον δ' ὅτι παρ' Ἀποστολίῳ ΙΖ', 42 (Παροιμιογρ. Ἑλλ. Τόμ. Β', σ. 696) λέγεται »Εὐριπίδης τὸν καλὸν Ἀγάθωνα περιλαμβάνων ἐν τῷ συμποσίῳ καὶ καταφιλῶν ἤδη γενειῶντα πρὸς τοὺς Φίλους εἶπε· μὴ θαυμάζητε κτέ.", ἐν ᾧ παρὰ Πλουτάρχῳ

σελήρον *de Hiatt.* σελ. 35). Ἴδε καὶ Αἰσχύλ. Ἄγαμ. 879: μὴδὲ θαυμάσης τόδε. Πλάτ. Φαίδρ. σ. 258, γ': μὴ θαυμάσης (Πρβ. καὶ σ. 274, α'. Συμπ. σ. 215, α'. Τιμ. σ. 29, γ'), κτλ. Τὸ μὴ θαύμαζε ἴδε παρὰ Σοφοκλ. Οἶδ. Κολ. 1119. Εὐριπ. Ἰκέτ. 909. Θεόγν. 191 καὶ 1549. Πλάτ. Κρίτ. σ. 60, γ'. Εὐθύδ. 277, δ'. Γοργ. σ. 482, α'. Συμπ. σ. 205, β'. σ. 207, γ' καὶ σ. 208, β'. περὶ Νόμ. Α', σ. 637, γ'. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Ε', δ', 44. ε', β', 21, κτλ.

¹) Πρβ. καὶ Τόμ. Α', σελ. 73, ἔνθα ἀναγινώσκεται »Ὅταν προσεύχησθε, μὴ βαττολογῆτε, ὡς περὶ οἱ ἔθνηκοι". Ἐν Τόμ. Β', σελ. 275 εὐρίσκει τις τούναντίον »Φεῖσαι Κύριε τοῦ λαοῦ σου καὶ μὴ δὸς τὴν κληρονομίαν σου κτέ.". Δὲν εἶνε δυστυχεστάτη καὶ οἴκτου μεγίστου ἀξία ἢ εὐφυῆς τῆς Ἑλλάδος νεολαία διὰ τοιούτων βιβλίων διδασκομένη τὴν θείαν τῶν ἀθανάτων ἡμῶν προγόνων γλῶσσαν;

Ἠθικ. σ. 177, α' (σ. 211, 1 Διδ.) κείται » πρὸς τοὺς φίλους εἶπε·
μὴ θαυμάσητε κτέ.'¹⁾

¹⁾ Παρὰ μόνοις τοῖς κακοδαίμοσι τῶν μετῴγενεστέρων ἦτο συνή-
θης ἢ σόλοικος τοῦ μὴ σύνταξις μεθ' ὑποτακτικῆς ἐνεστῶτος.
Ὀππιαν. Κυνηγ. Α', 29: μὴ μοι βροτολοιοῦν ἀεὶ δῆς. Νόνν. Η',
561: μὴ πρὸ τόκου πυρρέντας ἀπαιτίζης με Φουῆας. ΙΑ', 200:
μὴ κοτέης ὅτι, ταῦρε, τὴν χρύσωσα κεραίην· μὴ φθονέης ὅτι
κτέ. ΙΑ', 521: ἐμοὶ μὴ δάκρυα λείβης. ΜΗ', 844: μὴ κοτέης
ὅτι κτέ. Ἄνθολ. Παλατ. Ζ', 660: χειμερίας μεθῶν μηδαμὰ νυ-
κτὸς ἴης. Χριστ. Πάσχ. 1244: καὶ μὴ πελάξῃτ' ἐγγυς ('Ἄλλ'
ὑπάρχει καὶ γραφὴ πελάξετ'). Νικήτ. Εὐγεν. Γ', 343: Κλέαν-
δρε, μὴ συνδακρύης. Ε', 42: ἐν δευτέρῳ με τῆς Χρυσίλλης μὴ
τίθης. Ψευδομέν. Μεν. καὶ Φιλ. Λειψ. Μειν. σ. 306 καὶ σ.
308: μὴδὲ βελόνης ἔναμμ' [ἢ: ἐν ἄμμ'] ἐπιθυμῆς, Πάμ-
φιλε (Πρβ. καὶ Στοβ. Τόμ. Δ', σ. 296 Μειν. καὶ Μεινέκιον Μεν.
καὶ Φιλ. Λειψ. σελ. 322). Ἐπτ. Σοφ. Γνώμ. παρὰ Μουλλαχ.
Ἄποσπ. Ἑλλ. Φιλ. σ. 215: ἀνάξιον ἀνδρᾶ μὴ ἐπαινῆς διὰ
πλοῦτον. σ. 216: μὴ ἦς ἀπεχθής. Τωβιτ Γ', 3 (Παλ. Διαθ. ὑπὸ
Ἰαγῆρ. Τόμ. Β', σ. 5 Παρ.): μὴ με ἐκδικῆς. Ὀβδ. Α', 12 (σ.
361): μὴ μεγαλορρημονῆς ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως. Ἰερειμ. Ζ', 6
(σ. 473): ὀπίσω θεῶν ἀλλοτριῶν μὴ πορεύησθε. Γεώργ. Κεδρην.
Τόμ. Α', σ. 686 Βόνν.: μὴ ἐπιχαίρης αἵμασι... μὴ ὑπερή-
φανος ἦς τοῖς ὀμοφύλοις, καὶ οὐχ ἀμάρτης (Καὶ τὸ οὐχ ἀμάρ-
της ἀντὶ τοῦ οὐχ ἀμαρτήσης εἶνε τοῦ πονηροῦ κόμματος).
Τιμαρίων 1 ('Ἐλλισεν. Ἀναλ. Τόμ. Δ', σ. 41): ἡμᾶς τε γλιχο-
μένους μαθεῖν μὴ ἐπὶ μᾶλλον ἐκκαίης καὶ ἀλυγύνης ὡς μάλιστα
(Πρβ. καὶ Βοισσονάδην Βαβρ. σελ. 246 κέξ.). Βαρνάβ. 21: μὴ
ἐγκαταλείπητε ('Υπάρχει ὁμῶς καὶ γραφὴ ἐγκαταλείπητε)
καὶ: μὴ ἐλλείπητε (Παρ' Ἰμερίῳ Λόγ. ΙΗ', 5, σ. 85, 7 Διδ.
γραπτέον » μῆποτε ἡμᾶς λόγους ποιοῦντας προλίπητε' ἀντὶ τοῦ
προλείπητε). Ὑπόθ. Γ' Εἰδυλλ. Θεοκρ. (Σχολ. Θεοκρ. ὑπὸ
Δυβνήρου σ. 69): Βάττος δέ, ἐπὶ τούτοις μὴ μεγαλορρημονῆς,
ἔφη αὐτῷ ('Ο Μεινέκιος Θεοκρ. σελ. 10 ἐκδ. γ' προτείνει μεγα-
λορρημονήσης. Ἄλλ' ἴδε Ἀρήνσιον Βουκολ. Ἑλλ. Τόμ. Β',
σελ. 457). Παρ' Ἠσυχίῳ Τόμ. Γ', σ. 105 Σμιδ. ἀναγινώσκειται
» Μὴ παραζήλου: μὴ ὁμοιοπαθῆς'. Ἄλλ' ἡ γραφὴ αὕτη εἶνε
τοῦ Μουσοῦρου. Ἐν τῷ κώδικι φέρεται ὁμοιοπαθεῖς. Τὸ ὄρθον
ἴσως εἶνε ὁμοιωθῆς. Τὸ παρὰ Πολέμωνι Φυσιογνωμ. Α', 6, σ.
202 » μὴδὲ γείτονα ἔχης'' προτείνει ὁ Ἑρμαννὸς *Opuscoul.* Τόμ.
Α', σελ. 275 νὰ μεταβληθῆ εἰς σχῆς ἢ σχεῖν. Τὸ παρὰ Θε-
μιστίῳ σ. 51, β' Δινδ. » καὶ μὴ δυσχεραίνετε ἐπὶ τῷ λόγῳ''
διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Κοβήτου Μνημ. Τόμ. ΙΑ', σελ. 254 μεταγρα-

«Ὅτι τὸ μὴ κινῆτε, τὸ μὴ δέχησθε καὶ τὰ τούτοις ἀδελφὰ εἶνε σλόικα καὶ ἐκφυλα καὶ ὅτι οὔτε ὁ Πλάτων οὔτε ὁ Θουκυδίδης οὐτ' ἄλλος τις τῶν παλαιῶν οὔτε μετεχειρίσθη οὐτ' ἠδύνατο ποιᾶν αὐτὴν ῥῆσιν νὰ μεταχειρισθῆ εἶνε, νομίζομεν, ἱκανῶς ἀποδεδειγμένον καὶ ἀνεπίδεκτον ἴσως ἀμφισβητήσεως. Ἐξέτασθῆ δὲ νῦν ἂν εἶνε ὁπωσδήποτε πιθανὸν ὅτι συνετάσσετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ μὴ μετὰ τρίτου προσώπου ὑποτακτικοῦ ἐνεστῶτος. Δύο παραδείγματα τῆς συντάξεως ταύτης ἀναφέρονται ὑπὸ τοῦ Ἀσωπίου, τὸ τοῦ Αἰσχύλου (Ἀγαμ. 541) «ἔρωσ δὲ μὴ τις πρότερον ἐμπίπτῃ στρατῶ» καὶ τὸ τοῦ Πλάτωνος περὶ Νόμ. Θ', σ. 861, ε' «μὴ τοῖνον τις τὰς βλάβας πάσας ἀδικίας τιθεὶς οὕτως οἴηται καὶ τὰδικα ἐν αὐταῖσι ταύτῃ γίγνεσθαι διπλᾶ». Ἄλλὰ παρ' Αἰσχύλου ὑπάρχει καὶ γραφὴ ἐμπίπτοι, ἣτις ἀναμφιβόλως εἶνε ἡ μόνη ὀρθή, ἅτε εὐκτικοῦ τοῦ λόγου ὄντος, οὐχὶ προστακτικοῦ. Ἐμπίπτοι κελεύει νὰ γραφῆ καὶ ὁ Γ. Δινδῶρφιός ἄριστος τῶν τοκοῦταν κριτῆς (Αἰσχύλ. Τόμ. Β', σελ. 360. Ὁ Ἑρμαννὸς Αἰσχύλ. Τόμ. Β', σελ. 397 φιλοσοφῶν ἀποφαίνεται ὅτι, ἂν ἐννοῆται ῥῆμα φόβου σημαντικόν, ὀρθῶς ἔχει ἡ ὑποτακτικὴ τοῦ ἐνεστῶτος, ὃν μεταχειρίζεται ἡ Κλυταιμνήστρα, ὅτι τὰ παρόντα, οὐχὶ τὰ μέλλοντα φοβεῖται. Οὐδὲν ὑγιές). Ἐν δὲ τῷ χωρίῳ τοῦ Πλάτωνος φαίνεται ὅτι ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε «μὴ τοῖνον τις τὰς βλάβας πάσας ἀδικίας τιθεὶς οὕτω θῆται κτέ.». Τὸ ΘΗΤΑΙ (θῆται) εὐκόλως εἰς τὸ οὐδὲν σχεδὸν ἐν τοῖς ἀντιγράφοις διαφέρουν ΟΙΗΤΑΙ (οἶηται) παραφθαρὲν εὐκολώτατα ἐγέννησε τὸ ΟΙΗΤΑΙ (οἶηται). Γνωστὸν δ' εἶνε ὅτι ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ὑποθέτω οὐ μόνον τὸ

Φὲν εἰς δυσχεράνητε. Παρὰ Πλουτάρχῳ ἐν τῷ Οὐδὲ ζῆν κτέ. ΙΕ', 5 (Ἠθ. σ. 1541, 58 Διδ.) ἀναγινώσκειται «ἔτι δ' ἀκμάζων, ὧ μακάρις, χρῆσαι σεαυτῶ, καὶ μὴ δοκῆς ἀπομαλθακίζεσθαι». Ἄλλ' ἴσως πρέπει νὰ ἐκβληθῆ τὸ καὶ ὡς ξένης χειρὸς παρέμβλημα, ἴν' ἔχη ἡ ῥῆσις οὕτω «χρῆσαι σεαυτῶ, μὴ δοκῆς κτέ.» (= ἵνα μὴ δοκῆς κτέ. Ἴδε ἀνωτέρω σελ. 155). Ἐν τῷ ὑπὲρ Εὐγενείας τοῦ Ψευδοπλουτάρχου Γ', 2 (Τόμ. Ε', σ. 69, 46) γραπτέον «μὴ σύ γε νομίζεις ὅτι Ξέρξης εὐγενέστερος ἢν Κυνεγείρου;» ἀντὶ τοῦ «μὴ σύ γε νομίζεις... Κυναιγείρου». Τὸ παρὰ Διοσκορίδῃ Ἀνθολ. Παλ. Ε', 54 μήποτε... κλίνης εἶνε προδήλως ἀορίστου χρόνου, καὶ μεγάλως σφάλλεται ὁ Ἐκκῆρος *Comment. Crit. de Anth. Gr.* Μέρ. Α', σελ. 204 λέγων «*Pro κλίνης quod praesens post μὴ ferri nequit scribendum est κλιθῆς*».

τίθημι μετεχειρίζοντο οἱ παλαιοὶ ἀλλὰ καὶ τὸ τίθεμαι. Ἴδε Πλάτ. Φαίδ. σ. 95, γ' »τῶν οὖν τιθεμένων τὴν ψυχὴν ἀρμονίαν εἶναι τί τις φήσει ταῦτ' ὄντα εἶναι ἐν ταῖς ψυχαῖς... δῆλον δ' ὅτι τοιαῦτ' ἄττ' ἂν λέγοι ὁ ἐκεῖνο ὑποθέμενος», κτλ. Περὶ δὲ τῆς ἐν τῇ αὐτῇ ῥήσει τοῦ τε ἐνεργητικοῦ καὶ τοῦ μέσου χρήσεως ἴδε Κρατύλ. σ. 438, γ' »εἶτ', οἶσι, ἐναντί' ἂν ἐτίθετο αὐτὸς αὐτῷ ὁ θεὸς κτέ.» (Πρβ. καὶ σ. 416, β', κτλ.). Παρὰ Πseudoπλάτωνι Ἐπινομ. σ. 978, δ' ἀναγινώσκειται »καὶ ἐλίττων δὴ ταῦτα αὐτὰ ὄντα μὴ παύηται πολλὰς μὲν νύκτας πολλὰς δὲ ἡμέρας, ἄς οὐρανὸς οὐδέποτε παύεται κτέ.» (Ἄλλ' ὁ Ἄστιος προὔτεινε καὶ γραφῆ »καὶ ἐλίττων δὴ ταῦτα ἐναντία ὄντα, πολλὰς μὲν νύκτας πολλὰς δὲ ἡμέρας, οὐρανὸς οὐδέποτε παύεται κτέ.» τοῦ μὲν παύηται καὶ τοῦ ἄς ἐκκοπτομένων, τοῦ δὲ αὐτὰ εἰς ἐναντία μεταβαλλομένου. Τὴν γνώμην τοῦ Ἄστιος ἐπεδοκίμασαν ὁ τε Βαιτήρος καὶ ὁ Κ. Φρ. Ἐρμαννός) καὶ σ. 989, β' »μείζον μὲν γὰρ ἀρετῆς μηδεὶς ἡμᾶς ποτε πείθῃ [τῆς εὐσεβείας] εἶναι τῷ θνητῷ γένει» (Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ γραφὴ πεισθῆ. ?μηδεὶς ἡμῶν ποτε πεισθῆ. Παρὰ Θεώνι τῷ Συμυρναίῳ σ. 10 λέγεται »μηδεὶς ἡμᾶς ποτε... πειθέτω τῷ γεννητῷ γένει». Μὴ γραπτέον πείσῃ ἀντὶ τοῦ πείθῃ). Ὁ Μακθίας Γραμματ. § 511, 3 ἐκδ. β' παρέθετο καὶ τὸ ἐν Συμποσίῳ τοῦ Πλάτωνος σ. 213, ε' »καὶ μὴ μοι μέμφηται»· ἀλλ' εὖ ποιῶν παρέλιπεν αὐτὸ ἐν τῇ γ' ἐκδόσει. Τὸ μὴ μοι μέμφηται, καθάπερ καὶ τὸ πρὸ αὐτοῦ κείμενον ἀναδήσω, κρέμαται ἐκ τοῦ τελικοῦ ἵνα (»νῦν δέ μοι, Ἀγάθων, φάναι, μετάδος τῶν ταινιῶν, ἵν' ἀναδήσω καὶ τὴν τούτου ταυτηνὴ τὴν θαυμαστὴν κεφαλὴν, καὶ μὴ μοι μέμφηται ὅτι σὲ μὲν ἀνέδησα κτέ.» = ἵν' ἀναδήσας... μὴ μομφῆς ὑπ' αὐτοῦ τυγχάνω κτέ.). Παρὰ Θεόγνιδι 1297 εὐρίσκεται »ᾧ παῖ, μὴ με κακοῖσιν ἐν ἄλγεσι θυμὸν δρίναις [Ὁ Βεκκῆρος δρίνης], μηδέ με σὴ Φιλότης δάματα Περσεφόνης οἴχηται προφέρουσα». Ὁ Βέρκιος Ποιητ. Λυρ. σελ. 449 ἐκδ. β' εἰκάζει οἴχοιτο (Ἡμῖν ἀρέσκει μᾶλλον τὸ »μὴ τί με σὴ Φιλότης... οἴχηται προφέρουσα». Πρβ. τὰ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ὑφ' ἡμῶν εἰ-

1) Παρὰ Νικάνδρῳ Ἀλεξιφ. 597 λέγεται »μηδὲ σέγ' ἐχθρομένη λήθη πόσις». Πρβ. καὶ Ποιημ. Ἱατρ. Λείψ. σ. 96, 129 Διδ. »μηδέ σε λήθη κτέ.» Ἐν τῷ ΙΒ' βιβλίῳ τοῦ Ἀθηναίου ἀναφέρεται ἐπιστολὴ Ἀντιόχου τοῦ βασιλέως, ἧς τὸ τέλος εἶνε (σ. 547,

ρημένα σελ. 155). Ἐκ τῶν δύο ἢ τριῶν τούτων ἀμφιβόλων παραδειγμάτων εἶνε δυνατὸν νὰ πεισθῇ τις ὅτι συνετάσσετε παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἀπαγορευτικὸν μὴ μετὰ τρίτου προσώπου ὑποτακτικοῦ ἐνεστῶτος; Ἡμεῖς τοῦλάχιστον οὐτ' ἐπίσθηνεν οὔτε θὰ πεισθῶμεν ποτε. Ἀποπτύοντες δὲ τὰς φιλοσοφικὰς τερθρείας καὶ τὰ τὴν ἀλήθειαν ἀμαυροῦντα διεντερεύματα διατεινόμεθα καὶ διίσχυρίζόμεθα ὅτι ὁ ἐνεστῶς μετὰ τοῦ ἀπαγορευτικοῦ μὴ συντασσόμενος ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου οὐδέποτε παρὰ τοῖς παλαιοῖς καθ' ὑποτακτικὴν ἐτίθετο, ἀλλ' ἀείποτε κατὰ προστακτικὴν, ὡς μυρία ἐπὶ μυριοῖς παραδείγματα δεικνύουσιν. Ἐπὶ μόνου τοῦ πρώτου προσώπου ἐλαμβάνετο ἀναγκαιῶς ἡ ὑποτακτικὴ ἔγκλισις, ὅον μὴ δοκῶμεν, μὴ διώκωμεν, μὴ ἐπαιρώμεθα, κτλ., περὶ ὧν ἄλλοτε.

Ἐπειδὴ ἱκανὰ ἡμῖν τὰ εἰρημένα φαίνονται πρὸς τὸν προκείμενον σκοπὸν, νὰ ἐμφανισθῇ δηλονότι καθόλου ὁποῖά τινα βιβλία ἐν Ἑλλάδι οἳ τε διδάσκοντες καὶ οἳ διδασκόμενοι τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν μεταχειρίζονται, κρίνομεν καλὸν ν' ἀρκεσθῶμεν αὐτοῖς ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἵνα μὴ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὁ λόγος ἀπομηκυνόμενος ἀσυμμετρότερός πως καὶ ἀναρμοστώτερος ὡς ἐν προλεγομένοις ἀποβῇ. Ἄν δὲ τοιαύτη συνήθως ἡ διδασκαλία εἶνε, ὅποια τὰ ἐπὶ τούτῳ συντεταγμένα καὶ ἀποδεδεγμένα βιβλία, εὐκόλως πᾶς τις συμπεραίνει πῶς κατὰ τὴν Ἑλλάδα τὰ ἑλληνικὰ γράμματα διδάσκονται. Καὶ ὅτι μὲν οὐχὶ περὶ πολλῶν βιβλίων λόγον ἐποίησάμεθα, αἴτιον τούτου εἶνε ὅτι προσφορωτέραν εἰς τὸν καθόλου ἔλεγχον ὑπελάβομεν τὴν τῶν ἐν μείζονι τιμῇ καὶ πλείονι χρήσει βιβλίων ἐπίκρισιν· ἂν δὲ πολλὰ περὶ πραγμάτων ὀλίγων διελάβομεν, λόγος τούτου εἶνε ὅτι τελεσφορότερον ἐνομίσαμεν ὀλίγα τινά, τὰ πρῶτα ὑπὸ τῆς μνήμης ὑποβαλλόμενα, μετὰ τῆς δυνατῆς ἀκριβολογίας νὰ ἐπεξέλθωμεν ἢ πολλὰ ταχέως καὶ ἐπιπολῆς νὰ ἐπιδράμωμεν.

Ἄλλ' ὅπωςδῆποτε ἀρκούντως, νομίζομεν, ἐκ τῶν διειλημμένων

β') «καὶ μὴ ἄλλως γίνηται» (? γένηται). Παρὰ Δίωνι τῷ Χρυσστόμῳ Λόγ. Μς', Τόμ. Β', σ. 215 Ῥεϊσκ. (Τόμ. Β', σ. 126, 6 Διυδ.) ἀναγινώσκειται «καὶ μηδεὶς ὑπὲρ ἐκείνου με Φῆ λέγειν» (= εἶπη, περὶ οὗ ἄλλοτε). Παρα Φιλοστράτῳ Βί. Σοφ. Α', κέ, 8 (σ. 554) «καὶ μηδεὶς αὐτὸν ἐκβάλλῃ» φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις καὶ ἐκβάλλῃ (καὶ ἐκβάλοι).

εδείχθη ὅτι τὰ πρὸς διδασχὴν τοῦ ἑλληνισμοῦ ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχοντα βιβλία στεροῦνται τῆς δεούσης ἀρετῆς. Ἐπειδὴ δ' ἐκ τοῦ ἀδοκίμου μάλιστα καὶ ἀπροσφυοῦς τῶν βιβλίων προέρχεται, ὡς τὸ εἰκός, ἡ κακὴ κατὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐκμελῆς τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ ἐπονείδιστος τὰ πολλὰ διδασκαλία καὶ ἡ ὀλίγη αὐτῶν καθόλου γνῶσις ἢ καὶ παντελὴς ἀγνοια· ἀνάγκη μεγίστη εἶνε πρὸς ὀρθοτέραν καὶ ἐμμελεστέραν τοῦ ἑλληνισμοῦ παρὰ τοῖς Ἑλλησι διδασχὴν καὶ ἀκριβεστέραν αὐτοῦ γνῶσιν εὐδοκιμώτερα καὶ ἤττον τῆς προσηκούσης ἀρετῆς ἐνδεέμενα βιβλία νὰ συνταχθῶσι, καὶ ἄλλα μὲν πρὸ πάντων δὲ γραμματικὴ καὶ λεξικὸν καὶ χρηστομᾶθεια. Καὶ εἶνε μὲν τῶ ὄντι τοιούτων βιβλίων σύνταξις ἔργον μέγα καὶ οὐτ' ἄνευ πόνων πολλῶν οὐτ' ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ κατορθωτόν· ἀλλ', ἂν τις ἀληθῶς τῶν καλῶν καὶ ἀφελίμων ζηλωτῆς ὑπάρχη, οὔτε πρὸς τὸ μέγεθος αὐτῶν ν' ἀποδειλιᾷ ἀρμόζει καὶ νὰ δυσελπιστῆ οὔτε τὸ πλῆθος τῶν πόνων ἀναλογιζόμενος ν' ἀποκνή καὶ ν' ἀπομαλθακίζηται, ἐνθυμούμενος ὅτι χαλεπὰ τὰ καλὰ καὶ ὅτι τῶν πόνων πωλοῦσιν ἡμῖν πάντα τὰ γὰθ' οἱ θεοί.

Ἰνα δὲ ὁἴττον καὶ ὀλοσχέρεστερον τοιαῦτα βιβλία συγκροτηθῶσι παρ' ἡμῖν, πρέπον καὶ ἀναγκαῖον εἶνε πάντες οἱ περὶ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα ἀσχολούμενοι Ἕλληνες ἀφέντες τὴν εἰρωνείαν νὰ παράσχωμεν μετὰ προθυμίας ὅσον οἶόν τε πλείστην καὶ ἀρίστην ἕκαστος συμβολὴν φιλοτίμως ἀμιλλώμενοι τίς τίνος ἐπωφελέστερος τῆ φιλιτάτῃ πατρίδι νὰ Φανῆ καὶ θυμοειδῶς πως καὶ φιλονίκως ἀγωνιζόμενοι ν' ἀπαλλάξωμεν τὴν μητέρα τῶν μουσῶν γῆν τῆς παρεισφθαρείσης εἰς αὐτὴν ἀμουσίας καὶ ἀπειροκαλίας καὶ τῆς θράσος τικτούσης ἀμαθίας· Φανερὸν οὕτω τοῖς πᾶσι ποιοῦντες ὅτι ἀρχαῖον ὄνειδος ἀλαθέσιν λόγοις Φεύγομεν, τὸ ὄνειδος δηλονότι ἐκεῖνο, ὅπερ ἀπὸ πολλοῦ πολλὰκις ἡμῖν ὑπὸ τῶν ξένων προφέρεται (καὶ μὰ τὸν Δία, οὐχὶ ἀπεικόντως), ὅτι Ἕλληνες ὄντες ὀλιγωροῦμεν ἢ καὶ καταφρονοῦμεν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ πραγμάτων. Καὶ δὲν εἴμεθα τῆ ἀληθείᾳ πολλῶν ὄνειδισμῶν ἄξιοι, ἂν σεμνυνώμεθα μὲν καὶ μέγα φρονῶμεν ὡς τῶν Ἑλλήνων ἀπόγονοι ὄντες, Φαινῶμεθα δὲ τὰ τῶν προγόνων ἀτιμάζοντες καὶ τὴν θειοτάτην αὐτῶν περὶ ὀλίγου ποιούμενοι γλῶσσαν, ἥτις οὐ μόνον ἄλλως τὸ κάλλιστον τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας ἐντρυφήμα εἶνε καὶ παντὸς ἄλλου μᾶλλον δύναται τόν τε νοῦν ν' ἀδρῦνῃ καὶ τὴν κρίσιν νὰ κρατῦνῃ, ἀλλὰ καὶ τὰ μέγιστα συντελεῖ ἐπιμελῶς ἐξετα-

ζομένη καὶ ἀκριβῶς γινωσκομένη εἰς διόρθωσιν καὶ ὀραϊσμὸν τῆς νέας ἡμῶν γλώσσης;

Ἐπιθυμοῦντες λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ἅτε περὶ τὰ ἑλληνικὰ σπουδάζοντες γράμματα νὰ παράσχωμεν τὴν ὀφειλομένην συμβολὴν ἀπεφασίσαμεν τὴν ἔκδοσιν τοῦ παρόντος περιοδικοῦ συγγραμματος προτιθέμενοι ἐν αὐτῷ χάριν τῆς ἀκριβεστέρως τοῦ ἑλληνισμοῦ παρὰ τοῖς Ἑλλησι γνώσεως καὶ ἄλλας πραγματείας νὰ καταχωρίζωμεν καὶ τῶν παρ' ἡμῖν συγγραμμάτων ἐπιμελεῖς ἐπικρίσεις. Ἡ ὀφέλεια τῶν ἐπικρίσεων προσηκόντως γινομένων φαίνεται ἡμῖν μεγάλη καὶ ἀξιολόγος. Δι' αὐτῶν ἐρευνῶνται τὰ πράγματα ὀξύτερον, ἐλέγχονται θυμικώτερον, βασανίζονται αὐστηρότερον, διασαφῶνται εὐκρινέστερον, καὶ ἀποδείκνυται τρανότερον καὶ ἀκριβέστερον οὐ μόνον τί πρέπει νὰ λέγηται ἀλλὰ καὶ τί πρέπει νὰ μὴ λέγηται. Καὶ περὶ τῆς καθ' ἡμᾶς δ' ἑλληνικῆς γλώσσης θὰ φαίνονται ἐπίστε διατριβαὶ ἐν τῷ συγγραμμάτι τούτῳ.

Καὶ ὅτε μὲν τὸ πρῶτον περὶ ἔκδοσεως περιοδικοῦ συγγραμματος διενουόμεθα, συνειδότες τὸ πενιχρὸν καὶ ἀνεπαρκὲς τῆς ἡμετέρας παρασκευῆς ἀπεβλέπομεν εἰς τὴν τοῦ περικλεοῦς ΚΟΒΗΤΟΥ τράπεζαν λέγοντες καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ὅτι, ἂν τῶν μεγάλων τοῦ μεγάλου τούτου διδασκάλου δειπνῶν, ὧν ἡμεῖς ἐκάστοτ' ἐμφορούμεθα, τεμάχι τινὰ τοῖς Ἑλλησι νεανίσκοις προσενέγκωμεν, καὶ αὐτοὺς μεγάλως θὰ ὀφελήσωμεν καὶ ἡμεῖς ὅπωςδήποτε προθυμούμενοι θὰ φανῶμεν εἰς ἐπιτέλεσιν τοῦ πρὸς τὴν Φιλτάτην πατρίδα ἱεροῦ καθήκοντος. Ἀλλὰ νῦν τὸ πρᾶγμα ἔχει ἄλλως, καὶ ἀντὶ τεμαχίων πρόκειται τῇ προσφιλεστάτῃ τῆς Ἑλλάδος νεότητι εὐωχία δαφιλεστάτη καὶ πολυτελεστάτη. Ὁ μεγαλόψυχος καὶ εἴπερ τις ἄλλος φιλέλλην ΚΟΒΗΤΟΣ, ὅστις εὐμενέστατα πρὸς με διατεθεὶς πλείστας καὶ λόγου κρείττους χάριτάς μοι παρέσχεν, ἄμ' ἀκούσας παρ' ἐμοῦ ὅτι ἐν νῷ ἔχω χάριν τῶν Ἑλλήνων Φιλολογικοῦ περιοδικοῦ συγγραμματος ἔκδοσιν νὰ ἐπιχειρήσω οὐ μόνον ἐπήνεσε τὴν πρόθεσιν καὶ μ' ἐνεθάρρυνεν ἀλλὰ καὶ αὐτεπάγγελτος ἠξίωσε διὰ Φιλολογικῶν καὶ κριτικῶν πραγματειῶν ἑλληνιστῶν συγγεγραμμένων νὰ κοσμήσῃ τὸν Λόγιον Ἑρμῆν. Τί τούτου κάλλιον καὶ τῇ ἐμῇ πατρίδι λυσιτελέστερον ἠδυνάμην ποτὲ νὰ ἐλπίσω; Εὐτυχῆ νομίζω ἑμαυτὸν ὅτι ἐγενόμην ὅπωςδήποτε αἴτιος νὰ συγγράψῃ ἑλληνιστῶν χάριν τῶν Ἑλλήνων ὁ πρῦτανος τῶν κριτικῶν, ὁ μέγας καὶ θαυμάσιος τοῦ ἑλληνισμοῦ ἱεροφάντης. Καὶ ὅτι μὲν σφόδρα θὰ παροξυνθῶσιν οἱ Ἕλληνες νεανίσκοι καὶ μετὰ ζήλου θὰ τραπῶσιν εἰς τὴν περὶ τὰ τῶν προγόν-

νων ἐπιμελῆ σπουδῆν, ἐξ ἧς ἐλπίς εἶνε νὰ προέλθωσι ποτε ἄνδρες μεγάλοι καὶ ἄδρσι τὴν ψυχὴν, οὐδαμῶς ἀμφιβέλλομεν σαφῶς τὴν Φιλότιμον αὐτῶν φύσιν γινώσκοντες καὶ τὸν εἰς τὰ καλὰ μέγαν αὐτῶν ὄργασμόν. "Οτι δὲ ἀείμνηστον παρὰ τοῖς Ἑλλησι καὶ ἀγῆρων θὰ διαμῆνῃ τὸ ὄνομα τοῦ προσφιλεστάτου ἡμῖν διδασκάλου καὶ ἐς αἰὲ ἀνάγραπτος ἢ εὐεργεσία αὐτοῦ θὰ κέῖται περιττὸν εἶνε καὶ νὰ εἴπωμεν, γνωστοῦ ὄντος τοῖς πᾶσι τοῦ γενναίου καὶ εὐγνώμονος τῶν Ἑλλήνων, ἃν καὶ διὰ τινὰ νοσήματα ὑπὸ τῆς μακρᾶς δουλείας αὐτοῖς ἐγγενόμενα, ἄπερ δυστυχῶς ἐν πολυετῇ βασιλείᾳ ἀνδρὸς βλακιστάτου καὶ μοχθηροτάτου οὐ μόνον δὲν ἐθεραπεύθησαν ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐδεινώθησαν, οὔτε ὅμως ἐνεσικιρῶθησαν οὔτε κερκινώματα ἀπέβησαν, ἀποστέρωσιν αὐτοὺς ἀπὸ πολλοῦ χρόνου σκληρῶς ὑβρίζοντες καὶ ἀπανθρώπως προπηλακίζοντες καὶ ἄλλοι μὲν πολλοί, ὅτινες πολλῶ ἀξιαγαστότερον καὶ θεοφιλέστερον ἔργον θὰ ἔπραττον, ἃν ἤλεον πως αὐτοὺς ὑπὸ Φιλανθρωπίας καὶ οἰοεὶ ἀντιπελαργοῦντες ἀντίληψιν αὐτοῖς παρεῖχον πρὸς ταχεῖαν τῶν δυσκληρημάτων ἀπαλλαγὴν, μάλιστα δὲ οἱ τὰ τῆς εὐάνδρου καὶ μεγαλόφρονος Ἀγγλίας διέποντες, οἷς δὲν φαίνεται αἰσχυρὸν ν' ἀποστρέφονται μὲν καὶ ἀπολακτίζωσι τοὺς ἔπωσδήποτε σπεύδοντας εἰς τὰ καλὰ Ἑλληνας, νὰ περιάλπωσι δὲ καὶ πάντα τρόπον περιστέλλωσι τὸ βαρβαρότατον καὶ ὀμότατον καὶ θηριαδέστατον τῶν ἔθνῶν, τὰ συνηθὰ τοῦ Μωάμεθ θρέμματα, ἄνδρας ἀγρίους οὔτε δίκας εὐ εἰδότες οὔτε θέμιστας, οἷσιν οὔτε βωμὸς οὔτε πίστις οὔθ' ὄρκος μένει! Ἄλλ' ἡμεῖς οὔτ' ἀπελπίζομεθα οὔτ' ἀπορραθυμοῦμεν. » Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπανσιν αἰεὶ τοῖς καλοῖς τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα, φέρειν δ' ἂν ὁ θεὸς διδῶ γενναίως".

Ἡ πρώτη τοῦ διδασκάλου χορηγία εἶνε πραγματεία περὶ τῶν τοῦ Κλήμεντος τοῦ Ἀλεξανδρέως, ἣν καὶ τάσσομεν εὐθὺς μετὰ τὰ προλεγομένα.

Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἡέρος υἱας Ἀχαιῶν,
ποίησον δ' αἴθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.

Ἐν Λουγδούνῳ τῶν Βατάβων τῇ 2 Νοεμβρίου 1866.

Κ. Σ. Κόντος,

Ἀμφισσεύς.